

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BROKEN
BY THE
HORDE KING

ZOEY DRAVEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HORDE KRALI TARAFINDAN KIRILDI

OceanofPDF.com

DAKKAR'IN HORDE KRALLARI KİTAP 4

OceanofPDF.com

ZOEY DRAVEN

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2021 Zoey Draven

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Aria tarafından Romance Cover Designs'da

Daha fazla bilgi için www.ZoeyDraven.com adresini ziyaret edin.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm

1'den

Önce

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm

4'ten

Sonra

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53 Sonsöz](#)

[Zoey'den daha .](#)
[fazlası](#)
[Teşekkürler!](#)
[Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://OceanofPDF.com)

ÖNCE

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

W Sekiz yaşındayken Dakkari bir çocuğa aşık oldum.

Sıcak mevsimlerde bazen *Drukkar Denizi'nin* üzerinde çakan hızlı mor şimşek gibi hızlı çarptı bana. Yabancı varlıklar çok yaklaştığında karanlık yuvalarına doğru fırlayan kahverengi *nekkisau* gibi hızlı. Okkili karakolunun yanındaki yüksek kayalıklardan aşağı atlamak, soğuk denize düşmek, rüzgârın ete çarpıp heyecanlı çığlıkları ve kahkahaları uzaklara taşıması gibi hızlı.

Aşık olmak böyle bir şeydi işte. Korkutucu ve tehlikeli ama aynı zamanda harika.

Sekiz yaşıma kadar hiç konuşmadım. Tek bir kelime bile, Dakkari ya da başka bir şey. Yaşıtlarım benim dilsiz bir aptal olduğumu düşünürdü. Benimle alay ederlerdi, kendilerine benzemeyen insan kızıyla alay ederlerdi, ta ki beni ağlatana kadar, yüzümden onları memnun eden yağlı, berrak gözyaşları damlayana kadar. Yine de tek bir ses bile çıkarmadım. Orada öylece durdum, bitmesini bekledim, sıkılmalarını ve beni bırakmalarını bekledim. Oradan uzaklaşmak hiç aklıma gelmedi... çünkü nereye gidebilirdim ki?

Peki ya aşık olduğum bu Dakkari çocuk? Klan ona hep *Rukkar* derdi.

Prens.

Babası bir *Vorakkar*'dı, zamanında büyük bir *Vorakkar*'dı, Dakkar'da dolaşüyor, hükümdarlığına son verip kalıcı olarak yerleşmeye karar verene kadar vahşi topraklarda özgürce yaşıyordu. Zamanın büyük orduları ileri karakollara dönüşmüştü - onlara *saruk* deniyordu - ve kudretli *Vorakkar* güneydeki topraklarına yerleşmişti

Morakkari'si sahili ve güneybatıdan gelen tuzlu esintileri sevdiği için güzel denize en yakın topraklar.

Vorakkar, halkı için *Sorakkar* oldu. Geçici *volikilerin* yerine sağlam taş binalar inşa edildi. Eğitim alanları ve *piroki* muhafazaları kalıcı hale getirildi, *Dakkari* çeliğiyle güçlendirildi. Duvarlar inşa edildi. Yollar döşendi. Göçebe sürüsü bir klana dönüştü.

Hayatımın büyük bir bölümünü orada, deniz kıyısındaki bir sarukta geçirdim.

Ve aşık olduğum *Dakkari* oğlanı, hepsinin prensiydi, *Sorakkar*'ın tek oğluydu. Rath Okkili'nin tek oğlu.

Sekiz yaşındayken sıcak bir günde, kız kardeşimin arkadaşlarından oluşan bir grup beni karakolun arka tarafındaki su kuyularından birine sıkıştırdı. Kız kardeşim *Laru*'nun dikkati pazardaki parıldayan süs eşyalarıyla dağılmıştı ve bu nedenle arkadaşları beni ağlatmaya çalışmakta özgürdü. Bu onlar için bir oyundu. Büyüleyici, korkunç küçük bir oyun.

Beni ağlattılar ve her zamanki gibi orada durup utancımı, mahcubiyetimi ve korkumu görmelerine izin verdim, ta ki onlar *Laru*'yu bulmaya gidene kadar ve bu arada kıs kıs gülererek.

Onlar giderken sözleri kafamda çınlıyordu.

Çirkin, aptal, işe yaramaz insan.

Rukkar beni orada buldu, gözyaşlarımı dindirmeye çalışırken başım öne eğik duruyordum. Bir kılıç ustası olan özel öğretmeniyle birlikte, altın silahını beline takmış, eğitim alanına doğru ilerliyordu.

On üç yaşında olmasına rağmen prens çok güzeldi. Güneş ışığında parlayan altın gözler, keskin bir burun, geniş, güçlü bir çene, kalbimi titreten ve yanaklarımı ısıtan yaramaz bir gülümseme.

O gün beni gördüğünde kaşlarını çatı ve özel öğretmenini eğitim alanında buluşmak üzere önden gönderdi.

"Maeva?" diye sordu. "Neyin var?"

Rukkar bana karşı her zaman nazikti. Kız kardeşimi sevdiği için böyle davrandığından hep şüphelenmiştim ama bazen bunun yerine *beni* sevdiği için böyle davrandığını hayal ederdim.

Sorusu üzerine başımı salladım ve kolumu nazikçe tuttu, eli benimde sıcak ve harikaydı ve beni uzaklaştırdı. Varlığından haberdar olmadığım gizli bir kapıdan geçerek karakoldan çıktık ve beni uçurumun kenarındaki dar bir patikaya götürdü. Yol keskin bir şekilde yokuş aşağı iniyordu ama sonra...

Birdenbire *Drukkar Denizi*'nin nefes kesici manzarasına sahip özel bir yerdeydik, öğleden sonra güneşinin ısıltısı önümüzde uzanıyordu. Patika, sırtımızı uçuruma dayayıp uzanabileceğimiz büyüklükte geniş bir çıkıntıya açılıyordu. Mavi tepeli dalgalar aşağıdaki kayalara çarpıyor, yukarıya tuzlu spreyler gönderiyor ve kıvrıkcık saçlarımda buğulanıyordu.

Birden gözyaşlarım kurudu ve ağzım şaşkınlıkla açıldı. *Rukkar*'a şöyle bir baktığımda, altın gözleri bana dikilmişti ve o kendine has muzip gülümsemesi geri dönmüştü.

"Bu bir sır," dedi çıkıntıya oturarak, "kimseye söyleme."

Kime söyleyebilirim ki? Düşündüm.

Tereddütle yanına oturdum, her geçen gün bir Dakkari savaşçısına daha çok benzeyen bu Dakkari çocuğun kuyruğu aramızdaki boşluğa yerleşti. Aramızda da sessizlik uzanıyordu ve ben kendimi telaşlı hissediyordum, dilim huzursuzca ağzımın damağına vuruyordu.

"Onları dinlememelisin Maeva," dedi *Rukkar* sessizce, gözleri denizin ufkunu tararken. "Sadece onlara izin verirsen senin üzerinde güçleri olur. Sana söyledikleri hiçbir şey doğru değil."

Sözleri son ve kesin gibiydi. Huşu içinde, onun gücünün bu olduğunu fark ettim. Bu kadar çok kişinin ona saygı duymasının nedeninin bu olduğunu anladım. Neden bu kadar çok kişi onun zamanımızın en büyük *Vorakkar*'larından biri olacağına, babasının mirasını bile geride bırakacağına inanıyordu.

Sözleri bir şekilde zihnime derinlemesine kazınmıştı ve bu nedenle ani bir özgüvenin filizlendiğini hissettim.

Çünkü eğer *Rukkar* benim çirkin, aptal ya da işe yaramaz olduğumu düşünmüyorsa, o zaman kesinlikle değildim.

O aksini söylerken nasıl olabilirim?

Rukkar o zaman bana bakmak için döndü. O erimiş gözler aklımdan geçen her düşünceyi okuyor gibiydi. O erimiş gözler benimkiler arasında gidip geliyordu ve ben onun ne gördüğünü merak ediyordum. Kahverengi ve çilli bir tene sahip, cılız, çetrefilli bir insan kızı ve rüzgârdan her zaman karmakarışık olan kıvrıkcık, uzun saçlar hakkında ne düşündüğünü merak ettim. Kuyruksuz bedenim ve onunkiler beyaz değilken benim gözlerimin beyaz olması hakkında ne düşündüğünü merak ettim. Benim farklılığım, tuhaflığım hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum.

Çaresizce Kakkari'ye aramızdaki farkları görmemesi için dua ettim. Çaresizce, benim güzel olduğumu düşünmesini istedim, tıpkı sürünün büyük güzeli Laru hakkında düşündüğü gibi.

"Başka bir sır daha öğrenmek ister misin Maeva?" diye sordu *Rukkar* sessizce.

Maeva. Dakkari dilinde 'ılık rüzgarlar' anlamına geliyordu. Tıpkı üç yaşındayken bir Dakkari av partisi tarafından ormanda terk edilmiş halde bulunduğum günkü rüzgârlar gibi. O gün babam, annem ve kız kardeşim benim babam, annem ve kız kardeşim olmuştu.

Başımı hızlıca sallarken nefes almaya cesaret edemiyordum, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

O zaman gülümsedi, keskin dişleri öğleden sonra güneşinin altında parlıyordu, tam o sırada bir dalga daha aşağıdaki kayalıklara çarptı, aramıza deniz serpintisi gönderdi, hava parlayana kadar buğulandı.

"Benim gerçek adım Kiran," dedi bana. "Benim adımlı almanı istiyorum. Çünkü isimlerin gücü vardır ve eğer benimkini kullanman gerekirse, bunu yapabileceksin."

Az önce bana verdiği hediyenin büyüklüğünü bildiğim için içimden sevinçli bir şok geçti.

Sonra ikimizi de şok eden bir şey yaptım.

"Kiran."

İsim dudaklarımdan sanki hep orada bekliyormuş gibi çıktı. Sanki hep biliyormuşum gibi. Sanki sadece söylemek için izin bekliyordum.

Yüksek sesle söylediğim ilk kelimeydi... ve onun adıydı.

Yumuşak kıkırdaması aramızdaki boşluğu doldurdu ve sesle başım döndü, denizden gelen daha fazla spretenimizi kaplarken kalbim çılgınca çırpındı.

İşte o zaman Rath Okkili Kiran'a kalbimi verdim. O gün sekiz yaşındaydım. Tam orada, *Drukkar Denizi*'ne bakan o güneşli uçurumda, dünyanın varlığından bile haberdar olmadığım küçük özel bir köşesinde.

Bir aptal gibi, asla kırmayacağına inandım.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

W Ben on beş yaşındayken, Kiran reşit oldu. Dişiler on altı yaşında reşit olurken, Dakkari erkekleri yirmi yaşında reşit oluyorlardı. Bu her zaman eğlenceli bulduğum bir şeydi ve annem Laru ve bana bunun sebebinin erkeklerin olgunlaşmak için daha uzun süreye ihtiyaç duymaları olduğunu söylemişti. Yine de yüzünde sinsi bir gülümsemeyle bazılarının hiç olgunlaşmadığını söylerdi. Babam da onu duyduğunda sanki aynı fikirdeymiş gibi kıkırdamıştı.

Yirmi yaşına gelen Dakkari erkekleri *darukkar*, yani sürü savaşçısı olarak eğitime başlayabilirdi. Bu, *Dothik*'te Dakkari kralının, *Dothikkar*'ın savaşçıları arasında yaşamak ve eğitim almak için *saruktan* ayrılacakları anlamına geliyordu.

Ancak *Rukkar*'ın yolu her zaman akranlarından farklı olacaktı. Kiran sadece *Dothik*'te eğitim almak için yirmi yaşında evinden ayrılmakla kalmayacak, aynı zamanda Denemelere hazırlanmaya başlamak için o zamandan sonra da kalacaktı. *Vorakkar* Denemeleri. Her beş yılda bir düzenlenen Denemeler'den her zaman yeni bir *Vorakkar* çıkmazdı çünkü sadece en güçlü erkekler hayatta kalırdı.

Kiran ve *sarukumuzdaki* seçkin erkekler yola çıkmadan önceki gece, kutlama için büyük bir ziyafet verildi ve bu benim en mutlu anlarımdan biriydi.

Müzik -davulların zonklayan vuruşları- o gece çok heyecan vericiydi. *Saruk*'un kraliçesi, Kiran'ın annesi *Arakkari*'nin *piki*'si olarak annem onun yanındaydı, onunla konuşuyor, yemek yiyor ve gülüyordu. Benim

Babam *darukkar* masalarından birinde arkadaşlarıyla birlikteydi, aralarında şamatalı hikayeler geçerken şarap serbestçe akıyordu.

Kız kardeşim ve ben diğer klan üyelerinin arasında kendi küçük dünyamızda dans ediyorduk. Kiran bir ara yanımıza geldi ve şarabından birkaç yudum içmemi sağladı, bu da aramızdaki sırlardan biriydi. Kadehi Laru'ya uzattığında küçük bir kıskançlık cızırtısı hissettim ve Laru kızardığında gözlerinin oyalanmasını ve sırtışının genişlemesini izledim.

Yine de buna alışmıştım. Kız kardeşim uzun, ipeksi siyah saçları, sarı gözleri ve güneşten ballanmış teniyle *Saruk*'un Dakkari güzeliydi. On altı yaşındaydı. Gümüş ayın zirvesinde reşit olmuştu. Gelecek yıl ben de ona katılacaktım.

Ama sonra Kiran bana, adını verdiği, kalbini sahiplendiği tek kıza döndü ve beni dansa kaldırdı, gülümsemem yüzünden yanaklarım acıyana kadar güldürdü.

O gece kendimi çok güzel hissediyordum. Annem *Lomma* benim için, ben hareket ettikçe bacaklarımın etrafında dönen bir elbise dikmişti. Yazın çayırdaki filizlenen çiçeklerin rengindeydi, pembelerin en solgunuydu. On beş yaşındaydım ve nihayet tuhaf bedenime alışmaya başlamıştım. Asla Dakkari kadınları kadar uzun olmayacaktım ama göğüslerim daha büyük, kalçalarım daha genişti. Saçlarım her zaman vahşi, gür bir dağınıklık olarak kalacak olsa da, *Lomma* onları yüzümden uzakta tutturmuş, güvende tutmak için altın daldırma yapraklarla süslenmiş altın bir bant geçirmişti.

Kiran'ın gözlerini üzerimde yakalamayı ummuştum ama bana farklı bir şekilde bakmadı. Yine de o gece en çok benimle dans etti ve bu yeterliydi.

O gece kendimi güzel hissediyordum, Kiran'ın dikkatini çekmişim ve mutluydum. *Saruk*'a uyum sağlayamadığım yıllardan sonra nihayet kendimi buraya ait hissediyordum. Sanki olmam gereken yer burasıymış gibi. Sanki o benim olmam gereken yermiş gibi.

En azından o gecenin ilerleyen saatlerine kadar, ateşler söndükten ve klanın çoğu şaraptan, yemekten ve kahkahalardan sarhoş olarak yataklarına düştükten çok sonrasına kadar.

Kalbim boğazımda düğümlenirken, *sarığın* sessizliği arasında Kiran'ı arıyordum. Cesur ve heyecanlı yanımla, *Dothik*'e gitmeden önce ona duygularımı anlatmak istiyordu. O küçük aptal aklımla, duygularıma karşılık verme ihtimali olduğuna inanıyordum. Bunu zihnimde tekrar tekrar hayal etmişim. Her şekilde hayal ettim.

Yıllar önce bana gösterdiği gizli kapıdan geçtiğimde, daha önce sayısız kez takip ettiğim yolda yürüdüğümde neredeyse sinir ve heyecandan titriyordum.

Ay tepede gümüş rengindeydi ve tepeden uçurumun kenarına doğru inerken onu gördüm. Ya da en azından kararmış dış hatlarını.

Gülümsedim, aceleyle patikadan
aşağı indim. "İşte buradasın,
ben-"

Nefesim kesildi, neredeyse hiç duyulmuyordu ve fiziksel olarak yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyordum.

Kiran uçurumun duvarına yasladığı kadından uzaklaştı, yaklaştığımda gözleri şaşkındı.

Beni görünce kaşları çatıldı, dudakları aralandı. Bakışları paniklemiş gibiydi, önce bana sonra da dişiye kaydı. Dişi başını bana doğru çevirdi, yüzünde dehşet ifadesi vardı.

Laru.

Kiran bana gösterdiği gizli yerde, ona aşık olduğum yerde, sadece *ikimizin* bildiği bir yerde Laru'yu öpüyordu ya da bana öyle söz vermişti.

Dilim ağzımın damağına vuruyordu ve bir daha sözcükleri oluşturamadım. Panik beni ele geçirdi ve sonra ciğerlerimi sıktı. Konuşamıyordum.

"Maeva...*vok*," dediğini duydum Kiran'ın ama ben çoktan tepeye, karakola doğru koşmaya başlamıştım. "Maeva!"

Tam gizli kapıya ulaştığımda beni yakalamayı başardı. Bağırmama fırsat vermeden kollarını belime doladı ve ben çırpınsam da beni olduğum yerde tuttu.

Dirseğim onu karnından yakaladığında homurdandı. Sıcak bir utanç ve derin bir ihanet duygusu gözlerimde tanıdık yaşların birikmesine neden oldu. Çılgınca, panik dolu sesler boğazımda fokurduyordu. O görmeden önce ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

"Dur," diye homurdandı, bana karşı daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla, beni gafil avladı ve çırpınışlarımı bir anlığına durdurdu. O anda beni çevirdi ve olduğum yerde tuttu.

Bir Dakkari erkeği için bile uzun boyluydu. Küçük bedenimin üzerinde yükseliyor, cüssesi ve gücüyle formumu tamamen yutuyordu. Aramızda bir deniz meltemi dolaşıyordu ve hala kız kardeşimin kokusunu ondan alabiliyordum-

banyo için kendi sabunlarını yapardı. Güzel kokulu ve çiçeksi. Aynı şekilde koktuğumu hayal ettim.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, sesi kısıktı ama ona bakmadım. "Onun senin kız kardeşin olduğunu biliyorum. Ve sen benim arkadaşısın, Maeva. Bunu yapmamalıydım..."

Dostum.

Bu kelime beni çözdü.

"Senin için ben bu kadar mıyım?" Fısıldadım, görüşüm bulanıktı, kelimeler kendi kulaklarıma bile acınası geliyordu.

Arkadaşı. Bana adını söylediğinden beri ondan hiç uzaklaşmamıştım. Yedi yıl boyunca bana karşı nazik davrandı. Laru onun peşinden koştuğum için beni sık sık azarlardı ama o bana asla istenmediğimi hissettirmedi. Kendimi daha az yalnız hissetmemi sağladı. Beni kendisine ve arkadaşlarına yaklaştırdı ve o zamandan beri kimse beni bir daha ağlatmaya cesaret edemedi. Onunlayken korunduğumu, güvende olduğumu hissettim.

İşte o zaman başımı kaldırmaya cesaret edebildim. Sorum kaşlarını çatmasına, yüz hatlarının rahatsız olmasına neden olurken, ben de içimi kaplayan korkuyla bekledim.

Sonunda mırıldandı: "Sana değer verdiğimi biliyorsun Maeva. Her zaman önemsedim."

Umut göğsümde kabardı ve küçük bir gülümseme dudaklarımı kaldırdı.

"Ama sen gençsin," diye gürlledi, bakışlarımı tutarak, sözleri sertti. "Bunu anlamanı istiyorum. Sen daha gençsin Maeva. Hâlâ seni bekleyen çok şey var. Bu hayattan öğreneceğin ve deneyimleyeceğin çok şey var. Aynı şey benim için de geçerli."

Sözlerine kulak tıkayarak başımı salladım. "Yani ben büyüdüğümde, Laru'ya baktığın gibi bana da mı bakacaksın? Reşit olduğumda mı?"

Çenesinin kenarı titriyordu. İlk başta bana karşı sabırsız görünüyordu, gözleri başımın üzerinden *Drukkar'ın Denizi'ne* bakıyordu. Sanki benim göremediğim bir şeyi görebiliyormuş gibi gözleri hep denize gidiyordu.

"Belki," dedi sonunda, ben uçacakmışım gibi hissederken bile omuzları biraz çökmüştü. Birden onu Laru'yu öperken bulmak o kadar da korkunç gelmedi. Sonra iç çekti ve beni kendine çekip kucakladı. "Seni özleyeceğim, *seffi*. Bu kadarını kesinlikle biliyorum. Bildiğim kadarıyla hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

"Ben de seni özleyeceğim, Kiran," diye fısıldadım, Laru'nun uçurumun kenarından belli belirsiz tepeye çıktığını, bizi gördüğünde yüzünün asıldığını ve suçluluk duyduğunu gördüm.

O ana dönüp baktığımda, ne kadar bencil ve tek fikirli olduğumu fark edebiliyordum. Kiran yepyeni bir hayatın eşiğindeydi. Bilinmeyene, acıya, ıstıraba ve Denemelere doğru evini terk edecekti. Onun için hiçbir şey kolay olmayacaktı... ve bana Laru gibi bakabileceğini söylediği için çok sevinmişim. Belki bir gün, benim onu istediğim gibi o da beni isteyecekti.

Yine de, tıpkı söylediği gibi gençtim... ve beni asla sevmeyecek bir çocuğa umutsuzca aşıkım.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Oir keresinde anneme, *Rukkar*'a olan aşkımın o yokken daha yoğun görüldüğünü söylemiştim. Genç ve aşık olmak... Herkesin üzerinde.

Günler uzayıp gidiyordu ama her şey bana onu hatırlatıyordu, ben de günlerimi onu hatırlatmayan şeylerle doldurmaya çalışıyordum. Huzursuzluğumun cevabı bir öğleden sonra *mokkira*'nın evinden gelen çığlıkları duyduğumda geldi.

Saruk'umuza hizmet eden iki şifacı vardı ve *mokkira* usta şifacıydı, birleşik deneyimiyle onları denetliyordu.

O öğleden sonra, gözlerim faltaşı gibi açılmış bir halde içeriye baktım ve terzilerden biri olan bir Dakkari dişisinin doğum yaptığını gördüm. Bir süredir doğurmak üzereydi.

Mokkira beni izlerken görmüştü. Yüzü çizilmişti ve terzinin yüzü solgundu, rengi akmıştı. Eşi ortalıkta görünmüyordu ve başka şifacı da yoktu.

"Sen," diye bağırdı *mokkira* bana, odanın karşı tarafındaki su kabını işaret ederek, "şunu getir ve bana yardım et."

Hayatımda hiç böyle bir şey görmemiş olmama rağmen, sorgusuz sualsiz dediğini yaptım. İlk başta, terzinin yayılmış kalçalarını ve aralarından çıkan bir şeyi görmek gözlerimin açılmasına ve karnımda rahatsızlık hissi uyanmasına neden oldu.

Ama sonra elimi tuttu, teselli arıyordu, gözleri çılgına dönmüştü. Küçük kemiklerimin ağrıdığını ve onun tutuşuyla sıkıştığını hissetmeme rağmen elini tuttum. Ellerim kayganlaşana kadar kanı yıkadım. Gırtlaktan gelen çığlıklarını dinledim.

Çocuk doğduğunda, dünyaya çığlık çığlığa geldiğinde, gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü gördüm. Yeni annenin yüzündeki sevinç ve mutluluk başlı başına bir ödüldü.

Bir *amaçla* doluydum. İçimde Kakkari'nin dokunuşu gibi hissettiren, beni *buna* yönlendiren güzel bir amaç.

Daha sonra, *mokkira*'yı otları ve tonikleriyle izledim, ona acıyla yardım ettim, ta ki çılgın arkadaşı avdan yeni çıkılmış bir şekilde ortaya çıkana kadar.

O gece eve gittiğimde, parlak gözlerim ve elbiselerimdeki kanla anneme, babama ve Laru'ya şifacı olmak istediğimi söyledim.

Takip eden yıllarda, Kiran'ın yokluğunda, tıpta, öğrenmede ve ıracılıkta farklı bir aşk buldum, ancak *mokkira* ve *sarukumuzdaki* diğer şifacılar sürekli ve şüphesiz sinir bozucu varlığıma zar zor tahammül ettiler. Her şeyi bir sünger gibi emiyor, *Lomma*'nın benim için hazırladığı günlüğe yer kalmayıncaya kadar notlar alıyor ve bulabildiğim her şeyin üzerine yazıyordum.

Kiran'ın her yıl kısa bir süreliğine *sarığa* dönmesine izin verilirdi. O zamanlar kalbim hep dolup taşardı. Kıyı şeridinde koşularımıza devam eder, hava sıcaksa *Drukkar Denizi*'nde yüzerdik. Onun yokluğunda *saruktaki* tüm faaliyetler hakkında gevezelik ederdim, gerçi ona sık sık aynı dedikodularla yazardım ve *mokkira* beni resmi olarak vesayeti altına almamış olsa da ıracılığım hakkında konuşurdum. Ancak zamanla ihtiyarı yıpratacağımı biliyordum.

Kiran bana *Dothik*'ten, oranın ne kadar farklı olduğundan bahsederdi ama daha fazlasını anlatmazdı.

Kiran değişmişti. Geri döndüğü zaman dilimlerinde, eve her zaman farklı gelirdi. Daha sessiz. Daha yoğun. Onu güldürmek daha zordu, yine de bana her zaman şefkatle bakardı ve bana hala *seffi* derdi. Güney topraklarını süsleyen güzel, kadim *okkara* ağaçlarından 'küçük iek' anlamına geliyordu.

Kiran değişmişti ama benim ona olan aşkım değişmemişti. Kararlı, sarsılmaz, sadık bir şeydi.

Duruşmalardan bir yıl önce, Kiran eve gelmedi. *Dothik*'e yazdığım mektuplar cevapsız kaldı ama bu şaşırtıcı bir şey değildi. Kiran bana eğitiminin düzenli ve katı olduğunu söylemişti. Neredeyse hiç yalnız kalamıyordu.

Ancak Duruşmalar farklıydı. Tehlikeliydiler. Kiran'ın annesini neredeyse her gün endişeli bir şekilde *sarukta* yürürken izlediğimi hatırlıyorum.

Annem bana korkusundan neredeyse hiç yemek yemediğini söyledi.

Ama Kiran'a güveniyordum. *Vorakkar* Duruşmaları, doğduğu andan itibaren tüm hayatı boyunca hazırlandığı şeydi.

Bu yüzden Kiran'ın yirmi beş yaşında Dakkar tarihindeki en genç *Vorakkar* olduğunu ve Denemeleri rekor sürede tamamladığını öğrendiğimizde hiç şaşırmadık. Dinlenmek için bir ay döngüsüne sahip olacak ve ardından tanrıçamız Kakkari'ye ve *Dothikkar*'a hizmet etmek üzere kendi başına bir sürüye liderlik ederek vahşi topraklara gitmesi beklenecekti.

O ay döngüsünde *saruğa* geri döndü, evine döndü.

Ama o hatırladığım çocuk değildi. O artık bir *Vorakkar*'dı. Daha önce sahip olmadığı yara izleri vardı. Bakışlarında bana babasını hatırlatan sertleşmiş bir parıltı vardı. İçinde kök salmış soğuk bir güç vardı, onunla her zaman ilişkilendirdiğim rahatlatıcı sıcaklığı söndürmüştü.

Artık o bir *Vorakkar* olduğuna göre, bakışlarıyla karşılaşmama izin yoktu. Doğrudan değil. Evde olduğu ay döngüsü garip bir zamandı. Artık benim arkadaşım olamazdı, eskisi gibi olamazdı. Kimsenin arkadaşı olamazdı, gerçekten, çünkü *Vorakkarların* kendilerini diğerlerinden uzak tutmaları gerekiyordu.

Ama hayatımda öğrendiğim bir şey varsa o da inatçı ve kararlı olduğumdu. Başarısız olana kadar denerdim. Ve yaptığım da tam olarak buydu.

Sürüsünü toplamak için *Dothik*'e dönmeden bir hafta önce benden sürüsüne katılmamı, vahşi topraklarda *ona* eşlik etmemi istedi. Sürüsünde şifacı olarak bir yerim olacağına dair bana söz verdi. İlişkimiz değişiyordu, bunu hissedebiliyordum. Onunla gelmemi mi istiyordu? *Saruk*'tan, evimden, ailemden ayrılıp onunla birlikte yenisinde mi olacaktım?

Aklımda, duygularıma karşılık verdiğine inanmaya başlamıştım. O zamanlar yirmi yaşındaydım. İnsan olmama rağmen çiftleşme çağında bir kadındım. Gözlerinin, diğer Dakkari dişilerine sık sık baktığı gibi bana takılmaya başladığını hissetmiştim. Yakında kendine bir *Morakkari*, bir kraliçe ve eş seçecekti. Aklımda, bu kişinin ben olabileceğim ihtimali vardı.

Ben daha yaşlıydım. Belki de ikimizin de beklediği şey buydu.

HEYECANIMA RAĞMEN, Kiran'a cevabımı vermek için kutlama şölenine kadar bekledim. Eşleşmemiş bir *Vorakkar*'ın bulunduğu her şölende, umutlu kadınların ona bira sunarak ilgilerini göstermeleri adettendi. Bir kadeh bira, herkesin gözü önünde masasına konurdu.

O gece en güzel elbisemi giydim, ten rengimi tamamlayan uzun, dökümlü, parıldayan bronz bir elbise, ya da Laru öyle demişti. *Lomma* vahşi saçlarımın yarısını geriye doğru ördü ve geri kalanını da ormandaki *okkara* ağaçlarından topladığım *seffi* ile süsledi. Heyecandan bayılacak gibiydim çünkü o gece Kiran'a olan hislerimi tüm *Saruk*'un önünde açıklayacağımı biliyordum.

"Bunu gerçekten yapacak mısın?" Laru parmaklarını yanağımda gezdirerek sessizce sordu. Kadehimi sunacağımı sadece o biliyordu. Bunu *Lomma*'dan saklamıştık.

"*Lysi*," diye cevap verdim, derin bir nefes alarak aynadaki yansımasında sarı gözlerini yakaladım.

Çok farklı görünüyorduk ve kan bağımız olmasa da o her zaman benim gerçek kız kardeşim olacaktı. Tıpkı hiç kimsem yokken, dünyada gerçekten yalnızken beni yanlarına alan ailem gibi.

Laru bana yumuşak bir gülümseme verdi ve omzumu sıktı. Yıllar önce Kiran'ı öpmüş olabilirdi ama şimdi *saruktan* bir *darukkar*'a aşıktı. Kendisinden birkaç yaş büyük, üzerinde yürüdüğü toprağa tapan onurlu bir erkeğe. Herhangi bir gün, ona bir evlilik teklifi yapmasını bekliyorduk. Belki bu gece bile.

"İşte benim güzel kızlarım," dedi babamız odamızda belirirken, evimizin duvarları ağır adımlarıyla gümbürdüyordu. "Hazır mısınız?"

Karnımdaki bir çarpıntı bana keskin bir nefes aldırды ve Laru'ya aynada son bir kez gülümsedim, onun endişeli ifadesini tamamen kaçırdım.

Ziyafet beklendiği gibi görkemliydi. Ne de olsa *Sorakkar* ve *Arakkari*'nin oğlu bir *Vorakkar* olmuştu. Tüm *saruk* kutlama içindeydi, çünkü bu hepimiz için bir zafer ve onurdu.

Ziyafet başlamadan önce Kiran'ı bulamadım ama daha sonra anne ve babasının yanında, genellikle babasına ayrılan onurlu yere oturdu. Çünkü *Vorakkar* olarak Kiran artık babasından üstündü.

Kadehler ancak ziyafetin büyük kısmı bitip içki içilmeye başladıktan sonra gelmeye başladı. *Sorakkar* ve *Arakkari* masaların etrafında dolanırken Kiran kürsüde tek başına oturuyordu, siyah saçları güneş ışığında parlıyordu.

ateş ışığı. Göğsüm onun sertleşmiş, ham güzelliğiyle, dolgun dudaklarının şimdi sürekli aşağıya doğru dönmüş gibi görünmesiyle ağrıyordu.

Babam bir keresinde bana *Vorakkarların* doğmadığını, yapıldığını söylemişti. Ama o anda Kiran'a bakarken, masasına güzel, çiftleşmemiş Dakkari dişileri tarafından getirilen kadehlerin gelişini izlerken, Kiran'ın bir *Vorakkar* olmak için hem doğduğunu hem de yaratıldığını düşündüm.

Hiçbir dişinin kadehinden içmediğini görünce cesaretimi topladım. Dişiler hayal kırıklığına uğramış bir şekilde masayı terk ettiler.

Hâlâ demli olan kendiminkini kaptığım gibi ailemizin masasından kalkarken Laru'nun gözlerini üzerimde hissettim.

Kiran'a yaklaşırken kulaklarıma boğuk bir sessizlik çökmüş gibiydi. Gözleri bana takıldığında tüm ziyafetin yavaşladığını hissettim.

Yine de kaşlarını çatması beni tereddüte düşürmedi. Kiran'ın gözleri kadehe kaydı, sonra tekrar bana döndü. Bakışlarıyla buluşmama izin verilmemesine rağmen, gözlerim onunkilerden hiç ayrıldı.

"Maeva," diye mırıldandı, masasına ulaştığımda sesi alçaktı. "Sakın -"

Kadehim masasının üzerine düştü. Ses sondu ve kesin. Arkamda bir kadın kahkahası duyduğuma yemin edebilirdim ama Kiran'ın keskin bakışlarının onu hemen susturduğunu gördüm. Sonra o öfkeli bakışlar üzerimdeydi ve kulaklarımda bir çınlama hissettim.

Orada dikildikçe karnımda sıcak ve mide bulandırıcı bir korku kıvranıyordu. Kiran tek kelime etmedi, çenesi kararlılıkla başka yöne döndü. Eli kadehime doğru hareket etmedi. Birden tenimin ısınmaya başladığını hissettim. Yanaklarım yanıyormuş gibi hissediyordum.

"Git Maeva," dedi Kiran, sesi sert ama sessizdi, hareket etmediğimi fark ettiğinde.

"Kiran-"

"Git."

Sözleri sertti, daha önce ondan hiç duymadığım bir tonda konuşmuştu.

Ama o artık bir *Vorakkar*'dı ve ona itaatsizlik edilmeyecekti.

Kürsüden aşağıya koşarak indim, mide bulandırıcı bir utanç duygusu *Drukkar'ın Denizi*'nde beni altına çeken bir dalga gibi başımın üzerinden akıyordu. Göğsüm ağrıyordu. Birine çarptım ve ardından bir kahkaha duydum. Kimsenin gözleriyle karşılaşmaya cesaret edemedim ve tanıdık bir elin kendi elimi kavradığını hissettiğimde ona tutundum. Annem sessiz olmasına rağmen beni masamıza geri götürdü. Ona bakmaya cesaret ettiğimde altın rengi teni kızarmıştı ama çenesini dik tutuyordu.

Korkuyla, *onu utandırdığımı* fark ettim. Babamın bakışlarıyla karşılaştığımda çenesinin gergin ve gergin olduğunu gördüm. Laru kucığında yere bakıyordu. Hepimizi utandırmıştım. Ailemi.

Laru'nun kadehindeki *içkinin* tadı -benimki hâlâ Kiran'ın masasında dokunulmadan durduğu için- *mokkira*'dan yapmayı öğrendiğim ağrı kesicinin acılığına benziyordu, oysa daha önce tatlı ve yoğun bir tadı vardı.

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyordum, şaşkınlık içindeydim, göğsüm ağrıyordu. Ama sonra *onu*, varlığını yakınımnda hissettim.

"Seninle konuşmam gerek," diye homurdandı Kiran, koluma girip beni yerimden kaldırırken. "*Şimdi*."

Bir aptal gibi, göğsümde umut yükseldi. Kiran beni ziyafetten çıkarırken annem bile şaşkın ama temkinli görünüyordu.

Nereye gittiğimizi biliyordum.

Kiran'ın eli benimkinde güçlüydü. Hatırlamadığım yerleri nasırlıydı. Sırtında derin bir yara izi hissettim, onu da hatırlamıyordum. Kılıcının kabzasına, *piroki* Roon'unun dizginlerine dolanmış, güneş ışığına bulanmış o elleri pek çok kez incelemiştim. Yara izlerini hatırlardım.

Beni su kuyusunun yakınındaki gizli kapıdan dışarı çıkardı. Gece berraktı, ay alçakta asılı duruyor ve deniz boyunca parıldıyordu. Dalgaların çarpışını duydum ve Kiran beni sık sık uzun öğleden sonraları geçirdiğimiz uçurumun kenarındaki çıkıntıya götürürken tuzlu havayı harika bir şekilde içime çektim.

Eli elimi bıraktı ve sırtımı uçurumun duvarına yasladım, denizden gelen rüzgâr elbisemi ayak bileklerime doğru savurdu, saçlarımın arasından geçti. Rüzgârla birlikte bir *seffî* gevşedi, Kiran onu kapmadan önce kısa bir süre havada süzüldü, dikkatle, sessizce inceledi. Sonra da denize doğru uçup gitmesine izin verdi.

Bana hep *Seffî* derdi. Onun küçük çiçeği.

Bana bakarken çenesi gergindi.

"Bunu yapmamalıydın Maeva."

Yutkundum. "Neden?"

Kiran bakışlarını benden kaçırıp denize çevirdi. Gözleri hep ufuk çizgisindeydi.

"Ne arıyorsun?" Bana cevap vermeyince sessizce sordum. "Ne?" diye ısırdı ve bana döndü.

"Ne arıyorsun? Oraya baktığında?" Önümüzde uzanan suları işaret ederek tekrar sordum.

Gözleri şaşırmıştı ama yüz ifadesi hiç değişmedi. Bunu yapmayı ne zaman öğrendiğini merak ettim. *Dothik*'teki eğitiminin bir parçası mıydı? *Dothik*'te öğrenmek zorunda kaldığı şeyden nefret ettiğimi fark etmeye başlamıştım çünkü bu, sevmeye başladığım sıcak, nazik Dakkari çocuğunu parçalamıştı.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. Sonra dedi ki, "Hiçbir şey. Hiçbir şey."

İri yarı bir adamdı, çıkıntı boyunca bana yakın duruyordu. Güçlü, geniş omuzlar. Kalın kalçalar. Kuyruğu kayaların üzerinde titriyor, denizden gelen püskürtülerle parlıyordu. Bileklerinde kalın, altın bantlar vardı, yeni ve sağlam, ayın ışığını yansıtıyordu. *Vorakkar* kelepçeleri.

O artık Rath Okkili'nin *Vorakkar*'ıydı. Ama

benim için her zaman Kiran olacaktı.

Benim Kiran'ım. "Bunu neden yaptın?" diye homurdandı.

Kadeh.

"Hoşuna gitmedi mi?" Hoşuna gittiğini söylemesinden korkarak fısıldadım. Ama söylemedi.

Boğazından bir ses çıkardı. Bana döndü, yüzünü tamamen bana çevirdi. Altın rengi gözleri parlıyordu. "Bunu neden yaptın Maeva?"

"Nedenini bilmiyor musun?" Yumuşakça sordum.

Burun delikleri alevlendi. Bilgi oradaydı, erimiş bakışlarının tam ortasındaydı. O biliyordu. Her zaman biliyordu, değil mi?

Sonra şansımı denedim. Temkinli bir şekilde, vahşi bir hayvanmış gibi, yaklaştım. Yavaşça. Dikkatlice. Kiran hareketsiz duruyordu ve gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Bana dik dik bakıyordu, ağzı hafifçe çatılmıştı.

Ama her zaman denerdim. Başarısız olsam bile. Kararlılığım hem bir erdem hem de bir hataydı.

Ellerimi göğsüne bastırdığımda, kalp atışlarının sabitliğini avuçlarımın altında hissedebiliyordum. Benden çok daha büyüktü. Kendimi hiç o anki kadar küçük hissetmemiştim.

Arzu karnımın derinliklerinde başladı, küçük alevler gibi titriyor, yalıyor ve tüketiyordu.

Bakışlarında bir şey değişti. Gözlerinin kısa bir süreliğine dudaklarıma düştüğünü gördüm. Bir dalganın aşağıdaki uçuruma çarparak deniz sisini etrafımıza savurduğunu hissettim.

Daha fazla beklemek istemedim.

Ayak parmaklarımın ucuna kadar gidip onu öptüm.

Nihayet. Dudakları *Drukkar Denizi* ve tatlı şarap tadındaydı.

Ona karşı içimi çektim ama bu daha çok çaresiz bir soluk alma gibiydi. Kiran önce donup kaldı. Garip olduğunu biliyordum. Ben daha önce kimseyi öpmemiştim ve o hem *sarukta* hem de şüphesiz *Dothik*'te pek çok kadını öpmüştü. Aksine inanacak kadar aptal değildim.

Dudaklarımı hareket ettirerek onunkilere değdirdim. Kalbim o kadar yüksek sesle atıyordu ki dudaklarımın arasından hissedip hissetmediğini merak ettim.

Boğazından bir ses yırtıldı, gırtlaktan ve çiğ.

Sonra ellerinin belime geldiğini ve elbisemin ince kumaşını kavradığını hissettim. Karşılık vermeye başladı ve zihnim garip bir dönüş yaptı, düşüyormuşum gibi hissettiren bir dönüş. Omurgam karıncalandı ve zevk bedenimde patladı.

Dudakları dudaklarıma değdi. Sıcaklığı içime yayıldı. Elleri beni daha sıkı kavradı.

Daha öne çıkan kadınlara alışkın olduğunu biliyordum. Dakkari kadınları her zaman cesur olmuştur ve ben de cesur olmak istedim. Onun için. Bunu istedim.

Ellerim elbisemin askılarına gidip kopçaları çekiştirdiğinde, kumaş etrafımdan aşağı süzülerek göğüslerimi ortaya çıkardı, ancak belimdeki elleri elbisemi orada sıkıca tuttu.

Denizden gelen sis tenimi yaktı, soğuk ve buz gibiydi. Kaşlarının bana karşı çatıldığını hissettim ve sonra geri çekildi.

Bakışları açıkta duran göğüslerime kaydı ve geri çekildi. Serbest bıraktığı tutuşu elbisemin geri kalanının ayaklarımın dibinde göllenmesine neden oldu ve beni çıplak, titreyen ve bakışlarına karşı tamamen savunmasız bıraktı.

Kiran'ın göğsü kabarmış, burun delikleri açılmış, dudakları öpücüğümünden dolayı hafifçe kızarmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye kabaca homurdandı. "Ne yapıyorsun Maeva?"

Geri çekildim, omuzlarım kamburlaştı, sesinde beklemediğim bir şey duydum. *İğrenme* gibi bir şey. Nefes alamadığımı hissedene kadar içimde acı patlamasına neden olan bir şey.

"*Vok*," diye küfretti Kiran, benden uzaklaşıp bir elini saçlarında gezdirerek. "*Vok!*"

İrkildim. "Kiran, ne-"

"Elbiseni geri giy," diye emretti bana. "*Şimdi*."

Donup kaldım, hareket etmedim.

Bir hırıltı daha çıkardı ve elbisemi almak için eğildi. Elbiseyi kollarıma attı ve sırtını bana dönerek yüzünü denize çevirdi. Sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibiydi. Altın işlemeli siyah deriyle kaplı koyu renk omuzlarının geniş hatlarına baktım. Siyah saçları rüzgârın ani şiddetiyle savruluyordu.

Birden kendimi yabancı gibi hissettim. Birdenbire onu hiç tanıımıyordum. Hepsi.

Mide bulantısı karnımda yükseliyor ve yüzüm yanıyordu. uzuvlarım hareket ediyordu. Çıplaklığımı örtmek için titreyen ellerimle elbisemi çekiştirdim, ancak omuz askılarını sıktığımda ters giydiğimi geç fark ettim.

Kiran'ın sesi sert ama sessizdi. "Bunu yapmamalıydım" dediğinde neredeyse rüzgârla birlikte sürükleniyordu.

Öpücüğü kastettiğini biliyordum. Sonrasında bana kızmak değil. Her nasılsa, bu bilgi beni daha da sönükletti.

"O zaman neden yaptın?" Boğazımın yandığını ve görüşümün bulanıklaştığını hissederek kollarımı göbeğime sararak mırıldandım.

Yüzünü bana döndü ama gözleriyle buluşamadım. Tek hissettiğim utanç ve iğrenmeydi. Kendimden iğreniyordum. Kiran'ın ses tonunda duyduğum ama değiştirip kendime yönelttiğim ve çok daha kötü hale getirdiğim iğrenme.

"Maeva, bana bak," diye emretti, bana kendi mahremiyet duygumu bile vermedi.

Yıllar boyunca, o anda bakışlarımı onunkilere kaldıracak gücü nasıl bulduğumu asla bilemeyecektim.

Ama ben yaptım.

Kalbimi öyle bir kırdı ki, bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum.

"Seni sevmiyorum Maeva," dedi, sözleri havayı bir bıçak gibi kesip geçti. Tam bana doğru geliyordu. "Senin istediğin şekilde değil."

Aptalca, acınası kelimeler ben onları durduramadan dudaklarımdan döküldü. Fısıldadım, "Ama ben artık büyüdüm. Ben daha büyükken-"

"*Vok*, Maeva," diye küfretti Kiran. "Onlar sadece kelimelerdi. Seni incitmek istememiştim! Ama şimdi anlıyorum ki en başından beri açık olmalıymışım."

Başka bir dalga uçuşuma çarpıp yüzümü ıslatırken sersemlemiş bir halde sadece bakabildim.

"Seni kendi kanımdan biri gibi seviyorum, *seffi*," dedi, sesi sertti. *Seffi* şimdi alaycı görünüyordu, özellikle de sabahın büyük bir kısmını kıvırcık saçlarının arasına serpiştirilmiş çiçekleri toplamakla geçirdiğimi düşünürsek. "Hepsi bu kadar. İstedğin şeyi sana veremem."

"Sen de beni öptün," diye fısıldadım, kendimi sıkıca kavrayarak.

Kakkari'ye ortadan kaybolabilmeyi diledim. Kollarımı kendime yeterince sıkı sarabilseydim, daha da sert çekebilseydim, bir şekilde sıkıştırma beni hiçliğin içinde kaybolmaya itecekti.

"Sen... benim için üzıldün mü?" Kendimi sormaya zorladım. "Bu yüzden mi?"

Kiran sert bir nefes verdi.

"Belki," diye itiraf etti sonunda, kaşlarının arasındaki boşluğu çimdikleyerek. "Bilmiyorum."

Ciğerlerim sıkışmıştı. Bütün dünya dönüyor gibiydi.

"Hâlâ çok gençsin Maeva," diye devam etti, bir elini çizilmiş yüzünde gezdirerek. *Vorakkar* kelepçeleri parladı. "Ama işin bu noktaya gelmesine izin verdiğim için hata benim. İşin bu noktaya gelmesine izin vermemeliydim. Bu yüzden seninle konuşmak istedim. Çünkü eğer sürüme katılırsan, ilişkimizin asla olduğundan daha fazlası olmayacağını bilmelisin. Olmasını istediğin şey olmayacak."

Bana bir adım daha yaklaştı, bakışları hem sert hem de yalvarırcasına bakıyordu ve ben uçuşumun duvarına doğru tökezledim, keskin kayalar omurgama saplandı. Sözleri cam kırıkları gibiydi, içimi delip geçiyordu. Hâlâ sürüsüne katılmamı mı istiyordu? Yakında bir *Morakkari* alacağını bile bile mi?

Asla *ben* olamayacak bir kadını sevmesine seyirci kalmamı mı bekliyordu?

Hiç haysiyetim olmadığını mı düşünüyordu? Kendimi koruyamayacağımı mı? Kendimi bu kalp ağrısına isteyerek maruz bırakacağımı mı?

"Babam bir keresinde bana," diye fısıldadım, "*Vorakkarların* en iyi lider olabilmeleri için zalim olmaları gerektiğini söylemişti. Yanıldığını düşünmüştüm. Ona senin farklı olacağını söyledim. Senin vücudunda zalim bir kemik olmadığını söyledim."

Çenesi kıpırdadı, orada bir kas tıkırdıyordu.

"Ama haklıydı," dedim, sesim yumuşaktı. Acı. Ham. Dehşete düşmüştüm. "Seni hiç tanımadığımı düşünmeye başlıyorum."

Kiran'ın burun deliklerinden keskin bir nefes kaçtı. Genişçe açıldılar. Gözleri... sözlerimden *rahatsız* olmuş gibiydi. Yine de, çenesi onları gerçek olarak kabul etmiş gibi duruyordu.

"Genç olabilirim," diye devam ettim, dudaklarımı yaladım, onun tadını aldığımda şok oldum, "ve sana acınası görünebilirim. Ama seni sevmekten hiç korkmadım, Kiran. Ve kesinlikle sevdiğim için hiç utanmadım. Ta ki şu ana kadar."

Seni sevdiğim için beni utandırana kadar değil.

Sana olan arzumu açıkladığımda bana tiksintini gösterene kadar değil.

Titredim, elbisem deniz spreyinden sırlıslık olmuş, etime yapışmıştı. Vücudumu daha fazla görmesini istemiyordum. Ters giydiğim elbisemle kendimi olabildiğince iyi gizledim. Kalbim kırılmıştı, mutsuzdum ve üşüyordum. Tek istediğim annemin kollarına kıvrılmaktı. Çocukken yaptığı gibi saçlarımı okşamasını hissetmek istiyordum. Tek istediğim ağlamak ve onun kucağında uyumaktı.

Bir sonraki sorusu göğsümdeki bıçağı daha da bükte.

"Cevabın bu mu?"

Onun sürüsü.

Kalbimi parçalıyor, nefesimi ciğerlerimden söküp alıyordu ve sürüsüne katılıp katılmayacağımı bilmek istiyordu.

Üzerime garip bir uyuşukluk çöktü. Bakışlarım onunkinden ayrıldı ve *Drukkar'ın Denizi*'ne doğru döndü. Karanlık gece denizi çalkantılı görünmeye başlamıştı, sanki bir fırtına yaklaşıyordu.

Bir dalganın düz yüzeyden yükselişini, tepeye tırmanışını ve sonra aşağıda parçalanışını izledim.

Neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdığım birine nasıl veda ettim? Yaklaşık on iki yıldır sevdiğim, kalbimi kırmasına rağmen *hâlâ* sevdiğim birine nasıl veda edebilirdim? Bu acı daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Sonunda, veda etmedim. Kiran sessizliğimi cevabım olarak aldı.

Uzun bir sessizliğin ardından, "Özür dilerim, *seffi*," diye mırıldandı.

"Keşke..."

Sustu.

Elini bana doğru uzattığında geri çekildim ve nemli elbisemi daha fazla yapışmaması için çekiştirdim. Yumruğu düştüğünde sıktı, dudakları

sıkıca bastırdı.

"Seni ziyafete geri götüreyim," diye sessizce önerdi. "Senin *lomma*."

Başımı salladım.

"*Git*," diye fısıldadım, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Bakışlarıyla tekrar buluşmayı reddettim. "Beni yalnız bırak."

Bir an daha bekledi, keskin bir nefes verdi. "*Seffi*."

"*Git!*" Sesim kayalıklarda yankılanarak bağırdım.

Sonunda Kiran tepeye, *sarığa* ve onuruna düzenlenen neşeli kutlamaya geri çekildi.

Beni orada bıraktı, tam da istediğim gibi.

Peki neden kendimi daha mutsuz hissetmeme neden oldu?

Uzun dakikalar sonra Laru beni çıkıntıda buldu, olduğum yerde donmuş ve titriyordum.

"Ah, Maeva," diye nefes nefese kaldı, sesi kısılmıştı, beni hemen kollarına aldı. "Ne oldu?"

Beni parçalara ayıran onun nazik dokunuşuydu. Kollarında çözüldüm, ağladım, çıkıntının zeminine düşene kadar onun içine düştüm. Hıçkırıklarım rüzgârın sürüklediği gece havasını doldurdu. Uzun, derin ürpertiler vücudumu sarstı ve içimde hiçbir şey kalmayana kadar ağladım.

Sakinleştiğimde ikimiz de iliklerimize kadar ıslanmıştık.

Drukkar'ın Denizi o gece öfkeliydi.

Kız kardeşimin kollarına uzandım, bitkin ve uyuşmuş bir halde, "Beni sevmiyor" diye fısıldadım.

Laru ıslak saçlarımı okşadı.

"O zaman bu onun kaybı Maeva, çünkü senin verecek çok şeyin var," dedi kız kardeşim yanağıma bir öpücük kondurarak. "Bir gün bunun farkına varacak. Hatasını anlayacak."

ON İKİ YIL.

Kalbimi kırması 12 yıl sürdü.

Rath Okkili Kiran'ı bir daha görmem için dokuz yıl geçmesi gerekecekti.

OceanofPDF.com

SONRA

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

T Uyandığımda onu hatırladım. Güneşin altın sarısı teninin ve terinin kokusu. Sesinin boğukluğu, her zaman güldüğünde şaşırdım.

Yatağımdan kalkarak babamla paylaştığım evin sabahın erken saatlerindeki karanlığına baktım. Yerler taştan yapılmıştı ve ayaklarımı üzerine koyup yataktan kalktığımda soğuktu.

Hızlıca giyindim, kahverengi tişörtümü üzerime geçirdim ve yumuşak deriden bir bandeau'yu göğüslerimin etrafına sararak onları güvende tuttum. Sonra beyaz postumu duvara asılı olduğu yerden alıp omuzlarıma geçirdim. Annemin köprücük kemiklerime yaslanmış kolyesini okşayarak gece çıkmadığından emin oldum.

Hava değişiyordu. Sabahlar gittikçe daha soğuk oluyordu. Hâlâ hasat döneminde olduğumuz için beklenenden daha erken.

Masamın üzerindeki su kabına yüzümü sıçratarak, Kiran'ı hatırlamama neden olan rüyadan kurtuldum. Laru'ya itiraf etmek istemediğim kadar çok düşüncelerime sızıyordu ama onu ne zaman rüyamda görsem, en savunmasız olduğum anda zihnime sızdığında anılarım özellikle canlanıyordu. İstenmeyen ve harika. Hatırlamak her zaman içimi sızlatırdı.

Saruk'tan ayrılalı, kendi sürüsüyle vahşi topraklara gitmeyi göze alalı dokuz yıl olmuştu. *Drukkar Denizi*'nin uçurumunda kalbimi kırdığı geceden beri onu bir kez bile görmemiştim.

Yüzümü kuruladıktan sonra, babamla genellikle akşam yemeklerini birlikte yediğimiz ana oturma odasına geçtim. Babam gitmişti,

Ancak. Sezonun son avlarından birine çıktı. Bir hafta daha dönmesini beklemiyordum. *Saruk*'taki avcıların işi sürüler halindeki avcılardan daha zordu. Daha uzağa gitmek zorundaydılar. Ve babam yaşılanıyordu. Uzun avlar *onun* için daha zor olmaya başlamıştı.

Şaşkınlıkla, ateş leğeninin çoktan yakılmış olduğunu ve ortamı ısıttığını gördüm. "Uyanık ne yapıyorsun?" Laru'ya fısıldadım, aptalca olsa da Soru.

"Bu çocuk soğuk mevsim geçene kadar gelmeyecek," diye yakındı kız kardeşim, ruh hali ekşi ve huysuzdu, "ve şimdiden böyle hissediyorum."

Karnı hafifçe şişmişti. Hamileliğini daha yeni keşfetmişti ama Laru'nun hastalıklara yatkınlığı vardı. Rasik'e hamileyken de çoğu sabah yatağına kapanmıştı.

"İşte," dedim, kendimi uzak duvarda duran sandıklarına doğru sürüklerken hâlâ uykunun ağır çekimini hissediyordum.

Tıpalı bir şişe çıkardım, salladığımda kalın mavi sıvı kenarlarından akıyordu. Güney topraklarında bulunması zor olan *jenuria* kökleri ve *hakin* çiçeklerinden yapılmış, iki gün boyunca kaynatılmış ve dikkatlice süzölmüş kendi yaratımlarımdan biriydi.

Birçok hamile Dakkari dişisi, *mokkira*'nın bilmediği bu ilaç için bana gelmeye başlamıştı. Ancak haber yayılıyordu ve Laru için iki gün önce yaptığım gizli bir zulayı saklıyordum.

Şişeyi ona getirdiğimde "*Kakkira vor*," diye mırıldandı. "Sana hiç ne kadar zeki olduğunu söyledim mi kardeşim? Seni ne kadar çok sevdiğimi?"

Rasik'in hâlâ Laru'nun eski odasında uyuyor olması gerektiğini bildiğim için kıkırdamamı alçak sesle söyledim. Laru'nun eşi Nevir bir *darukkar*, yani *saruk* savaşçısıydı. Ancak yılın bu zamanlarında *darukkarlar* avcı oluyordu. Babamın liderlik ettiği grupla birlikte gitmişti. Erkekler ne zaman ava çıksa, Laru ve Rasik benimle kalıyordu, kendi evleri kısa bir yürüyüş mesafesinde olmasına rağmen.

"*Mokkira* kararını verdi mi?" Laru sordu.

Başımı salladım, kalbim bunu hatırlamakla zonkluyordu. "*Nik*. Bu sabah dedi."

Laru elimi sıktı, ancak mide bulantısı yüzünden yüzü biraz solgundu. "Anlayacaksın, Maeva. Nasıl başaramazsın? Bu *saruktaki* herkes senin diğer ikisinden daha iyi bir şifacı olduğunu biliyor. *Mokkira* seni seçmemek için yaşlı bir aptal olurdu."

Dudaklarımı birbirine bastırarak şişeye başımı salladım. "İç şunu. Kendini daha iyi hissedeceksin."

Laru'nun şişeyi yukarı kaldırıp geri indirmesini ve kalın ilacın dilinin üzerinde kaymasını izlemiştim. Hoş bir şey değildi ve işi bittiğinde yüzünü buruşturdu. Ama şişeyi yıkayıp dolaplarıma geri koyduğumda rengi yerine gelmişti, gözleri daha parlaktı.

Laru'nun eski odasına baktığımda Rasik'in yatakta uyuduğunu görünce kalbim yumuşadı. Doğumuna yardım etmişim. Kız kardeşimin çılgınlıklarını saatlerce dinlemiştim ama onu ilk kez kucağına aldığımda ikimiz de çok sevinmiştik. Nevir bile tıkanmış görünüyordu ve Laru için olmadığı sürece çok nadiren duygularını belli ederdi.

Rasik üç yaşındaydı, av partisi beni ormanda terk edilmiş halde bulup *sarığa* geri getirdiğinde olduğum yaştaydı. Yatağına yaklaştım ve elimi yavaşça siyah saçlarının arasından geçirdim. Dolgun yanakları uykuyla şişmiş, gözleri koyu renkli kapaklarının altında titreşiyordu. Kuyruğu huzursuzca seğiriyor, tekmelediği kürklere çarparak hışırdıyordu.

Alnına bir öpücük kondurduktan sonra doğruldum ve annesinin yanına dönmek üzere oradan ayrıldım.

"Hâlâ uyuyor mu?" Laru fısıldadı.

"Bu çocuk kaya gibi uyuyor. Tıpkı senin eskiden uyuduğun gibi."

Oğlunu uyandırmadan önce irkilerek kıkırdamasını kesti. Rasik uyanırken ele avuca sığmazdı, özellikle de babası ava gitmişken ve Laru'nun sabahları mide bulantısıyla dolu olsa bile sessizliği sevdiğini biliyordum.

Kapıdaki askıdan çantamı almamı izledi. "Gidiyor musun?"

"Ormana doğru bir koşu yapmak istedim. Daha fazla *kioni* toplamak için. Yılın bu zamanlarında deli gibi düşüyorlar, bu yüzden elimden geldiğince stok yapmalıyım."

Laru *kioni*'ye takıntılı olduğumu bildiği için iç çekti. İlaçlarımın çoğunda onlar vardı. *Mokkira* bile onları demlediği toniklerde kullanmaya başlamıştı. Ayrıca, bir sürü geçerse, onları takas etmek için kullanabilirdim. *Hakin*'im azalıyordu.

Kız kardeşimin yanağına bir öpücük kondurdum. "Öğleden sonra görüşürüz, *Iysi*?" "İyi şanslar," diye fısıldadı bana. Sinirlerim bir kez daha gerildi.

içimden geçti. Ona yarım bir gülümseme verdim ve sonra çıktım, soğuk sabah havası yüzüme çarpıp ciğerlerimi doldurdu.

Saruk sabahın bu erken saatlerinde hep sessiz olurdu. Güneşin mor ışınları gökyüzünü *yeni yeni* aydınlatmaya başlamıştı ve ben de yüzümde bir gülümsemeyle serinletici havayı içime çektim. Günün en sevdiğim zamanıydı. Dünya yavaş ve huzurluyken.

Hatırladığım kadarıyla Kiran da sabahları severdi. Her zaman birlikte koşuya çıktığımız zamanlardı.

Derin bir nefes alarak başımı salladım ve deriden botlarımın yumuşak tabanları taşa vurarak evimizin merdivenlerinden aşağıya indim. Karakolun ana yolunda ilerlerken *saruk* binaları üzerimde yükseliyordu. Pencereler karanlıktı, ancak havalandırma deliklerinden gri duman kıvrımları yükseliyordu.

Pyroki muhafazalarına en yakın olan batı kapısından gizlice çıktım ve beni karşılamaya gelen birkaç meraklı *pyrokinin* keskin burunlarının üzerinden elimi geçirdim. Sonra, önümde, görebildiğim kadarıyla, solumda *Drukkar Denizi*'nin dolandığı güney topraklarının açık güzelliği vardı.

Isida ormanı kuzeydoğuda uzanıyordu. Hedefim orasıydı. Bu sabah aceleyle taramadığım için saçlarım karmakarışık ve her zaman yanımda taşıdığım ince bir iple sararak yüzümden geriye doğru çektim.

Sabitlendikten sonra koşmaya başladım, önce yavaşça, kaslarım ısınana ve uzuvlarım gevşeyene kadar. Çantam kalçamda sallanıyordu. Göğüslerimi saran kahverengi deri bandaj onları sıkıca kavıyordu. Botlarım hafifti, tabanları Kakkari'nin toprağına hafifçe vuruyordu.

Kalbim daha hızlı ve daha hızlı atmaya başladı. Gülümsemem genişledi ve aydınlanan gökyüzüne baktım, kendimi daha hızlı iterken havadan daha hafif hissediyordum. Ayaklarımın güney topraklarına vuruşu kalbimin atışıyla eşleşiyordu. Sanki Dakkar'ın kalp atışları benimkilerle eşleşiyordu.

Orman *saruktan* yarım saat uzaktaydı, ama ben daha uzun bir yol izledim, denize en yakın karanlık kayalıklardan dolanarak geçtim, sonra kayalıkların daha da çıkıntı yaptığı iç kısımlara girdim, çimenlik arazide koştum, geçerken *runiri*'nin uzun sapları çıplak karnımı gıdıkladı.

Keyifli kahkaham, batıdan esen ve saçlarımın büyük tellerini kordondan dışarı savuran güçlü bir rüzgâr tarafından uzaklaştırıldı. İç kesimlerde bile denizin tuzlu kokusunu alabiliyor, dalgaların çarpma sesini duyabiliyordum; bu ses kilometrelerce uzanıyor, hatta *Isida* ormanına kadar ulaşıyordu.

Mükemmellik.

Böyle güzel bir yerde yaşadığım için nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Ne de olsa güney topraklarına Kakkari'nin cenneti deniyordu. Çünkü burası Kakkari'nin toprağının *Drukkar'ın deniziyle* bulunduğu yerd.

Tam *Isida* ormanı görüldüğünde, uzun siyah ağaçları arazide bir duvar oluşturuyormuş gibi görünüyordu, o sesi duydum.

Acı dolu, kükreyen bir feryat bana doğru yöneldi.

Ve daha önce hiç duymadığım bir yaratığın sesi, sanki yeri sarsan bir tıslama gibiydi.

O şey her neyse gülümsememi sildi. Midem bulandı. Donup kaldım, ufku taradım, seslerin nereden geldiğini anlamaya çalışırken bir o yana bir bu yana döndüm.

Sonra, uzak doğuda, yerden yükselen bir toz bulutu gördüm, uzakta karanlık figürler vardı ama onları net olarak göremeyecek kadar uzaktaydılar.

İnanamadığım bir şekilde, net olarak gördüğüm şey devasa, pençeli, pullu bir yaratıktı -bir *polkunu*- ve sonra Dakkari erkeklerinin bağırıışlarını ve etrafını saran figürleri duydum.

"*Nik*," diye nefes aldım, *polkunu* kükreyerek tısladığında ve uzun arka ayakları üzerinde şaha kalkmadan önce erkeklerden birine saldırdığında damarlarımda korku dolaşıyordu.

Av partisinin erken dönmesinden korktum, gerçi onları bir hafta daha beklemiyorduk.

Baba.

Nevir.

Bir güneş ışını beni geçici olarak kör etse de, gruba doğru koştum, daha önce hiç görmediğim bir yaratık *olan polkunu*'ya göz kulak olmaya çalıştım, ancak onu sadece kıvrımlı pençelerinden tanıdım. Babam bana her zaman onların barışçıl hayvanlar olduğunu, kolayca ürktükleri için avlanmalarının zor olduğunu söylerdi.

Neden bu kadar güneyde? Panik içinde merak ettim, bedenimi daha sert ittim, grup daha net görünmeye başladı. *Saruk*'a çok yakındı.

Güneş ışığında uzun, altın bir mızrağın parıltısını gördüm. Bir Dakkari erkeği kükreyerek *mızrağıyla polkunu*'ya vurdu. Yaratık tısladı, mızrağın ikinci darbesinden kaçmak için tekrar şaha kalktı ama bu sefer geri çekilmeye başladı. Tam yetişkin bir Dakkari erkeğinin beş katı büyüklüğündeydi. Kalın, pullu arka ayakları üzerinde koşuyor, göz kamaştırıcı bir hızla uzaklaşmaya başlarken uzun boynunu eğiyordu.

Doğuya, *Saruk*'tan uzağa. En azından küçük bir nimet.

"*Darukkars*," diye gırtlaktan gelen karanlık bir ses gökyüzüne yükseldi. "*İndirin onu!*"

Bu emri sürü savaşçılarının savaş çığlıkları takip etti. Bu mesafeden bile Dakkari erkeğinin *pyroki*'siyle havalandığını gördüm, hemen ardından on Dakkari savaşçısı *da pyrokileriyle* onu takip etti. *Polkunu* takip edenlerin titreşimiyle yer sarsıldı.

Babam değil. Ya da Nevir, fark ettim.

Bu erkekler bir sürünün parçasıydı. Sürü halinde yetiştirilen *Darukkarlar*. *saruk-bred*.

Bir grup *Darukkar*'ın Okkili karakoluna neden bu kadar yakın olduğunu düşünecek vaktim yoktu. Bildiğim kadarıyla, hiçbir *Vorakkar* hasat mevsimi için güney topraklarını talep etmemişti, yine de bu erkeklerin don için bir keşif ekibinin parçası olabileceğini tahmin ettim.

Kulaklarıma acı dolu bir inilti geldi ve kollarımı sıkarak geride kalan küçük erkek topluluğuna doğru koşmaya başladım. *Isida* ormanının kenarında, üç erkek yerde yatan bir *darukkarın* etrafında çömelmiş, dört *piroki* de yakınlarda geziniyordu.

Varlığını duyuran *pirokilerdi* - tekmeleyerek ve toprağa basarak, içlerinden biri bana saldırmaya başladı. *Darukkarlardan* biri kılıcını kınından çıkarıp *pirokisini* geri iterek hızla bana yaklaştığında, soluğumu tutarak durdum.

Ellerimi kaldırarak *darukkarın* beni gördüğünde kaşlarının çatılmasını izledim. Şüphesiz, bir insan beklemiyordu ve korkarım ki daha önce hiç insan görmemişti.

"Okkili *Saruk*'ta şifacıyım," dedim ona çabucak, nefesimi toparlamaya çalışırken hızlı hızlı nefesim kesiliyordu. "Ona yardım etmeme izin verin."

Erkek gözlerini benden kaçırdı, bakışları batıya, benim geldiğim yöne ve *saruğun* kayalıklara yaslandığı yere yöneldi. Ancak buradan onu göremiyorduk.

Uzaktan, *polkunu*'nun tıslayan çığlığını duydum, *darukkarlar* ona karşı savaşırken yankılanan bağırıışların toprakta yankılandığını duydum. En azından onu *saruktan* uzak tuttukları için minnettardım.

"*Lysi*," dedi sonunda erkek kılıcını indirerek. "Ona yardım et."

Başımı salladım, ellerim çantamı karıştırmaya başlamıştı bile. Şanslıydım ki yanımda biraz erzak vardı, çünkü yeniden stoklamayı planlıyordum.

o sabah *mokkira'nın soliki*'sindeki depolarım. Alanın geri kalanını ormandan gelen *kioni* ile doldurmayı planlıyordum ama bu bekleyecekti.

"Bizi yalnız bırakın," diye emretti erkek kalan iki *darukkara*. "Şuraya gidin *Vorakkar* ve ona yardım edin."

Vorakkar mı?

Bu sözler üzerine kaşlarım çatıldı, çünkü iki erkek hemen doğruya doğru yola koyuldular, ama sonra dikkatim siyah bir kan gölü içinde yatan *Dakkari* erkeğine çekildi.

Dizlerimin üzerine çökerek kürk şalımı yırttım, omuzlarımı ve bandanamın örtmediği etlerimi soğuk rüzgârlara maruz bıraktım. Erkeğin gözleri acıdan çılgına dönmüştü, dişleri gıcırıyordu. Kolundan aşağıya doğru inen büyük bir kesik koyu renkli kemiği ortaya çıkarırken, damarlarından sonsuz bir kan akışı akıyordu.

"Onu iyileştirebilir misin?" diye sordu diğer *Dakkari* erkeği. Eğer *Vorakkar* değilse, *darukkara*lara bu kadar kolay emir verebildiği için *Vorakkar*'ın ikinci adamı *olan pujerak* olduğunu düşündüm.

Mokkira'nın bana öğrettiği ilk şeylerden biri, iyileşme söz konusu olduğunda asla söz vermemem gerektiği idi. *Kakkari*, halkının kaderini onlar bu dünyaya gelmeden çok önce yazmıştı. Onlara hayat verdiği gibi onları kolayca alabilirdi de.

Lomma gibi, diye düşündüm, dudaklarımı birbirine bastırarak. Annem sekiz yıl önce ölmeden önce sağlıklıydı. Canlıydı. Bir gün canlıydı, gülüyordu. Bir sonraki gün ölüydü, soğuktu.

Daha sonra, *mokkira* bana *Kakkari*'nin onu geri istediğini, onu eve çağırdığını söyledi. Ve ancak *Lomma* öldükten sonra, yıllardır ona yalvarıyor olmama rağmen beni çıraklarından biri olarak yetiştirmeyi kabul etti.

Yutkunarak çantamı karıştırdım, elim şeklinden tanıdığım şişenin etrafına dolandı.

Erkeğin sorusuna cevap vermedim.

Onu iyileştirebileceğimi *düşündüm*. Bu kadar derin bir yarada ne yapılacağını biliyordum. Ancak, özellikle *Kakkari*'nin iradesi söz konusu olduğunda, ortaya çıkmayabilecek güvenceler veremezdim.

Yer tekrar titremeye başladı. *Polkunu*'nun bize doğru geri dönmediğinden emin olmak için hızlıca yukarı baktığımda, bunun sadece *pyrokis*'leriyle geri dönen ve kılıçları parıldayan horde savaşçıları olduğunu görünce rahatladım. Gözlerimi kısarak baktığımda, güneş o kılıçlardan doğrudan gözlerime yansıdığı anda başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

Dakkari erkeklerinden oluşan kalabalık grup bize ulaştığında ben saçımı tutan kordonu koparıp savaştının kalın koluna doladım. Kordon onun kanıyla kayganlaşmıştı ama parmaklarım küçüktü, hareketlerim hızlıydı ve kanamanın bir kısmını durdurmaya yardımcı olacağını bilerek sıkıca bağladım.

Kümelendiklerinde *darukkarların* geri kalanının ağır ve korkutucu varlığını hissettim. Mırıltıları duydum, '*vekkiri*' lafını duydum -ki bu Dakkari dilinde 'insan' anlamına geliyordu- seslerindeki kafa karışıklığını duydum.

"*Polkunu* öldü mü?"

Soru, sürünün *pujerak*'ı olduğunu tahmin ettiğim erkekten geldi ve gruptan birine yöneltildi.

Tek yanıt bir homurtu oldu, bunun da *evet* anlamına geldiğini varsaydım, özellikle de bir *darukkar*'dan geliyorsa.

Altımdaki savaşçı inledi, kıpırdandı. Kolundaki acı muhtemelen sıcak bir demir çubuğun içine batması gibiydi. Asi saçlarımı yüzümden uzaklaştırdıktan sonra, topraktan kalın, bulanık kümeler halinde kurumuş otları çekmeye başladım. Çantamdaki şeyi dişlerimle açarak berrak sıvıyı otların üzerine döktüm, sırlıslam ettikten sonra *darukkarın* derin yarasına doldurdum.

Bağırdı ve dişlerimi sıkıkmama rağmen acısına tepki vermedim. *Mokkira* bana metodik, soğukkanlı ve neredeyse kayıtsızlığın sınırında olmayı öğretmişti.

Savaşçı ağıt yakarak beni şaşırttı, "Bir *vokking polkunu* beni öldürecek. Kakkari'nin benim için kastettiği ölüm bu mu? *Vok!*"

Yarasını ağızına kadar sardığımda, kemiğe ot doldurduğumda *darukkar* grubundan kesik bir kahkaha geldi. "Henüz sonun gelmedi kardeşim. Senin için hâlâ umut var."

Altımdaki savaşçı gözlerimle buluştu. Kıpırmızıydı, göz bebekleri acıyla büyümüştü.

"Ölecek miyim, *vekkiri*?" diye sordu bana. "Şimdi öğrenmeyi tercih ederim."

Uzun zamandır bana doğrudan *vekkiri* diye hitap edilmemişti. Hissettiğim kızgınlık beni ürküttü.

Yine de ona sesim düzgün ve sakindi: "Daha kötülerini de gördüm. Bazıları *yaşadı* bile. Ancak yaşayanlar, ben onlarla ilgilenirken genellikle şikayet etmiyorlardı."

Savaşçı bana inanamayarak bakarken, *kalabalık darukkar* grubundan gürültülü kahkahalar yükseldi.

Ellerim simsiyah kana bulanmıştı, tekrar çantamı karıştırdım ve içinde sakladığım temizlenmiş ve soyulmuş *runiri demetini* bulmaya çalıştım. Kıvrık saçlarımı gözlerimden uzaklaştırarak dişlerimle bir miktar kopardım ve kan kaybını en aza indirmek için kesik eti kapalı tutarak yarayı bağlamak için kullandım.

Kısa bir nefes verdim, ön kolumu alnıma sildim - etime bulaşan ılık kan lekesini hissettim - topuklarımın üzerine geri yaslandım.

Gözlerim *pujerak*'a doğru gitti ve görüş alanımda gezinen *darukkar* grubunu gördüm.

"Şimdilik durumu stabil. Onu hemen *Saruk*'a götürün. Hemen kıyı boyunca uzanıyor." *Darukkarlardan* biri yaralı savaşıya doğru adım attı, ağır ayak sesleri toprağı gümürdetiyordu. "Mokkira-"

Ciğerlerim sıkışmış, yaşadığım şok dilimin ucuna kadar gelen sözcükleri çalmıştı.

Savaşıya doğru adım atan bir *darukkar* değildi, *bana* doğru adım atmıştı. -Hem de hiç.

Bir *Vorakkar*'dı.

Tanıdık altın gözleri ve düzenli olarak rüyalarımın giren bir yüzü olan bir *Vorakkar*. Neredeyse dokuz yıldır görmediğim bir yüz.

Rath Okkili Kiran önümde durmuş, arkasında yükselen güneşin ışınlarını engelliyordu.

Siyah saçlarının yarısı yüzünden geriye doğru çekilmiş, keskin, neredeyse krallara layık yüz hatlarını vurguluyordu; geri kalanı ise kürek kemiklerinin arasından aşağıya doğru salınıyordu, bazı kalın teller altın boncuklar ve küçük manşetlerle süslenmişti. Ağır kuyruğu yerden biraz yüksekte duruyordu ama kuyruğunun en ucunu gördüm, koyu renk tüylerle tutam tutam olmuş, gençken sık sık yaptığı gibi seğiriyordu.

Geniş omuzlarına yayılan kahverengi ve beyaz alacalı bir post giymişti. Göğsü çıplaktı, daha önce hiç görmediğim yara izleri etine yayılmıştı ve artık bilmediğim hikâyeler anlatıyordu. *Isida* ormanındaki bazı ağaç gövdelerinden daha büyük olan güçlü bacakları siyah deriyle kaplıydı, büyük ayakları botlarla korunuyordu. Kılıcı kürkündeki bir açıklıktan sırtına bağlanmıştı, kabzası sağ omzunun üzerinden görünüyordu.

Ve yüzü.

Mümkünse, onu hatırladığımdan daha yakışıklıydı.

Sivri burnu dolgun dudaklarına doğru uzanıyordu. Onunki gibi sert bir yüz için fazla yumuşak dudaklar. Çenesi geniş ve güçlüydü, kenarında parıldayan yeni bir yara izi vardı. Yüz hatları nötr ama yoğun bir ifadeye bürünmüştü; şaşkın bakışlarımla karşılaştığında içimi bir ürperti kapladı.

Gözleri.

Gözleri bile farklı görünüyordu.

Hâlâ hatırladığım aynı erimiş altın rengindeydiler, güzel ve büyüleyiciydiler. Ve yine de... karanlık derinliklerinde gizlenen garip bir sertlik vardı, *Dothik*'teki eğitimi sırasında başlayan ama şimdi çok daha belirgin görünen bir şey.

"*Seffi*."

Sessiz kelime boğazından yükseldi, sert ve derin. Beni sersemliğimden sıyıran *o* kelime oldu.

Çünkü karnıma şiddetli, acı bir sızı getirdi. O kadar derin bir özlem ve acı getirdi ki, onlarla *yanabilirdim*. Binlerce anıyı ve binlerce acı dolu anı getirdi. Onu unutmak için ne kadar mücadele ettiğimi hatırlamamı sağladı. Annem öldükten sonra, ona mektup yazıp yalvarmış olmama rağmen cenazesi için *sarığa* dönmediğinde ondan ne kadar nefret ettiğimi hatırlamamı sağladı.

Hissettiğim ihaneti hatırlamamı sağladı. Gecenin bir yarısı veda etmeden *sarığı* terk etmişti. Çünkü son görüşmemiz acı verici olsa da, kalbimi kırmış olsa da, yine de veda etmek istemiştim. Onu karşılık veremeyeceği bir şekilde sevmiş olsam da, Laru'dan sonra on iki yıla yakın bir süredir en iyi arkadaşım olduğu gerçeğini değiştirmemişti.

Rath Okkili Kiran gitmişti ve nasıl olduğumu görmek için bir kez bile dönüp bakmamıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, ona baktıkça acımın, kızgınlığımın ve özlemimin *kayıtsızlığa* doğru kaydığını fark ettim.

Yavaşça, önündeki diz çökme pozisyonumdan kalktım. Tam boyuma gelinceye kadar doğruldum. Onu incelemem, beni selamlaması sadece beş saniye sürmüştü ama bana bir ömür gibi gelmişti.

Ayaklarımın dibindeki savaşı inledi, kesik koluna hafifçe dokundu. *Vorakkar*'larının arkasındaki *darukkarlar* onun emrini bekleyerek bakıyorlardı. Ancak *pujerak*... *Vorakkar*'ının gözlerinin içine baktığımda bana olan ani ilgisini, gözlerinin daralıp bana odaklanışını hissedebiliyordum.

Yasak olan bir şey. Saygısızlık olarak kabul edilen bir şey.

Bu kayıtsızlığa tutundum çünkü *iyi* hissettiriyordu. Bir kez olsun ona kızmamıştım. Bir kez olsun incinmemiştim. Artık üzerimde bir gücü yoktu. Bu kendi başına kutlamak için yeterliydi.

Onunla en son konuştuğumda ağlamaktan perişan olmuşum.

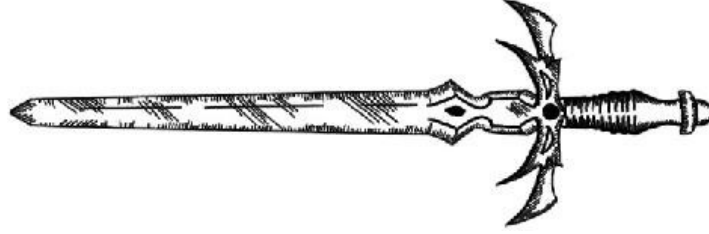
Ama ben artık o kız değilim, diye düşündüm Kiran'ın gözlerinin benimkiler arasında gidip geldiğini görerek. Beni okumaya mı çalışıyordu? Daha önce bunu hep başarmıştı.

Şimdi mi? Denemesi için ona meydan okudum.

Sesim güçlü çıktığında gururlandım. "Evine hoş geldin, *Rukkar*."

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

"**T** Rath Okkili'nin *Vorakkar*'ı, *kalles*," diye homurdandı *pujerak*'ım Errok, önündeki insan kadına bakarken ses tonu sertti ondan. "Saygınızı gösterecek ve onu bu şekilde selamlayacaksınız."

Sözlerini zar zor duydum. Maeva'nın karanlık gözleri benimkileri esir almıştı ve başka tarafa bakmanın imkânsız olduğunu fark ettim.

Vok.

Yumruklarım iki yanımda kenetlendi, anılar aramızda yükseliyor, boğuyordu. Onu gördüğüm anda kalbim göğsümde öfkeyle çarpmaya başladı.

"O benim için her zaman *Rukkar*'dı," dedi Maeva yumuşak bir sesle. "Prensimiz sonunda geri döndü."

Maeva'nın sözlerinde keskin bir ifade vardı. Neredeyse alaycı.

Sesi değişmişti, diye düşündüm, kaşlarımı çatarak. Yumuşamış ve boğuk. Gözlerimi onun üzerinde gezdirip bir zamanlar tanıdığım kızın kalıntılarını bulmaya çalışırken çok şeyin değiştiğini fark ettim.

"Gecikmeyin," dedi Maeva emir verme cüretini göstererek ve kendisine inanmayarak bakan *pujerak*'ımla arasındaki gerilimi daha da artırdı. "*Runiri* ancak bu kadar dayanabilir. *Mokkira*'nın yarayı bir an önce iyileştirmesi gerekiyor."

Bununla birlikte, bizden -benden- *Isida* ormanına doğru döndü. Belli ki onu şaşırtan bir hızla elim uzandı ve ön kolunu tuttu, nasırlı kavrayışımın altında teni sıcak ve pürüzsüzdü.

Maeva dokunuşumla sakinleşti, bakışlarını okuyamadığım nötr bir ifadeyle bana çevirdi. Bu beni hayal kırıklığına uğrattı.

"*Polkunu* öldü ama ormandan geldi," dedim ona. "Benimle birlikte *saruk*'a döneceksin. Şimdi."

Kolunu tuttuğum yerden çekerek beyaz postuna uzandı, yumuşak kürkünün uçları *Darukkar*'ımın yarısından akan siyah kanla kaplıydı. Göğüslerini sıkıca sardığı bir bandeau örtüyordu; *Drukkan'ın Denizi*'nin yanında sabah koşularına çıktığımızda sık sık yaptığı bir şeydi bu. Ancak karnı çıplaktı ve kalçalarını ve uyluklarını ikinci bir deri gibi saran sıkı bir tişört giymişti.

Burun deliklerim alevlendi.

Şimdi gençliğimizde olduğundan daha güzeldi. En güzel çağındaki bir kadının vücuduna sahipti, pençelerimin avuçlarımın içinde kıvrılmasına neden olan yemyeşil kıvrımları vardı. Hâlâ aynı boydaydı - göğsümün ortasına ancak geliyordu - ama şimdi kendini tutuş şekli onu daha uzun gösteriyordu, çenesi yukarı doğru eğikti.

Sırtından aşağıya rüzgârla savrulan gevşek bukleler halinde düşen siyah saçları hatırladığımdan daha uzundu. Sıcak kahverengi teni, ince burnunun köprüsünde ve yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde yer alan çiller, alt dudağının hemen altında uçurum dalışından kalan küçük yara izi... Bunlar bana son derece tanıdık geliyordu. Değişmeyen şeyler.

Ve yine de...

İlk bakışta, alnına yayılan *darukkar* kanı ve okunamayan gözleriyle, *bu* Maeva'nın geride bıraktığım kız olmadığını anladım. Yüzünde her zaman sıcaklık, sevinç ve merak olan yerde bir soğukluk vardı. Hareketlerinde, hiç konuşmadığı zamanları anımsatan bir sessizlik vardı. Çenesi sert ve inatçıydı ve kaşlarını çatmamdan çekinmiyordu.

Umurunda değil miydi?

Beni gördüğüne sevinmedi *ya da* üzülmeydi.

Gülüşi ve tebessümü zihnime kazınmış olan *Seffi*'m sanki tanımadığı, yoldan geçen bir *Vorakkar*'mışım gibi varlığıma *kayıtsızdı*.

O bana baktıkça karnımda sıcak ve rahatsız edici bir şey kıvrılıyordu. Çünkü ondan hiçbir zaman saklanamamıştım.

Son dokuz yıl hariç, diye düşündüm huysuzca.

"Ormana gelmemin bir amacı var ve bu amaç gerçekleşene kadar buradan ayrılmayacağım," dedi Maeva, doğruldu ve kanlı çantasını vücuduna doladı. Kayış vücudunun vadisini dümdüz kesiyordu.

göğüsler. "*Darukkarının* hatırı için hemen *sarığa* git. Yolu hatırladığına inanıyorum."

Bu sözlerle birlikte *Isida* ormanına doğru ilerledi ve beni çenem sıkılmış, boğazımda bir hırıltı düğümlenmiş bir aptal gibi orada bıraktı. Onu yanıma çekme ve güvenliğe geri dönmeye zorlama dürtüsü beni zorluyordu.

Ancak arka tarafının görüntüsü beni karşıladı. Saçları sallanıyor, uçları kalçalarının kabarıklığını okşuyordu. Yuvarlak ve dolgundu, kalçaları çiftleşmek için yapılmıştı.

Vok.

Kendimi başka tarafa bakmaya zorlayarak bakışlarımı *pujerakıma* çevirdim. "Onu takip et. *Saruk*'a güvenli bir şekilde döndüğünden emin olun."

Errok başını eğdi, ama onun yerine neden *darukkarlarımdan* birini göndermediğimi merak ettiğine şüphe yoktu. Çünkü onun varlığı çok daha önemliydi.

Atevak'ı ayağa kaldırdım ve onu *pyroki*'sine götürürken derin iniltisini duydum.

"*Mokkira* seni iyi göreceksin mi, *lysi*?" Homurdandım, gözlerim batıya, *saruk* yönüne doğru gitti.

Dokuz yıl sonra... Sonunda evimdeydim.

Peki neden bir *ungira* inine giriyormuşum gibi hissettim?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ALTINCI BÖLÜM

MDizlerimin üzerine çöküp orman zeminine dağılmış *kioni*'leri toplamaya başladığımda ıslak ellerim titriyordu. Yıkamıştım Ormandaki küçük bir su birikintisinde ellerimi ve kollarımı ovarken nemli parmaklarımın arasından bir *kioni* kaydı.

Kioni küçüktü, başparmağımın ucundan daha büyük değildi ama dış kabuklarını ezmek neredeyse imkânsızdı. İçindeki ceviz eti yenilebilirdi, ancak çoğu Dakkari tatlandırılmış tadını beğenmezdi. Ben oldukça severdim ama *mokkira* iksirleri için daha iyi kullanılırlardı. *Kioni* güçlü bir antiseptikti ve hızlıca uygulandığında enfeksiyonu uzaklaştırırdı.

Yılın bu zamanında ağaçtan sadece içindeki et olgunlaşıp yumuşadığında düşerlerdi. Depoların bize dona kadar yetmesi gerekiyordu, bu yüzden her sabah doldurabildiğim kadar çok keseyi doldurmaya niyetlendim, ancak *kioni*'nin çoğunu yere saçılmış halde bırakmaya dikkat ettim. Ormandaki canlılar onları yiyordu ve kendi depolarını yapmaları gerekiyordu.

Neyse ki orman onlarla doluydu.

Arkamda bir varlık hissettim ve dudaklarım birbirine yapıştı. Ağaçların arasından kıvrıla kıvrıla ilerlemeye başladığım anda Kiran'ın *pujerak*'ının beni takip ettiğini görmüştüm.

"Sen tam olarak kimsin?" diye sordu bir an bile geçmeden.

Isida ormanı o kadar sessizdi ki, birkaç metre öteden bir *kioni*'nin düştüğünü duyabiliyordum. Sesi sarsıcıydı, özellikle de artık sessizliğe alıştığım için.

"Ben Maeva," dedim ona.

Boğazının arkasından bir ses çıkardı. "Adını bir yabancıya bu kadar isteyerek mi veriyorsun?"

"Ben insanım," dedim. "*Saruk*'taki herkes benim gerçek adımı bilir."

"*Lysi*, ama belli ki sen *Dakkari*'nin arasında büyümüşsün. Neden bizim gümrükler sizin için geçerli değil mi?"

Çünkü hiç olmadılar. Ben her zaman senden farklı oldum, diye düşündüm dişlerimi sıkarak.

Diz çökmüş pozisyonumdan ona baktım. Onu dikkatlice gözlemledim. Bu onu kıpır kıpır yapıyor gibiydi.

"Sanırım onun *pujerak*'ı sensin," diye mırıldandıktan sonra bakışlarımı çantama kaydırdım ve kara yemişlerden avuç avuç alıp çantama attım. Orada sakladığım şişelerle şıngırdadılar.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu. Bir ağaca yaslanmış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Rahat pozisyonuna rağmen gözleri ağaçların arasında geziniyor, olası bir tehdit arıyordu. Yakışıklıydı, tanıdım, sarı gözleri vardı. *Laru*'nun yaşlarında görünüyordu, benden biraz daha büyüktü ama *Kıran*'dan daha gençti.

"*Darukkarlara* emir verdiniz," dedim omuz silkerek. "Ve onlar da tereddüt etmeden emirleri uyguladılar. Sürü hayatı hakkında pek bir şey bilmiyorum ama *darukkarların* sadece *Vorakkar*'larını ve *pujerak*'larını dinlediklerini biliyorum."

Benim ona baktığım gibi o da bana baktı. Dikkatle. "Sen tam olarak kimsin?" diye tekrarladı, sesi hırçındı.

"Sana zaten söyledim."

"*Nik*. Sen onun için kimsin?"

Onu.

Güneş ışığı ağaçların arasından süzölmeye başladığında, *kioni* önümde küçük siyah mücevherler gibi parıldıyordu. Şafağı kovalayan sabah gelmişti. Daha şimdiden sıcaklığın değiştiğini, ısındığını hissedebiliyordum, ancak kanım önceki olaylardan dolayı hâlâ sıcaktı.

"Ben onun için hiç kimseyim," dedim.

Kelimeler... acıttı. Garip bir şekilde. Ama sıkıcı bir acıydı. *Kıran* olmadan yaşamayı öğrenmiştim. Beni ailevi bir şekilde bile sevmediği çok açıktı. Eğer beni sevseydi, bana değer verseydi, yine de kalbimi kırabilirdi ama beni bu kadar paramparça etmezdi.

Zihnimde, tanıdığım *Kıran* ölmüş ve gitmişti. Onun yerine bir *Vorakkar* yükselmişti ve bana yabancı olan da o *Vorakkar*'dı.

"Buna inanmıyorum," dedi *pujerak* sessizce, yüz hatları rahatsız edici bir hal almıştı. "Hiç kimse onunla sizin konuştuğunuz şekilde konuşamaz ve bunun için cezalandırılmaz. Bana öyle geliyor ki-"

"*Rukkar* ve ben birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanırız," dedim ve söyleyeceklerini kestim çünkü hakkında hiçbir şey bilmediği bir konuda fikirlerini duymak istemiyordum. "Birbirimize tanıdık geldiğimizi düşünüyorsanız, nedeni budur. Onu neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım, o gidene kadar. Bu nedenle, neredeyse on yıldır birbirimizi görmedik. Ama ben... gelecekte onun konumuna daha saygılı olmak için çalışacağım."

Onu göreceğimden değil. Kiran'ın neden eve döndüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da *sarukta* ne istediğini. Ailesini, *Sorakkar* ve *Arakkari*'yi görmek için olduğunu sanıyordum.

Pujerak sustu, ben *kioni* dolu çantamı doldururken ağaca yaslandığı yerden beni incelemeye devam etti. Ayağa kalkıp ormandan çıkmaya başladığımda, ağır adımları yerde çıtırdıyarak beni takip etti.

"Beni takip etmek zorunda değilsin," diye bilgilendirdim onu. "Neredeyse her sabah buraya geliyorum. Tehlikede değilim."

"*Vorakkar* bana seni izlemem için bir emir verdi ve ben de bunu yerine getireceğim," diye yanıtladı *pujerak*. Sözleri karnımın biraz ağrmasına neden oldu. Bu bana Kiran'ın *her zaman* beni nasıl kolladığını hatırlattı. "*Polkunu*'nun varlığı yeterince rahatsız edici. Bu ormandan geçerken bize saldırdı."

"Bu topraklarda hiç görmedik. Bu kadar güneye indiklerini bilmiyordum," dedim, ağaçların arasından çıkarken, yarı yarıya Kiran ve *darukkarlarını* hâlâ bir çemberin içinde görmeyi bekliyordum ama efendisini bekleyen yalnız bir *piroki* dışında arazi boştu. Diğerleri çoktan *saruk*'a ulaşmış olmalıydı.

Pujerak'ın tek yanıtı "Yok," oldu, sesi hırçındı. *Pyroki*'si hemen yaklaştı ve hayvanı dengelemek için dizginleri eline aldı. "Gel, *kalles*. Kalkmana yardım edeyim."

Bu sözlerle sinirlenerek ona sert bir bakış attım. "*Pyroki*'ye nasıl binileceğini biliyorum. Çocukluğumdan beri ata biniyorum."

"Elbette, düşünmemiştim-"

"Ben de zaten koşmayı tercih ediyorum," dedim, ani sinirlenmemi hiç olmamış gibi üzerimden atıp burun deliklerimden derin bir nefes aldım. Kiran gittiğinden beri, annem öldüğünden beri, *her şeyi yumuşatmayı* öğrenmiştim.

Acıyı, öfkeyi, korkuyu bastırmak, böylece beni kontrol edememesini sağlamak. "İstersen beni takip edebilirsin."

Bununla birlikte, çantamı emniyete aldım ve yaralı savaşçının yattığı kanlı noktadan geçerek arazide koşmaya başladım. *Acele etmeliyim*, diye düşündüm. *Mokkira*'nın yardımına ihtiyacı olabilirdi.

Gerçi pek olası değil diye düşündüm. Bütün sabah onun *soliki'sine* gitmekten kaçınmışım. Artık yapamazdım.

Koşmaya başladıktan kısa bir süre sonra arkamda yerin hafifçe titrediğini hissettim. *Pujerak* beni takip ediyordu ve *saruk*'a kadar beni yakından izledi.

Kapılara vardığımızda, görevli iki muhafıza başımı sallayarak içeri girdim.

"Ovalara çıkmamalısın, *kalles*," dedi yaşlı muhafızlardan ve babamın yakın arkadaşlarından biri olan Urelli. "Bir saldırı oldu ve-"

Urelli'nin kolunu sıktım ve ona küçük bir gülümseme verdim. Saldırıyı gördüğümü söylersem endişelenecek ve muhtemelen babama söyleyecekti. "Bugün duvarların içinde kalacağım. Söz veriyorum."

Neyse ki kanı çoktan yıkamıştım.

Urelli gevşedi ve Kiran'ın *pujerakını* görünce doğruldu. Urelli başını eğdi ama ben *çoktan* adımlarımı atmış, *mokkira'nın soliki'sine* doğru ilerliyordum. Karakolun kaotik olduğunu fark ettim. *Mrikro* ve çırakları Kiran'ın ve diğer *darukkarların pirokilerini* toplamaya çalışıyor, onları beslenmeleri ve sulanmaları için muhafazaya götürmeye çalışıyorlardı. Ziyafetlerimizin ve toplantılarımızın çoğunun gerçekleştiği *saruk* merkezi Dakkari ile dolup taşıyordu.

Heyecan havayı doldurmuştu. Çoğu gülümsüyordu. Bazıları fısıldaşıyordu. Horde-krala dönüşen prensleri geri dönmüştü.

Ayrıca bazı bakışların bana doğru yöneldiğini fark ettim ve içimi ürperten bir utanç ve mahcubiyet hissettim. Ne de olsa Kiran kutlama şöleninde beni alenen reddetmişti. Karakoldaki çoğu kişi onu yıllarca sevdiğimi, aşk acısı çeken bir aptal gibi peşinden gittiğimi biliyordu. Çoğu, o gittikten sonra yaşadığım kalp kırıklığını görmüş, sonrasına tanık olmuştu.

Çenemi kaldırdım. Kiran ne kadar erken giderse o kadar iyiydi. Hayat normale dönecek, utancım bir kez daha unutulacaktı. Her şey yoluna girecekti.

Kiran ortalıkta görünmüyordu, ancak *darukkarları* ile ilgilenen kadınlar, seçmeleri için yığınla yemek tabağı getirmişlerdi. Yanlarından geçerken birkaç *darukkar* başlarını eğerek beni tanıdı.

Saruk'un merkezinden ayrılan sokaklardan birine girerek mutfaklar ve hamam arasında ilerledim, daha az kullanılan su kuyularından birinin yanından geçtim ve zamanımın çoğunu geçirdiğim *soliki*'nin arka girişine ulaşana kadar kısa bir yokuş çıktım.

Ağır kapıdan geçtim, iksir odasının karanlığı beni karşıladı. Burası karanlık olmalıydı çünkü fazla ışık bazen iksirlerin kalitesini değiştiriyordu. Ateş leğeninin üzerinde bir şey fokurduyordu. Sadece kokusundan bile fokurdayan bir *kioni* tenceresi olduğunu anladım. Gece boyunca kaynadığını da söyleyebilirdim. Tanıdık bir tatlılık almıştı.

Çantamı tezgâhın üzerine bırakıp, temizlenmesi gereken kanlı postumu silkerek önlüğümü giydim, arkadan bağladım ve *mokkira'nın soliki*'sinin ana odasına girdim.

Yaralı *Darukkar*'ın üzerinde yattığı sert levhaya doğru adım attığımda ortalık sessizdi. İksir odasının aksine, ana oda aydınlıktı, taş binanın tepesindeki geniş havalandırma deliğinden ve alanı dolduran çok sayıda yağ fenerinden aydınlatılıyordu.

"Maeva," dedi *mokkira*, *darukkarın* kolundan başını kaldırmadan. *Runiri*'yi çoktan çözmüş ve yarayı açmıştı. Neyse ki *darukkar* bayılmıştı. *Mokkira* ona toniklerinden birini vermiş olmalıydı. "Bana bunun senin eserin olduğu söylendi."

Dudaklarımı birbirine bastırırken gözlerim Kiran'a takıldı. İçeri adımımı attığım anda onun odada olduğunu hissetmiştim. Her zaman bir odayı daha küçük göstermenin bir yolunu bulmuştu.

Vorakkar kollarını kavuşturmuş, postunun yan tarafı *darukkarına* yardım etmekten kan içinde duruyordu. İçeri adımımı attığım anda gözleri bana kilitlenmişti.

Mokkira'nın yanında Nebrik duruyordu. Diğer şifacı Kilen yoktu; genellikle günün ilerleyen saatlerinde *mokkira*'ya yardım ederdi. Nebrik, *mokkira'nın* unvanını vereceğine inandığım şifacıydı. Çünkü Nebrik *mokkira'nın* yeğeniydi. Kan kandı.

"*Lysi*, *mokkira*," diye mırıldandım, onun yanına geldim. Nebrik deriyi delip geçecek kadar ince altın ipler geçiriyordu. Yarayı dikmeye başlamışlardı, masa kan içindeydi. "Çimenler sırlısklandı

."

"*Lysi, lysi*," diye mırıldandı *mokkira*, her zaman olduğu gibi sabırsızdı. "Biliyorum. Kokusunu aldım."

Kiran kıpırdandı ve gözleri ona kaydı. *Darukkar*'ıyla birlikte geride kalmasına şaşırılmışım. Ailesiyle birlikte olmasını bekliyordum.

Odanın öbür ucundan gözleri sanki başka tarafa bakmam için bana meydan okurcasına benimkilere dikilmişti. Nebrik küçük bir nefes vererek dikkatimi çekti. Nebrik sık sık Kiran'ın beni reddetmesi hakkında alaycı yorumlar yapardı. Erkek benden nefret ediyordu çünkü amcasının unvanı için tek gerçek rakibinin ben olduğumu biliyordu ve bu onunla çalışmayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Beni kızdırmak için yaşıyordu.

Mokkira'ya hitaben, "Sterilize edeyim mi-" diye başladım.

Ama dışarıda bir kargaşa oldu ve *mokkira'nın soliki* kapısı açılarak sabah ışıyla bizi daha da kör etti. Onu görmeden önce sesini duydum.

"*Rei kassiri*," diye nefes aldı karakolun *Arakkari*'si oğlunu görünce.

"*Lomma*," diye mırıldandı Kiran sessizce, annesine sarılmadan önce gözlerini benden ayırdı.

Arakkari'nin gözleri sevincinden sulanmıştı. "Evindesin!"

Arakkari hâlâ yıllar önce onu ilk gördüğüm zamanki kadar güzeldi. Yıllarca sürüsünün kraliçesi olmuştu ve şimdi de *sarukların* kraliçesiydi, gururlu ve güçlüydü. Yine de herkes oğlunun onun zayıf noktası olduğunu biliyordu.

Annem *Arakkari* için bir *piki* olmuştu. Onun yakın sırdaşlarından ve arkadaşlarından biriydi. Küçükken annem *Arakkari*'yle ilgilenirken sık sık ona eşlik eder, kıyafetlerine, mücevherlerine ve saçlarına yardım ederdim. *Saruk*'un merkezinde onlarla birlikte oturduğum sıcak öğleden sonralarını ya da karakol üyeleri tarafından yapılan malları ve sunuları incelediğim uzun yürüyüşleri hatırlıyorum.

Annemin ölümünden sonra, *Arakkari* kız kardeşime ve bana karşı nazik davranmıştı. Ama çiftleşmemiş olduğumdan -ve büyük olasılıkla hep öyle kalacağımdan- beni kız kardeşimden daha çok kanatları altına almıştı. Ondan istediğimde bana evrensel dili öğretti. Beni *Dothik*'teki olaylardan, başkentten gelen haberlerden haberdar ediyordu çünkü beni ilgilendirdiğini biliyordu. Yine de, Kiran hakkında sürekli bilgi ve haber aradığımı bildiğinden şüpheleniyordum.

Ancak bu yıllar önceydi. Artık onunla özel olarak görüşmüyordum. Ne zaman denesem, yeni *piki'si* beni geri çevirdi... ve sonunda anlamasam da onunla görüşmek istemeyi bıraktım.

"Bir sorun mu var?" diye sordu *Arakkari* oğlunun ellerini tutarak. "*Polkunu* saldırısını duydum."

Ona attığı sırtış neredeyse nefesimi kesiyordu... çünkü eski Kiran'a, tanıdığım, aşık olduğum çocuğa *o kadar* benziyordu ki. Gülümsemesi kolay ve çekiciydi.

"Ziyaret etmem için bir sorun mu olması gerekiyor?" diye sordu.

"Uzun zamandır yoktun," dedi *Arakkari*. İki yıl önce onun sürüsünü ziyarete gitmiş, *saruk'a* dönmeden önce bir ay döngüsü boyunca onunla birlikte kalmıştı. Yine de onu çok özlemişti. "Seni güney topraklarına geri getiren nedir?"

Gülümsemesi yavaşça kayboldu.

Gözleri bana kaydı.

Bakışları altında kıpırdamamak için kendimi tuttum ve ifademi nötr tuttum. Diğerleri gibi onun gözlerinden kaçmamı bekliyorsa, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Sürümün *mokkira'sı* bir ay döngüsü önce bir sonraki hayata geçti," diye homurdandı sonunda.

Bizim *mokkira* boğazından bir ses çıkardı, *darukkarın* kolundan başını kaldırmadı. "Onu tanırdım. Başarılı bir şifacıydı. *Dothik'te* eğitim gördü, *lysi'?*"

"*Lysi*. Sürüm onun kaybını çok derinden hissediyor," dedi Kiran yumuşak bir sesle, çenesini aşağı eğerek. Kuyruğu yerde titriyordu. "Bir çırak yetiştiriyordu ama henüz çok genç ve bu yeni sorumluluğun altında ezildi."

Titreyen ellerimi kalçalarımın bastırarak yutkundum.

Kiran devam etti, çoğunlukla annesiyle konuşuyordu ama hepimize hitap ettiğini hissediyordum.

"Önümüzdeki sezon için güney topraklarının bir kısmını talep etmeyi planlıyorum."

Göğsüm sıkıştı. Hissettiğim panik miydi? Kiran'ın önümüzdeki birkaç ay boyunca bize bu kadar yakın olacağını bilmek mi?

"Gerçekten mi?" diye nefes aldı *Arakkari*, oğlunun geniş bileğini kavradı ve avucunu son gördüğümünden daha yıpranmış görünen *Vorakkar* kelepçelerinin tam üzerine yerleştirdi.

Kiran başını eğdi ama gözleri benim üzerimdeydi. "*Saruk*'a şifacılarınızdan birine bir teklifte bulunmak için geldim. Önümüzdeki ayaz boyunca yeni bir *mokkira*'ya ihtiyacım var. Yakında doğum yapacak çok sayıda hamile dişimiz var... içlerinden biri insan."

Benden kaçan keskin, şaşkın nefesi ben bile gizleyemedim... ve yıllar boyunca duygularımı saklamak için çok fazla pratik yapmışım.

İnsan mı?

Sürüsünün arasında yaşayan insanlar mı vardı?

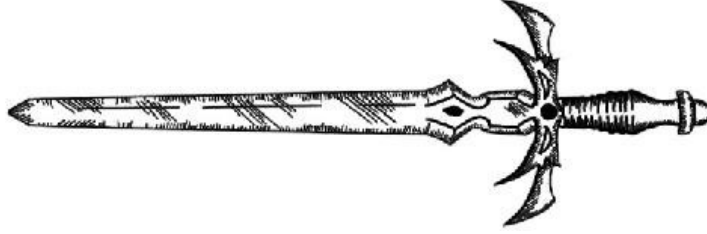
Demek söylentiler doğruymuş diye düşündüm, inanamayarak.

Arakkari'nin gözleri bana döndü, altın rengi ve sabah ışığında parlıyordu. Yüz ifadesi dalgın ve bilgiliydi. Oda birdenbire çok sessiz, ağır, bir şeyin eşiğinde asılı kalmış gibi göründü. *Mokkira* bile işine ara vermişti.

Yakıcı bakışları hâlâ beni olduğum yere mıhlarken Kiran mırıldandı: "Teklifi hangi şifacıya yapmak istediğimi biliyorum."

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

T*soliki*'yi dolduran gerilim hissediliyordu ve zavallı *lomma* bunu görmezden gelmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Babamın onaylamayan bakışları benim inatçı bakışlarımla birleşti. Annem iki yıl önce beni kendi ordumda ziyarete gelmiş olsa da, babamı beş yıl önce *Dothik*'teki bir buluşmadan beri görmemiştim.

Beş yıl geçmesine rağmen babam hiç değişmemişti. Yüzünde yaşlanma çizgileri yoktu. Hâlâ neredeyse her gün preslenmiş Dakkari zırhını giyiyor, kılıcı her zaman yanında duruyordu. Kılıcını her gece biletiğini, artık neredeyse hiç kullanılmamasına rağmen titizlikle temizlediğini biliyordum.

"Sırf benim oğlum olduğun için *sarığuma* gelebileceğini mi sanıyorsun? Şifacılarımdan birini almak ister misin?" diye mırıldandı babam, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı.

Çenem sıkıca kenetlenmişti. *Lomma'nın* hatırı için öfkemi kontrol altında tutuyordum. Belki de kabul etmek istemediğim kadar babama benziyordum.

Lomma yumuşak bir sesle, "Bunu şimdi konuşmayalım," diye yalvardı ve uzanıp babamın bileğine, *Vorakkar* kelepçelerinin olduğu yere yumuşak bir el koydu. Bir zamanlar kelepçelerin olduğu yerin derisi hâlâ açık renkti. "Yiyin. İkiniz de yiyin."

Ancak babamın bakışları beni hiç terk etmedi.

"*Dothik*'ten bir şifacı getirin," diye homurdandı babam. "Bunu yasaklıyorum."

Don sezonuna girerken dört şifacısı vardı. Benimse ancak bir tane vardı. *Sarukların* nüfusu ordulardan daha fazla olsa da, dört şifacı yine de aşırı görünüyordu, özellikle de barış zamanında.

Ölü Dağ'ın altındaki Ghertun'a tasma takılmıştı... şimdilik. Ghertun kralı Lozza kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak geri çekilmişti. Killuplar, tansiyon yeniden yükselmeye başlarsa, geçici müttefiklerimizdi.

Don mevsimi için tek endişem çocukların doğumları ve sürümün bazı yaşlı üyelerine yardım etmekte, çünkü donlar onlar için her zaman zor olmuştur.

"Bunu yasaklayamazsınız," dedim babama, kadehimi ahşap masanın üzerindeki yerinden kaldırarak.

Hepimiz yere oturmuştuk, el değmemiş yemeğimiz önümüze serilmişti. Akşam olmuştu. Gün hızla geçmişti ve şimdiden sürüme dönmek için can atıyordum. İki gündür seyahat ediyorduk ve dolunaya kadar geri dönmek istiyordum.

"*Neffar*?" diye homurdandı babam, öfkesi kabarmaya başlamıştı. *Lomma* oturduğu yerde kıpırdandı, yüzünde rahatsız bir ifade vardı. Babamla ne kadar sık ters düştüğümüzü unutmuştu. Eve döndüğümüzde bir gece bile geçmeden kavga etmeye başlamıştık.

"İznine ihtiyacım yok *Sorakkar*," diye mırıldandım gözlerini tutarak.

Ona hep *Sorakkar* diye hitap etmiştim. Asla *Pattar* demedim. Baba.

Ancak bu olayda, sözlerim onun rütbesini hatırlatmak içindi. Ben bir *Vorakkar*'dım. O değildi. Artık değildi.

Vorakkar olarak, şifacılarından birine teklif götürmek için onun iznine ihtiyacım yoktu. *Saruk*'un herhangi bir üyesi oradan ayrılmakta özgürdü. Herhangi bir üye kendi kararlarını vermekte özgürdü.

Babam sessizce öfkelenmişti ama ben onun bakışlarına alışmıştım. Babamı severdim. Onun da beni sevdiğini biliyordum.

Ama ilişkimiz hiçbir zaman kolay olmamıştı. Hiçbir zaman da olmayacaktı, özellikle de artık bir *Vorakkar* olduğum için, gerçi babam beni hep bunun için eğitmişti.

"Yeter," diye bağırdı *lomma* sonunda, bir zamanlar olduğu *Morakkari*'den bir iz parlıyordu. Gözleri babamın üzerindeydi. "Ye. *Şimdi* ye."

Öne doğru eğilerek özür mahiyetinde yanağına bir öpücük kondurdum ve masadan kalktım.

Soliki, babam sürüsünü *Drukkar*'ın *Denizi*'nin yanına yerleştirdiğinden beri, on beş yılı aşkın bir süredir benim evimdi. Odam arka merdiven boşluğunda, dünyaya en yakın yerdeydi ama onu görmek gibi bir arzum yoktu. *Darukkarlarım* ve *pujerakımla* birlikte kalacaktım.

"Üzgünüm *Lomma*," diye mırıldandım. "Savaşçılarımla kontrol etmem gerekiyor." *Ve Maeva'yı aramam gerektiğini* düşündüm, ama bunu kendime sakladım.

Eğer ailesiyle birlikte *soliki*'de değilse, onu nerede bulacağıma dair içimde sinsi bir şüphe vardı.

Ailemin *soliki*'sinin merdivenlerinden koşarak indiğimde güneş çoktan batmıştı. *Saruk*'un ortalarına doğru yer alıyordu ve ben de avucumun içi gibi bildiğim ara sokaklardan ve yollardan geçerek güneye doğru ilerledim. *Saruklar* asla *Dothik* kadar büyük olamazdı, o devasa, yüksek şehir, ama yine de *saruklar* ordulardan üç ya da dört kat daha büyüktü. Hayatta kalabildikleri takdirde *Dakkar*'ın dört bir yanına dağılmış, kendi hallerinde küçük şehirler.

Babamın da vardı.

Yirmi beş yıl boyunca *Drukkar's Sea*'nin yanında büyümüştü.

Ancak güney topraklarına dönmek tuhaf hissettirdi. Tenim gerginleşmişti. Gevrek ve tuzlu hava -her ne kadar sonsuz derecede tanıdık ve hatta rahatlatıcı olsa da- boğucu geliyordu. Dokuz yıldır bir *Vorakkar*'dım, kendi sürümü yönetiyordum.

Geri döndüğümde kendimi artık sığmadığım bir yere sıkışmış gibi hissettim. *Saruk* hayatımın büyük bölümünde evim olmuştu ama artık değildi. Gittiğimden beri değil. Şimdi mi? Sürüm benim evimdi, nereye yerleştiğimin bir önemi yoktu. Bu nedenle, önümüzdeki don için sürüme güney topraklarını talep edecektim. Bir sabah rüyamdan uyandım ve biliyordum. Geri döneceğimi biliyordum. Dokuz yıl boyunca buraya yaklaşımdan bilerek kaçınmışım. Bu yüzden *pujerak*'ım *Errok*'a güney topraklarına gözcüler göndermesini ve hak iddia etmeye başlamasını söylediğimde

Şaşkın.

Bir yanım *Maeva*'nın aniden güney topraklarına dönme ihtiyacımla ilgisi olduğunu biliyordu. Bir parçam da onun yüzünden *Drukkar'ın Denizi'nden* kaçtığımı biliyordu. Evimle ilgili anılarım *Maeva* ile çok iç içeydi. İyi ve kötü.

Maeva'nın *soliki*'sinin karanlık olduğunu görünce batıya yöneldim, çizmeli ayaklarım taş yolda gürültüyle ilerliyordu. Tanıdık bir su kuyusunu geçtim ve sonra uzak duvar boyunca uzanan gizli kapıdan geçtim.

Drukkar Denizi'nin hayranlık uyandıran genişliği beni karşıladığında göğsüm gevşedi. Güzel ve sonsuz. Ruhum açlıkla onu yaladı. İçimde uzun zamandır açlık çeken bir şeyi besliyor, iliklerime kadar işliyor, damarlarımı dolduruyordu.

Mükemmellik.

Her zaman öyleydi.

Bum!

Aşağıda bir dalga çarptı ve sııttım, o tanıdık ses kendi kalbimin atışı gibi rahatlatıcıydı. Denizden gelen sprey yukarı sürüklendi, saçlarımı ve çıplak göğsümü kapladı.

Uçurumun kenarından aşağıya doğru inerken nefes alış verişlerimin hızlandığını, onu görmeyi *beklerken* beklentimin yükseldiğini fark ettim. Onu en son gördüğüm yerde.

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü zihnimde canlı bir parıltı olarak geri döndü. Ardından onun tadı, kavrayışımın altındaki sıcaklığını hissetmek ve-

Üzerine çıktığımda tanıdık çıkıntı boştu. Maeva burada değildi. Bakışlarımı ufka çevirdiğimde şaşkın bir hayal kırıklığı beni yerimde sabit tuttu. Onu ne zaman arasam burada olurdu. Sanki biliyordu... Sanki ona ne zaman ihtiyacım olduğunu hissetmişti.

Bum!

Gözlerimi kapattım, buzlu spreyin yüzüme sıçradığını hissettim. Sıcak kan gibisi yok. Savaşın pis kokusu gibisi yok. Kan dökülmesinin ve ölümün içten gelen çığlıkları gibisi yok.

Burası çalkantılı, öfkeli ve kendi tarzında mükemmel bir yerdi. Soğuk ama saftı. Savaş çığlıkları duymadım. Onun yerine, gelgitleri ve bedenime çarpıp uğuldayan rüzgârı duydum.

O burada değil, diye düşündüm.

Belki de hiç geri gelmeyecekti.

Belki şimdi benden nefret ediyordu. Buna hakkı vardı. Ben sadece onu korumak istemiştim.

Onun yerine, ona ihanet etmişim. Onu o geceden önce hiç *incinmediği* kadar derinden incittim.

Yumruklarım iki yanımda sıkıldı. Gözlerim titreyerek açıldı.

Çıkıntıda durmaya dayanamazdım. Maeva burada değilse olmazdı. Döndüğümde donakaldım.

Burun deliklerim alevlendi, gözlerim *Drukkar'ın Denizi'*ne yaptıkları gibi onun görüntüsüyle *bayram etti*. Sanki onun için açlıktan ölüyordum.

Maeva uçurumun tepesinde, birkaç adım ötede duruyordu. Beni izliyordu. Üzerindeki bol beyaz elbise ayak bileklerine doğru dalgalanıyordu, dağınık saçları yanaklarına dökülüyordu, kolları iki yanında gevşemişti.

Vekkiri *formunda bir tanrıça*, diye düşündüm, başka yere bakamıyordum. Ve çok öfkeliydi.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Y Buna hakkınız yok," dedim Kiran'a, öfkemi dizginlemeye çalışarak. Hiçbir zaman öfkeli bir insan olmamıştım. Annem öldüğünden beri,

Ancak duygularımı kontrol altında tutmak için çalışmam gerekiyordu. Bu her gün sürekli bir mücadeleydi.

Bazen hiçbir şey hissetmemek daha iyiydi.

Yine de bazen tek yapmak istediğim boğazım düğümlenene kadar çığlık atmaktı.

Yanına inmeyi reddettiğim için tepeye doğru yürüyordu. Onu orada bulacağımı biliyordum. O çıkıntıda. *Bizim* yerimizde.

"Ne yapmaya hakkın yok, *seffi*?" di y e sordu yavaşça yaklaşırken, sesi rüzgârın üzerinde kolayca taşınıyordu, sanki rüzgâr bile ona boyun eğmiş gibiydi.

Burada olmak için.

Geri dönmek için.

Bana Seffi demen ve hiçbir şey değişmemiş gibi

davranman için. Seni ne kadar sevdiğimi

hatırlamamı sağlamak için.

Beni ne kadar incittiğini hatırlamamı sağlamak için.

Ancak bu özel durumda, sadece tek bir şeyden bahsediyordum.

Bu akşam erken saatlerde, *mokkira* yaralı savaşçının kolunu başarıyla kapattıktan uzun süre sonra, beni bira odasına götürmüş ve kararını bana özel olarak söylemişti.

"*Saruk* için *mokkira* olarak yerimi alması için Nebrik'i seçtim," demişti.

Bir parçam sonucun böyle olacağından korkuyordu ve belki de bunu hep biliyordu. Nebrik benden birkaç yaş daha gençti. Ama ben

Mokkira ile daha uzun süre çalıştı, zaman harcadı. Benim kanım. Tutkumu. Ona her şeyimi vermiştim.

Nebrik daha genç olduğu için, sadece mantıklı olan onun *Mokkira*'yı iş günlerinin geri kalanı için. Yıllar ve yıllar.

Ve ben... Ben sadece Nebrik'in emirlerine ve iradesine boyun eğen bir *kerisa*, bir şifacı olacaktım. Başarılarım hiçbir zaman hedefim olan Okkili *saruk*'un *mokkira*'sına dönüşmeyecekti.

Yıllardır bunun hayalini kuruyordum. *Mokkira*'ya ilk yardım ettiğimden beri Terzinin çocuğunu teslim et.

Belki de insan olduğum içindi. Kanıtlamam gereken bir şey varmış gibi hissediyordum. Sırf insan olduğum için Dakkar'daki en başarılı karakollardan birinde en başarılı ve deneyimli şifacı olabilirdim.

Benim istediğim de *buydu*.

Anneme ve babama söz verdiğim şey *buydu*.

Ailemize *mokkira* unvanının onurunu ve ayrıcalığını getireceğimi. Çünkü onlar *bana* çok şey vermişti.

Bu yüzden, bu akşam erken saatlerde *mokkira* bana kararını açıkladığında, "Neyi yanlış yaptım?" diye sordum.

Lomma'yı gömdüğümüzden beri ağlamamıştım. Ama o zaman bunun eşiğindeydim.

Mokkira bana baktı, dikkatlice, beni her zaman onarmaya çalıştığı bir yaraymışım gibi hissettiren o özel tarzıyla inceledi.

"*Vorakkar* daha önce benimle özel olarak konuştu. Bana kendi seçiminin *sen* olduğunu açıkça belirtti," diye sessizce itiraf etmişti. "Nebrik'i istemiyor. Ya da Kilen'i. O seni istiyor."

"Unvanı alacağımı söylemedim," diye karşı çıktım. "Ben istemiyorum! *Saruk*'umuzun *mokkira*'sı olmak istiyorum."

Ama *mokkira* bana döndü, yüz hatlarında rahatsızlık vardı. "Ben kararımı çoktan verdim Maeva. Ve bir *Vorakkar*'ın iradesine müdahale etmekten daha iyisini biliyorum."

Kalp kırıklığını tekrar yaşamış gibi hissettim.

Uğruna çalıştığım her şey, bir *Vorakkar*'ın birkaç boş sözüyle bir anda yok oldu.

Çünkü onun istediği *buydu*.

Her zaman onun ne istediğiyle ilgiliydi.

Asla benim ne istediğimle ilgili değildi.

"*Mokkira*'ya ne söyledin?" Şimdi sordum, bir kol mesafesinde durduğunda kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Ona en son bu kadar yakın olduğumda... Onu öpüyordum. Dokuz yıl önce. Tam da bu yerde. Benden tiksintiyle uzaklaşmadan önce.

Kiran'la ilgili her şey katı ve boyun eğmezdi. Güçlü. Şimdi tepemde dikiliyordu, çenesi gergin, gözleri sert bir şekilde beni inceliyordu. Onu son gördüğümünden beri boyu uzamış gibi görünüyordu ya da belki de ben *unutmuştum*. Onu unutmuştum.

"Ona zaten bildiğin şeyi söyledim," diye cevap verdi Kiran, kaşlarını çatmadan önce gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Gözlerinin önce dudaklarıma sonra da aşağıya doğru inişini izledim.

Ne arıyordu?

"Sayende," diye nefes aldım, bir adım uzaklaşarak görmemesini sağlamaya çalışsam da titriyordum, "*mokkira* az önce unvanını Nebrik'e verdi. Çünkü *sen* ona beni *saruktan* kurtarmasını söyledin."

"Açıkça bu kelimelerle değil."

"Onları sen *ima* ettin," dedim, çenemi öyle sıktım ki kırmadığıma şaşırdım. "Bunca yıl boyunca o unvan *benim* olacak diye çok çalıştım. Sonra sen geri döndün. Ve birkaç dakika içinde her şeyi aldın."

Tekrar.

Bu kelime zihnimde çınladı ve Kiran'ın kaskatı kesilmesinden onun da bunu düşündüğünü anladım.

"*Seffi*, ben-"

"Bana *Kerisa* diyeceksin," dedim, kelimelerdeki ısırtıcı cesurca uzak tutmaya çalışarak. "Başka bir şey yok."

Yüz ifadesi oldukça karardı.

Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla sözlerim yüzüne bir tokat gibi inmişti ama bunu ona açıkça ifade etmem gerekiyordu. Ben bir zamanlar onun bastığı yere tapan kız değildim. Konu ona geldiğinde dersimi uzun zaman önce almıştım.

O ders mi?

Uzak dur.

Yine de o bir *Vorakkar*'dı.

Başka biri olsaydım, onunla bu şekilde konuştuğum için kesinlikle kellemi alırdı. Hayatı boyunca onunla bu şekilde konuşan *biri* olup olmadığını merak ettim.

Vorakkar'ın ortaya çıktığı anı görebiliyordum. Gözleri buzul parçaları gibiydi, *Drukkar'ın Denizi*'nde don sırasında oluşan buz.

"*Kerisa*," diye mırıldandı, kelimenin bir şekilde alaycı ama kibar görünmesini sağlayarak, "o zaman bunu resmi teklifim olarak kabul et. Okkili *saruk*'un *mokkira*'sı olamayacağına göre, Okkili *vorak*'ın *mokkira*'sı olmanı istiyorum."

"Ayazın içinden," diye hatırlattım ona, 'Okkili *vorak*' dediğinde karnımın nasıl şiştiğini *görmezden* gelerek. Okkili sürüsü. Bu unvanı -onun unvanını- kendi ismime eklenmiş olarak ne kadar sık hayal etmişim? "*Dothik*'ten başka birini bulana kadar."

"İstediğiniz kadar kalabilirsiniz. Sen vazgeçene kadar unvan senindir. o."

Bu sözler üzerine göğsümde bir şeyler kıpırdadı. Söylenen kelimeler alçak ve sessiz. Altın sarısı gözleri benimkilere kilitlenmişken söylenen sözler. Bana o kadar tanıdık gelen gözler ki, zamanda geriye gittiğimizi, gençliğimize döndüğümüzü hissettim.

O zamanlar onu sevmek çok kolaydı. Öyleyse neden göğsümde bir şeylerin kıpırdadığını hissettim, sanki-

Nik.

Çaresizce bu düşünceyi aklımdan kovdum, ondan uzaklaştım, *Drukkar'ın Denizi*'ne bakarken kollarım göbeğime dolandı.

Benim için her zaman tehlikeliydi, değil mi? Rath Okkili Kiran'a karşı neden bu kadar savunmasızdım? Neden hep öyleydim?

"Teklifimi reddetmek için her türlü hakka sahipsin," dedi sesi. Yanımda yerini aldığını hissettim, o kadar yakındı ki çıplak, sıcak kolunun koluma değdiğini hissettim. Bu küçük bağlantı kanımda cızırdarken gözlerim neredeyse kapanacaktı. Ancak bakışları karanlık ufuktaydı. "Benden nefret etmek için her türlü hakka sahipsin. Bana kızgın olmakta."

Kalbimi kırdığı için mi?

Bana sırtını döndüğü ve arkasına bakmadığı için mi? Bir hoşça kal bile demediği için mi?

Annem öldüğünde aileme, ona her zaman bir oğul gibi davranmış olan anneme saygılarını sunmak için bile dönmediği için mi?

Yavaşça, burun deliklerimden derin, sabit bir nefes aldım.

Kalbimi kırdığı için onu affedebilirdim. Ama geri kalan her şey için onu affedemezdim. Bana gerçekten ne kadar az değer verdiğini göstermişti.

Sadece bunu hatırlamam gerekiyordu.

Küçük bir nefes üflediğimde, gücümün geri geldiğini hissettim, boyun eğmeyen ve harika. Kalbimin sertleştiğini, hızlı atışının yavaşladığını hissettim. *Drukkar Denizi*'ne bakarken o rahatlatıcı dinginliğin zihnimin üzerine çöktüğünü hissettim.

Ufkun ötesine baktığında hep aradığı şey bu muydu? Bu güç hissi? Bu huzur duygusu?

Kiran'ın bana zarar verecek gücü yoktu.

Bir daha asla.

Ona vermediğim sürece

olmaz. Ve asla

vermeyeceğimi biliyordum.

"Seni tanıyorum Maeva," dedi sesi. Dudaklarındaki ismim sertçe yutkunmama neden oldu. "Ve basit bir unvanın senin için asla yeterli olmayacağını biliyorum. Sen bir *kerisa* değilsin çünkü *mokkira* olmak istiyorsun. Sen bir şifacısın çünkü yardım etmek istiyorsun. Acıyı dindirmek istiyorsunuz çünkü bunu yapabiliyorsunuz. Bu dünyaya yeni bir hayat getirmeye yardım ettiğinde sevinç duyuyorsun ve birinin bu dünyadan ayrılmasına yardım ettiğinde üzüntü hissediyorsun. Yeteneklerinizi biliyorum. Yeteneğini biliyorum. Gençliğimizden beri bunu gördüm. İlk elden tanık oldum ve *Mokkira*'nın seni iyi eğittiğini biliyorum. Ve savaşmadan bu kadar kolay gitmene izin verecek kadar aptal."

Çünkü o zaten Nebrik'i seçmişti ve sen de bunu biliyorsun, dedim kendi kendime.

Kiran'ın bana kendi sürüsünün *mokkira* unvanını teklif etmesi akıl hocamın suçluluk duygusunu hafifletti. Kiran onunla konuştuğunda muhtemelen rahatlamıştı... çünkü bu onun kararını kolaylaştırmıştı.

Ona bakmak için döndüğümde hiçbir şey hissetmediğim için gurur duydum. Zonklayan ağrılar yok. Arzunun ığnelenmesi yok. Hain kalbimin acınası küçük çırpınışları yoktu.

Belki de sonunda ona karşı bağışıklık kazanmıştım, diye düşündüm, rahatlamıştım.

"İyileştiriyorsun çünkü bu senin bu hayattaki amacın, çünkü bu senin tutkun, çünkü başka bir şey yapmayı hayal bile edemiyorsun," dedi bana, sesinden emin bir şekilde. Beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordum. Geçmişimi avucunun içine kazınmış gibi bilmesinden. Çünkü o da bunun bir parçasıydı. "Ve sürümde yaklaşan don için yardıma ihtiyacı olan Dakkari ve insanlar var. Bu kararı *bize* göre verme."

"Peki ya teklifini reddedersem?" Bunu yapmaktan başka bir şey istemediğim için sessizce sordum. "Sürünüz için *Dothik*'ten bir şifacı göndermek için hâlâ vaktiniz var."

"Var," diye kabul etti. Gözleri ısınmış gibiydi, bakışlarımla buluştuğunda *Vorakkar* soğukluğunun bir kısmı çözülüyordu. "Ama Kakkari'nin bana eve dönmem için rehberlik etmesinin bir sebebi var. *Dothik*'e bir *thesper* göndermem gerekeceğini sanmıyorum. Ya sen, *rei mokkira*?"

Lanet olsun ona, diye düşündüm, çenem *sertleşti*, *sertçe* yutkundum. Bana *mokkira* demişti.

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Bunu bir daha düşün," dedi huysuzca. "İki gün içinde sürüye dönmeliyim."

İki gün mü?

"Hamile olan bu insan..." Ben başladım.

"Eşi Dakkari," dedi, sesi sertti. "Sürüdeki ilk melez hamileliğimiz. Yardıma ihtiyacı olacak ve sen bu konuda deneyimlisin."

Nefesim ciğerlerimi terk etti, gözlerim büyüdü. "Onunla olmaz." "O zaman öğreneceksin."

Her zaman çok kibirli. Her zaman kendinden emin.

Belki de Kiran o kadar da değişmemişti.

Benden bir sezon için evimi terk etmemi istiyordu. Bildiğim tek evi. Ailemi geride bırakmamı istiyordu. Babamı, kız kardeşimi, *Rasik*'i.

Yapamazdım. Kesinlikle yapamazdım.

Onlardan hiç ayrı kalmamıştım.

Sonra *hain* zihnim fısıldadı: *Sürü hâlâ güney topraklarında olacak. Çok uzakta değil. Ve o ne derse desin, bu sadece don için.*

Ayrıca, dokuz yıl önce ailemi terk etmeye hazırdım, değil mi? Kiran benden sürüsüne katılmamı istediğinde? Onun için her şeyi geride bırakmaya çok hevesliydim.

Ne kadar aptal olduğumu hatırlayarak kaskatı

kesildim. Bu farklıydı.

Öyle değil miydi?

Gerçekten de evimi terk edip, *Vorakkar*'ına bakmaya dayanamadığım, bilmiş bakışları bana kendimden iğrenmemi ve utanmamı hatırlatan Rath Okkili sürüsünde mi *yaşayacaktım*? Bir *sürünün* içinde, vahşi topraklarda yaşamak için gerçekten de bildiğim her şeyi geride mi bırakacaktım?

Zaten bildiğimden korkuyordum.

Mokkira.

İstediğim her şey buydu, değil mi? "Seni özledim, *seffi*."

Sesi kulağıma fısıldar gibi sessizce yanıma geldi. Hiç iyileşmeyen bir sızı gibi karnımın derinliklerinde hissettiğim savunmasız sözler.

Parmaklarım iki yanımda seğirdi ve bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemedim. Yanaklarım öfkeyle ısınmıştı. Belki korku ve endişe de vardı.

"Bana öyle hitap etmemeni söylemişim," dedim ses tonumu eşit tutarak. Derin bir nefes aldıktan sonra ona, "Artık bana *mokkira* diyebilirsin. Çünkü senin için sadece bu olacağım. Ve sadece dona kadar. Sonrasında eve döneceğim."

Rath Okkili'nin *mokkira*'sı.

"Babam şu anda bir avda. O dönene kadar gitmeyeceğim. Veda etmeden gitmeyeceğim," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. Sözlerimdeki acıyı duymaması için dua ettim.

Drukkar'ın Denizi'ne sırtımı dönerek ondan uzaklaştım, kalbim kararımın dolayı ağırlaştı çünkü Laru ile konuşmak zorunda kalacaktım.

"Vedalaşmak için zaman var, *rei mokkira*," diye gecikmeli bir cevap verdi, ben uçuşumun yolunu yaralamışken. "İki gün içinde ayrılmam gerekiyor ama sürü güney topraklarına yerleştiğinde senin için bir *darukkar* göndereceğim."

"Ne kadar zamanım var?" Rahatlamış bir şekilde sordum ama ona dönmedim.

"Bir hafta. Belki daha fazla. Sonra benim sürüme katılacaksın." "Don için," diye hatırlattım ona. "Sadece soğuk mevsim için." Tereddütü fark ediliyordu.

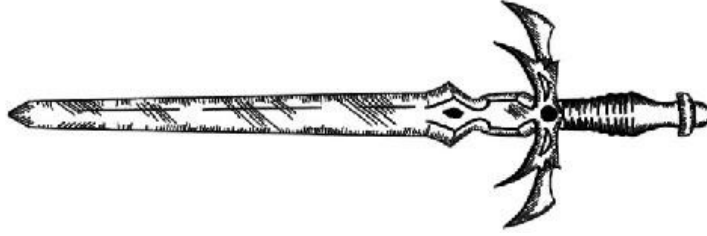
"*Lysi, kalles*," dedi sonunda, sesi gırtlaktan geliyordu. "Ayaz için."

Kakkari bana

yardım et.

Ne yaptım ben?

DOKUZUNCU BÖLÜM

E *On bir yıl önce.*

Maeva, "Hadi şimdi tepeye çıkalım," diye önerdi. "Geçen sefer eve geldiğinde beni götüreceğine söz vermiştin. Sonra gittin. Unuttuğumu sanma. Neredeyse bir yıldır bekliyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, başımı sallamaya başlamıştım bile. "Nik. Bu iyi bir fikir değil."

"Neden olmasın?" diye sordu, dudakları kararlılığını yumuşatacağını *bildiği* bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni ve Safir'i atlarken izlediğimde o kadar da yüksek görünmüyordu."

"Maeva, *nik*," dedim ona, inatçılığından dolayı göğsümde bir eğlence hissetsem de sesimi sabit tutarak. Onun huzurunda olmak... kendimi hafiflemiş ve yükümden kurtulmuş hissetmemi sağlıyordu. *Dothik*'in zorluklarını, acımasızlığını ve soğukluğunu unutmamı sağladı. En azından bir süreliğine. "*Rukkar* olsun ya da olmasın, o uçurumdan atlamana izin verdiğimi bilseydi *lomman* kelleme alırdı. Dakkari bile oradan atlarken yaralanıyor."

Söylediğim yanlış bir şeydi. Sözcükler dudaklarımdan çıkar çıkmaz farkına vararak doğruldu.

Maeva'nın çenesi titredi. Denizden gelen bir esinti kır saçlarını **savururken** bana doğru eğildi. Kısa bir süreliğine gözlerim göğüslerine kaydı,

Karnımdaki ani, şaşırtıcı sıcaklığı görmezden gelerek kendimi başka tarafa bakmaya zorlamadan önce, beyaz bandeau'sunun malzemesini zorluyordu.

Sadece iki gün önce kısa bir mola için *Saruk*'a dönmüştüm ama yakında tekrar ayrılmam gerekecekti. Bir yıl daha gidecektim. Evimi görmeden, *Drukkar'ın Denizi*'ne bakmadan, ailemi görmeden, *seffi'mi* tekrar görmeden önce bir yıl daha.

Ne zaman dönsem, her zaman hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağına dair garip bir korku duydum. Arkadaşlarımla, ailemle, Maeva ile. Bazı açılardan bu korku kendini göstermeye başlamıştı. Birlikte büyüdüğüm arkadaşlarımın sertleşen bakışlarımdan çekinmeye başladıklarını hissedebiliyordum. Bana kaderimde olan *Vorakkar* gibi bakmaya başlamışlardı. Babamla aramızdaki gerginliğin arttığını, *lomma*'nın beni her kucakladığında ellerinin sanki birlikte geçireceğimiz zamanın sonuna geldiğimizi biliyormuş gibi çekildiğini hissedebiliyordum.

Ama Maeva ile aramızdaki şeylerin değişeceğinden asla korkmamalıydım. Dışarıdan bakanlar için dostluğumuz tuhaf görünebilirdi. Ama sarsılmaz ve saftı. Döndüğümde bana hiç farklı bakmadı, her seferinde daha fazla yara iziyle kaplanmama ve gülümsememin ve gülmemin daha uzun sürmesine rağmen.

Her zaman eski halimize geri döndük. Sanki hiç gitmemişim gibi. Zahmetsizce. Nefes almak kadar kolay, diye düşünürüm bazen.

Maeva şimdi kaşlarını çatmış bana bakıyordu, kaşlarının üzerindeki saçlar çatılmıştı. Gururlu küçük bir şeydi. Ve kimsenin ona bir şeyi yapamayacağını söylemesinden hoşlanmazdı... özellikle de bu insan olduğu içinse.

"Maeva," diye homurdandım, ayağa kalkışını izlerken. "*Nik* dedim."

Ama o çoktan çıplak ayakları üzerinde hızlı ve hafif adımlarla tepeye, Dakkari gençlerinin *Drukkar Denizi*'ne atlamak için kullandıkları en yüksek uçuruma doğru koşmaya başlamıştı.

Ve en tehlikelisi.

"*Vok*," diye küfrettim, çoktan uçurumun kenarında oturduğumuz yerden sıçrayıp onun peşinden koşmaya başlamıştım. "*Maeva!*"

Dehşet içinde, karanlık uçurumun kenarındaki çimenli düzlüğe ulaşmasını ve uçurumun üzerinden bakmasını izledim. Denize düşüş çok uzaktaydı. Sol tarafta, suyun altında bir kaya vardı ve ona doğru atlarsa onu öldürebilirdi. Ve bir insan...*vok*, derisi ince, kemikleri kırılğandı. O-

Maeva bana son bir kez meydan okuyan bir bakış attıktan sonra birkaç adım geri çekildi ve sonra ileri atıldı.

"*Maeva, Nik!*" Kükredim, zıplarken ayaklarının yerden kesilmesini izledim, gözden kaybolmadan önce sevinçli çılgılığı o sıcak öğleden sonrayı dolduruyordu.

Korku - buz gibi, korkunç, mide bulandırıcı korku - uçuşumun kenarına doğru koşarken omurgamı titretti. Hiç tereddüt etmedim. Onun peşinden giderken botlarımı bile çıkarmadım, uçuşumun kenarından atladım, atlarken aşağıda mavi bir su sıçraması gördüm.

Düşüş çok uzaktaydı. Ilık hava yanaklarıma çarpıyor, midem bulanıyor, rüzgâr saçlarımı arkamdan savuruyordu. Başka bir zaman olsa, heyecan verici olurdu. Şimdi tek yapabildiğim Kakkari'ye Maeva'nın atlarken yaralanmaması için dua etmektir.

Parıldayan denizle çarpışmam nefesimi kesti. Çılgınca Maeva'yı ararken suyun altı zifiri karanlıktı. Yüzeye çıktığımda ona seslendim, vahşi gözlerim denizi tararken çaresiz ciğerlerimi havayla doldurdum.

Karanlık başının dalgalarla birlikte sallandığını gördüm ve içime derin bir rahatlama geldi. Kısa mesafeyi yüzerek ona ulaştım. Korktuğum kayanın çok yakınında suda ilerliyordum.

Beni gördü ve yüzümde nasıl bir ifade varsa gözleri fal taşı gibi açıldı. İşte o zaman kanı gördüm. Kırmızı kan, denize damlıyordu, alt dudağının hemen altında küçük bir kesik vardı.

"Seni aptal yaratık," diye öfkelen dim ona ulaştığımda, belinden yakaladım ve kıyıya doğru çektim. "Şunu gördün mü?"

Dalgalar çekildiğinde bulunduğumuz yerden sadece birkaç metre ötede denizden çıkıntı yapan kayanın ucunu işaret ettim.

Onu gördüğünde nefesi kesildi.

"Eğer ona vurmuş olsaydın-"

Bu cümleyi bitiremedim bile. Bizi kıyıya doğru yözdürürken ona öfkeliydim, çizmeli ayaklarım suyun altında ağırlaşıyordu, çenem tıkırdıyordu.

"Özür dilerim Kiran," diye mırıldandı, çenesinden daha fazla kan a k ı p mavi suyu bulandırırken tekmelememe yardım etti. "Ben sadece-"

"Ne istediğini biliyorum," diye homurdandım. "Ama hiçbir önemi olmayan bir şeyi kanıtlamak için hayatımdan yıllar çaldın."

Ayakta durabilecek kadar sığlaştığında, onu kollarımda bir *nekkisau* kadar hafif bir şekilde kıyıya taşıdım. Onu gri kumların üzerine bıraktım.

Sırtını küçük sahili süsleyen kayalardan birine dayadı. Burası kapalı bir kumsaldı ve gelgitler başladığında yok oluyordu. O uçurumdan atlamanın bu kadar tehlikeli olmasının bir başka nedeni de buydu... Çünkü bu kumsal, kilometrelerce ötedeki *Saruk*'a giden tek yoldu.

Titriyordum, çok öfkeliydim. Titriyordum, çok rahatlamıştım.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda yaşlarla sulanmıştı, bu beni duraklattı, kızgın öfkemin bir kısmının erimesini sağladı... çünkü Maeva'yı ağlarken görmeye dayanamıyordum. Kırmızı kan, deniz onu yıkamadığı için çenesinden aşağı düzenli bir şekilde damlıyordu.

"Bir bakayım," diye mırıldandım, yüzünü yukarı kaldırarak. Kahverengi, yeşil ve altın sarısı geniş gözleri köşelerinden yukarı doğru kıvrıldı ve parmaklarım yumuşak, yuvarlak çenesinin altında kıvrılırken benimkilerle buluştu. "Acıyor mu?"

Yarık küçük ama derindi.

"Biraz acıyor. Kötü mü?"

"Şifacı olan sensin, ben değil," diye homurdandım, *mokkira'nın solikisine* ne kadar musallat olduğunu biliyordum ama henüz onu çırak olarak almayı kabul etmemişti. "Neye vurdun?"

Maeva tereddüt etti. "Bir dalga beni kayanın içine itti." Dudaklarımdan bir küfür döküldü, öfkem yeniden canlandı.

"Bir daha asla o atlayışı yapmayacaksın, beni anlıyor musun?"

Hırladım.

Onu azarlamama rağmen çenesi hafifçe kalktı. "Benim için endişelendin mi?"

"*Lysi!*"

"Ben sadece seni sözünde tutmaya çalışıyordum," diye karşı çıktı.

"Belki de yapacağını söylediğinde beni almalıydın."

İnançsızlığım içimden geçti, gözlerim büyüdü.

"İmkânsız yaratık!" Hem onu biraz sarsmak hem de göğsüme bastırmak isteyerek bağırdım. "Beni delirtiyorsun!"

Şaşkınlık gözlerini aydınlattı. Çenesinden aşağıya, boynundan aşağıya ve bantlı göğüslerine kan damlamasına rağmen sırttı.

O gülümsemeydi. Kızgın kalamayacağımı bildiği gülümseme.

Neredeyse utangaç. Neredeyse tatlı.

Şimdiden, öfkemde bir dalgalanma hissettim.

"Lanet olsun sana, *seffi*," diye homurdandım. "*Lanet olsun sana.*"

Sırtışı genişledi. Elimi tuttu, başparmağı elimin arkasındaki bir yara izini okşayarak beni ürpertti. İkimiz de iliklerimize kadar ıslanmıştık ama sıcak esinti çoktan saçlarımızdan süzülüp etlerimizi kurutmaya başlamıştı.

"Beni affediyor musun Kiran?" diye sordu sessizce.

Çenem sıkıştı ama ona karşı yumuşadığımı hissettim. Güçsüzdüm. Özellikle de ona gelince.

"Ancak bir daha o uçurumdan atlamayacağına söz verirsen," diye homurdandım, omuzlarım gevşemişti. "Söz ver bana, Maeva."

"Söz veriyorum," diye fısıldadı ve rahatladığımı hissettim. Çünkü *Seffi*'m her zaman sözünü tutardı. Ne olursa olsun. Bir daha uçurumdan atlaması konusunda endişelenmeme gerek kalmayacaktı, özellikle de birkaç gün içinde *Dothik*'e döndüğümde.

Gözlerimiz birleşti ve tutuştu.

Yakında kaybolacak olan o sahil şeridinde yalnız başımıza birbirimize bakarken uzun dakikalar geçti. Bakışlarım yavaşça dudaklarına kaydı. Alttaki dudak onun kanıyla kızarmıştı.

Nefesinin hızlanmaya başladığını fark ettiğimde ayağa kalktım, kalbimin yeniden gümbürdemeye başlamasını, kanımdaki sıcaklığı ve kasıklarımın gerilmeye başlamasını görmezden gelmeye çalışırken içime bir rahatsızlık yayıldı. Özellikle de göğüslerinin dolgunluğuna yapışan beyaz bandanasına bastırıldığı sert meme uçlarını fark ettiğimde.

Bu Maeva, diye kendime hatırlattım.

"Gel," diye homurdandım, onu yukarı çektim, yutkundum, bakışlarımı başka yöne çevirdim. "*Mokkira*'nın yaranla ilgilenmesi gerekiyor."

Bu onu kısa düşürdü.

"*Nik*," diye nefes aldı. "Beni ona götürme, Kiran. Lütfen, buna dayanamam. Özellikle de beni tekrar çırağı olarak reddettiğinden beri."

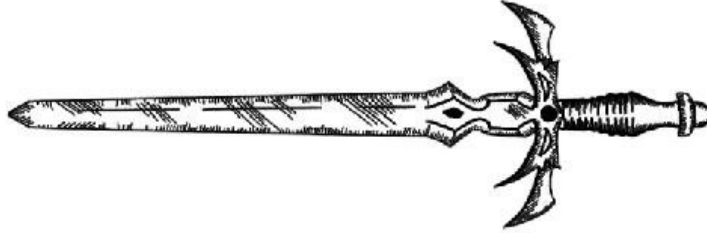
"Bu senin cezan," diye homurdandım. "Gururun incinmiş olabilir ama en azından iyileşmiş olacaksın."

Omuzları çöktü.

"Pekâlâ," diye homurdandı, bizi *sarığa* geri götürecek dik, kayalık patıkaya götürürken küçük elini tutmama izin verdi.

Koşullara rağmen dudaklarımın kıpırdadığını hissettim. Çünkü bugünlerde beni sadece Maeva gülümsetebiliyordu.

ONUNCU BÖLÜM

TAna yoldan küçük bir ara sokağa saptığımda beni tanıdık bir *soliki* karşıladı. Yol, babamın *saruğunun* içinden geçerek Giriş kapısı uçurumun kenarına, arka binaları deniz serpintisinden koruyan duvarlara kadar uzanıyordu.

Geceydi. Geç olmuştu. *Soliki*'nin içinden gelen sıcak bir ışık pencereleri aydınlatıyordu. Dolapların yanında olduğunu bildiğim ön pencerede belirdiğini görmeden önce kahkahasını duydum -kaba ve acı verici bir şekilde tanıdık-.

Maeva gülümsüyordu ama başını kaldırıp dışarıda durduğumu, bir ayağından diğerine geçtiğimi görünce gülümsemesi yavaşça kayboldu. Kaşları aşağı doğru çekildi, beyaz küçük dişleri gözden kayboldu.

Omzunun üzerinden bir şeyler söyledi, kapının yanındaki kürkünü çözdü ve beni karşılamak için dışarı çıktı. Kapıyı arkasından sıkıca kapattı - yine de bir çocuk gördüğümü sandım, kuyruğu görüş alanımın hemen dışında kayıyordu.

Maeva'nın *soliki*'si yola inen merdivenleri olan birkaç *soliki*'den biriydi. Güneyde yer alan *solikiler saruğa* bitişik uçurumun içine inşa edilmişti, bu yüzden merdivenler gerekliydi.

Kürk şalını omuzlarına daha sıkı sararken, çıplak ayakları taşları tırmalayarak merdivenlerden indi.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu, sesi kısıktı.

Çocuğu görmek beni... şaşırtıcı derecede sarsmıştı. Şimdi ona baktım ve kendimi "Bu çocuk kimin?" diye sormaya zorladım.

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Cevabını beklerken içimde bir rahatsızlık, karnımın derinliklerinde yanan bir sızı vardı. Maeva'nın bir eşi olduğunu hiç düşünmemiştim. Her şeyden sonra, bunu hiç düşünmemiştim.

Ama neden yapmadım? Elbette, bu çok olası bir ihtimaldi. Onu son gördüğümde bu yana dokuz yıl geçmişti. O artık bir kız değildi ve daha gençken bile *sarukta* bakışları onun üzerinde olan erkekler olduğunu biliyordum. O zamanlar, onları korkutmak ve onu korumak için elimden gelen her şeyi yapmışım. Ancak ben gittikten sonra.

Vok.

Maeva sonunda, "Çocuk Laru'nun oğlu," dedi.

Hissettiğim rahatlama beni korkutmuş olmalıydı. Bu rahatlama belki de çocuğu gördüğümde hissettiklerimden daha fazla sarsılmama neden oldu.

Yine de belli etmeyeceğini biliyordum. Maeva'nın göreceği tek şey vurdumduymaz, sertleşmiş bir ifadeydi.

Ama yine de, bu Maeva'ydı. Beni her zaman herkesten daha iyi okuyabilmiştir.

"Burada mı yaşıyor?"

"Eşi avda, babamla aynı grupta," dedi Maeva, bakışları yanımdan geçerken, bir ürperti onu sarınca kolları vücudunu sıkıca sardı. Gündüzler sıcaktı ama geceler *ısırmaya* başlamıştı, bu da ayazın yaklaştığının bir başka işaretiydi.

"*Lomma*'nıza saygılarımı sunmaya geldim," diye mırıldandım, içimi kaplayan belirsizlikten ya da gözlerime bakmamasından hoşlanmamışım.

Ancak tam o anda bakışları benimkine kaydı, içindeki öfke kesici ve şaşırtıcıydı.

Sonra o öfke kayboldu. Geldiği kadar çabuk. Gözleri tekrar uzaklaştı ve merdivenlerden inerek benim durduğum ana yola çıktı.

"Bunun için biraz geç *Vorakkar*," diye mırıldandı. Unvanımı söyleyiş şekli karnımı burktu. Kaşlarım çatıldı. "Gerçekten neden buradasın?"

Onu okumaya çalıştım ama yine bakışlarımla buluşmadı. Hiç düşünmeden elim yüzüne dokunmak için uzandı, yüzünü görebilmek için geriye doğru eğdim, ama o kadar hızlı geri çekildi ki donakaldım.

Aramızda ağır bir sessizlik uzanırken öylece durduk. *Soliki*'de çocuğun kahkahalarla ciyakladığını duyabiliyordum.

Gerçekten neden buradaydım? Sorusunu zihnimde tekrarlayarak düşündüm. Kuyruğum yerde huzursuzca sallanıyordu, hiç susturamadığım endişeli bir sesle.

Çünkü sensiz geçen yıllar sonsuz uzunlukta hissettirdi.

Aklıma gelen basit cevap buydu. Ancak bu, dile getiremediğim bir cevaptı. Beni şaşırtan bir cevaptı... ama şaşırtmadı. Bunun acısının damarlarımda dolaştığını hissettim, sanki beni zar zor bir araya getiren uzun bir kordon gibiydi.

"Bana bak," diye mırıldandım. Yine de bakmayınca, unuttuğumu sandığım bir kelimeyi söyledim. "*Hanniva, Maeva.*"

Lütfen, diye yalvarmışım.

Belki de bakışlarını sonunda bana yöneltten şey şaşkınlığıydı. Ama gözlerini yakaladım ve onları tutarak yaklaştım.

"Bir zamanlar arkadaştık Maeva. Tekrar olamaz mıyız?"

Ancak bir *Vorakkar*'ın arkadaşı olmazdı. Günlerim mevsimleri ve Ghertun'u düşünmekle ve depolarımızın don boyunca sürümüzü besleyip beslemeyeceğini ve *Dothikkar*'ın *Dothik*'teki sürekli değişen kaprislerini düşünmekle geçerken olmazdı. Arkadaşlık fikri artık gülünç görünüyordu, özellikle de Maeva ile bir zamanlar paylaştığımız türden kolay, harika bir arkadaşlık.

"Ve sen de bana bu dostluğa n e kadar değer verdiğini gösterdin," diye cevap verdi Maeva. Ses tonundaki acılık onu bile şaşırtmış gibiydi. Yine de onun öfk e s i n i hak etmişim. Öfk esini hak etmişim. Dokuz yıl önce, geldiğim gibi hızla gitmişim. Ona karşı zalimce davranmışım. Onu reddetmişim. Onu incitmişim.

Onu.

Bütün bunları biliyordum. Onu hatırladığımda, geceleri yatağında uzanırken, gözyaşı lekeli yüzünün hatırası beni rahatsız ediyordu. Gecenin karanlığında kaç kez *ateşimi* hazırlamışım? Kaç kez onu bulmak ve sahip olduğum tek gerçek dosttan özür dilemek için güney topraklarına gitmeyi düşünmüştüm?

Sonunda hep *volikime*, yatağıma geri döndüm. Korkakça ve utanç verici bir nedenle güney topraklarından, *Drukkar Denizi*'nden uzak durmuştum.

Herkes için dokuz yıl uzun bir süreydi. *Vorakkar* içinse dokuz yıl bir ömür gibiydi.

Peki ya şimdi? Karşımdaki insan dişiyi artık tanıyamıyordum. Artık birbirimize yabancıydık, eskiden kim olduğumuza dair sonsuz anılarla birbirimize bağlıydık.

Peki neden ona baktığımda içim acıyor? Çenemi sıkarak merak ettim. Ona bakmak neden bu kadar doğru hissettiriyor?

Çünkü sen hep biliyordun, diye fısıldadı zihnimin arkasındaki o tanıdık, dırdırcı fısıltı. *Çünkü her zaman biliyordun ve bunca yıldır bununla savaşımaya çalıştın.*

Keskin bir nefes verdim.

"Bu aramızda onarılamaz mı Maeva?" Sessizce sordum.

"*Nik*, Kiran," dedi, yine kaçmak yerine çenesini kaldırarak. O her zaman ikilikler üzerine bir çalışma olmuştu. Zıtlıklar üzerine bir çalışma. Beni en başta ona çeken şey de buydu. "Olabileceğini sanmıyorum. Geri dönemem. Ben artık o kişi değilim. Eminim sen de değilsindir."

Cevabını bekliyordum. Yine de bunu duymak canımı yaktı.

"Unutmaya çalışmamız en iyisi," diye fısıldadı, kelimeler aramızda esen ani rüzgârda neredeyse kayboluyordu. "Özellikle de senin sürünün arasında olacaksam."

Unutmak istemedim. Bu da beni ikiye bölüyordu. Son dokuz yıldır yaptığım tek şey, Maeva'nın her zaman yaşadığı içimdeki o acıyan yeri ezmeye çalışmaktı.

Soliki'sine tekrar baktığımda Laru'nun çocuğunun pencereden bize baktığını gördüm. Bir erkekti, gözleri sarı ve parlıyordu. Babasının kim olduğunu hemen anladım. *Nevir*. Bir zamanlar arkadaştık. Eğitim sahasında sık sık birlikte dövüştük. Oğlunun yüzünde Nevir'in muzip ifadesini gördüm.

Saruk'ta hayat devam ediyordu. Bir zamanlar evim dediğim yerde birden kendimi yabancı gibi hissettim.

Sürüm artık benim evim, biliyordum. *Ve şimdiden, çok uzun zamandır uzaktaydım.*

Bu düşünceyle Maeva'ya geri döndüm.

"Sabah yola çıkıyorum. Sabahın ilk ışıklarıyla," dedim ona, sesim sertleşerek. Soğuk. Kopuk. Hissetmeye alışık olduğum her şey. "Önümüzdeki haftalarda, sürülerim güney topraklarına yerleştğinde seni çağıracağım."

Bununla birlikte, ayrıldım.

Unutmak mı istedi?

Dokuz yıldır ilk kez... Artık istediğimden emin değildim.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

LRasik'in uzayan saçlarını tarayarak kapıdan içeri girdiğimde Aru beni izliyordu. Küçük erkek, daha yeni Kiran'la tanışmadan önceki enerjisiyle şimdi yorgun düşmüştü, göz kapakları ağırlaşmıştı. Annesi kuyruğunun ucundan çıkan küçük saç tutamını taramaya başladığında daha da ağırlaştılar.

Onun tatlı, uykulu yüzünü içime çekerken göğsümden şefkat akıyordu.

"Bu..." Laru bana dikkatle bakarak sessizce başladı. "Bu o muydu?

Vorakkar?"

Kiran'ın Laru'ya gerçek adını söyleyip söylemediğini hiç bilmiyordum. Laru reşit olduğunda -Nevir ona kur yapmaya başlamadan önce- onları öpüşürken yakalamış olsam da ilişkilerinin boyutunu asla bilemedim.

Hiç sormamıştım. İyi bir sebepten dolayı. Ve biz...biz bu konuyu hiç konuşmadık. Laru o zamanlar Kiran'a olan hislerimi biliyordu. Öpüşmelerinden dolayı ne kadar üzgün olduğumu görünce özür diledi.

Ama bu Kiran hakkında konuştuğumuz son şeydi. Beni uçurumun kenarında elbisemi ters giymiş, gözyaşlarım yüzümden akarken ve kalbim paramparça olmuş halde bulduğu o geceden hiç bahsetmemiştik bile. Beni teselli etmiş, sonra anneme götürmüş, o da beni daha çok teselli etmişti.

"*Lysi*," diye mırıldandım, kürklerimi silkip kapının yanına astım. *Solikimizin* içi sıcacıktı. Ateş gün batımından beri gürül gürül yanıyordu. Güneş batar batmaz sıcaklık dramatik bir şekilde düştü.

"Ne istiyormuş?"

Onun bakışlarıyla karşılaşmamaya dikkat ettim. Bunun yerine, dikkatimi dağıtmak için dolaplarıma yöneldim. İçeride üç sıra halinde özenle düzenlenmiş ve etiketlenmiş şişeler vardı. Hepsi farklı renklerde, bazıları berrak, bazıları canlı mor, hepsinin farklı kullanım alanları vardı. Son rafın altında, annemin bana yaptığı günlüğümün yıpranmış sayfalarını gördüm - *Isida* ormanındaki devrilmiş ağaçların derisinden ve süzölmüş hamurundan özenle hazırlanmıştı.

Parmaklarımı yumuşak kahverengi postun üzerinde gezdirerek mırıldandım: "Sabah gidiyor. *Pattar* avdan döndükten sonra beni çağıracağını söyledi."

Laru sessizdi. Dün gece, deniz kenarındaki eski özel yerimizde Kiran'la konuştuktan sonra ona haberi verdiğimde... sessiz kalmıştı. Hamileliği göz önüne alındığında ondan beklediğim gibi gözyaşlarına boğulmamıştı. Kalmam için bana yalvarmadı, gerçi asla yalvarmayacağını biliyordum. Sadece "Dikkatli ol." dedi.

Şimdi mi? Kaçınılmaz olanın gerçekleşmek üzere olduğunu hissedebiliyordum.

Bu yüzden Laru, "*Vorakkar* senin üzerinde her zaman güç sahibi oldu Maeva," dediğinde şaşırmadım.

"Ona isteyerek verdiğim güç," diye cevap verdim, gözlerimi şişelerimden ayırmadan. Bakışlarım çılgınca onların üzerindeydi ve Laru'nun hastalık toniğini yerinden çıkarmak için uzandığımda elim titriyordu. Gitmeden önce onun için daha fazlasını yapmam gerekecekti. Gitmeden önce yapmam gereken o kadar çok şey vardı ki.

Ama heyecanlıydım.

Saruk'tan hiç ayrılmamıştım. Dakkari av partisi tarafından keşfedilmeden önceki hayatım nasıldı, asla bilemeyecektim. Ama vahşi topraklara geri dönecektim ve bu bilgiden duyduğum beklentiyi inkâr edemezdim.

"Seni ne kadar incittiğini gördüm," dedi Laru, sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu. Derin bir nefes alıp arkamı döndüğümde Rasik'in onun kucağında uyuduğunu gördüm, ama saçlarını taramaya devam ediyordu. "Herkes yaptı."

Utancımı hatırlayarak dudaklarımı birbirine bastırdım. *Saruk* üyelerinin yanlarından her geçişimde bana nasıl fısıldadıklarını, kıs kıs güldüklerini ya da acıyarak baktıklarını hatırladım. Kiran'a olan aşkım belki de... oldukça açıktı. Onun beni reddetmesi daha da barizdi.

Sonra *Lomma* öldü.

O zaman herkes aileme ve bana acıyarak bakmıştı.

Bize farklı gözle bakmaları uzun zaman almıştı. *Saruk*'ta hala Nebrik gibi bizi her zaman hatırlayacak olanlar vardı.

Kiran'ın reddi. *Saruk* için *Rukkar* olmuştu. Şimdi, o bir *Vorakkar*. O reddedilme damgası hep benimle olacaktı.

Laru, "Seni tekrar incitebileceğinden endişeleniyorum," diye itiraf etti.

İçimi çektim. Sonra yanına gittim, yanan şöminemizin yanındaki yer minderlerine oturdum. Gölgelelerin yüzünde titreşmesini izledim, gözlerindeki endişeyi gördüm.

Yedek elini tutup usulca sıktım.

"*Vorakkar* bana bir daha asla zarar vermeyecek," diye söz verdim ona. Bu sözlerin kemiklerimde yankılandığını hissettim, sanki kendi üzerimde bir büyü yapmıştım, sanki Kakkari bu sözlerin gerçek olması için bana güç vermişti. "Bir keresinde bana, insanların sadece onlara izin verirsen senin üzerinde güç sahibi olduklarını söylemişti. Ben dersimi uzun zaman önce aldım. Ona üzerimde çok fazla güç vermiştim çünkü onu seviyordum."

Küçük, derin bir nefes aldım, o zamanlar olduğum umutlu, aptal kız için ani bir üzüntü hissettim.

"Ama artık onu sevmiyorum," dedim ona. "Ve onu bir daha asla sevemeyeceğimi biliyorum. Bunu yapacak açıklığa sahip değilim. Yaptıklarından sonra olmaz. Nasıl gittiğinden sonra olmaz. *Lomma*'dan sonra olmaz."

Laru'nun kaşları çatıldı. "Peki ya *Lomma*?"

Ona hiç söylememiştim.

Yutkundum ve itiraf ettim: "Öldükten sonra ona yazdım."

"Yazdın mı?" Laru'nun nefesi kesildi. "Ne dedin?"

"Mektubu *thesper* ile sürüsüne gönderdim, o sırada cenaze töreni için ona saygılarını sunmak isteyeceğini düşünüyordum. Çünkü onu seviyordu ve onun da ona çok düşkün olduğunu biliyordum."

Laru, "Burası onun için ikinci bir ev gibiydi," yorumunu yaptı.

"*Lysi*," diye fısıldadım. Kiran bu *soliki*'ye kaç kez girmişti? Kaç kez bizimle birlikte yemek yemiş, bizimle birlikte gülmüştü? Kaç kez bizimle bu kadar... *kaygısız* görünmüştü? Bu duvarların içinde *Rukkar* değildi. O *bizim Rukkar'ımızdı*. "Ona öldüğünü söyledim, ondan haber alana ya da *Saruk*'a dönene kadar onu gömmek için bekleyeceğimizi söyledim."

"Hiç gelmedi."

Başımı salladım. "*Thesper*'ın kaybolmuş olabileceğini düşündüm ve *Arakkari*'ye ona da bir mektup göndermesi için yalvardım. Bana acımış olmalı ki gönderdi. Bir hafta sonra bana *Lomma*'nın cenazesi için *sarığa* dönmeyeceğini söyledi. Hepimize başsağlığı diledi."

Bu kelimeyle dudaklarım büküldü.

"O zaman onu artık gerçekten tanımadığımı fark ettim. Tanıdığım arkadaşım gelebilirdi. Bizim için orada olurdu... benim için," dedim sessizce, gözlerim Rasik'in uyuyan yüzüne takıldı. Burun deliklerimden uzun bir nefes kaçtı ve kız kardeşime gözlerime tam olarak ulaşmayan yarım bir gülümseme verdim. "Ondan istememe rağmen asla eve gelmeyecekti. Ona yalvardım. Buradan ayrıldığı an... kendi içinde bir ölümdü. *Lomma* öldüğünde sevdiğim iki varlığın yasını tuttum, sadece birinin değil. Bunu kabul ettim. Ve hayatıma devam ettim."

Çünkü yapmak zorundaydım.

"Artık ben de farklıyım," diye ona güvence verdim. "Dokuz yıl önce onunla hiç tanışmamış olmayı diliyordum. Şimdi ise don için onun sürüsüne gönüllü olarak gidiyorum. Daha önce olduğumdan daha güçlüyüm. Ve *Rukkar*'ı artık ne olduğu için tanıyorum... bir *Vorakkar*. Sadece kendini ve sürüsünü düşünen bir *Vorakkar*. Bu işe körü körüne girmiyorum, bu yüzden benim için endişelenme, Laru. Ne yaptığımı biliyorum ve korkmuyorum."

Belki de bu tam olarak doğru değildi. Kiran'dan korkmuyordum. Ama gerçekten bildiğim tek evi terk etmekten korkuyordum. Sevdiklerimi, ailemi, *Saruk*'un tanıdıklığını terk etmekten.

Laru uzun bir nefes verdi. Gözleri kucağındaki Rasik'e kaydı, bakışları yumuşadı, kaşlarının arasındaki boşluk oğluna baktıkça düzeldi.

"Artık onu sevecek açıklığa sahip olmadığını söylüyorsun," diye fısıldadı Laru, elini Rasik'in siyah saçlarında gezdirerek, parmak uçlarını onun yumuşak yanağında gezdirdi; bu gece yanağına sayısız öpücük kondurmuştum ve o zevkle ciyaklıyordu. "Ama merak ediyorum, senin de artık onu sevdiğin gibi birini sevmeye açık olup olmadığını..."

Sertleştim.

Laru gözlerimle buluştuğunda, onunkilerin gözyaşlarıyla parladığını gördüm.

Laru, "O gittiğinden beri, *Lomma* öldüğünden beri, kendini tamamen işine vermişsin ve bu seni tüketiyor," diye yorum yaptı. "Ve bir *kerisa* olmayı sevdiğini biliyorum. Ama ne pahasına? *Saruk*'umuzda sana kur yapmaya çalışan erkeklerden kaçtın. Herhangi birinin içeri girmesine izin vermekten kaçındınız. Savunmasız olmaktan kaçındınız ve etrafınıza kimsenin aşmayı umamayacağı bu duvarları ördünüz."

Boğazımın düğümlendiğini hissederek kaşlarımı çattım.

"Ve sen hep bir ailen olduğundan bahsederdin. Bir eş. Kendi çocuklarınız," diye devam etti Laru burnunu çekerek ve kaçan gözyaşlarını silerek. "Biz

Artık herkes bunun mümkün olduğunu biliyor. İnsanlar artık *Morakkariler*, *Vorakkarlardan* çocuk sahibi oluyorlar. Bu sizde de kendi ailenizi kurma isteği uyandırmıyor mu? Bunun mümkün olduğunu bilmek?"

Laru anlayamazdı. Bir insan olarak bir Dakkari *sarukunda* büyümenin, bu yüzden zorbalığa uğramanın ve aşağılanmanın nasıl bir şey olduğunu asla anlayamazdı. Kendi çocuğumu doğurup doğuramayacağımı asla bilemeyecektim. O gelecek şimdi bana gülünç geliyor.

"Yeni bir amaç buldum," dedim ona. "Sadece birinin karısı olmak istemiyorum Laru."

Küçük irkilmesini gördüğümde bir suçluluk duygusu hissettim. Öyle görünmesini istememiştim.

"Artık bunu hiç istemiyorum. Başka bir şey istiyorum," dedim usulca. "İşimin bir *anlamı olsun* istiyorum. Ve Horde'da... sadece olabilir. Kısa bir süreliğine de olsa yardım edebilirim."

Laru elimi sıkı ve başparmağının tersini avucumun içinde gezdirdi.

"Tek istediğim senin mutluluğun Maeva," diye fısıldadı. "Ama endişeleniyorum

Bazen senin hakkında. Kendini çok fazla kapattığından endişeleniyorum." Ona hissetmediğim yumuşak bir gülümseme verdim.

"Benim için endişelenme," dedim nazikçe. Ortamı yumuşatmaya çalışarak, "Ben yokken sabahları mavi ilacını nasıl alacağın konusunda endişelen" dedim.

Laru inledi, aramızdaki gerginliğin bir kısmı kırıldı.

Gecenin geri kalanı huzur içinde geçse de, o gece yatağıma uzandığımda Laru'nun sözleri ve korkuları aklıma gelmeye devam etti.

Söylediklerinin doğru olup olmadığını merak ettim... Kiran'ı sevdiğim gibi bir erkeği *sevebilir* miydim? O gittiğinden beri aşkı hiç düşünmemiştim. Annemin ölümünden sonra ve *mokkira* nihayet beni çıraklarından biri olarak almaya karar verdikten sonra bu *çok* saçma bir şey gibi görünüyordu.

Odanın karanlığında, kendi düşüncelerimle, çoğu zaman yalnız hissettiğimi itiraf edebilirdim. Ailemin yanında bile kendimi yalnız hissediyordum. Bunun hayatın bir gerçeği olduğunu kabullenmiştim.

Gündüzleri bu yalnızlığı işimle maskeliyordum. Geceleri ise saklamak daha zordu.

Yatağımda dönerken, ilk kez bir erkek tarafından sevgime karşılık verilmesinin nasıl bir his olduğunu merak ettim.

Artık yalnız hissetmemek için ihtiyacım olan şeyin bu olup olmadığını merak ettim.

Babam ve Nevir avlarından döndükten bir hafta sonra, Laru ve Rasik kendi *soliki*'lerine döndükten ve bir kez daha sadece babam ve ben kaldıktan bir hafta sonra, küçük bir grup horde savaşçısı benim için *saruk*'a döndü.

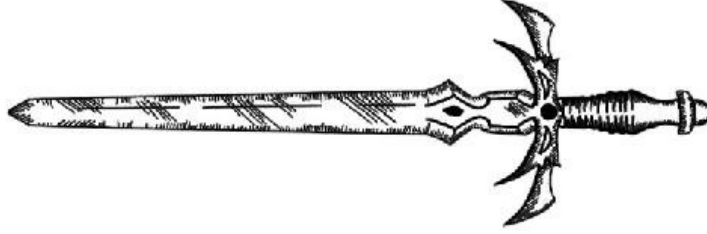
Onları bekliyordum, onları gözlüyordum, çantalarım beni ayazda geçirecek malzemelerle doluydu ve kapının yanında bekliyorlardı.

Zamanı gelmişti.

Aralarında Kiran'ın da olmasını beklemiyordum.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

B Daha güneş doğmadan Maeva'yı *pirokinin* yanında bekliyordum. ana yolda ilerleyen tanıdık figürünü dikkatle izliyordu.

Sert bir esinti omuzlarıma örttüğüm kürkleri karıştırarak kafa derimi diken diken etti. Dikkatimi kuzeye, *sarığın* alçak kapılarının ötesine, *Isida* ormanının yönüne çevirdim.

Yumruğum *pirokimin* dizginlerini sıktı ve Roon'un altımda kaymasına neden oldu. Bir konuda gergindi. Tüm *pirokiler* öyle görünüyordu ki, babamın *sarukuna* dönmemin üzerinden bir haftadan biraz fazla zaman geçmesinin bir nedeni de buydu. Sürüm sezon boyunca güney topraklarında hak iddia etmişti ve ilk *volikiler* kurulur kurulmaz buraya gelmek için ayrılmıştım. Akıl almaz. Sürümle birlikte olmaya ihtiyacım vardı, özellikle de yeni bir bölgede bulunduğum ilk hafta.

Ama endişeliydim. Rath Kitala'nın *Vorakkar'ından* bir rapor almıştım - güney topraklarına yaptığımız yolculukta bizi bulmuştu - doğu topraklarının bir kısmını don için talep etmişti. Mektubu rahatsız ediciydi.

Maeva'yı beklerken babamın *sarığının* duvarlarına bakarken, duvarlarını daha yüksek inşa etmesi gerektiğini düşündüm. Onları daha güçlü yapmalı.

Dizginleri gevşetip *pirokimin* sert, pullu boynunu okşadım. "Yakında evde olacağız," diye ona güvence verdim.

Roon sözümü kabul etmiş gibi boynunu salladı.

Doğrusu, *sarığa* iki nedenden ötürü dönmüştüm. Birincisi babamla konuşmak, ona Rath Kitale'nin bana yazdığı mektubun içeriğini anlatmak ve hazırlanmaya başladığından emin olmaktı. Çünkü mektubun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama topraklarda kıpırdanmalar başlamıştı bile, hepimizin hissetmeye başladığı kıpırdanmalar. Güneyde öldürdüğümüz *Polkunu* bir şeylerin ters gittiğinin ilk işareti olmalıydı.

Ancak Rath Kitale'ya göre, kıpırdanmalar aylar önce başlamıştı. O kadar güneydeydik ki, etkilerini yeni yeni hissetmeye başlamıştık.

İkinci nedenim Maeva'ya bizzat sürüme kadar eşlik etmektir. *Saruk*'un kapısında bekleyen en iyi dört *darukkarımı* getirmiştik ama Maeva'nın güvenliğini sağlaması için başka kimseye güvenmemiştim. Bunu sadece ben sağlayabilirdim. *Pujerak*'ım Errok'u sadece bir günlük mesafede olan sürünün yanında bırakmıştım. Eğer hemen yola çıkar ve dinlenmek için durmazsak, sabahın erken saatlerinde sürüme ulaşabilirdik.

Ana yoldan aşağıya inen ayak seslerinin yumuşak törpüsünü duyduğumda kulaklarım dikildi.

Roon boğazından cıvı cıvı bir ses çıkardı ve ben komut vermeden tırısla ilerledi. Yolun geri kalanında ilerlerken Maeva'nın gülümsemesi yumuşaktı ve Roon'un burnunu okşamak için avuçlarını uzattı.

"En sevdiğim *piroki* nasıl?" diye fısıldadı.

Saruk'a en son gittiğimde Roon'u görmemişti. Roon da Maeva'yı en az benim kadar efendisi olarak görüyordu; bu gerçeği ondan saklamaya hiçbir zaman cesaret edememiştik.

Ne de olsa adını Maeva koymuştu. Roon yeni doğduğunda, adaşını taklit eden uzun esneme sesleri çıkarırdı.

Onu son gördüğünden bu yana yıllar geçmişti.

Ama Roon onu hatırlamıştı. Tabii ki hatırladı.

Maeva'nın gözleri benimkilere dikildi. Yutkundum, attan indim, çizmeli ayaklarım yola sertçe çarptı.

"Ailenle vedalaştın mı?" Sessizce sordum. *Saruk*'ta uyanık kimse yoktu, *piroki* ustası *mrikro* bile.

"*Lysi*," diye fısıldadı.

"Seni uğurlamak istemediler mi?" Şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak sordum. Maeva ailesiyle her zaman çok yakın olmuştur.

"Sanırım babam senin ve arkadaşlarının önünde ağlamak istemedi. *darukkars*," dedi bana.

Burun deliklerimden keskin bir eğlence huffı kaçtı ve ona bakmak için döndüm. Alaycı yorumu beni şaşırttı, bana eskiden tanıdığım Maeva'yı hatırlattı.

Ailesiyle görüşmeyi umuyordum ama hayal kırıklığımı geri ittim. Onları son gördüğümde -özellikle de babasını- gerginlik ve öfkeyle doluydular.

Bakışları hemen Roon'a döndü, sanki o da bunu söylediğine şaşırılmış gibiydi.

Uzun ve ağır bir sessizlikten sonra, "Dün gece vedalaştım," dedi. "Ben hazırım."

Bununla birlikte, *piroki* muhafazasına doğru ilerlemeye çalıştı ama elini yakaladım.

Onu kendime çektiğimde Maeva'nın nefesi kesildi. Çenem gerildi, teninin sıcaklığını ve yumuşaklığını hissettim. Karanlıkta, elini kavrayışından çekip aramıza mesafe koymak için geri adım atarken sorgulayan bakışlarındaki cam gibi yansımayı gördüm.

"Benimle geleceksin," dedim ona, o tanıdık dokunuşun beni nasıl sarstığını görmezden gelerek. Avuç içim karıncalanmıştı. "*Pyroki* almanıza gerek yok."

"*Neffar*?" diye sordu. "Seninle gelmeme gerek yok. Tek başıma da at sürebilirim. Bunu biliyorsun."

"Bunun senin binicilik tecrübenle bir ilgisi yok. Bunu iyi yaptığını biliyorum," dedim ve Roon'un yan kayışına takmak için iki seyahat çantasını elinden aldım. "Tüm ihtiyacın olan bu mu?"

Bakışları seyahat çantalarına gitti ve onları Roon'un yanına takmamı izledi. "Seninle yolculuk etmek istemiyorum."

"Neden olmasın?" Homurdandım, gözlerim kısılmıştı. "Benimle at sürmeye alışkınsın."

"Belki daha gençken," dedi bir elini saçlarında gezdirerek. Kıvrılmış bir tutamı yüzüne doğru fırladı ve hayal kırıklığı içinde kulağının arkasına sıkıştırdı.

Bakışlarım ufka yöneldi. Her an güneşin doğuşu başlayabilirdi.

"Tartışacak vaktimiz yok Maeva," dedim ona. Sonra göğsüm anılarla gerildi. Hep böyle tartışmıştık, değil mi? Çünkü nefes almak kadar kolay geliyordu. "*Pirokileri* çok zorlayacağız ve gece boyunca durmayacağız. Buna alışkın mısın? Hızlı sürmeye

rüzgar gibi, dinlenmeden, uyumadan? *Nik*, değilsin. Ama benim *darukkarlarım* öyle. Bu yüzden benimle geleceksin."

Maeva sesimden her ne anladıysa, ona tanıdık gelmiş olmalı çünkü dudakları birbirine yapıştı ve sonunda başını hafifçe sallayarak onayladı. Ses tonum inatçıydı ve inatçılığımı kolayca anladı. Bundan vazgeçmeyecektim ve o her zaman ne zaman savaşacağını bilirdi.

Bunun kazanacağı bir şey olmadığını biliyordu. "Güzel," diye mırıldandım. "Artık gitmemiz gerekiyor."

Maeva başka bir şey söylemeden Roon'un yanına gitti ve Roon iki ön bacağını indirerek onu karşıladı, ki bunu başka kimse için yapmazdı. Bacaklarını Roon'un geniş sırtında sallayarak kolayca ata bindi. Binici pantolonunu giydiğini gördüm; koyu renkli kumaş, *piroki* yanığına yardımcı olmak için iç uyluklarının etrafını dolguluyordu.

Roon tekrar dört ayak üzerine kalkıp doğruldu. Onu son bir kez daha kontrol ettim ve seyahat çantalarının sağlam olduğundan emin oldum.

Sonra Maeva'nın arkasına geçip Roon'un sırtındaki doğal oluğa yerleştim. *Seffi*'m önümde kaskatı duruyordu, omurgasını dik tutuyordu, kasları sıkı ve gergindi. Kalçalarım onu sarmalayarak arka tarafını çevreledi.

Altın dizginlere uzandığımda, kollarım onu da sarmıştı.

"Hazır mısın, *seffi*?" diye mırıldandım. Sözlerimden çıkan nefes önümdeki saçlarını karıştırdı.

"Sana öyle olduğumu söylemiştim," diye cevap verdi, sesi kırılmıştı. "Ben de sana bana öyle hitap etmemeni söylemiştim."

Çılgın kadın, diye düşündüm ve Roon'u harekete geçirdim. Ön kapılardan geçtik, kapıların hemen dışında konuşlanmış *darukkarlarım*la buluştuk ve Maeva *saruk*'u izlemek için döndü. Yüzü profilden görünüyordu ama okuyamadım. Vurdumduymaz ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu... yine de gözlerini *saruktan* hiç ayırmadı.

*Darukkarlarım*a ve *pirokilerine* "*Vir drak ji vorak*" diye emrettiğimde bile gözlerini ayırmadı.

Ancak *Isida* ormanının hizasına geldiğimizde ileri doğru döndü.

Başını eğdi. Bana karşı, küçük, titreyen bir nefesin ondan kaçtığını hissettim.

Saruk'tan ilk kez ayrıldığım zamanı hatırlayarak kaşlarımı çattım; *Dothik*'te babamın kardeşiyle yaşamaya ve orada kralın *darukkarları* arasında eğitim almaya gitmişim. O zaman göğsümde derin, acı veren bir hüznün hissetmişim çünkü hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Ama aynı zamanda heyecan ve olasılık hissettim ve daha büyük bir şeye, bunun için doğduğum bir şeye doğru yolculuk ettiğimi bildim.

"Tekrar göreceksin," diye mırıldandım *Maeva*'ya. "Bu sadece don için, unuttun mu?"

Artık kimseyi teselli etmeye alışık değildim. Teselli ettiğim son kişi muhtemelen *Maeva*'ydı, gerçi yıllar yıllar önceydi.

Annemin de sık sık gözlemlediği gibi, o her zaman benim yumuşak karnım olmuştu. *Lomma*'nın bunu alay etmek için mi söylediğini yoksa arkadaşlığımız için mi endişelendiğini hiçbir zaman anlayamamışım.

"Biliyorum," dedi *Maeva* ama sesi düzgün ve tereddütsüzdü. Başını kaldırdı ve gözlerini ormanın ötesindeki vahşi topraklara dikti. "Ormanın ötesine hiç geçmedim."

"Bir zamanlar öyleydin," diye hatırlattım ona. "Vahşi topraklarda doğdun. Bu tıpkı eve dönmek gibi, *Nik*?"

Boğazından bir ses çıkardı. "Sanırım."

Bir parçam *Maeva*'nın *Roon*'a benimle birlikte bindiğine inanamıyordu, tıpkı gençliğimizde yaptığımız gibi. Bir parçam onun tanıdık saçlarının gözümden dalgalandığına, tanıdık deniz ve *Laru*'nun ona yaptığı sabun kokulu kokusunun ciğerlerime dolduğuna, tanıdık sıcaklığının içime işlediğine inanamıyordu.

Onunla ilgili her şey tanıdıktı... ve yine de onunla ilgili her şey farklı görünüyordu.

"Neden geri döndün?" diye sordu usulca, *Isida* ormanının çizgisine paralel ilerlerken. "Benim için *darukkar* göndereceğini düşünmüştüm."

Ormanın içinden geçmeyecektik ama hat yakında kırılacak ve bittiği yerde daralacaktı. *Polkunu*'nun *darukkarıma* en son saldırdığı yer orasıydı, bu yüzden oradan iyice uzaklaşana kadar at sürecektik, böylece hiçbir şey bizi gafil avlayamazdı.

Rath Kitale'nin raporunu hatırlayarak sorduğu soru karşısında tedirginlik göğsümden aşağı süzüldü.

"Babamla konuşmam gerekiyordu," dedim ve ona daha fazla bir şey söylememeye karar verdim. Şimdilik.

"Ne hakkında?"

Tabii ki Maeva bunun peşini bırakmadı. Açık sözlü olmadığımı ve ona bir şeyler söylemem gerektiğini hissetti.

"Yaratıkların doğal bölgelerinin ötesine yolculuk ettiklerine dair raporlar var," dedim ona. "*Saruk*'un duvarlarını güçlendirmesini ve halkını ormandan uzak tutmasını önerdim. Güvende olmak için."

Maeva kaskatı kesildi. "Bunun nedeni *polkunu* mu?" "*Lysi*."

Kısmen, kendi kendime düzelttim.

"Ama neden?" diye sordu başını çevirip sol tarafımızdaki ormana bakarak. Yıllar boyunca içinde çok zaman geçirdiğine şüphe olmayan bir orman. Benim gibi.

"Bilmiyoruz," diye homurdandım, yumruğum dizginleri sıkıyordu.

Tam olarak yalan sayılmazdı. Doğrusu, buna neyin sebep olduğunu bilmiyorduk, sadece Ölü Dağ'ın ve birçok ay döngüsü önce orada meydana gelen olayların -kalp taşıyla, Rath Drokka'lı *Vorakkar*'ın kraliçesi yaptığı beyaz saçlı insan büyücüyle- bunun temel nedeni olabileceğini düşünüyorduk.

Rath Kitale'nin *Vorakkar*'ı inanılması güç bir şey rapor etmişti... ama *Vorakkar*'ın yalancı olmadığını biliyordum. Ona güvenmiştim.

Koyu kırmızı bir sisin Ölü Toprakları kapladığını bildirdi. Onu tüketiyor. Görünmez kılıyormuş. Rath Kitale'ya göre, Ghertun'un kalesi ve Ghertun kralı Lozza'nın evi olan Ölü Dağ bile artık bu garip sisin derinliklerinde görüleliyordu.

Sis hareket ediyor gibi görünmüyordu. Ama sabah ya da gece hiç dağılmadı. Orada oturmuş, bekliyordu.

Ne için? Merak etmeden duramadım.

Tüm *Vorakkarlar* diken üstündeydi. Tam da Ghertun'la savaşın önlenebileceğini düşündüğümüz anda... *bunu* serbest bırakmışlardı.

Her neyse. Silah mı? Tabii...

Tabii bu Ghertun'un işi değilse.

Belki de *Kakkari'nin işiydi*. Ve sadece Ghertun değil, hepimiz ödeyecektik.

Derin bir nefes alarak, hâlâ Roon'un üzerinde kaskatı duran Maeva'ya yaklaştım.

"Babamla konuşmaya geldim... ve senin sürüme güvenli geçişini sağlamak istediğim için," diye itiraf ettim ona hoyratça.

Vücudunu bir ürperti kapladı ve bunun kulağına çok yakın konuştuğum için olduğunu fark ettim. Orası her zaman hassas olmuştur. Bazen, arkadaş olduğumuz zamanlarda, sırtışını ve kıvranışını izlemek için kulağına fısıldardım.

En azından bazı şeylerin hiç değişmediğini fark ettim. Sesimden ürpermesini izlemek, karnımı ısıtan arzu alevinin son derece farkında olmamı sağlasa da, aslında bundan memnundum.

Vok.

"Eminim *darukkarlarınız* beni sağ salim sürünüze götürebilecek güçtedir," dedi çenesini kaldırarak. "Benim hatırım için gelmene gerek yoktu."

"O zaman babamla konuşmak zorunda kalmam iyi oldu," dedim ona. "Ve bir *thesper* yeterli olmaz mıydı?"

Boğazımdan küçük bir kahkaha patladı. Bunun *darukkarlarımın* dikkatini çekeceğini biliyordum ama onlara aldırmadım. İleride, orman hattı incelemeye başlıyordu ve o zaman *pirokilerimizin* hızının tüm potansiyelini ortaya çıkarabilirdik.

"Her konuda benimle kavga etmek zorunda mısın, *seffi*?" Ona sordum. "Bu konuda hiç değişmemişsin."

Kaskatı kesildi, kalçalarımın arasında bir kaya gibi hareketsiz ve kımıldamaz hale geldi.

"Lütfen beni hâlâ tanıyormuş gibi davranma *Vorakkar*," dedi sessizce. "Dokuz yıl çok uzun bir süre. O zamanlar kim olduğumu zar zor hatırlıyorum."

Rahatsız edici bir şey, pişmanlık, utanç ve suçluluk gibi hissettiren bir şey, derinlere yerleşti ve ele geçirdi.

Sonra içimde meydan okuyan bir şey yükseldi.

Birbirimize neden bu kadar çekildiğimizi ona hatırlatmak istedim. Babamın kızgınlığına rağmen neden ayrılmaz olduğumuzu.

Tek bir gecede, onu gördüğüm son gecede yaşananlar yüzünden geçmişimizi, yılların anılarını öylece *silemeyeceğini* anlamasını istedim.

"O zaman hatırlamanı sağlayacağım Maeva." Sözlerim kendi kulaklarıma bile tehdit gibi gelmişti. "Çünkü o kızı, *Seffi*'mi hatırlıyorum, vahşi saçları ve rahat gülümsemesiyle ve neredeyse on yıldır onu özlüyorum."

Şaşkınlıktan nefesi kesildi.

"Onu hatırlamanı sağlayacağım," diye yemin ettim, "çünkü onu asla unutamam. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım."

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

I neredeyse tüm hayatım boyunca *pirokilere* binmiştim. Gerçi, orduların aksine *Saruk*'un *pirokileri* çoğunlukla diğer üyelerle paylaşıldı çünkü sayıları sınırlıydı ve onlara çok fazla ihtiyacımız yoktu.

Ancak Kiran *Rukkar*'dı ve bu nedenle *pirokileri* seçme hakkına sahipti. Annesinin *pyroki*'sinden yeni doğan Roon'u kendine seçtiğinde on iki yaşındaydım.

Sıcak mevsimde, güneşin güney topraklarında bile cayır cayır yandığı zamanlarda Kiran ile Roon'a bindiğimi hatırlıyorum. Ama Roon hızlı sürerdi ve rüzgâr sıcağı biraz da olsa yatıştırırdı. Daha sonra yamaçtan kıyıya iner ve *Drukkar*'ın *Denizi*'nde serinlerdik. Tuz saçlarımda kurur ve benim günün geri kalanında deniz gibi kokardı.

Roon'a binmek tanıdık gelmişti. Ama Kiran haklıydı... Onun ve *darukkarların pirokilerini* itme hızı, tek başıma hazırlıklı olamayacağım bir şeydi. Tecrübeme rağmen vücudumdaki kasların çılgılık attığını hissettim. Kendimi Kiran'dan uzak tuttuğum için sırtım ağrıyor, Roon'un uzun boynuna dolanan kollarım titriyor, iç bacaklarım yanıyordu ve binici tişörtlerimi giymeyi hatırladığım için sonsuza dek minnettardım.

Güneş ufukta alçalıp güneyin güzel vahşi topraklarına altın rengi ışıklar saçmaya başladığında, Kiran *darukkarlarına* ve Roon'a sert bir emir verdi. Hemen hızımız azaldı. Kırbaçlayan rüzgâr kulaklarımda o kadar gürültülü değildi ve açıkta kalan tenimin her yeri gibi yanaklarım da acıyor ve karıncalanıyordu.

"Devam edebiliriz," dedim Kiran'a, benim iyiliğim için yavaşladığımı zaten hissediyordum. O gün iki kez durmuştuk, kısa süreliğine dinlenmek ve geçtiğimiz çimenli tepelerin ardında rahatlamak için. "Ben iyiyim."

"Değilsiniz," diye cevap verdi. "Hızımızı azaltacağız." Bir yanım rahat bir nefes aldı.

Diğer yanım ise sürüsüne ne kadar çabuk ulaşırsak o kadar iyi olacağını biliyordu. Çünkü bu, onunla bu kadar yakın olmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu. Şu anda bile kalçalarımı sıkıca sardığını hissediyordum. Ata binerken, sert vücudunun benimkine doğru kaydığını, dizginleri tutarken güçlü kollarının etrafımda sıkılaştığını hissettim, ancak kaçınılmaz teması sınırlamak için elimden geleni yaptım.

Artık yavaşça yürümeye başladığımıza göre -Roon'un da minnettar görüldüğü bir erteleme- elimi saçlarıma götürdüm ve saçlarımin vahşi karmaşasını hissettim. İç geçirerek parmaklarımla taramaya çalıştım ve sonra örmeye başladım. Zor olsa da örmeyi başardım ve cebime sıkıştırdığım bir parça ipi ucuna doladım. Yine de evcilleştirmeyi başaramadığım ince dallar gözlerimin önünde sürüklendi ve onları kulaklarımin arkasına sıkıştırdım.

Geç de olsa hatamı fark ettim. Çünkü saçlarımin ördüğümde sırtımin büyük bir kısmı ona açıkta kalıyordu, üstelik sadece göğüslerimi saran bandanamı giymiştim. Öğleden sonra hava ısındığında kürklerimi çıkarıp Roon'un boynuna geçirmiştim.

Dokunuşu geldi. Parmak ucunu -ve körelmiş pençesini- kürek kemiğimden aşağıya doğru uzanan ve bere kumaşımın altında kaybolan sivri, buruşuk yara izine doğru sürükledi.

"Bu da ne?" diye homurdandı. Neredeyse kaşlarının çatıldığını duyabiliyordum.

Çenem sıkıca kenetlendi ve öne doğru kayarak dokunuşunu bedenimden ayırdım. Tenimin karıncalanmasını, onun yumuşaklığından duyduğum ürpertiye bastırmak zorunda kalışımı görmezden geldim.

"Hiçbir şey," diye cevap verdim.

Yara izini nasıl aldığımı ona asla söylemeyecektim. Bu bilgi karşısında öfkeleneneceğinden şüphelenmekle kalmıyordum... Yara izini alma şeklim aptalca ve tehlikeliydi, öfke ve incinmeye dayalı bir karardı. Ayrıca bundan utanıyordum, tıpkı o gittikten sonraki bir yıl içinde yaptıklarımdan ve hayatımın o dönemini çevreleyen her şeyden utandığım gibi.

"Bana nasıl aldığını söylemeyecek misin? Derin görünüyor. Yara çok derin olmalı-"

Bazen hâlâ o sızlayan, batan acıyı hissediyordum. Bana yaranın ne kadar kötü olduğunu söylemesine ihtiyacım yoktu.

"Önemli bir şey değildi," dedim tekrar, sesim sertleşmişti.

Hayal kırıklığıyla içini çektiğinde burun deliklerinden gelen keskin, sıcak nefesin yara izinin arkasına yayıldığını hissettim.

Bakışlarımı ileriye, güneyin çimenli vahşi topraklarına diktim. *Runiri* burada deniz kenarında yetişen saplardan daha kısaydı ama yine de rüzgârla sallanıyorlardı. Belki de en rahatsız edici gözlemim denizi *göremiyor* olmamdı. Hayatım boyunca hep tuzlu havayı koklamış, esen soğuk rüzgarları hissetmiş, dalgaların kayalıklara çarpışını duymuştum; bu ses çoğu gece beni uykuya sürüklemişti.

Hâlâ güney topraklarında olmamıza rağmen *Drukkar'ın Denizi* hiçbir yerde görünmüyordu. Öğleden önce gözden kaybolmuştu. Hava daha sıcak, daha ağırdı. Hatta farklı kokuyordu.

Bütün bir sezon boyunca denize dönemeyeceğimi bilmek kalbimi sızlattı. Şimdiden onu özledim, tıpkı ailemi özlediğim gibi. Babamı sadece annem öldüğünde ağlarken görmüştüm. Ama ona Kiran'ın bana don için sürüsünde *mokkira* pozisyonu teklif ettiğini, birçok ay döngüsü için ayrılacağımı söylediğinde, yine gözyaşlarına boğulmuştu.

Beni sarsmıştı. Babam ve ben her zaman yakın olmuştuk. Beni vahşi toprakların ormanlık bir bölgesinde bulan oydu, ne de olsa partisiyle ava çıktığında. Ormanın kenarından ağladığımı duymuş ve beni takip etmişti. Bana her zaman bizi birbirimize götürenin Kakkari olduğunu söylerdi.

Kararımın onu incittiğini bilmek, annemle birlikte inşa ettiği *soliki*'de yalnız kalacağını bilmek, neredeyse Kiran'ın teklifini reddetmeme neden oluyordu. Babama öyle söylemişim, eğer kalmamı isterse kalacağımı.

Ancak birkaç gece önce gitmemi istediğini söylemişti. Bana uzun sürmeyeceğini söyledi.

Bu bana *mokkira* olarak öğrenme fırsatı verecekti, *sarukta* asla benim olmayacak bir unvan.

Bana kızım demekten gurur duyduğunu ve Kiran'ın sürüsünün bana sahip olduğu için şanslı olacağını, sadece ayaz sayesinde bile olsa.

İhtiyacım olan tek kutsama buydu.

Bu şekilde kendimi Roon'un sırtında buldum, vahşi topraklarla ilgili hiçbir şeyin tanıdık olmadığını ve zaten

Babamı, Laru'yu, Rasik'i, Nevir'i ve *Drukkar'ın Denizi*'ni umutsuzca özledim.

"Ne düşünüyorsun?" Kiran aniden arkamdan mırıldandı. "Aklından geçenleri neredeyse duyabiliyorum."

Kiran belki de içimi kaplayan hüznü anlamıştı. Çünkü biz gençken o *da sarığı* ve denizi çok severdi. *Dothik*'teki eğitimi için ayrılmadan önce, ayrılma ihtimalinin bile onu ne kadar incittiğini bana anlatmıştı.

"Hiç kolaylaşıyor mu?" Arkamızdaki *darukkarlardan pyroki* toynaklarının toprak üzerinde hafifçe ilerleyişini duyarak usulca sordum. "Evden uzakta olmak?"

Kiran doğruldu.

"Hiç tüm vücudunu ağrıtabilecek kadar çok özlemedin mi?" Sonra ben sordum.

O kısacık anda, ayrılmanın beni incittiği kadar onu da incittiğini duymaya *ihtiyacım* vardı. Nedenini bilmiyordum. Belki de bir tür *takdire* ihtiyacım vardı. Belki de biraz pişmanlık duymaya ihtiyacım vardı. Beni romantik olarak reddetmiş olmasına rağmen arkadaşlığımıza sırtını dönmemesinin onun için zor olduğunu.

Çünkü arkadaşlığımız hâlâ *gerçektir*, öyle değil mi?

Kiran uzun süre cevap vermedi.

Sonunda homurdandı, "Sürüm benim evimdir." Göğsümde bir şeyler daha da sertleşti.

Başımı salladım ama neredeyse kendi kendime. Sözleri karşısında hissettiğim *acının* zonklaması beni şaşırttı. Şimdiye kadar ona karşı çoktan kayıtsız kalmış olacağımı sanıyordum. Şimdiye kadar beni daha fazla incitemeyeceğini düşünmüştüm.

Belki de bu, Rath Okkili Kiran'ın, onu ne kadar unutmaya çalışsam da beni her zaman incitme gücüne sahip olacağının bir kanıtıydı.

Uzun bir nefes çektim.

Runiri kaplı tarlaya baktım. Uzakta, kuzeyde bir orman vardı. Onun ötesinde, sıradağların gölgeli zirvelerini görebiliyordum ama *haftalarca* uzakta görünüyorlardı.

Bunu yapabilirim, diye fark ettim, içimden bir sarsıntı geçti, ardından *Bariş*.

Laru'ya da söylediğim gibi, Kiran sadece ben izin verirsem bana zarar verebilecek güce sahipti.

O zamanlar sahip olduğumdan daha kalın bir deriye sahip olduğumu düşünmek hoşuma gidiyordu. Ve *biliyordum ki*

Olgunlaştığımı. Büyümüştüm, yoluma devam etmiştim.

Kiran'a karşı medeni olabileceğimi biliyordum, onun bir *Vorakkar* ve benim de onun sürüsünün bir üyesi olduğumu düşünürsek, öyle olmak zorundaydım. Eski acıların kemiklerimin derinliklerine yerleşmesine izin vermek zorunda değildim. Bunu istememiştim.

Sadece huzur istedim.

Ama geçmişimizin ötesine bakmadığım sürece buna asla sahip olamayacaktım. Bakabilir miyim?

Kiran'a farklı bir şekilde bakabilir miydim? Onu aşık olduğum, kalbimi bir değil iki kez kiran çocuk olarak değil de, şu anda olduğu Dakkari sürüsü kralı olarak görebilir miydim?

İhtiyacım olacak, fark ettim.

Güney ovalarında daha güçlü bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Güneş gökyüzünde alçaldıkça hızlandılar. Mor ve altın rengi girdaplarıyla güzel bir gün batımıydı. Işık, *runiri* saplarını sallanırken parıltıyordu.

Tam o sırada yerin titrediğini hissettim.

Bir an sonra, bunun benim hayallerim olmadığını anladım çünkü Roon'un hızı dramatik bir şekilde hızlandı, görünmeyen bir şey tarafından ürkütüldü.

"*Vok*," diye homurdandı Kiran, *pirokisinin* dizginlerinin altın zincirlerini çekerek. "Roon, *livri*!"

Eğer bir şey varsa, Roon efendisinin komutunu görmezden geldi çünkü *piroki* daha da hızlandı. Arkamızda, *darukkarların Vorakkar*'larına yakın durarak bizimkine uymak için kendi hızlarını artırdıklarını duyabiliyordum.

Bir öncekinden daha şiddetli bir sarsıntı daha yeryüzünü sarstı. *Bu* titreme çok açıktı. Daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi... Sanki Kakkari gürleyerek uyanıyordu.

Kalbim hızlandı ve "Bu da ne?" diye sordum.

Kiran bana cevap vermedi ve önümüzde uzanan araziye incelediğini hissettim. Ancak ne aradığını bilmiyordum - zaten arazinin çoğu *runiri* saplarıyla kaplıydı.

Ben bakışlarımı bir o yana bir bu yana kaydırırken o da koltuğunda dönüp arkasına baktı. Açık bir arazideydik. *Polkunu*'nun bizi şaşırtabileceği yakınlarda bir orman yoktu. Hiçbir şey yoktu-

Önümüzde devasa, karanlık, derin bir çukur gördüğümde gözlerim açıldı, uzun otlar neredeyse mükemmel bir daire çizerek çukurun içinden kaybolmuştu... ve biz de ona doğru koşuyorduk.

İçgüdülerimle hareket ederek Roon'un sol dizginini sertçe salladım, Kiran'ın elinden kaydırdım ve *piroki* döndü, bunu yaparken hoşnutsuz, yüksek sesli bir böğürtü çıkardı.

Kiran'ın güçlü kalçaları beni yerimde tutmasaydı, Roon'un sırtından tamamen düşebilirdim. Arkamda *Vorakkar*'ın lanetini duydum, yerdeki dev deliği gören *Darukkarların* alarm çığlıklarını işittim.

Yer tekrar sarsıldı. *Pirokiler* feryat figan bağırmaya başladı ve inanmadığım bir şekilde, uzun, kum renginde ve sürünen dev bir canavar delikten fırladı. Kulaklarımı çınlatan, irkilmeme ve kulaklarımı kapatmama neden olan tiz bir çığlık alanı doldurdu.

"Durun, *darukkarlar*!" Kiran emretti, sesi boğuk ve donuktu. "Geri çekilin!"

Canavar her neyse *çok büyüktü*. Ağırlığıyla hepimizi ezebilirdi. Solucana benzeyen vücudu kabarıktı, eti kalındı ve topraktaki karanlık ininden kendini iterken kıpır kıpırdı. Herhangi bir uzuv göremedim ama şaha kalktı. Solmakta olan güneş ışığı vücudundan yansıyor ama *darukkarlar ateşlerini* uzaklaştırırken gün batımının tamamını engelliyordu.

Ama yeterince hızlı değildik. Roon, o karmaşada, Kiran onu düzeltmeye fırsat bulamadan geldiğimiz yoldan geri döndü. Canavarın karnından uzun bir pençe çıkmaya başladı, hançer gibi keskin ve siyah ışıltılı. Çok yaklaştığımız. O keskin, kulak tırmalayan çığlık gittikçe daha da yükseliyor gibiydi.

"Kiran," diye nefes aldım, gözlerim kocaman açılmıştı, kalp atışlarım boğazımda gümbürdüyordu.

Kiran'ın karanlık bakışları benimkilerle buluştu, canavar rüzgârda inleyerek bize doğru ilerlerken, bize doğru uzanan siyah pençenin parıltısını gördüğümde yüz hatlarına acımasız bir farkındalık kazındı.

Kiran son anda Roon'un dizginlerini tutmayı ve *pirokiyi* çevirmeyi başardı; *böylece* Kiran'ın sırtı hayvana dönüktü.

"*Nik!*" İçimden geçenleri fark ederek bağırdım. Kiran Roon'u koşmaya teşvik etmeyi başardı ama pençenin *Vorakkar*'ın sırtına temas ettiğinde çıkardığı gıcırtyı duydum.

Vücudunun bana karşı sarsıldığını hissettim. Homurtularını, hırıltılı küfürlerini duydum.

Arkamdan vahşi bir bakışla, Kiran'ın kanıyla simsiyah olmuş pençenin geri çekildiğini gördüm.

"*Draki*," diye hırladı Kiran Roon'a, sesi kalın ve boğuktu, dişleri acıyla gıcırdayordu.

Roon efendisinin emriyle hızlanırken, sürünen canavarın arkamızdan bizi kovalamaya başladığını gördüm.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"I durdu," diye nefes aldım. "Sonunda durdu."

Kiran arkamda kaskatı kesilmişti. Oturduğum yerde dönmüş, boynumu bükerek onun iri cüssesinin ötesine bakıyor, çimenlik alanda solucana benzeyen canavarı izliyordum. Durmuş ve geldiği yöne doğru sürünerek geri dönmeye başlamıştı, feryadı, iniltisi, tiz çılgılığı rüzgârı aşmaya devam ediyordu.

Bakışlarım onunkilerle buluştuğunda acı içinde olduğunu anladım. Gözleri sertti, ağzı sert bir çizgi halindeydi. Bir keresinde eğitim sırasında bir kemiğini kırmıştı. Yaşlı erkek kemiği yerleştirirken onunla birlikte *mokkira'nın soliki'sinde* oturduğumu hatırladım. Kiran'ın kemiği etinden dışarı çıkmasına rağmen ses çıkarmadığını hatırladım. Ama gözleri soğuktu ve çenesini o kadar sıkımişti ki kemiğin parçalanmamasına şaşırıyordum.

Ön kolundaki uzun yara izi hâlâ duruyordu, birçok yara izinden sadece biriydi.

"Yaraya bakabilmem için durmamız gerek," diye mırıldandım, Roon'un yan tarafına damlayan siyah kanı görüyordum.

"Birkaç dakika daha," dedi sıkıca. "*Ungira'yı* temizlememiz gerekiyor. Bölge. Daha fazlası da olabilir."

Bir ungira mı? İnanamayarak düşündüm.

"Ama... ama *ungira* çok doğuda yaşar," diye fısıldadım. Tecrübeli bir avcı olan *babamın* hiç *ungira* gördüğünü sanmıyordum. Belki de *Saruk* bir sürüyken, Kiran'ın babası *Vorakkar* iken görmüştü.

Bu yüzden geri döndüğünü biliyordum. Babasını yaratıkların bölgeyi geçtiği konusunda uyarmak için.

Sadece bu imaların ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmemiştim. Ta ki *saruktan*, ailemden bir günlük mesafeden daha az uzaklıkta bir *ungira* ininin karanlığına bakana kadar.

"Kiran." Tanıdık bir sakinliğin üzerime çöktüğünü hissettim. Gözlerine baktım ve başka tarafa bakmadım. "Yaraya bakmam gerek. *Hemen*."

Tam o sırada bir *darukkar* seslendi: "İleride bir grup tepe var. Güvende olmalılar."

Rütbesi yükseldiğinden beri kimsenin bu *Vorakkar*'a bir emir verdiğini sanmıyordum. Sözlerim üzerine burun delikleri alevlendi, gözleri benimkilere dikildi ama kara gözbebekleri acıdan büyümüştü.

Sonra bakışlarımı kırmadan *darukkarlarına* emir verdi: "Bölgede devriye gezin. Yakınlarda başka in olmadığından emin olun. Gece burada kamp kuracağız."

"*Lysi, Vorakkar*," diye bir nakarat geldi ve ardından *darukkarların pirokileri* hızlarını artırarak her yöne doğru yayıldılar ve pençeli toynaklarıyla toprağı dövdüler.

Kiran'la yalnızdık ve Roon'u hafif bir tempoya teşvik ederek onu tepelerin olduğu yöne doğru çevirdi. Hafif eğimliydi ve tepeleri çoğunlukla düzdü. Tepede kamp kurarsak, aşağıdaki çimenlik alanları görebilir ve yaklaşan herhangi bir *ungira'yı* -ya da diğer canavarları- görebilirdik.

Tabana ulaştığımızda, Roon ilk platoya ulaşana kadar zahmetsizce tepeyi tırmandı. Roon'un sırtından kolayca kaydım ve şaşırtıcı derecede süngerimsi zemine indim. Yumuşaktı ve çok kolay yayılıyordu. Roon'un iplerini Kiran'ın elinden alarak, *Vorakkar*'ın attan inişini dikkatle izledim.

Döndüğünde çenem gerildi, parmaklarım yumruklarımın arasında sıkıştı.

Benim gibi o da öğleden önce kürklerini çıkarmıştı ama hâlâ göğsüne oturan siyah deri bir tunik giyiyordu. Bu ona *Ungira*'dan biraz koruma sağlamıştı ama yeterli değildi.

Tuniğin arkası, boynunun altından sırtının alt kısmına kadar kesilmişti. Siyah ve kanlı bir karmaşaydı. Yaranın derinliğini göremiyordum ama kanın gün batımının ışığında parlaması midemin bulanmasına neden oldu ve daha önce kan görmekten hiç midem bulanmamıştı.

Ama bu Kiran, diye düşündüm.

Siyah kuyruğundan kan damlamaya başlamış, uzun ve esnek uzantıdan aşağı doğru kayıyordu.

Kiran bana bakmak için döndüğünde yüzümden hiçbir şey anlaşılmıyordu. *Mokkira*'nın neden her zaman bu kadar *vurdumduymaz* görüldüğünü şimdi anlıyordum. Çünkü gerçek düşüncelerini ele veremezdi. Kendisinden yardım isteyen herkesi iyileştirmekle yükümlüydü.

Acı içindeyken bile Kiran'ın ağzının kenarının kıvrıldığını gördüm. "O kadar kötü mü, *seffi*?" diye sordu.

Hayatta olduğu için şanslı, diye fark ettim, kaşlarım çatıldı, *bu* fark edişin içimde yarattığı çalkantıdan hoşlandığımdan emin değildim. Bugün ölüme çok yaklaşmıştı.

Eğer o an dönmeseydi, *Ungira*'nın saldırısına uğrayan *ben olacaktım*. Ve muhtemelen hayatta kalamazdım.

Yutkunarak, Kiran'ın o sabah Roon'un yanına ilıştirdiğı seyahat çantalarımından birine gittim.

Derin bir nefes alarak bir an için gözlerimi kapattım.

İhtiyacım olan malzemeleri kafamda gözden geçirdim, hepsini hayal ettim. *Kaynamış su. Temiz bez. Uudun merhemi. Jenurya özüyle karıştırılmış kioni posası.*

Yaranın derinliğine bakılırsa, dikişle kapatmam da gerekecek. Ne zaman

I açıldı benim Gözler, I keçe daha fazla ortalınmış. I keçe Odaklanmış. Kararlı. Müstakil. Bazen duyguları denklemden çıkarmam gerekiyordu. Bazen bir beden sadece bir beden olur. Sadece et ve kas ve

Sinir ve kan.

"Ateş yakmam lazım," dedim ona.

"Ben yaparım," diye seslendi.

"*Nik*," diye mırıldandım, Roon'un diğer tarafındaki sığ ateş leğeni kapmışım bile. "Otur."

İtiraz edemedim elimden aldı ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Tıpkı benim gibi inatçıydı. Tartışarak zaman kaybetmeyeceğime karar vererek seyahat çantamı karıştırdım ve onun ateşe yakıt döktüğünü duyduğumda ihtiyacım olan her şeyi hızla çıkardım.

Arkamı döndüğümde, kılıcından çıkardığı bir kıvılcımla yakıtı yaktı - benim yapabileceğimden çok daha hızlı bir ateş yarattı- *ve sonra* oturdu. Leğenin içine, ateşin arasına bir kap yerleştirdim ve içine su derilerinden su doldurdum. Umarım yakında kaynamaya başlar.

Arkasından manevra yaptım. Garip bir şekilde gerildiğini hissettim. Acıdan kaynaklandığını düşünerek ona *mokkira* iksirinden bir şişe verdim, kaynatılmış *terruni* yaprakları ve *püre* haline getirilmiş ve mayalanmış *pova* köklerinden karıştırdım. *Begalia*

en azından bir Dakkari için daha iyi olurdu ama elimde hiç yoktu.

"İç şunu," diye mırıldandım, saçlarını ön tarafına doğru çekerek sırtının genişliğini ortaya çıkardım. Daha da sertleştiğini hissettim. "Sorun ne?"

Şişeyi parmaklarımın ucundan aldı ama içmek için hareket etmedi. Dizlerini göğsüne doğru çekti ve kollarını dizlerinin üstünden sarkıttı. Yanımda kuyruğunu çılgınca sallayarak kan damlalarını yaylı tepeye sıçrattı.

"Artık buna alışkın değilim," dedi sonunda bana, sesi hırçınlaşmıştı.

"Neye alıştın?" Ben sordum. "*Ungira* pençeleri tarafından kesilmeye mi? Bu daha önce de oldu mu?"

Bir nefes verdi. Şişeyi parmak uçları arasında döndürdü ve altın renkli sıvı ateşin ışığında parladı.

"Arkamda birilerinin olması," dedi.

Parmaklarım tuniğinin askılarında durakladı, sözleri göğsümü sıkıştırdı, özenle düzenlenmiş kopukluğumun bir kısmının uçup gitmesine neden oldu. Çaresizce, onu omuzlarımdaki bir şal ve zihnim için sakinleştirici bir merhem gibi tekrar etrafıma çekmeye çalıştım.

Dothik'e gittiğinde, Denemeler gerçekleşmeden önce bile, eve her zaman değişmiş olarak dönüyordu. Her gün birlikte eğitim gördüğü erkek akranlarından, birlikte büyüdüğü çocukluk arkadaşlarından uzaklaşmaya başladı. Ben hariç herkesten. Kısmen çünkü... Benden uzaklaşmasına *izin* vermediğimden şüpheleniyordum.

Ama az önceki sözleri kendi etrafına da duvarlar ördüğünü ortaya koydu. Sadece benim etrafıma değil.

Cevap vermedim. Ne söyleyeceğimden bile emin değildim.

Tuniğinin kayışlarını çekiştirerek serbest bıraktım ve sonra kınından keskin, ince bir bıçak çıkardım, *mokkira* beni çirak olarak yanına aldığı anda babamın bana verdiği bıçaktı bu. Tuniği sırtından kesmek için kullandım ve sonra malzemeyi kollarından aşağı kaydırdım ve uzaklaştırdım.

Etinin enkazı beni karşıladı. Ama beni bir anlığına donduran, yakıcı dehşetin boğazıma hücum etmesine ve safranın boğazımı yakmasına neden olan şey *ungira* yarası değildi.

Bu onun *Vorakkar* işaretleriydi.

Yüzlerce kırbaç izi, bazıları kürek kemiklerinden kuyruğuna kadar uzanıyordu, bazıları ise daha derin görünmelerine rağmen kısaydı.

Zihnimde *bunun* tüm *Vorakkarların* taşıdığı bir işaret olduğunu biliyordum. *Dothik*'teki Denemelerin son testi. Sadece en güçlüler hayatta kalırdı ve Kiran'ın hayatta kalacağından hiç şüphem yoktu.

Ama bunu *görmek*... Kırbaç izlerinin neden olduğu acıyı bilmek, Kiran'ın katlanmak zorunda olduğu yakıcı ıstırapı bilmek, her zaman bu acı için yaratılmış olduğunu bilmek...

Ellerim titreyene ve burun deliklerimden nefes almaya odaklanmak zorunda kalana kadar kopukluk hissimi söküp aldı.

Bir nefes al, bir nefes ver.

"Onları görmeni hiç istemedim," dedi gırtlğından gelen bir sesle.

Sözleri beni sersemliğimden uyandırdı ve yutkundum, gözlerim *ungira* yarasına, iyileştirebileceğim yaraya kaydı.

Yara izlerini görmemi hiç istememiş miydi?

Sözleri garip bir şekilde savunmasızdı. Samimi.

İçimde bir şeyleri sarstılar. Kırılmış ve gelişigüzel bir şekilde tekrar bir araya getirilmiş kalbimi yakaladılar. Sözleri, onu *unutmak* ve içimde her zaman uyandırdığı karşı konulmaz duyguları unutmak için yaptığım tüm sıkı çalışmaları tehdit etti.

O sabah erken saatlerde, beni bir zamanlar olduğum kızı hatırlamam için tehdit etmişti. Onun *seffi*.

Neredeyse yüzüne gülecektim. Ama şimdi.

Şimdi, o kızı yeniden var edebileceğinden korkmaya başladım.

En azından onun anısı.

Nik, diye düşündüm, yayılmaya başlayan sıcaklığı geri çektim.

Kontrolümü kaybetmemek için çırpındım ve gözümü onun sırtından ayırıp seyahat çantamdaki malzemelere baktım. İhtiyacım olan her şeyi yanıma eşit sıralar halinde dizdim ve sonra su derisini kaptım.

Suyu sırtından aşağı döktüğümde vücudu kaskatı kesildi. Kaynatılmamıştı ama yaranın derinliğini görmem gerekiyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kesik derindi. Sırtının tamamını dikmem ve enfeksiyonun kök salmadığından emin olmam gerekecekti.

"Böyle yaraları olan çoğu kişi gibi bana yaşayıp yaşamayacağını sormuyorsun," dedim usulca, göğsümde patlamak üzere olan sıcaklığı aklımdan uzaklaştırmak için. Dizlerimi öne doğru ittim, şimdi kanıyla ıslanmış olmalarını umursamadan. "Sırtını ateşe doğru dön."

Kiran kıpırdandı. Mırıldandı, "Hep böyle miydin? Yoksa ne kadar talepkâr olduğunu unuttum mu?"

"Sen artık bir *Vorakkar*'sın," dedim ona. "Belki de nasıl emir alacağını unutmuştundur."

Burun deliklerinden keskin bir nefes çıkardı.

"*Darukkarlarım* devriye geziyor. Eğer şu anda hayatıma son vermek isteseydin, bunu yapabilirdin, *rei mokkira*. Yaranın beni öldürecek kadar derin olmadığını biliyorum, bunu hissediyorum ama kan kaybından ölebilirim."

Ellerim daha onun bedenine dokunmadan durdu. "Neden böyle bir şey söyledin?" Fısıldadım.

Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu ama ne sorduğunu anlamıştım.

"Ölmeni istediğimi mi sanıyorsun?" Kaşlarımı çatarak sordum, rahatsız olmuştum.

Yarasının etrafındaki deri çekilmesine rağmen omzunu silkti. Daha fazla kan sızdı ve yarayı sıkıca bastırmak için elimdeki bezi kullanarak tekrar yıkadım.

İrkilmedi bile. Birden *Vorakkar* izleri yüzünden kırbaçlandığında da tek bir ses bile çıkarmadığını fark ettim.

Kalbim bu düşünceyle kırılmakla tehdit etti.

"Seni incittim, seni terk ettim," diye mırıldandı. "Belki de ölmemi istiyorsun." Çenemi sıktım, belki de yüz ifademdeki tek değişiklik buydu.

"Uzun zaman önceydi *Vorakkar*," dedim ona, sesimi eşit tutarak. "Artık bunu düşünmüyorum."

Bir yalan.

Gözleri parladı, kaşları çatıldı, sanki beni anlayamamış gibiydi. "Artık bir eşin var mı?" diye sordu hoyratça.

Boğazımdan boğuk bir ses yükseldi ve yüz ifadesinin değiştiğini gördüm. Hafifledi, alnı yumuşadı. *Rahatladı mı? Nik*, bu doğru olamaz. "Ne fark eder ki?" İnanamayarak sordum, kumaşın çiçek açmasını izliyordum. siyah, zaten onun kanıyla ıslanmış. Dikkatlice soydum, bakışlarımı ateş leğenindeki tencereye çevirdim, küçük kabarcıklar yükseliyordu.

"Yok," dedi, ses tonu umursamazdı. Öne doğru döndü ve ben de ensesine baktım.

İçimde rahatsız edici bir duygu kabarcığı yükseldi. Yıllardır hissetmediğim bir utanç, mahcubiyet ve mahcubiyet karışımı.

Yanaklarım yandı. Sonra sinirlendim.

Çünkü gerçek şu ki... o gittikten sonra yıllarca kendimden iğrenme duygusuyla dolmuştum. Uçurumun kenarında onun için soyunduğum gece Kiran'ın yüz ifadesini hatırladım. Gözlerindeki o gürleyen bakışı, çıplak bedenimi gördüğünde ağzının nasıl aşağıya doğru çekildiğini hatırladım. Başka bir varlığa karşı şimdiye kadar olduğum en savunmasız durumdaydım.

Ve iğrenmişti.

O geceden sonra, o gittikten sonra, onun tiksintisini almış ve kendime yöneltmişim. Beni boğmakla tehdit edene kadar onu çoğalttım. Çok karanlık bir yerdeydim. Çünkü o zamanlar, Kiran beni arzulamadığı için kendimi arzulayabileceğimi fark edecek özgüvene sahip değildim. *Başkaları* beni hâlâ arzulayabilirdi çünkü ben buna *değiyordum*.

Bir başkasına, bir ortağa, bir eşe verecek çok şeyim olduğunu fark etmem yıllarımı aldı. Şimdi mi? Birini tamamen ve bütünüyle sevebildiğim için *gurur* duyuyordum.

Elbette kendime bir daha asla bu kadar derinden sevme izni vermemiştim. Ama en azından bunu yapabileceğimi biliyordum. En azından bunu deneyimlemiştim.

Ancak Laru haklıydı. Derinden sevmiştim... ve sonra duvarlarımı ördüm, yüksek ve aşılmaz. *Saruk*'ta yıllar boyunca bana ilgi duyduğunu ifade eden erkekler vardı, hayatım boyunca birlikte büyüdüğüm erkekler.

Ama onları arzulamıyordum. Sanki o parçam ölmüştü ve çiftleşmeye, çocuklara ve aşka dair tüm umutlarım da onunla birlikte ölmüştü.

Sonunda Kiran'a cevap vermedim, bana bir soru sorduğu için değil. Bir eşim olup olmadığıyla neden ilgilendiğini bilmiyordum. Bu onu ilgilendirmezdi. Onu ilgilendirmiyordu ve bu soruyu beni tedirgin etmek için sorduğundan şüpheleniyordum.

Su kaynamaya başladı ve sapının avucumu yakmasını önlemek için kanlı bezleri kullanarak onu aldım. Soğuması için yanıma koydum.

Beni *Ungira* saldırısından korurken aldığı derin yaraya ve sırtındaki kana bakarak, "Benim bir eşim var," dedim.

Sertleşti, başı bana doğru savruldu, kollarındaki kaslar kasıldı ve gerildi. "Ben kendimi seçtim," dedim. "Ve *sadece* kendimi."

Kendimi bütün hissetmem için artık Kiran'a ihtiyacım yoktu. Ya da bu konuda herhangi bir erkeğe.

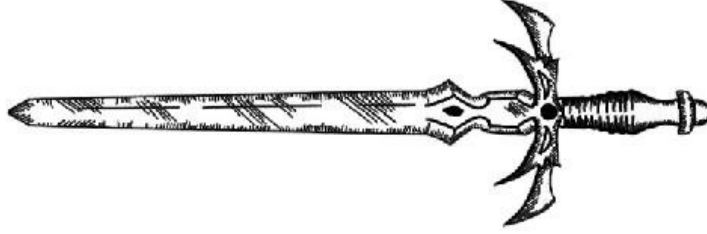
Kendimi olduğum kişi haline getirdim.

Ve *bu* benim gurur duyduğum bir şeydi.

"Ŗimdi dn, *Vorakkar*," diye emrettim, sesimi sert tutarak. "Kan kaybından ölmeden önce yaranı temizlemem *gerek*."

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"İ "Seni üzdüm," diye homurdandım, bu bilgi beni sırtımdaki yaradan daha fazla rahatsız ediyordu.

Maeva'nın sessizliği arkamda gök gürültüsünü andırıyordu. Ağır geldi.

"Dudaklarımı birbirine bastırıp öne doğru eğildim ve yaramın cızırtılı sıcaklığının omurgamı sardığını hissettim.

"Üzgün değilim," diye beni bilgilendirdi. Ve hakkını yemeyelim, sesi üzgün gelmiyordu.

Ama ne düşünürse düşünsün Maeva'yı tanıyordum.

Uzakta, *darukkarlarımın pirokilerinin* etrafında bir toprak bulutunun yükseldiğini gördüm. Farkında olmadan bir *ungira* yuvalama alanına rastlamadığımızdan emin olmak için tepeden her yöne doğru yayılmışlardı.

Hiçbir şey bulamadan geri dönmeye başladıklarını gördüm ve omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı hafifledi.

"Bizi kurtardın, Maeva."

Ellerini hâlâ sırtımda hissediyordum. Yanındaki sıcak suya bir bez batırdı ve yarayı temizlemeye başladı, dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

"*Ungira* inini görmedim. Dizginleri ele almasaydın içeri düşerdik," diye devam ettim.

"Koltuğunda dönüyordun," dedi Maeva bir süre sonra sessizce, elleri yeniden ısınmış etimin üzerinde gezinmeye başlamıştı. "Öne dönük olsaydın belki de benden çok daha önce görürdün."

"Sana teşekkür etmeye çalışıyorum, *seffi*," dedim. Duruma rağmen, kendime yönelttiğim öfkeli hayal kırıklığına rağmen - sürüme doğru yolculuk ederken Maeva'yı korumaya gelmişim ve bunun yerine neredeyse bizi öldürtüyordum - göğsümde kıvrılan bir eğlence hissettim.

"Eğer durum buysa, dudaklarından hiç '*kakkira vor*' duymadım," diye bilgilendirdi beni işine konsantre olurken.

Boğazımda alçak bir kıkırdama yükseldi ve ben farkına varmadan ortaya çıktı. *Darukkarlarımın* burada olmamasına sevinmişim. Güldüğümü duysalardı muhtemelen altlarına sıçarlardı.

"*Kakkira vor*, Maeva," diye mırıldandım nazikçe. "Bu seni tatmin etti mi?" Alaycı soruma cevap vermedi.

Onun yerine usulca, "*Kakkira vor, Vorakkar*" dedi. Bu beni şaşırttı.

"Ne için?"

"Bunu aldığın için," dedi bezi yarama bastırarak. "Olmazdı... Bundan sağ çıkamazdım."

Bakışlarım titreyen ateşe takıldı, bedenim gerildi. *Nik*, yapmazdı. Ama neden bana teşekkür ediyordu? Elbette onu güvende tutmak için her şeyi yapacağını biliyordu.

Sonra tekrar... belki de bilmiyordu. Artık değil.

Sıcak bir nefesin ensemde gezindiğini hissettim. Titrememi zorlukla bastırdım, hafifçe sertleştim, burun deliklerim açıldı.

Durum göz önüne alındığında, arzusun ve sıcaklığın *varx*'imi sıkılaştırdığını hissetmenin zamanı değildi.

Ama en son bir kadınla ilişkiye girmeyeli neredeyse bir yıl olmuştu. İşin en sinir bozucu yanı ise *neden* birdenbire kendime bu bekârlık dönemini dayattığını bilmiyordum.

Errok, *pujerak*'ım, durumuma sürekli kıs kıs gülüyordu. Kendimi isteyerek buna maruz bırakmam onu çok *eğlendiriyordu*. Dakkari şehvet dolu varlıklardı. Sevişmeyi severdik. Dokunmayı, yalamayı, öpmeyi ve okşamayı severdik.

Peki bunu neden yapıyordum?

Yine de bildiğimi sanıyordum.

Yeni keşfettiğim bekârlığının Maeva ile ilgili olduğundan şüpheleniyordum. Kakkari ile. Tanrıçanın bana verdiği rüya ile. Sonrasında içimde yükselen anılarla.

Nefesimin altından küfrettim, kontrolü ele geçirmeye çalışırken düşüncelerimi kestim.

"Acıdı mı?" Maeva işine kısa bir süre ara vererek sordu. Geç de olsa, taze yaranın en derin kısmını temizleme sürecinde olduğunu fark ettim. Küfrümün acıya tepki olduğunu düşünmüştü.

Keşke düşüncelerimin yönünü bilseydi... "*Nik*."

Sert sözlerim onun devam etmesini sağladı. Kendime onun dokunuşuna odaklanmamı söyledim. Kendimi, kumaşın hassas etimin üzerinde sürüklenişine, içimi kazıyışına odaklanmaya zorladım. *Bu*, Kakkari'nin rüyasını hatırlamaktan daha iyiydi.

Maeva yarayı temizlemeyi bitirdikten sonra duruladı ve ardından *uudunla* - keskin kokusunu her yerde tanıyabilirdim - ve sıcak ve ılık hissettirmesine rağmen tanımlayamadığım başka bir karışımla sarmaya başladı.

Uzun bir sessizlikten sonra yumuşak sesi bana geldi.

"*Ungira*'yı öldürmek istemedin," diye yorum yaptı. "Neden?"

Kollarım, yukarı çekilmiş dizlerimi sardıkları yerde daha da sıkıştı.

"Biz avlanmıyorduk. Sürümün don için zaten bol miktarda yiyecek deposu var," dedim ona.

"*Polkunu*'yu sen öldürdün," diye işaret etti.

Keskin bir nefes üfleyerek bir elimi saçlarımda gezdirdim, kuyruğum seğiriyordu. Kuruyan kanımla sertleştiğini hissettim ve bacağına süründü.

"*Polkunu saruk*'a yakındı," dedim. "Yaşamasına izin verseydim, tehlike yaratabilirdi."

"*Saruk*'un korunması seni ilgilendirmez," dedi ama sözlerinde bir ısırık yoktu. Sadece bir gözlemci. "Başka herhangi bir *Vorakkar* bunun peşini bırakırdı."

"Belki," diye cevap verdim. "Ama *Saruk*'ta yaşayan pek çok kişi... Onları ve korunmalarını önemsiyorum."

Maeva *buna* cevap vermedi.

"Bu akşam *Ungira*'ları şaşırtan bizdik," dedim. "Ve *ungira*'lar bölgesel hayvanlardır. Yumurtalarını bırakmak için dondan önce toprağa inlerini inşa ederler. Bu muhtemelen yavrularını potansiyel tehditlerden koruyan bir anneydi."

Udun serinliğinin yaramın iç kısmına doğru kaydığını hissettiğimde Maeva'nın yutkunduğunu duydum. Sırtımdaki enkaz hakkında ne düşündüğünü merak ettim. Yara izlerinin onu korkutup korkutmadığını ya da tiksindirip tiksindirmediğini merak ettim.

Ona gerçeği söylemiştim. *Vorakkar* Duruşmaları sırasında onları aldığımdan beri, onları görmesini hiç istemedim.

Artık bunun için biraz geçti.

"Bir canavar daha kendi doğal bölgesi olan doğu topraklarını terk etti," dedi usulca.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Lysi, başka bir rnek. Biroğundan biri. Ve bunlar sadece güneyde gördüğümüz yaratıklardı. l Topraklar'dan ve doğudan kaan diğer yaratıkların nereye dağıldığını bilemezdik.

Bunları diğer *Vorakkarlara* bildirmem gerekecek. Muhtemelen hepimizin bir kez daha *Dothik*'te toplanması gerekecek. *Dothikkar* belki de bu yeni rahatsız edici değişikliklerden henüz haberdar değildi. Ama ğrenecekti. Ve özellikle de yayılmaya başlayan bu kırmızı sisle ilgili olarak ne yapılabileceğine karar vermemiz gerekecekti.

"Doğuda onları uzaklaştıracak ne oldu?" diye sordu, ama bunun daha çok kendine sorduğu bir soru olduğunu hissettim. "Hikâyeler doğru muydu? l Dağ'ın altında Kakkari'nin gücünü kullanan insan büyücü hakkında?"

"*Lysi*," diye mırıldandım. "Anlatılanlar doğruymuş. Rath Kitala'nın *Vorakkar*'ı buna şahit oldu, tıpkı daha sonra *vekkiri* kraliçesi yapan Rath Drokka'nın *Vorakkar*'ı gibi."

Sessizleşti, ancak zihninde fokurdayan binlerce soruyu neredeyse *duyabiliyordum*.

"Neredeyse ölüyordu, değil mi?" Maeva bir başka sessizliğin ardından sordu.

"*Lysi*," dedim sesim hırınlaşarak. "Rath Drokka'nın *Vorakkar*'ı o uyanmayınca neredeyse ıldıracaktı. Onun hayatını kurtarmak için kalp taşını kullanmaya çalıştı ama bu kendi hayatı pahasına olacaktı."

"Onu seviyor mu?"

Sorusundaki bir şey boğazımı pişmanlıkla sıktı. Onun masum sorusu Maeva'nın ne kadar romantik bir iyimser olduğunu hatırlamama neden oldu.

şimdi mi?

Ona karşı katılaşmış bir kayıtsızlık vardı, buna tanık olmak beni yaralıyordu, özellikle de bu kayıtsızlık bana yöneldiğinde.

"*Lysi*, hem de çok," dedim, boğazımdaki ani sıkışma yüzünden s e s i m sert çıkmıştı. "Yoksa neden onu *Morakkari*'si yapsın ki?"

Ardından yüklü bir sessizlik geldi. Beni onun, yaptığı her hareketin, parmaklarının harap olmuş etime her dokunuşunun farkına vardırıran bir sessizlik.

"Pek çok nedeni var," dedi boğazını temizleyerek. "Birincisi güç ve sürünün geleceği. Orduların geçmişinde, kraliçelerini aşka göre değil, mevki ve bağlantılarına göre seçen pek çok *Vorakkar* olmuştur. Aslında, bir *Morakkari*'yi aşka dayanarak seçmek bir *Vorakkar*'ın verebileceği en kötü karar olabilir."

Çenem sıkıştı.

Hayal kırıklığı damarlarımda dolaşıyordu.

Böyle konuşmasından nefret ediyordum. Daha önce, tarihimizin büyük aşk hikâyelerini dinlediğinde her zaman hayranlıkla iç çeker ve zevkle kıkırdardı. Her zaman anne ve babasının paylaştığı gibi bir aşk istediğini söylerdi.

Onun bu yönünü her zaman sevmişimdir... Kalbi o kadar açıktı ki neredeyse patlayacaktı.

"Peki ya ailem?" Elimde olmadan sordum, sesim hırçındı.

"Demek istediğimi kanıtlıyor," dedi, yarayı sarmayı bitirdiğinde kavanozlarını kapatarak. "Baban *Morakkari*'sini *pujerak*'ının kızı olduğu için seçti. Soyu vahşi topraklarda nesiller boyu uzandığı için, kraliçesi olmaya uygun olduğu için. Ve babası onun *pujerak*'ı olduğu için, bu sadece bağlarını daha da güçlendirecekti. Aşkları zamanla geldi ve eminim mutlu bir keşifti ama ilişkileri bununla başlamadı. Buna hayranım."

"Kolaylık yerine aşkı seçmeye karar veren *Vorakkarları* bu kadar kolay gözden çıkarabilir misiniz?" Ben sordum.

Bir an için beni görmezden geleceğini düşündüm. Sırtıma sürdüğü merhemleri temizlemeye başlamıştı bile. Enfeksiyonu önlemek için sadece kısa bir süre bekletilmeleri gerekiyordu, bu da yaranın dikiş gerektirecek kadar derin olduğu anlamına geliyordu.

"Aşk biter," dedi basitçe. Sessizce. "Belki de istikrarı seçmek daha iyidir."

İrkildiğimi zar zor gizledim.

Sözlerinin yüzüme bir darbe gibi çarptığını hissettim.

Öfkeyle, "O zaman belki de *seni Morakkari*'m olarak alırım," diye homurdandım. Sertleşti.

"Sürüme yetenekli bir *mokkira* sağlamak için, seni dondan korumak ve gitmene izin vermemek için. Bahsettiğin *istikrar* bu değil mi?"

Kızmasını istedim. Üzüntü ve pişmanlığın ısırığını ve şu anda hissettiğim derin kayıp duygusunu hissetmesini istedim. Kendini Dakkari'nin çelik zırhı gibi sarmaladığı pratik kayıtsızlık katmanlarını soyarak istedim. Duygularını parşömen üzerindeki koyu mürekkep kadar net okuyabildiğim kızın bir parıltısını görmek istedim.

Yaramı dikmeye başladığında beni hazırlamadı. İğnenin etime batırdığı keskin acı çenemi gıcırdatmama neden oldu ama kalbim hala onun sözlerinden ve belki de onu *Morakkari*'m olarak görmemden dolayı öfkeyle çarpıyordu.

Vok.

"Kesinlikle deneyebilirsin ama bu zamanını boşa harcamak olur," dedi, sesi eşitti. Sonra ısırarak devam etti: "Çünkü sana sahip olamam *Vorakkar*."

Onun bu açıklaması üzerine göğsümde bir kıvılcım hissettim. Korkutucu bir şekilde *kararlılık* gibi hissettiren o düşük, cızırtılı yanma.

Bir şeyi başaramayacağımın söylenmesinden daha çok nefret ettiğim bir şey yoktu.

Maeva bunu biliyordu.

Sözlerinin neyi ateşleyeceğini çok iyi biliyordu. Beni sinirlendirmek için yapmıştı.

İşe yaramıştı.

Vücudum gerilmişti. Öfke, delilik, yoğun, boğucu şehvet ve ısırıcı eğlencenin garip bir karışımı beni ele geçirdi.

"Bir zamanlar bana sahip olabilirdin, *seffi*," diye mırıldandım, ancak sözlerim kendi kulaklarıma bile alaycı geliyordu. Kulağa bu şekilde gelmesini istememiştim ama Maeva'nın dudaklarından çıkan şok olmuş nefesi duydum. "Belki sana tekrar sahip olabilirim."

İğneyi etime batırırken elleri titriyordu, belki de gereğinden daha derine ve daha sert batırıyordu.

Gergin sessizlik uzadıkça, sözlerime hemen pişman oldum.

"Maeva-" diye başladım ama sözümü kesti.

"Çok acımasızsın Kiran," diye fısıldadı. "Ne kadar acımasız olduğunu hiç fark ettin mi?"

Sertleştim.

"Dokuz yıl uzun bir süre," diye devam etti, "ama hiç değiştiğini sanmıyorum."

Darukkarlarım geri döndüğünde cevap vermekten kurtuldum, tepenin kısa eğimini tırmandılar ve arazinin temiz olduğunu bildirdikten sonra gece için kamp kurmaya başladılar.

Bu sırada Maeva arkamda sessizdi ve sanki ne kadar çabuk bitirirse benden o kadar çabuk kurtulacakmış gibi aceleyle yaramı dikmeyi bitirdi.

İşi bittikten, ay doğduktan ve *darukalarım* uyku paletlerinin başına geçtikten çok sonra bile sözleri zihnimde yankılanmaya devam etti.

Çok acımasızsın, Kiran. Ne kadar olduğunu hiç fark ettin mi?

Onu son gördüğüm gece bana da benzer bir şey söylemişti.

Fark etmediği şey... Ne kadar zalim olabileceğimi biliyordum. *Biliyordum*. Bunu *Dothik*'te, Denemeler için eğitime başladığımda fark etmeye başlamıştım. En iyi şekilde liderlik etmek için etrafımdakilerden kopmak zorunda kaldığımda fark etmeye başlamıştım. Bunu göğsümdeki, bazen beni hiç terk etmeyecekmiş gibi hissettiren acı soğuklukta fark etmeye başlamıştım.

Zalim ve bencil olduğumu, istediğimi elde etmek için acımasız olabileceğimi, gözümü kırpmadan öldürebileceğimi, duygularımı neredeyse hiç hissetmeyecek kadar derine gömebileceğimi biliyordum.

Ben bir *Vorakkar*'dım. *Dakkar*'ın bir sürü kralıydım. Ve bunun için çok şey feda ettim.

Ayrıca Maeva'yı *asla incitmek* istemediğimi de biliyordum. *Lomma*'nın yanında, incitmek isteyeceğim son varlık oydu.

Yine de yapmıştım. O zamandan beri aklımdan çıkmıyor.

Gecenin geri kalanında güney topraklarındaki o tepede, Kakkari'nin yıldızları tepede parlarken, kadim hikâyeler anlatan parlak kadim takımyıldızları, bir zamanlar *seffi*'me okuduğum hikâyeler... Maeva bakışlarımla bir kez bile karşılaşmadı.

ON ALTINCI BÖLÜM

"W "Geldik," dedi Kiran sessizce, kulağıma yaklaşıarak.

Başımı salladım, kendimi Roon'un sırtında sertçe tutuyordum. O sabah yarasını kontrol ettiğim zaman hariç, Kiran'la yolculuğumuza devam ederken neredeyse hiç konuşmamıştık.

Sözleri içimde sinir, beklenti ve merak uyandırdı.

Uzaktan bakıldığında, sürüsü, *volikis* denildiğini bildiğim, deriyle kaplı, açık kahverengi, kubbeli çadırlardan oluşan devasa bir yayılma gibi görünüyordu. Sürünün ön tarafında koşuşturan uzun boylu ve heybetli figürler gördüm. Koyu renkli ahşaptan yapılmış ve parlak öğleden sonra güneşinde parlayan Dakkari çelik kirişleriyle güçlendirilmiş bir duvar inşa ediliyordu.

Yaklaştıkça, sürünün tahmin ettiğimden çok daha büyük olduğunu fark ettim. İlk korku sarsıntımı yaşadım. Ya bu büyüklükte bir sürünün *mokkira*'sı olmayı beceremezsem? Garip bir nedenden ötürü, sürünün daha küçük, daha samimi, daha *yönetilebilir* olacağını düşünmüştüm.

Ama ortalığın genişliği, seslerin ve kahkahaların gürültüsü, metal şingirtıları, havayı bir uğultu gibi dolduran gevezelikler... İlk kez şüpheyeye düştüm.

Sonra çenemi tuttum, içimden kararlılık aktı ve bu şüpheyi dışarı ittim.

Bunu yapabilirim, diye düşündüm. Bunu yapacağım ve sonra eve döneceğim.

Saruk'a dönme arzusu bütün gece beni rahatsız etti, özellikle de Kiran'la yaptığım hararetili konuşmadan sonra bir o yana bir bu yana dönüp durdum.

kelimeler, uyandırdıkları acı ve zonklayan hatıralar.

Ama bu yeni bir gündü.

Kiran hala bana zarar verebilecek güce sahip olabilir. Belki de geçmişimize bakılırsa her zaman incitebilirdi. Duygularımı daha iyi kontrol edebilmek için bunu kabul etmem, tanımam gerekiyordu.

Lomma bana kabullenmenin iyileşmenin ilk adımı olduğunu söylemişti. Kendi tecrübelerime dayanarak bunun doğru olduğunu biliyordum. Onun öldüğünü, toprağa gömüldüğünü, ruhunun bir kez daha Kakkari'yle birlikte olduğunu kabullenmem uzun zamanımı almıştı... ama bunu yapana kadar nihayet içimdeki öfke, acı ve kederin azaldığını hissettim.

Aynı yaklaşımı Kiran için de kullanacaktım. Yıllardır onun varlığına kayıtsızmışım gibi davranarak, beni onun kadar incitmemiş gibi davranarak, hayal kırıklığına *uğramamışım* ya da ona gerçekten kızgın değilmişim gibi davranarak tam tersini yapıyordum.

Ama belki de bu duyguları kabul etmem, onları derinden hissetmem ve sonra serbest bırakmam gerekiyordu. Belki o zaman onlardan gerçekten kurtulabilirdim. *Ondan* özgür olurdum.

Dün gece, Kakkari'nin yıldızlarına bakarken, Kiran'ın sadece kısa bir mesafede uyuduğunun farkındaydım ve bu karara varmışım. Ona karşı kin tutmayacağıma, onun sürüsünde geçirdiğim zamanın avantajını kullanacağıma, her zaman istediğim gibi bir *mokkira*, usta bir şifacı olma fırsatından yararlanacağıma karar verdim.

Kiran'ın beni hâlâ incitebiliyor olması, sözleriyle benimle alay etmesi önemli değildi.

Önemli değildi.

Çünkü ona güvenmiyordum.

Bu nedenle, onu bir daha sevme tehlikesiyle karşı karşıya kalmayacaktım.

Onun sürüsüne katılacaktım, sürünün üyelerine don boyunca elimden geldiğince faydalı olacaktım, bu dünyaya yeni bir hayat getirmeye yardımcı olacaktım ve -belki de en heyecan verici olanı- kendi *ırkımdan* varlıklarla etkileşime girebilecektim.

İnsanlar onun sürüsü arasında yaşıyordu.

Bu, buraya yolculuk etmek için yeterli bir nedendi.

Yarım kalmış sürü kapıları gittikçe yaklaşıyordu. İşçilerden biri uzaktan bizi gördü ve yüksek sesli bir selamlama çığlığı arazide yankılandı. Daha fazla kafa havaya kalktı, daha fazla ses katıldı. Etrafımızda, Kiran'ın *darukkarları* kendi selamlama çağrılıyla karşılık verdi, ancak *Vorakkar* arkamda sessizdi. Roon sanki evde olduğunu hissetmiş gibi daha da hızlandı.

Sürü, adını bilmediğim bir ormana yakındı. Ağaçların arasından geçerken, *Drukkar'ın Denizi* olduğunu sandığım ama yanlış yönde uzanan şeyi gördüğümde şaşkınlık ve sevinçle sarsıldım. Arkasında, pürüzlü siyah dağlar uzun ve gururlu bir şekilde duruyordu, o kadar yüksekti ki bulut örtüsü içinde tepelerini göremiyordum.

"Bu deniz mi?" Şaşkınlıkla sordum.

"*Nik*," dedi Kiran. "Buna göl deniyor. Dağlardan inen su onu besliyor."

Göl mü?

Güney topraklarının böyle görünebileceğini bilmiyordum. Parıldayan suları, derin, karanlık ormanları ve dağlarıyla güzel ve görkemliydi. Elbette, büyük bir parçam denizi özlüyordu, sahil boyunca sürüklediği tanıdık havayı özlüyordu... ama en azından burada su vardı.

Omuzlarımdaki gerginliğin azaldığını hissettim. Bu gölü görmek tanıdık bir dostu selamlamak gibiydi.

Burada iyi olacağımı düşündüm.

Kiran, darukkarlarını sürüsünün kapılarından geçirdi. Şaşırtıcı bir şekilde, en azından görebildiğim kadarıyla *saruk* ile benzer bir düzene sahip olduğunu gördüm. Ön tarafta ziyafetler ve kutlamalar için geniş bir toplanma alanı vardı, yanında *da darukkarların* birbirleriyle dövüştüğü, altın kılıçlarının güneş ışığında parladığı bir eğitim alanı. *Saruk*'un ana yolu gibi görünen geniş bir patika kuzeye doğru uzanıyordu ve *volikilerin* çoğunu birbirine bağladığını varsayıyordum.

Yine de, alışkın olduğum gibi taştan yapılmış yüksek binalar yerine, bu kubbeli çadırlar yere alçaktı, toprağa yapışmıştı. Bazıları diğerlerinden çok daha büyüktü, bu yüzden farklı amaçlara hizmet ettiklerini varsaydım.

Sürü üyelerine gelince, hem yaşlı hem de genç birçok Dakkari *Vorakkar*'larını selamlamaya gelmişti. Kiran Roon'u sürünün arka tarafında yer alan *piroki* muhafazasına götürürken, ana yolu kaplayarak bizim için bir yol açtılar.

Orada bir şok daha yaşadım. Hiçbir şey beni *pirokilerin* çokluğuna ya da devasa muhafazanın büyüklüğüne hazırlayamadı. Muhafazada savaşçılar gördüm, bir *mrikro*, *pyroki* ustası, yaklaşan don için onlara yuva inşa ederken emirler veriyordu. Yüzden fazla yaratık olduğu düşünülürse, büyük bir çabaydı.

Kiran Roon'u durdurdu ve ben de *pirokinin* üzerinden kayarak burnunu okşadım, bizi takip eden Dakkari kalabalığının son derece farkındaydım

ana yoldan.

Gözlerini üzerimde hissettim, bazılarını çıkarabildiğim fısıltıları duydum.

"Neden eve dönerken yanında bir vekkiri getiriyor?"

"Neden saruk süslemeleri giymiş?"

"Kolyesine bak. Dothik yapımı. Ne kadar küçük olduğuna bak. Onu burada takmaya cesaret edebiliyor mu?"

Bu son cümle kulaklarıma ulaştığında, elim göğüslerimin vadisine kaydı ve boğazımda bir yanma hissettim. Küçük olmasına rağmen annemin kolyesi ağır ve rahatlatıcıydı.

Bu konuda konuşan Dakkari bir kadındı, uzun boylu, heybetli ve güzeldi. Koyu teni benimkine yakın bir tonda olsa da benzerliklerimiz burada sona eriyordu. Delici altın rengi gözleri ve geniş kalçalarına kadar uzanan uzun, ipeksi siyah saçları vardı.

Kuyruğu yerde sallanıyordu ve üzerinde ayaklarının üstünü örten, etine yapışan uzun bir elbise vardı. İnce kumaşın arasından, altın rengine boyanmış meme uçlarını görebiliyordum; bu, sürü dişilerinin sık sık yaptığıı bildiğim bir şeydi, özellikle de eş arıyorlarsa.

Sırtım dikleşti. Kendimi savunmazsam her zaman zayıf olarak görüleceğimi küçük yaştan beri öğrenmiştim. Kiran'ın sürüsüne gelirken, yeni rütbemi duyurmam gerekiyordu. Çünkü bir *mokkara*, sürüdeki tüm ustalar gibi saygı görürdü ve ben de öyle muamele görmeyi bekliyordum.

"O benim *lomma'mındı*," diye seslendim, bakışlarımı Dakkari dışisine yönelttim ve onun altın gözlerinin biraz şaşkınlıkla açıldığını gördüm. Birden fısıldaşmalar kesildi, kalabalığı bir sessizlik kapladı. "Ve bu *Dothik* yapımı değil. Rath Okkili'nin *saruk*'unda yetenekli bir kuyumcu tarafından yapıldı."

Açıklamam karşısında şok olmuş mırıltıları duydum.

"Bizim dilimizi mi konuşuyor?" "Kim o?"

Dişi bakışlarını benimkilerden kaçırıldı ve çenemin daha da yukarı kalktığını hissettim. Arkama baktığımda Kiran'ın Roon'dan indiğini gördüm. Gözleri göğüslerimin arasına yerleştirilmiş kolyeye kaydı, çenesi sıkıştı ve sonra gözleri soru sorar gibi benimkilere döndü.

Onun sürüsünün içinde, halkından oluşan büyük bir kalabalığın önünde olduğumuzu hatırlayarak bakışlarımı indirdim. Ondan hoşlanmasam da, yine de göstermek zorundaydım.

Özellikle de başkalarının benimkine saygı göstermesini beklediğim için onun konumuna saygı duyuyorum.

Dikkatimi dağıtmak için Roon'un burnunu okşadım, o da sevinçle elime sokuldu. En azından *mrikro* yanımda belirene kadar, yaşlı erkek Roon'u çok ihtiyaç duyduğu yiyecek ve dinlenme için muhafazaya götürürken bana onaylamayan bir kaş çattı.

Sürü halindeyken Roon'a dokunmama izin yok mu? Merak ettim. İlk defa babama sürü hayatı hakkında, bir *sarukta* her zaman uyulması gerekmeyen gelenekler ve saygı işaretleri hakkında daha fazla soru sormadığım için pişmanlık duydum.

Kiran bana seyahat çantalarımı uzattı, ben de aldım, kayışlarını omzuma geçirdim, ağırlıkları yan tarafımı rahatlatıyordu. Bu yeni ve tuhaf yerde evime ait bir şeyler.

Sonra Kiran bakışlarını oluşturan kalabalığa doğru kaldırdı, yüz hatlarına o soğuk, sert ifade kazınmıştı. Bir zamanlar tanıdığım gülümseyen çocuğa hiç benzemiyordu.

"*Mokkira*'mızın vefatından sonra," diye başladı Kiran ve kalabalığın içinden bir mırıltı dalgasının yükseldiğini duydum, "don için çaresizce yetenekli bir şifacıya ihtiyacımız vardı. *Dothik*'ten birini getirmek yerine, babamın *sarukundan* en iyi şifacıyı aldım. Bugünden itibaren o bizim *mokkira*'mız olacak ve son *mokkira*'mıza gösterdiğiniz saygının aynısını ona da göstermenizi bekliyorum."

Bugünden itibaren mi?

Dakkari kalabalığını tararken dudaklarımı birbirine bastırdım, bakışlarımı sabit tuttum ve yüzümü dikkatlice boş bıraktım.

Şaşkınlık ve endişe ifadeleri gördüm. Ancak bazıları çok endişeli görünmüyordu, bu da beni umutlandırdı. Belki elli kişilik bir kalabalık toplanmıştı ama bunun Kiran'ın sürüsünün tüm nüfusu olmadığını biliyordum. Ama burası bir *saruk* gibi bir şeyse haber yayılırdı. Bir sürü dedikoducu olacağı kesindi. Gecenin sonuna kadar herkes *Vorakkar*'larının bir *vekkiri mokkira* getirdiğini öğrenmiş olacaktı.

Kiran bana baktığında, sessizlik ince ama ağır bir şekilde uzadı.

Boğazımı temizleyerek kalabalığa bir kez daha baktım ve "Rath Okkili'nin *sarukuna* hizmet ettiğim gibi, Rath Okkili'nin ordusuna da hizmet etmek benim için bir onur olacaktır," dedim.

Tam o sırada bakışlarım beni şaşkınlıktan hareketsiz bırakan birine takıldı.

Bir kadın.

Bir dişi *insan*.

Kalabalığın kenarında durmuş, *piroki* muhafazasına en yakın duran *volikilerden* birine yaslanmıştı. Karnı çocukla şişmişti ve *bunun* Kiran'ın bahsettiği dişilerden biri olduğunu biliyordum. Eşi bir Dakkari erkeğı olan ve karnında melez bir çocuk taşıyan.

Onun gözleriyle karşılaştığımda içimde bir şüphe sarsıntısı daha oluştu. *Benimkilere* benziyorlardı. Teni daha açık renkli olmasına ve benim ela gözlerim yerine kahverengi gözlerle sahip olmasına rağmen, gözleri benimkiler gibi köşelerinden hafifçe yukarı doğru eğikti. İrislerini çevreleyen beyazlıklar vardı, tıpkı benimkiler gibi. Kaş kemiklerinin üzerinde kıllar vardı, dökümlü elbisesinin altından kuyruğı çıkmıyordu ve kulaklarının uçları benimki gibi sivri değildi.

Dudağını ısırdığında, beyaz, donuk dişlerinin parıltısını gördüm ve göğsümde garip bir şey hissettim. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Akralalık ve tanıma gibi bir şey.

Daha önce hiç insan görmemiştim, yansılardan bana bakan kendi yüzüm dışında. Ailemi hatırlamıyordum. Gelmiş olmam gereken köyü hatırlamıyordum. Benimkine benzeyen başka bir yüz gördüğümü hiç hatırlamıyordum... ta ki şimdiye kadar.

Sonra, kulaklarıma kan hücum ederken, bir tane daha gördüm. Yanına bir insan erkeğı geldi ve başlarını eğerek konuşmaya başladılar. Erkeğı inceledim, kalbim göğsümde güm güm atıyordu ve yüzümde bir çatıklık oluştu.

Bu erkeğın saçları koyu ateş rengindeydi ve teni o kadar açıktı ki yarı saydam görünüyordu. Gözleri *maviydi*, *Drukkar'ın Denizi*'nde yansıdığı zamanlar dışında daha önce hiç görmediğim bir renkti. Siyah post pantolon ve kıvrak vücudunun üzerine kahverengi bir tunik giymişti.

Başka bir insanın yaklaştığını gördüm. Gri saçlı ve koyu renk gözlü bir başka erkek. Hepsi bana bakıyordu ve ben de şaşkın bir farkındalıkla bakışlarını karşıladım.

Gecikmeli olarak Kiran'ın konuştuğunu fark ettim ve gözlerimi tekrar kalabalığa çevirerek keskin bir nefes verdim.

"-ve onun gelişini ve güney topraklarındaki yeni evimizi kutlamak için bir şölen düzenlenecek. İki gece içinde."

Ziyafet mi?

Kiran'ın konuyla ilgili söyleyeceklerinin bu kadar olduğu anlaşıldığında kalabalık yavaş yavaş dağılmaya başladı, ancak birçoğı oyalandı ve izledi.

Ne de olsa bir saruktan farklı değil, diye düşündüm. Belki de bir sürüdeki herkes her zaman birbirinin işine karışıyordu.

Üzerime bir gölge düştü ve başımı kaldırıp baktığımda bunun kolyemden bahseden Dakkari dişisi olduğunu gördüm. Hafifçe kaşlarını çatmış bana bakıyordu, beni daha yakından incelerken gözleri kısılmıştı. Beklenti içinde kaşlarımı kaldırarak bakışlarına karşılık verdim ama bunu beklemediğini söyleyebilirdim.

Bana Laru'nun arkadaşlarını hatırlattı, gençken farklı olduğum için beni hep ağlatmaya çalışan arkadaşlarını. Şimdi hepsi büyümüştü, kendi küçük çocukları vardı ama şimdi bile... Bazen bana söyledikleri çirkin sözleri hatırlıyordum.

Ancak konuşmak istediği ben değildim. Kiran'a döndüğünde ifadesi yumuşamış, gözleri parlamıştı.

Tabii ki, diye düşündüm, dudaklarımı sıkıntıyla birbirine bastırarak.

"Seninle biraz konuşabilir miyiz *Vorakkar*?" diye sordu dişi, sesi alçak ve mırıltılıydı. "Özel olarak mı?"

Kadın çok güzeldi. Saçları güneşte parlıyordu, kıvrımları tümüyle gözler önündeydi ve göğüs uçları elbisesinin neredeyse yarı saydam malzemesinin arasından sımsıkı ve çakıllı görünüyordu. Dakkari'nin çıplaklık konusunda utangaç olmadığını her zaman biliyordum... ama o gece uçurumda Kiran için soyunduğumdan beri, uzun süre açıkta kalmaktan hep kaçınmıştım.

Kiran ona bir bakış bile atmadı. İfadesini okurken, her zaman sabırsız olduğu anlamına gelen sol çene kasındaki hafif bir tik taktan rahatsızlığına dair bir ipucu gördüğüme yemin edebilirdim.

"Daha sonra," diye sertçe çıkıştı. "*Mokkira*'nın yerleştiğini görmeli ve sonra da *pujerak*'ımı bulmalıyım."

Dişi suratını zorlukla astı, eli adamın koluna dokunacakmış gibi kalktı ve sonra kendini hatırladı. Bu hareketi görünce bir zamanlar yakınlaştıklarını fark ettim. Hala toplanmış olan kalabalığın önünde ona dokunmaya neredeyse cüret etmişti.

Bu düşünceyle göğsümde rahatsız edici bir şey yandı. Yutkundum. Kiran'ın karanlık gözlerini üzerimde hissettim, sonra elinin sırtımın alt kısmına bastırdığını ve beni uzaklaştırdığını hissettim.

Sertleşerek dokunuşundan uzaklaştım ve omzumun üzerinden ona ters bir bakış attım. Yüz ifadesi hafifledi. Yüzü yumuşamadan önce dudaklarında kısa bir seğirme gördüğüme yemin edebilirim. Dakkari dişisi çoktan arkamızdan bakıyordu, dudaklarında karanlık, öfkeli bir kaş vardı.

Pyroki muhafazasından uzaktaki patıkaya doğru yola koyulduk. Bir dişi nefes nefese kalıp özür dilemeden ve başını eğmeden önce yolumuza çıktı.

"*Kallo*," dedi Kiran ona. Bir sürü üyesi için kullanılan bir saygı ifadesiydi, biliyordum. "Bizi takip edecek misin? Senin için bir görevim var."

"*Lysi, Vorakkar*," diye ciyakladı dişi, Kiran'ın doğrudan kendisiyle konuşmasına şaşırması gibi başını kaldırıp baktığında gözleri irileşti.

Kampın içinde ilerlerken siyah saçlı kadın da arkamızdan geldi. Kiran yanından geçtiğimiz sürü üyelerine başını salladı ama yüz ifadesi daha fazla konuşmaya davet etmiyordu. Sonunda kampın arka tarafına doğru bir *volikinin* önünde durduk.

"Bu senin olacak," dedi Kiran, eliyle işaret ederek. "Şimdilik."

Şimdilik mi?

Kaşlarımı çattım ve sözlerinin neden bu kadar tuhaf geldiğini merak ettim. Sanki yakında farklı bir yerde olmamı bekliyormuş gibi.

"İstersen dinlenebilirsin. Banyo yaptırabilirim," dedi Kiran, bakışlarıyla buluşarak.

Yutkundum ve başımı salladım. "Çalışacağım yeri görmek, malzemelerimi yerleştirmek istiyorum. Dinlenmeye ihtiyacım yok."

Kiran beni inceledi. Bakışlarının yüz hatlarımın üzerinde gezindiğinin farkındaydım. Aşağıya, göğüslerimin arasındaki kolyeye doğru indiğini gördüm.

"Pekâlâ," diye homurdandı. Görüş alanımın kenarında duran kadına başıyla işaret etti. "*Piki*'n sana gösterecek."

Piki mi?

Nefesim kesildi, öfkem göğsümü doldurdu, özellikle de Dakkari dişisinin boğazının arkasından şaşkınlık dolu bir ses çıkardığını duyduğumda.

Bir *piki*, bir horde ve bir *saruktaki* en yüksek mevkilerden biriydi. Çünkü bir *piki*, *Morakkari*'nin yoldaşydı. Sürünün kraliçesinin yoldaşı ve yardımcısı, güvenilir bir sırdaş ve arkadaş.

"Yapma bunu," diye tısladım usulca, sesimi dişinin bile duyamayacağı kadar alçak tutarak.

"Ne yapmak?" Kiran meydan okudu.

Ona "Böyle şeyler söyleme çünkü sürü üyelerin bunlara gerçekten inanacak," dedim.

Eğer halkı Kiran'ın bana bir *piki* atadığına inansaydı, o zaman benim onun gelecekteki *Morakkari*'si olduğumu düşünürlerdi. Kendisi için seçtiği kişi.

Ki bu *çok saçmaydı*. Neden böyle bir şey yaptığını anlayamadım.

Tabii...

Nik.

Dün gece ciddi değildi. Beni kraliçesi olarak alacağını
s ö y l e d i ğ i n d e benimle alay ediyordu, eski bir yaraya tuz
basıyordu çünkü yapabiliyordu.

Peki ya şimdi? Bu acıyı daha da arttırıyordu.

"Bir *Vorakkar*'a emir vermeye cüret mi ediyorsun?" diye homurdandı
sessizce, başını aşağıya, benimkine yaklaştırarak. Nefesim kesildi. Gözleri
çok sıcaktı ve tanımlamak istemediğim bir şeyle dans ediyordu. "Bunu
sadece bir *Morakkari* yapabilir. Sen sadece bunu onaylıyorsun, *seffi*."

Gözlerim onunkilere kaydı. Başkalarının beni ona ters ters bakarken
görmesi umurumda değildi. Öfkemi hak ediyordu.

"Teyit edilecek bir şey yok," diye tısladım, aniden kendime ona
olduğumdan daha fazla kızdım. Çünkü tepkilerimin beni alt etmesine izin
vermeyeceğime dair kendime söz vermişken, onun beni tekrar
sinirlendirmesine izin veriyordum. "Sana sahip olamayacağımı söyledim ve
bunda *ciddiydim*."

Kaşları çatıldı.

Hepsi kibir.

Hepsi Kiran.

Sinirle yutkundüğümü o bile duydu.

"*Piki*'n, yönünü bulman için sana sürünün etrafında rehberlik edecek,"
dedi Kiran tekrar, sesini yükselterek, onu yalanlamam için bana meydan
okuyarak. "Ve sonra sana *mokkira'nın voliki'sini* gösterecek. Çırağın seni
orada bekliyor olacak."

Küçük bir heyecan parıltısı kızgınlığımla savaştı. Kendi
çırağım.

Kendi *volikim*.

Kendi sürüm.

Bakışlarım hiç azalmadı ama bu işin peşini bırakmaya karar verdim.
Herkesin onun *Morakkari*'si olacağıma inanmasına izin verirse bu Kiran'ın
utancı olurdu. Çünkü ben gidiyor olacaktım. Ve giderken de arkama
bakmayacaktım.

Söylediklerimde ciddiyydim.

Onu bir daha asla sevemezdim.

Bu bilgi öfkemi biraz azalttı.

"*Lysi*?" Kiran, erimiş gözleri benimkiler arasında gidip gelirken
hırıldadı.

Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı geriye attım.

"*Lysi*," diye cevap verdim, ona biraz ısırtık olduğunu umduğum küçük bir gülümseme verdim. "Gidebilirsin *Vorakkar*. Yapacak işlerim var."

Ani gülümsemesi beni silahsızlandırdı, kalbim göğsümde çarparken kendimden şüphe etmeme neden oldu. Gülümsemesinin bana bunu yapmanın her zaman bir yolu vardı. Gülümsemesi tüm dünyanın başını döndürse de beni köklü hissettirdi, *evimde* hissettirdi.

Bunca yıldan sonra hâlâ üzerimde böyle bir etkisi olmasından nefret ediyordum.

Yanağımı okşamak için uzandı, kulağımın arkasındaki saç tellerini sıkıştırdı. Bana dokunduğu yerde etim karıncalandı. Gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tuttum.

"Bana emir vermen hoşuma gidiyor, *seffi*."

Aramızda binlerce anı yükseldi ve çoğu harika olan bu anılar beni boğmakla tehdit etti.

Sonra döndü... ve gitmişti.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"A Bu da *Bikkus'un voliki'si*," diye mırıldandı yumuşak dilli Dakkari dişisi ve bir başka devasa kubbenin önünde durdu Çadırı sakla.

Üstünde, gökyüzüne doğru yükselen siyah dumanı görebiliyordum, bir havalandırma deliği dumanın dışarı çıkmasını sağlıyordu. *Volkanın* etrafındaki havadaki yağlı ızgara et kokusu ağzımı sulandırdı.

Bu *volikide*, diğerlerinden farklı olarak, çadırın yan tarafında pencere gibi kanatlar vardı. Bu kanatlar alçaldığında, toz ve döküntüleri pişirme alanından uzak tutan ince bir ağ ortaya çıkıyor ve aynı zamanda içeriye serin bir esinti girmesine izin veriyordu - çünkü içerisinin silah ustasının *volikisindeki* kadar sıcak olduğundan emindim... ve onun bir demir ocağı vardı.

"Eğer bir ziyafet ya da kutlama yoksa, *bikkular* yemeklerinizi belirli saatlerde getireceklerdir. Ya da o saatten önce acıyorsanız, size yemek getirmem için beni gönderebilirsiniz," diye bitirdi kadın.

"Burada kendi yemeğinizi yapmıyor musunuz?" Başımı yana eğerek sordum. "Herkesin yemeğini pişiriyorlar mı?"

"*Lysi*," dedi *piki*'m kaşlarını çatarak. "Elbette."

"*Saruk*'ta neredeyse tüm yemeklerimizi kendimiz pişirirdik," diye açıkladım.

Yemek yapmayı çok sevdiğim düşünülürse, alışmam gereken başka bir şey daha vardı. Bunun ilaç ve tonik karıştırmak gibi olduğunu düşünürdüm. Doğru malzemeleri bulmak ve mükemmel bir şey üretene kadar onlarla denemeler yapmak.

Kafası karışmış gibi kaşlarını çatmaya devam etti ve biz de sürünün ön tarafına doğru ilerlemeye başladık. Daha önce, güney topraklarına bir hafta önce yerleştiklerini ve hâlâ don için hazırlık yaptıklarını anlatmıştı. Ama bana her şey tıkır tıkır işliyor ve akıyor gibi geldi. Sürü üyelerinin görevleri vardı, görevlerini yapıyorlardı, sürüye katkıda bulunuyorlardı... ve bir şekilde işe yarıyordu.

Yürürken, sözleri aklıma geldi.

"Bana bir şey almak zorunda değilsin, biliyorsun," dedim, göğsümde o garip rahatsızlığı hissederek. Bize doğru bakan bir grup *darukkarın* yanından geçerken sesimi *alçaltarak*, "*Vorakkar* sadece... senin benim *piki*'m olacağından bahsederken şaka yapıyordu. Onun *Morakkari*'si olmayacağım. Asla."

Sözleri bana *çok* dikkatli olduğunu hissettirdi, "Yine de, *Missiki*-"

Başlığı duyunca keskin bir nefes aldım. '*Hanımefendi*' anlamına geliyordu, bir güç pozisyonu.

"Eğer *Vorakkar* beni *piki'niz* olarak atadıysa, bana aksini emredinceye kadar size bu şekilde hizmet edeceğim," dedi. Sesi temkinliydi... neredeyse *özür diler* gibiydi.

"Bana *Missiki* yerine *Maeva* demeye ne dersin?" Aceleyle önerdim. Ne demek istediğini anlamıştım. Sanki ben *Morakkari*'ymişim gibi bana hizmet etmekle *yükümlüydü*. *Vorakkar*'la başını derde sokmak istemedim, çünkü onun sürüsünün bir üyesiydi ve ona sadıktı, ancak ona olan derin kızgınlığımı er ya da geç duyacağı kesindi.

Dişi küçük bir nefes verdi ve gözleri büyüdü. "*Missiki*, bana kendini vermemelisin-"

"İsim, *lysi*, biliyorum," dedim hızlıca, elimi sallayarak. "Ama lütfen, böyle şeyler umurumda değil. Eğer beni adımla çağırmak istemiyorsanız, o zaman lütfen bana *mokkira* deyin. *Missiki* değil."

Tereddütü hissediliyordu. Sonunda başını sallamadan önce aramızda bir gerginlik yaşandı. "*Lysi, mokkira*."

"Peki sana nasıl hitap etmeliyim? *Lirilla* mı?" diye sordum.

Lirilla, tam olarak bir arkadaş olmasa da bir kadın tanıdık için kullanılan bir terimdi. Henüz değil. Yine de saygılı bir terimdi, bu yüzden bundan alınmayacağını biliyordum.

"Ne de olsa senin *piki*'n olduğum için bana adımla hitap edebilirsin," dedi sonunda usulca. Gözleri benimkilere kaydı ve dudaklarında tereddütlü bir gülümseme gördüm. Benden biraz daha genç görünüyordu ama çok fazla yaş farkıyla değil. "Benim adım Hinna."

Piki meselesinde kazanamayacağımı biliyordum. Ama bunu Kiran'la konuşacaktım, onunla değil.

"Hinna," dedim usulca, başımı eğerek.

"*Lysi*."

Ona küçük bir gülümseme verdim. Yeni tanışmış olmamıza rağmen ondan hoşlanmıştım. Burada geçirdiğim süre boyunca arkadaş olabileceğimizi düşündüm. Sürü içinde bana rehberlik ederken sabırlı ve nazik görünüyordu.

"Şimdi size *mokkira'nın volikisini* göstermemi ister misiniz?" Hinna sordu. "*Volikiniz* mi?"

Gülümsemem genişledi.

Lysi, gayet iyi anlaşırdık.

"Yolu göster."

Hinna ve ben benim gözetimimde olacak *volikiye* adım attığımızda DAKKARİ ÇOCUK terliyordu ve bize vahşi gözlerle bakıyordu.

Bir nefes verdim, gözlerim dağınık yüzeylerde, dökülmüş ilaç ve bira kavanozlarında, kubbeli yapının tepesindeki havalandırma deliğinden aşağıya süzülen ışık şaftında yüzen tozda gezindi.

Çocuk şaşkın şaşkın baktı, kaşlarını çattı ama sonra Hinna'yı görünce kızardı. Daha önce bir Dakkari'nin kızardığını *gördüğümü* sanmıyordum ama altın sarısı, al yanaklarının rengi daha da koyulaştı.

"*Lysi*? Sen... sen iyi değil misin?" diye sordu çocuk.

Beline bağladığı parşömen renkli önlüğün üzerinde koyu yeşil bir leke vardı. Parmakları, *uudun* merhemi yapan kök olduğuna inandığım bir maddeyle lekelenmişti. Koyu siyah saçları omuzlarına kadar uzanıyordu ve arkasından gelişigüzel bağlanmıştı; saç telleri şakaklarındaki tere yapışıp kaçıyordu.

*Volikin*in içi oldukça sıcaktı. Tıpkı *bikkusların* volikilerinde olduğu gibi, derinin bir kısmını iç tarafa doğru indiren bağlar olduğunu gördüm.

Pencereler. Yanlarına gittim, düğümlerini çözdüm ve kapakları indirdim. Hemen içeri bir esinti girdi, serinletici ve gerekli bir esinti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu çocuk. "*Nik, mukkira* her zaman bira yaparken pencerelerin kapalı kalması gerektiğini söylerdi. Rüzgar-"

"Bu *uudun* partisi çoktan bozulmuş. Kokusunu alabiliyorum," dedim çocuğa, ateşin üzerinde fokurdayan tencereyi işaret ederek. Yanına gidip içindekilere baktım. "*Lysi*, rengi tamamen yanlıştır. Onları önce haşladın mı?"

Çocuk hızla gözlerini kırptırdı, kaşları yüzünden hiç ayrılmadı. Gözleri Hinna'ya ve sonra tekrar bana kaydı. "Derilerini yüzdüm."

"*Nik*," dedim. "Her zaman önce beyazlatırsın. Sonra derisini ayırırsın. Sonra püre haline getir, ama sadece tamamen karanlıkta."

Çocuk *tam* olarak bir oğlan değildi ama yüz hatları yumuşaktı, formu inceydi. Hinna'nın yaşına yakın, benden birkaç yaş küçük olduğunu tahmin ediyordum. Gözlerinde hafif bir kırmızılık vardı. Kuyruğu siyahtı ve *voliki* zemininde sürükleniyordu.

"Sen..." diye başladı Dakkari erkeği, bana bakarak. "Sen yeni *Mukkira* mı? *Vorakkar*'ın çağırdığı mı?"

"*Lysi*," diye mırıldandım başımı eğerek.

Yüzündeki rahatlama hissediliyordu. Bir an için çocuğun ağlamaya başlayacağını düşündüm.

"Sanırım *mukkira* ölmeden önce seni çırağı olarak yanına almıştı?" Nazikçe sordum.

Çocuk sertçe yutkundu, boğazındaki kalın altın sütun sallanıyordu. "*Lysi*. Sadece birkaç ay döngüsü önce."

Zavallı çocuk. Hiç şaşırmadım.

Başımı salladım ve uzanıp koluna dokundum. "Bu taşımak için büyük bir yük. Ama merak etme, sana yardım etmek için buradayım. *Lysi*?"

Bana yeni gözlerle baktı. Benim bir *vekkiri* olduğumu fark etmemiş gibiydi. Oradaki varlığımı sorgulamadı. Alnındaki çizgiler düzeldi ve titreyen bir nefes verdi. İşte o zaman *volikideki* kargaşayı fark etmiş gibiydi.

"Siz gelmeden önce temizlik yapacaktım," dedi utangaç bir ifadeyle, yüzündeki bir tutam saçını iterek. "Ama sonra *uudun* stoklarımızın tükendiğini fark ettim. Aklımdan çıkmış. Bir kadın bana hastalıkla gelmişti ve ben unutmuşum-"

"Sorun değil," dedim ona, *volikinin* etrafına bakarak. "Bugün temizlik yapacağız, her şeyi sıralayıp düzenleyeceğiz. İhtiyacımız olursa diye yanımda fazladan *uudun* var. Ama yarın depoları yenilemeye odaklanacağız, değil mi?"

Hinna arkamdan usulca, "Temiz su ve bez getirmemi ister misiniz, *Missi-mokkira*?" diye sordu.

Küçük dil sürçmesi hakkında yorum yapmadım. Bunun yerine başımı salladım. "Bu çok yardımcı olur, *kakkira vor*."

Dakkari çocuk aceleyle, "Size yardım edeceğim," dedi, Hinna ona baktığında yanaklarındaki o koyu allık geri gelmişti. Dudaklarımdan küçük bir gülümseme geçti ama umarım onun küçük aşkı dikkatimi dağıtmazdı. "Eğer senin için de uygunsa, *mokkira*," diye ekledi.

"*Lysi*, lütfen ona yardım et. Bunu almak için çok fazla suya ve beze ihtiyacımız olacak.

Voliki'yi hak ettiği duruma geri getirin" dedim.

Allığı derinleşti.

Ayrılmadan önce başını eğdi. Sessizce, "Bana verilen isim Essir, *mokkira*. Buna sahip olman benim için onurdur. Çırağın olarak senden bir şeyler öğrenmek benim için onurdur."

Boğazımda bir şeyler fokurdadı, yoğun ve harika. Daha önce hiç kimseye öğretme fırsatım olmamıştı. Bunu hep istemiştim. Hep bunun için çalışmışım.

Kararlılık içimi yakıyordu. Essir'e öğretmek için çok fazla zamanım vardı ama sürünün karşısına çıkaracağı her şeyle başa çıkabilmesini sağlayacaktım.

"*Kakkira vor*, Essir," diye mırıldandım, başımı ona doğru eğerek. "şimdi git. Bugün yapacak çok işimiz var."

"*Lysi, mokkira*," diye cevap verdi ve sonra *volikiden* ayrıldı, Hinna için giriş kapağını açık tuttu.

Yalnız kaldığımda iç çektim. Sonra çeşitli kokuları içime çektim, kalıcı olan ve bazıları yapının derisine sonsuza dek kazınmış olabilecek bileşenleri belirledim.

Sağlam çalışma tezgahları, dairesel şekli takip etmek için kavisli olan *volikinin* duvarlarını sıraladı. İçerisi çok büyüktü, *sarukta* sahip olduğumuzdan bile daha fazla yer vardı. Tam ortada, tepedeki havalandırma deliğini çevreleyen birkaç destek sütunu duruyordu. Ve *volikinin* sol tarafında, yapının tüm bölümünü kaplayan ve onu alanın geri kalanından ayıran kalın bir kapak vardı.

İncelemeye gittiğimde, şüphelendiğim gibi olduğunu gördüm. Burası önceki *mokkira*'nın iksir ve toniklerini hazırladığı yeri. Tıpkı *saruktaki* arka odada olduğu gibi buraya da ışık girmiyordu. *Voliki*'nin geri kalanının aksine, bu alan nispeten temiz görünüyordu. *Mokkira'nın* ölümünden beri neredeyse hiç dokunulmadığını varsayıyorum.

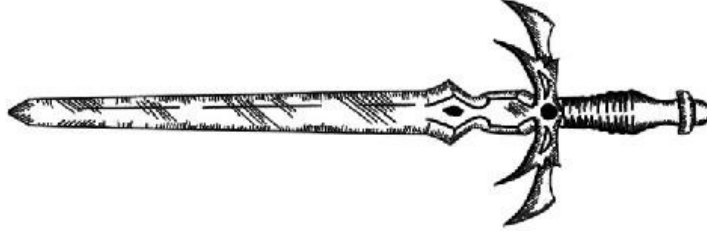
Parmaklarımı çalışma tezgahının üzerinde duran siyah tencerenin üzerinde gezdirdim. Tozlu olmasına rağmen temizdi. Ana bölüme geri döndüm. Çadırın sağında, havalandırma deliğine en yakın yerde bir Dakkari çelik karyolası vardı. Daha ciddi yaralar için, kanayanlar için. Dakkari çeliği oldukça kolay temizlenir, yüzeyinde leke bırakmazdı.

Uzun dolap ve çekmece sütunları, ilaç ve malzemelerin saklandığını tahmin ettiğim en sağdaki duvarla aynı hizadaydı.

Bir nefes verdim ve Kiran'ın sürüsünün açık, ağılı pencerelerden içeri süzülen sesleriyle karışan *volikin*in sessizliğini dinledim.

Burası kısa bir süreliğine de olsa benim evim olacak,
diye düşündüm. Ve bundan en iyi şekilde yararlanacaktım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"**A**n *ungira*?" diye nefes aldı *pujerak*'ım Errok. Kaşları çatıldı. Kısa bir süre sessiz kaldı.

"Buradan yarım günlük mesafede," diye bitirdim sözlerimi, konseyimin *voliki* salonunda önümüzde duran kalça yüksekliğindeki masanın üzerinde ellerimi açarak. Ne büyükler ne de ustalar vardı. Sadece Errok ve ben vardık ve alçak sesle konuşuyorduk. Masanın üzerine serilmiş Dakkar haritasını işaret ettim, pençemin ucu güney topraklarını sıırıyordu. "Buralarda."

"Kapılarımızın yeterli olmayacağını mı düşünüyorsun?" Sonra Errok sordu. "Şimdiden erkeklerden homurdanmalar duydum. Güney topraklarında olduğumuz için neden bu kadar çok malzeme kullanmaları gerektiğini soruyorlar. Burada güvende olduğumuza inanıyorlar."

Başka bir zaman olsa, durum pekâlâ böyle olurdu. Güney toprakları genellikle barışçıl olarak görülürdü. *Ungira* gibi daha büyük canavarların sığağı sevdikleri için dolaştığı doğunun aksine, güney topraklarında bu tür yırtıcı hayvanlar yoktu.

Sırtımdaki dikişler çekildi ve dişlerimi gıcırdattı. Maeva o sabah, sürüme doğru yola çıkmadan önce yeni bandajlar koymuştu ama acı sürekli bir rahatsızlıktı.

"Sanırım kapıların son çelik stoklarımızla takviye edilmesi gerekecek," diye itiraf ettim.

Errok, "Silah ustası bu durumdan pek memnun olmayacak," diye belirtti. "Bazı savaşçıların yeni kılıçlara ihtiyacı var."

"Biliyorum," diye homurdandım ve keskin bir nefes verdim. "Rath Kitale ve Rath Drokka'ya mesaj göndermem gerekiyor. *Thesper*'lar geri döndü mü?"

"Sadece bir tane," dedi Errok.

Yani sadece bir mesaj gönderebileceğim. *Vok*.

"*Dothik*'te buluşmamız gerekiyor," diye biliyordum, hayal kırıklığına uğramıştım.

"Rath Drokka şu anda *Morakkari*'sinden ayrılmak istemeyecektir," diye karşı çıktı Errok. "Beyaz saçlı büyücüsü daha yeni çocuklarını doğurdu. *Dothik*'e kadar yolculuk yapmayacaktır, özellikle de ayaz yaklaşırken."

"Doğu topraklarında her ne oluyorsa," diye başladım usulca, gözlerim haritadaki Ölü Dağ'a kaydı, "daha önce gördüğümüz hiçbir şeyin ötesinde. Korkarım bunun ne olduğunu anlamak için çok beklersek çok geç olacak."

"Peki ya *Dothikkar*?"

"*Vok*," diye tısladım. "Sanki bu konuda bir şey yapacakmış gibi?" Errok dudaklarını birbirine bastırdı.

"*Nik*, her zaman yaptığı gibi sorunlarını ordularının halletmesine izin verecek," diye bitirdim. "Ordusunu duvarlarının arkasında tutacak."

"Ama Rath Kitale ona kırmızı sisten bahsetti?" Errok usulca sordu. "*Lysi. Dothik*'e bir haberci gönderdi, bir *thesper* değil."

"O zaman belki de hepinizi *Dothik*'e yolculuk etmeye çağıracak ve Rath Drokka'nın bu konuda başka seçeneği kalmayacak."

Olacak olan muhtemelen buydu ve bu da başlı başına sinir bozucuydu. *Burada*, sürümün içinde olmalıydım, *Dothikkar*'ın kaprisleriyle *Dakkar*'da dolaşmamalıydım.

Sessizleştim, gözlerim haritanın üzerinde geziniyordu. Bakışlarım *Drukka Denizi*'nin kenarına tünemiş olan *saruk*'a kaydı. Neredeyse esintiyi yüzümde hissediyor ve havadaki tuzun tadını alabiliyordum.

"Silah ustasının yeni kılıçlar için elindekilerle yetinmesi gerekecek," diye karar verdim. "Kapılar don için önemli olacak. Eğer *Dothik*'e çağırırsam, yanımda çelik getireceğim ama takviye için buradakileri kullanacağız."

Errok, "İnşaatçılara haber vereceğim," dedi.

Başımı salladım. "Yokluğumdan sonra ilgilenmem gereken bir şey var mı?" "*Nik*, her şey yolunda gidiyor."

"Güzel."

Errok, "Yeni *mokkira* yerleşti o zaman?" diye sordu.

Errok'un ağır bakışlarını üzerimde hissettim. Gözlerine karşılık verdim. "*Lysi. Öyle.*"

"Bana ondan bahsedecek misin?" Sonra Errok sordu. "Yoksa bu uzun zamandır kendin için sakladığın bir sır mı?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Errok kısa bir kahkaha attı. "Seni *Dothik*'teki eğitim günlerimizden beri tanıyorum Kiran. Neredeyse on beş yıl oldu. Benimle bu oyunu oynama."

Tekrar haritaya baktığımda göğsümün sıkıştığını hissettim. "Bu *o mu*?" diye sordu sonra.

Çenem sıkıştı. *Volikide* yutkunmam sert ve gürültülüydü.

Errok'a Maeve'dan hiç açıkça bahsetmemiştim. *Saruk*'tan ayrıldığımda, yaklaşan Denemeler için *Dothikkar*'ın savaşçıları arasında eğitim almak üzere *Dothik*'te amcamla yaşamaya gittiğimde tanışmıştık. Her yıl kısa bir süreliğine eve, *Saruk*'a geri dönüyordum. Sonra *Dothik*'e dönüyordum.

Bu, Denemeleri tamamlayana kadar, kanım ve acımla *Vorakkar* olana kadar, vahşi topraklara gidip Errok'un seçtiğim *pujerak* olduğu kendi sürümü oluşturan kadar bir süre devam etti.

"Bana birbirinizi çocukluğunuzdan beri tanıdığınızı söyledi," diye devam etti Errok sessizliğimin uzaması üzerine.

Başımı kaldırdım. "Başka ne dedi?"

"Hiçbir şey," dedi. "Şey, bana adını söyledi."

"*Vok*," diye mırıldandım, dudaklarımdan kısa bir kahkaha döküldü.

"Tabii ki öyle."

"Sevgili miydiniz?" Errok tahmin etti. Donup kaldım.

"Asla," diye mırıldandım sonunda.

Pujerak'ım şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Homurdandım, ellerim masanın üzerinde yumruk oldu.

"Biz..." Karmaşıklığı nasıl açıklayacağımı bilemediğim için sözümü yarıda kestim. Ama sözleri bana Maeve'nın sevgilim olmasını *istediğim* her anı hatırlattı, gerçi o anlar arkadaşlığımızın ilerleyen dönemlerinde olmuştu. "Karmaşık."

"*Vok*," diye mırıldandı Errok, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "Bu o, değil mi? Bunca yıldır sana *musallat* olan kadın." "Bu konuda

konuşmak istemiyorum," diye tersledim sonunda.

Errok, "Yani *ondan* bahsetmek istemiyorsun," diye düzeltti.

"Fark etmez," diye homurdandım. "Artık benden nefret ediyor. İyi bir sebepten ötürü."

Errok kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Yine de onu sürüne getirdin," dedi. "Ne amaçla? Onu geri kazanmaya mı niyetlisin? Onu *Morakkari*'n mi yapacaksın?"

Aklım Kakkari'nin bana verdiği rüyaya gitti. Bir imgelem mi?

Kesin olarak bildiğim şey, Maeva'yla birlikteyken, bana kızdığına ya da sessizce küfrettiğinde bile... yıllar önce *saruktan* ayrıldığımdan beri aradığım o huzuru hissettiğimdi.

O yapmıştı. Her zaman oydu. Onu on üç yaşındayken bulmuştum ve o zamandan beri onun çekimine karşı savaştım. Onu incittim, reddettim, aşağıladım... oysa onun tek yaptığı bana değer vermektir. Beni sevmektir.

Benden nefret etmekte haklıydı. Konumlarımız ters olsaydı, ben de kendimden nefret ederdim.

Sonunda Errok'a cevap vermedim. O piçin tahmin yürütmesine izin verecektim çünkü burnunu sokması onun işine yarayacaktı.

"Eğitim alanında olacağım," dedim masadan kalkarken. "Benim için *thesper*'ı hazırla. Gece sonuna kadar Rath Kitale'ya mesajı göndereceğim."

Maeva'nın *volikisinin* giriş kapağının altından hafif bir parıltı yayıldı.

Bütün gün içimde bir beklenti oluşmuştu. Onu bir kez bile görmeden neredeyse dokuz yıl geçirmiştik ama şimdi hayatıma geri dönmüştü... Bir öğleden sonrayı bile zor geçiriyordum.

"*Seffi*," diye homurdandım, kulaklarımı içeriden gelecek seslere karşı tetikte tutarak ve öne doğru bir adım attım.

Küçük bir soluk beni karşıladı.

Maeva soyunuyordu. Bakışlarım sırtının derisine takıldı, omzundan aşağı inen sivri, derin yara izi dışında pürüzsüzdü - bana anlatmadığı bir yara izi.

Hayatımda daha önce pek çok çıplak kadın görmüş olmama rağmen - Maeva da buna dahildi- şaşkınlıkla homurdandım. Hâlâ günün erken saatlerinden kalma tişörtlerini giyiyordu ve küçük bir banyo küveti *volikinin* kenarına sıkıştırılmıştı, yüzeyinden buhar kıvrılıyordu.

Yıkanmak üzereydi ve ben onu böldüm.

Göğüslerinin üzerindeki bandanasını aceleyle geri çekerken teninin görüntüsü gözümün önünden kayboldu.

Maeva dönüp bana baktı, çenesi titriyordu. Burun deliklerim alevlendi ve yüzünü sanki bir an bile görmeye açmışım gibi inceledim. Bana çatık kaşlarla bakarken bile çok güzeldi.

"Evime öylece giremezsin," dedi bana, sesi kısık ama ölçülüydü.

"Aslında yapabilirim," diye homurdandım, yumruklarımı iki yanımda sıkımdım.

"Biz bir

Saruk, Maeva. Ve ben de senin *Vorakkar*'ınım. Bunu unutmamalısın."

Bir şey söylemek istiyordu, benimle tartışmak istiyordu. Bunu gördüm. Ağzının nasıl sıkıştığını, kaşlarının arasındaki boşluğun nasıl sıkıştığını... her şey düzelmeden önce. Hayal kırıklığı ve öfkesi tamamen kaybolmadan ve ben yine onun kayıtsızlığıyla baş başa kalmadan önce.

Tıpkı bir önceki gece olduğu gibi karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Ama hayal kırıklığı, özlem ve melankoli içinde ona savurduğum incitici sözleri telafi edeceğime dair kendime söz vermişim.

"Ve eğer yıkanmak istiyorsan, girişi bunlarla bağlamalısın," diye bilgilendirdim onu, kapağın kenarlarından aşağı doğru uzanan ince kordonları göstererek. "Eğer mahremiyet istiyorsan."

Gözleri kravatlara kaydı. Bir süre sonra başını salladı ve bana *volikinin* üç beden küçük görünmesine neden olan spekülâtif bir bakış attı.

"Neye ihtiyacın *var Vorakkar*?" diye sordu.

Bu soru karşısında vücudum gerildi. Dikkatimi dağıtmak için gözlerimi kürk yatağının üzerine yayılmış olan seyahat çantalarının üzerinde gezdirdim. Fazla bir şey getirmediğini görünce kaşlarımı çattım. Gözlerim saklama sandıklarına gitti ama açık ve boş olduklarını gördüm.

"Giysilerinizin geri kalanı nerede?" diye sordum.

Bakışlarını yatağa doğru kaydırıldı. "Soğuk mevsim için yeterince postum var. Kürküm bana iyi hizmet ediyor," diye ekledi ve *Polkunu* saldırısından sonra yardım ettiği *Darukkar*'ın kanıyla hâlâ hafifçe lekelenmiş olan *postunu* işaret etti.

Kaşlarım çatıldı. Vahşi topraklarda ayazın ne kadar acımasız olabileceğini bilmiyordu. *Voliki*, *soliki* değildi. Onlar kadar yalıtım sağlamıyorlardı. Geceler soğuk olurdu ve onu ısıtacak bir eşi yoktu.

Yine de, düşündüm.

Yine de Maeva'nın hiçbir zaman çok şeye ihtiyacı olmamıştı. *Saruk*'taki diğer kadınlar tüccarımızın *Dothik*'ten getirdiği ziynet eşyalarına ve biblolara bayılırken, Maeva'nın gözü sadece denizdeydi. Ve ormanda. Ve ailesi. Ve...benim.

Yeni elbiseleri ya da süsleri hiç önemsememişti. Ya da takılara... Annesinin kolyesini şimdi bu kadar ilginç bulmamın nedeni de buydu. Biz gençken sabahları erkenden kalkar, annesini ve Laru'yu dehşete düşürecek şekilde bir ya da iki kez asi saçlarına fırça geçirir ve en çok sevdiği yere, dışarıya çıkardı. Yanaklarında esen rüzgar ve ciğerlerini dolduran tuzlu hava.

Soğuklar onun için her zaman zor olmuştur. Kıyı boyunca hava daha ılıman olsa da, soğuk mevsim pek çok kişiyi *solikislerinin* içinde tutuyordu. Ve Maeva için bu, işkencelerin en acımasızıydı.

"Bundan daha fazlasına ihtiyacın olacak," dedim ona, sesim hırçınlaşarak. Neden ailesi ona bir sürünün arasında soğuk mevsimlerden bahsetmemişti? Elbette daha fazla erzak getirmesini söylerlerdi. "*Piki*'nize söylerim," diye nefesini içine çekti, "sizin için daha fazlasını temin eder."

"Aslında burada olmana sevindim," diye söze başladı Maeva, bavuluyla ilgili eleştirimi duymazdan gelerek, "çünkü bu konuyu konuşmamız gerekiyor."

"Ne hakkında?" Kaşlarımı kaldırıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sordum. Bakışları aşağıya, göğüs kafesimin tam üzerinde duran yara izine kaydı. Gece havasındaki soğuğa rağmen eğitim alanından yeni gelmişim ve kürklerimi *volikimde* bırakmışım. Kanım kaynıyordu. Soğuğu neredeyse hiç hissetmiyordum.

"Bu konuda şaka yaptığını biliyorum," diye devam etti, tekrar bakışlarımla buluşarak, "ama ona gerçekten böyle dememelisin. Diğerleri kulak misafiri olacak ve doğru olmayan bir şey varsayacaklar. Bunun senin sürün olduğunu düşünürsek, senin daha iyi bileceğini sanıyorum. Dedikoduların nasıl yayıldığını bilirsin."

"O senin *piki*'n," diye mırıldandım usulca. "Bir *piki'nin* görevleri var. Sen onu o gün için kovana kadar seninle ilgilenecek. İhtiyacın olduğunda sana yardım edecek. Giyinmenize ve süslenmenize yardım edecek. O-"

"Neden?" Maeva sordu. "Sürünüz için yeterince şık olmadığım için mi? *Giyinmek* için yardıma ihtiyacım yok, Kiran."

Kendi adımı kullandığına göre bana gerçekten kızgın olmalı.

"*Nik*," dedim usulca, gözlerini ondan ayırmadan. "Sen her zaman çok güzeldin."

O kahverengi gözler - büyüleyici yeşil benekler ve altın ipliklerle - hafifçe genişledi.

"Ve ne giydiđin umurumda deđil. Ama sűrűde yenisin," dedim. "Ayaza giren bir sűrű için yenisin. Yardıma ihtiyacınız olacak. Ve burada olduđu sűrece seninle ilgilenildiđinden emin olmak istiyorum."

"Diđer insanlar da sűrűnűzde yeniydi," diye karřı ıktı. "Onlara da mı *piki* verdiniz?"

Sesini hafif ve dengeli tutmasına rağmen ses tonundaki hafif alaycılığı duyunca dudaklarım seğirdi. Bunu benden başka kimse fark etmezdi. Ve belki Laru.

"Onlara uyum sağlamaları için rehberler verdim, *lysi*, her ne kadar onlara *piki* atanmamış olsa da."

Hayal kırıklıđı gűzlerini aydınlattı ama sonra sűndűrűr gibi oldu. "O zaman o benim rehberim."

Bu kelimedede karar kıldı ve *piki* yerine bunu tercih ettiğini biliyordum.

Dudaklarının birbirine yapışmasına ve ellerinin iki yanında kıpırdanmasına neden olan karanlık sırtışımın yűzűmű kaplamasına engel olamadım.

Benden gűrűndűđu kadar etkilenmediđini fark ettim. Bu dűřűnce beni rahatlattı. Konu ona geldiđinde hep beklediđimi hissederdim. Bir řey bekliyordum. Belki de son adımı atmadan, son kararı vermeden űnce bir iřaret.

"*Nik*," dedim. "O senin *piki*'n. Rehberin değil."

Maeva ters ters baktı. "Ne fark eder ki?"

Sűzleri yumuşak ama kesik kesikti ve meramını vurgulamak için kaşlarını kaldırdı.

Ona dođru adım attım. *Volikin*in ii zaten kűűktű, banyo kűvetinin varlıđıyla daha da kűűlműřtű. Ben yaklařtıķa nefesinin hızlandıđını duydum, ta ki yatađının yanına gelip ona bakana kadar. Elimi kaldırıp yanađına dokunabilirdim, o kadar yakındık.

"Ne dűřűnűyorsun?" Fısıldadım.

"Artık bunu aklına koymuşsun," dedi, gűzleri benimkiler arasında gidip geliyordu, farkındalık yayılıyordu. "Sana sahip olamayacağımı sűylemiřtim ve şimdi yanıldığımı kanıtlamaya kararlısın. Gerçekten hiç değişmemişsin, değil mi?"

"Her zaman aklımdaydı," diye kabaca mırıldandım. Bu belirsiz kelimeleri uygun gűrdűđu řekilde iřlemesine izin verdim. Sadece bunları duymak bile dudaklarının bűkűlmesine neden oldu. "Sen de aynısın Maeva. Sen de benim kadar inatçı olduđunu inkâr edemezsin."

"*Peki*," diye tersledi. "Eğer onun benim *piki*'m olmasını istiyorsan, o zaman öyle olacak. Ama ayazdan sonra gittiğimde aptal gibi görünecek olan *sen olacaksın*. Ben değil. Bir daha olmaz."

Bunu söylemek istememişti.

Son sözlerimle birlikte yüz ifadesi daha da gerginleşti -benim de göğsüm nefes alamayacak kadar sıkılaştı- ve benden uzaklaşmaya başladığında çenesini tutarak yüzünü nazikçe sıktım. Saklanmak için mi?

"Sen aptal *değilsin* Maeva," dedim, ses tonum öfkeli olduğu kadar vahşilik sınırındaydı. "Ve hiçbir zaman da olmadın."

Bir an için -en kısa ve en harika an için- gardını düşürdü. Duvarlar eridi ve binlerce farklı şekilde sevdiğim kızı gördüm.

Ve sonra o *buradaydı*.

Savunmasız ve etkileyici bir şekilde kendini bana açtı ve beni alçalttı. Bana acısını, hayal kırıklığını ve anılarımızı gösterdi.

Tam burada.

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı, o kadar yüksek sesle ki duyabileceğini düşündüm. Bana bakan o ikiz kara gözbebekleri biraz camlaştı. Başparmağım yanağının yumuşaklığını okşarken nefesini tutuyor gibiydi.

"*Seffi*," diye fısıldadım, o anda kendi sesime güvenemiyordum.

Sonra gözlerinde bir şey parladı. Sanki fiziksel bir şeymiş gibi geri çekildiğini hissettim.

Sonra o duvarı tekrar yerine çarptı, beni tekrar kesti ve bu beni soğuttu.

Hatırlamasını sağlayacağıma söz vermiştim. Beni hatırlamasını. Bir zamanlar olduğu kızı hatırlamasını. Her şeyi hatırlamasını.

Ama o istemedi. Reddetti.

Çünkü onu incitmişim ve bunu bilerek yapmışım. Kasıtlı olarak.

Zalimce. Çünkü benden nefret ediyordu.

Ancak o ana kadar, bana bir zamanlar birlikte sahip olduğumuz şeyin bir parıltısını gösterene kadar, onu geri alana kadar... o ana kadar, bu nefretin ne kadar *derin* olduğunu fark etmemiştim.

Benimle hiçbir şey yapmak istemedi.

Bu da sorunlu, diye düşündüm, yüz hatlarımda derin, düşünceli bir kaş çatma oluştu.

Çünkü onun *benim* olduğundan ve hep öyle olduğundan şüphelenmeye başlamıştım.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Hinna," diye mırıldandım sessizce, böylece Essir onun adını duymayacaktı.

'Piki'm bakışlarını beklenti ve umutla bana çevirdi. Essir ve ben bir miktar *uudun* merhemi hazırlarken, zavallı *kadının mukkira voliki*'de hiçbir şey yapmadan oturmaktan *çok* sıkıldığı belli idi.

Esir'in çok iyi bir hafızası olduğunu ama zaman zaman dikkatinin kolayca dağılabildiğini fark etmiştim. Daha önce, *uudun* tarifini oldukça hızlı bir şekilde ezberlemiş, gerekli tüm adımları mükemmel bir sırayla tekrarlamıştı, ancak Hinna'yı kısa bir süre gözünün önüne getirmiş ve tencereye çok fazla kök eklemişti.

Onu nazikçe düzelttiğimde mahcup oldu, bileğini yakalamadan önce son kökü almak için neredeyse elini suyun kaynayan yüzeyinin altına daldıracaktı. Kolayca telaşlanıyordu, bu da onu iyi bir şifacı yapmazdı. Ama o da gençti. Belki de sükûnet zamanla ve kendine güvenle gelirdi.

Çünkü son *mukkira* ona yeterince şey öğretmemişti.

İşimin benim için biçilmiş kaftan olduğu açıktı.

"Lysi, *mukkira*?" Hinna yer minderindeki yerinden hızla kalkarak sordu. O sabah *volikideki* tüm yüzeyleri ikinci kez yıkamıştı. Her şey taze ve temizdi, hiçbir yerde tek bir toz, kan ya da toprak zerresi yoktu.

Dudağımı ısırdım ve havanda ezdiğim *kioni*'ye baktım. Yanıma geldi, formu çevremde dolaşıyordu.

"*Vorakkar*'ın nerede olduğunu biliyor musun?" Ben sordum.

"Genellikle sabahları antrenman yapıyor. Hala *darukkarlarla* birlikte eğitim sahasında olabilir. Ya da konseyiyle birlikte olabilir. Son zamanlarda çok sık toplanıyorlar."

Neredeyse içine yuvarlandığımız *Ungira*'nın inini düşündüm ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Her zamankinden daha fazla buluştuklarına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu ama sürünün doğudaki kıpırdanmalardan ne kadar haberdar olduğunu merak ediyordum.

"Benim için onu bulmaya gider misin?" Rica ettim. "Yolculuğumuz sırasında yaralandı ve bugün dikişlerini almam gerekiyor."

Neredeyse boğuluyordu. "Benden... *Vorakkar*'ı çağırmamı mı istiyorsun?"

Bakışlarımı ona çevirdim, işime ara verdim, kolumdaki kaslar tekrarlayan hareketlerden dolayı yanıyordu.

"*Lysi*," dedim. "Bu çok önemli."

Hinna yutkundu, sonra başını hafifçe eğerek saygı gösterdi. "*Lysi*, *Missi-mokkira*," diye düzeltti aceleyle. "Onu senin için bulacağım. sen."

"*Kakkira vor*."

'*Piki*'m çadırı terk etti, kısa bir süre için bir ışık huzmesi, çalıştığım tezgâhı delip geçti. Essir görünmüyordu. Daha hassas ilaçları hazırladığımız karanlık alanı ayıran kalın perdenin arkasındaydı. Onu *uudun* tenceresini izlemekle görevlendirmiştım ve muhtemelen kaynayan baloncukları saydığını biliyordum. Öğrenmeye hevesliydi ve buna hayran kaldım. Onunla çalışabilirdim.

Kioni'yi ezmeyi henüz bitirmiştım, o gün Kiran'ı görmek zorunda kalacağımı bildiğim için kalbim göğsümde güm güm atıyordu ki o ışık huzmesi tekrar elimin yanında belirdi.

Şimdiden mi? Merak ettim, kaşlarımı

çatarak döndüm. Ama Hinna değildi.

Ya da Kiran.

İnsan dişiydi. Hamile olan. Dün sürüye geldiğimde gördüğüm. Ve onun arkasında, *volikiye* girmekte olan, neredeyse siyah görünen koyu kıvılcı saçlı insan erkekti.

"Merhaba," dedi insan dişisi ben şaşkınlıkla bakarken. "Umarım rahatsız etmiyoruzdur."

Dakkari dilinde değil, evrensel dilde konuşuyordu ve ilk kez Kiran'ın annesine bana öğrettiği için zihnimde teşekkür ettim ve bu teşekkür duasını onun ellerinde olduğu Kakkari'ye gönderdim.

Kiran'ın *lomma*'sının beni akıcı olarak kabul etmesi için dört yıl boyunca neredeyse her gün eğitim almam gerekmişti. Telaффuzum mükemmel olmasa da, öz ailemin konuştuğu dili konuşabiliyor ve anlayabiliyordum. Onlar tarafından terk edilmemiş olsaydım konuşacağım dili.

İnsan dişinin yüz hatlarında bir tereddüt ifadesi belirdi ve beni dikkatle inceleyen yanındaki erkeğe baktı.

"Sen... sen bizim dilimizi bilmiyor musun?" diye sordu. "*Lysi*," dedim aceleyle. "Evet. Evet, biliyorum. Özür dilerim."

Yüz ifadesindeki rahatlama hissediliyordu, ancak "Aksanınız onlarınki gibi. Farklı."

Garip olduğunu düşündüm. Hayatım boyunca aralarında garip olan *ben* olmuşken, onun *Dakkari*'ye farklı demesi.

Yutkundum.

"Benim adım Addie," dedi dişli olan. Yanında duran erkeğe el salladı, o da bana orantısız bir sırtış attı, mavi gözleri ışıktı parlıyor gibiydi. "Bu da arkadaşım Gabe. Biz... biz gelip seninle tanışmak istedik."

Aralarına baktım. Gabe, Addie onu tanıştırırken ona baktı. Yüzündeki ifade bir sevgi ve hayranlık ifadesiydi.

Belki de yanılmışım. Kiran bana sürüde bir Dakkari erkeğinin çocuğuna hamile olan bir insan dişli olduğunu söylemişti ama belki de bu değildi.

"Çocuğın babası o mu?" Karnına doğru başımı sallayarak sordum. Düşük taşıyordu ve doğum yapmasına sadece birkaç hafta kalmış gibi görünüyordu.

Addie'nin gözleri büyüdü, boğazından bir boğukluk çıktı. "*Gabe mi?* Hayır."

Hakkını yemeyelim, Gabe onun sözlerini hakaret olarak algılamadı. En azından ben öyle düşünmedim. Gülümsemesi kısa bir süreliğine azaldı, sonra tekrar yüzünü aydınlattı. Sonra kollarını kavuşturdu ve *volikinin* girişine yakın dengeleyici sütunlardan birine yaslandı.

"Beni kabul etmedi," dedi sesi. Sözlerinin şaka olduğunu düşündüm.

"Benim kocam Dakkari," dedi Addie usulca, yanaklarında memnun bir kızarıklık belirmişti. Yüz hatlarımda benzer bir ifadeye büründüğü bir zamanı hatırladım. O zamanlar tek yapmam gereken Kiran'ı *düşünmekti* ve bu bir rüya âlemine girmek gibiydi.

"Anlıyorum," dedim, bir adım daha yaklaşıarak, elimle *volikin*in ortasına kurulmuş çelik masayı yokladım. "*Vorakkar* bana senden bahsetti."

Yutkundu, yüz hatlarını incelerken kahverengi gözlerini kırpıştırarak bana baktı, orada beni sersemleten benzerlikler gördüm. Kuyruk yok. Yuvarlak kulaklar. Gözlerindeki irislerin etrafındaki beyazlıklar. Benimkine benzeyen dudaklara yol veren ince bir burun. Dakkari yüz hatlarının keskinliğinden farklı olarak benzer bir yumuşatılmış yüz şekli.

Hamileliği dışında yapısı benimkine benziyordu. Neredeyse aynı boydaydık. Ben sadece Dakkari dişileri henüz son büyümelerini tamamlamamışken onlarla aynı boydaydım.

Ve erkek...

Siyah saçlı insan erkeği benden daha uzun ve biraz daha genişti. Ama geniş göğüsleri, kalın kalçaları ve yüksek yapılarıyla Dakkari erkeklerinin gücüne sahip değildi.

Hepimiz birbirimize bakarak durduk, aramızda sessizlik uzanıyordu. Erkek kahkaha attığında ayaklarımın üzerinde kaymaya başladım, boğuk ve derin, zenginliğiyle beni şaşırttı.

"Daha önce hiç başka insan görmedin, değil mi?" diye sorarken gözleri parlıyor ve eğleniyordu.

Gözlerimi kırptım. Addie elinin tersiyle adamın karnına vurarak sert bir nefes almasına neden oldu. Yine de kendi bakışları meraklıydı.

"*Nik*," diye mırıldandım. Boğazımı temizledim. "Hayır. Yapmadım."

Gabe başını yana eğdi. Dakkari erkeklerinin aksine, saçları kafa derisine kadar kısa kesilmişti. Sadece kulaklarının etrafına kıvrılacak kadar uzundu.

"Nereden geldin sen?" diye merak etti.

"Eğer bir insan köyünden bahsediyorsanız," diye başladım, kelimeler dilimde tuhaflaşıyordu, "o zaman emin değilim. Ben gençken bir ormanda bulundum. Evim Rath Okkili'nin *saruk*'u. *Drukkar Denizi*'nin kıyısında. Orada büyüdüm."

"Yani... Dakkari'nin arasında mı büyüdün?" Addie sordu.

"Gerçekten mi?" "*Lysi*."

"Vay canına," diye mırıldandı ama ben bu kelimenin anlamını bilmiyordum. Kiran'ın *lommastı* bana bunu öğretmemişti. Yine de genişleyen gözlerine bakarak bunun bir tür ünlem olduğunu tahmin ettim. "Bu... şaşırtıcı."

Göz ucuyla bir hareket yakaladım ve Esir'in konuşmamıza kulak misafiri olduğunu gördüm, ama ne olduğunu bildiğinden emin değildim.

evrensel dil.

Dakkari'de, kaşlarımı kaldırarak ona "*Udun* henüz ayrılmaya başlamadı mı?" diye sordum.

İfadesi utangaçlaştı ve karanlık alana doğru geri çekildi. "*Nik, mokkira. Yakında.*"

"Senin adın ne?" diye sorduğunda dikkatimi tekrar Addie'ye verdim.

Essir'in kulağımın dibinde olduğunu ve bana *mokkira* demesinden ne kadar hoşlandığımı düşünerek tereddüt ettim. Yine de bu aptalca, bencilce bir şey gibi görünüyordu.

"Ya da," diye başladı, ifadesi hafifçe düştü, utandı, "adınızı bilmemizi istemiyor musunuz? Özür dilerim, bazen unutuyorum, kocam her zaman-"

"Sorun değil," dedim. "Benim adım Maeva."

"Maeva," diye tekrarladı, mahcubiyeti memnun ve utangaç bir ifadeye dönüşmüştü. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Gözlerim Gabe'e gitti. Gözlerini üzerimde gezdirdiğini, omuzlarımda, göğüslerimde, kalçalarımda, bacaklarımda, ayaklarımda gezdirdiğini ve sonra gözlerimle buluştuğunu gördüğümde garip bir kızarıklığın ensemde gezindiğini hissettim. Yakalandığı için utanmış gibi görünmüyordu. Bunun yerine, beni donduran geniş, alaycı bir sırıtma yaptı. Bu beni sertçe yutkunmaya itti. Çünkü bana Kiran'inkini fazlasıyla hatırlatıyordu. Tüm güven ve çekicilik.

Nik.

Dikkatimi dağıtmak için bakışlarımı Addie'ye çevirerek, "Madem buradasın, gelip masaya uzanır mısın? Çocuğu kontrol etmek istiyorum."

Addie dudağını ısırды ama başını sallayarak çelik masaya doğru yürüdü. Onun için oldukça yüksekti ama Gabe girişe doğru geri çekilip bize yer açmadan önce ona yardım etti.

Tam o sırada *volikiye* bir ışık huzmesi daha girdi. Hinna geri döndü, ifadesi düzelmeden önce iki yeni gelenin varlığından ürkmüş görünüyordu. Bana doğru geldi. Dakkari dilinde şöyle dedi: "*Vorakkar* konseyiyle toplantı yapıyor. Bana müsait olduğunda geleceğini söyledi."

Başımı salladım, içimi bir rahatlama kapladı ve bu beni utandırdı. Kiran söz konusu olduğunda korkak olmak istemiyordum... ama dün gece hâlâ aklımdaydı ve kendimi henüz toparlayıp toparlayamadığımı bilmiyordum. Onu bu kadar çabuk tekrar görmeye hazır mıydım bilmiyordum.

Hinna yer minderindeki yerine, ilaçlarımı, iksirlerimi, toniklerimi ve malzemelerimi düzenlediğim dolapların yanına geri çekildi.

Ellerimi Addie'nin büyüyen karnına koyarak bastırdım, organlarını ve anormal bir şey olup olmadığını hissettim.

"Hamileliğinizi ne zaman öğrendiniz?" Dikkatle konsantre olup masanın çeliğine bakarak sordum.

"Yaklaşık üç ay döngüsü önce," dedi. "Sanırım. Ondan ne kadar önce olduğunu bilmiyorum... Kanama zamanım durana kadar fark etmedik."

Verdiği cevap içimi şüpheyle doldursa da başımı salladım. Daha önce hiç melez bir hamilelikle karşılaşmamıştım. Doğum hakkında bildiğim her şey burada geçerli olmayabilirdi ve bu beni rahatsız ediyordu. Son *mokkira*'nın herhangi bir not tutup tutmadığını merak ettim. Eğer tutmuşsa bile dün temizleyip düzenlediğimiz *volikide* hiç bulamamıştım.

"Horde'a ne zaman geldin?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Altı ay döngüsü mü?" diye sordu. Başını çevirip Gabe'e baktığını hissettim. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"O konuda," diye cevap verdi, sesi hırçındı.

O kadar uzun zamandır burada mıydılar? Ölü Dağ'daki olaylar o kadar uzun zaman önce mi olmuştu?

Daha derine bastırdım, çocuğu hissettim, tanıdık ama farklı hissettiren küçük bir kütleyi.

"Ağrın var mı?" Addie'ye sessizce sordum. "Hayır," dedi.

"Herhangi bir hastalık var mı?"

Tereddüt etti. "Bazen. Daha iyi oldu."

"Mide bulantısı için alabileceğin bir şeyim var," dedim ona. "Kız kardeşim hamileyken buna güvenirdi. Yardımcı olacaktır."

"Kız kardeşin mi?" diye sordu. "*Saruk*'unda başka bir insan mı var?"

Gözlerim şaşkınlıkla parladı. "*Nik*. Benim kız kardeşim Dakkari. Aynı kandan değiliz ama yine de o benim kız kardeşim."

Addie'nin yanakları kızardı. "Elbette. Varsaydığım için özür dilerim..." Sözüünü kesti ve aramızda sessizlik uzadı.

Boğazını temizledi. "Teşekkür e d e r i m . Hastalık konusunda yardımcı olmayı teklif ettiğin için. Bazı sabahlar acımasız olabiliyor."

Çocuğun yanlış pozisyonda olduğunu hissettiğimde kaşlarımı çatarak başımı salladım.

Vok.

Başka bir şüphe ipliği bana ulaştı. Dakkari dişileri için doğum yapmanın en güvenli yolu çocuğun baş aşağı bakmasıydı. Peki ya insanlar? Bu pozisyon normal miydi?

Addie'nin çocuğu baş yukarıdaydı. En azından ben buna inanıyordum.

"*Mokkira* senin ne zaman doğum yapacağına inandığını söyledi mi?"

Ben sordum. "Bir ya da iki ay döngüsü uzakta olduğumu düşünüyordu.

Bu onun doğumundan önceydi.

geçiyor." Yutkunarak beni inceledi. "Her şey yolunda mı?" "*Lysi*," diye mırıldandım, ellerimi çekerken ona küçük bir gülümseme verdim.

uzakta. "Yine de dürüst olacağım. Daha önce hiç melez bir çocuk dünyaya getirmedi."

Addie yutkundu, bakışları karnına doğru kaydı. "Evet, son *Mokkira* bana bunu da söyledi."

Sesine sinmiş olan belirsizlik ve korku hoşuma gitmemişti. Öne uzandım ve kolunu sıktım.

"Ama başkaları da var," dedim ona. "Başka sürüler halinde."

Bunu kesinlikle biliyordum.

"Gerçekten mi?" Addie fısıldadı.

"Şifacılara yazacağım. Deneyimleri hakkında öğrenebildiklerimi öğrenmek için, *lysi*?"

Korkacak bir şey yok, sözü dilimin ucundaydı. Ama eğitimim bunu söylememi engelledi. Asla yanlış umut verme. *Mokkira'mın* bana her zaman aşılacağı şey buydu.

Başını salladı, bakışlarında bir umut belirdi. "Ama... çocuk şimdi iyi hissediyor mu?"

Yine ona yalan söylemek istemedim.

"Çocuk yanlış pozisyonda olabilir," diye itiraf ettim. Yüzü soldu. "Ama onu dönüştürebileceğime inanıyorum. Ya da onu. Yine de önce diğer şifacılara yazmayı tercih ederim. Emin olmak için."

Başını salladı. "Evet. Lütfen."

"Şimdilik sabah bulantıları için sana tonik getireyim. Eğer mide bulantısı hissedersen bir yudum al."

"Teşekkür ederim," dedi küçük sesi, dolaplarıma gidip kendi yarattığım, Laru'nun son hamileliği sırasında neredeyse istiflediği mavi toniği alırken beni izliyordu.

Onu düşünmek, ona yardım etmek için orada olmadığımı bilmek, beni bir suçluluk ve özlem acısıyla vurdu. Dün gece onu rüyamda görmüştüm, anlamsız bir rüyaydı ama Laru'nun orada olduğunu biliyordum. Rahatlatıcı, tanıdık bir varlık.

Uzun bir nefes verdim ve Addie'ye toniği uzattım, mavi sıvı büyük şişenin içinde sallanıyordu.

Masadan inmesine yardım ederek onu Gabe'in durduğu yere götürdüm. Gözlerim ona kaydı ve sonra bir gün önce onlara yaklaşan yaşlı insan erkeği hatırladım.

"Sürüde kaç insan var?" Hepsinin Ölü Dağ'dan gelip gelmediğini merak ederek sordum... Hepsi Ghertun'un hapsedilmiş köleleri miydi?

"Sadece altı," dedi Gabe. Başını bana doğru eğdi, dudaklarında bir gülümseme dans ediyordu. "Şimdi yedi oldu."

Addie araya girerek, "Yarın akşamki ziyafete gelecek misin?" diye sordu.

Ziyafet mi?

Lysi, Kiran'ın dün bunu duyurduğunu hatırladım. Neredeyse unutuyordum.

"Sanırım öyle," dedim ve ona bir kez daha gülümsedim.

"O zaman sanırım orada görüşürüz," dedi yumuşak bir sesle. "O zaman seni diğerleriyle tanıştırebiliriz."

Başımı salladım. "Bu hoşuma giderdi."

Addie serin öğleden sonraya adımını atarken elini salladı. Gabe daha yavaş çıkıyordu.

Parmaklarının benimkilere dokunduğunu hissettim. Bana göz kırptığında gözümü kırptım.

"Yarın gece bana bir dans ayırırsın, değil mi Maeva?" diye sordu yakışıklı yüzündeki o kendinden emin sırıtışla.

Dans mı?

Sonra gitti, girişten içeri süzüldü, ayak seslerinin geri çekildiğini duymama rağmen gözden kayboldu.

Addie'nin zayıflayan sesini duydum. "Ona vurulmuşsun, Gabe," diye alay etti.

Tek tepkisi kahkahası oldu ve sonra onları bir daha duyamadım. Daha önce de kur yapmışım. Bana hediyeler veren, gülen, flört eden ve dokunan Dakkari erkekleri tarafından. Bir keresinde ben daha gençken olmuştu ama kur yapması aniden durmuştu. Başka bir sefer annemin ölümünden birkaç yıl sonraydı ama ben onun tekliflerini görmezden gelmişim. Bir diğeri ise Ondan sonraki yıl da aynı şekilde sona erdi.

Laru'nun korkularını, bana yaptığı sessiz itirafı hatırladım... Bir daha asla başka bir erkeği sevmeyeceğimden endişe ettiğini söylemişti. Bir daha asla başka bir erkeği

ya da isteğimi. Gardımı asla düşürmeyeceğimi, bir daha asla bir başkasının yanında savunmasız kalmayacağımı ve sevmeye *izin* vermeyeceğimi.

Laru haklı olabilirdi, yine de onun yanılmış olmasını umutsuzca istediğimi fark ettim.

Gabe ona bir dans ayırmamı mı istedi?

Ben sadece... olabilirim, diye düşündüm kendi kendime.

"*Mokkira*," diye geldi Essir'in sesi ve sıçramama neden oldu. "*Uudun* ayrılmaya başlıyor."

Derin bir nefes alarak başımı salladım. "Hemen geliyorum."

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

"**M**okkira," diye bir ses geldi.

Volikimin mahremiyeti ve boşluğunda sıçradım, kalbim çarpmaya başladı, yarı yarıya Kiran'ın içeri girdiğini görmeyi bekliyordum.

Geceydi. Karanlık çoktan çökmüştü ve ben banyodan sonra yatağında oturmuş, saçlarımın vahşi buklelerini tarıyordum.

Ama bu Kiran'ın sesi değildi.

"*Lysi*? Girebilirsin," diye seslendim.

Bir kafa içeri eğildi. Bu bir *darukkar*'dı. Kırmızı gözleriyle beni süzdükten sonra başını hafif bir saygı selamıyla eğdi.

"*Vorakkar* onun *voliki*'sinde bulunmanızı rica ediyor," dedi *darukkar*. "Sizi ona götüreceğim."

Yatağımdan kalktım, elimdeki fırçayı akşam yemeğimi yediğim alçak masanın üzerine bıraktım. Bütün öğleden sonra ve akşamın erken saatlerinde Kiran'ı beklemiştim. Varlığını talep ettikten sonra ortaya *çıkmasını*. Hava karardığında Essir ve Hinna'yı kovmuştum... ama yine de *mokkira'nın voliki'sindeki* bir tabureye tüneyerek bekledim.

İçimdeki sıkıntı gerildi ama malzemelerimi topladım ve *darukkar*'ı takip ettim. Kampın içinden geçtik, diğerlerinden ayrı olan büyük bir *volikiye* gelene kadar kampın arkasına doğru ilerledik.

Giriş kapağındaki küçük bir yarıktan süzülen ışık ve *darukkar* Ben öne çıkarken geri çekildi.

"Bekliyor."

Ben *de öyle*, düşünmeden edemedim. *Bütün gün*.

Parmak uçlarımı göğsüme, kalbimin hemen üzerine bastırdım ve kalbimin hızlı atışını hissettim. Derin bir nefes alarak, varlığımı duyurma zahmetine girmeden *volikiye* doğru ilerledim.

Kiran'ın *volikisi*, bir *Vorakkar volikisinin* olmasını hayal ettiğim her şeydi. Zemini kaplayan halılar yaşlılıktan iyice yıpranmış gibi görünse de, ustalıklı işlenmiş mobilyalarıyla neredeyse muhteşemdi. Onun *volikisi de mokkira'nın* benzer büyüklükteydi ama haşlanmış *uudun* gibi kokmuyordu ve her şeyiyle daha davetkârdı.

Kiran kokuyordu. Bana her zaman yaz mevsimini ve uzak batıdan esen tuzlu, ılık rüzgârı hatırlatan bir koku. Sıcak ve henüz filizlenmeye başlamış, zengin, karanlık topraktan yukarı doğru itilen *runiri*'nin topraklı kokusunu.

Kiran'ın kokusu böyleydi - uzun zamandır almadığım, bağımlılık yapan bir koku.

Nasıl oluyordu da belli bir koku anıların canlanmasını tetikleyebiliyordu?

Nik, onları düşünmeyeceğime karar verdim. Bunun yerine, *volikisinin* geri kalanını hızlıca inceledim, yönümü bulmaya çalıştım.

Mokkira'nın volikisi gibi Kiran'inkinin de ortasına doğru, postun üstündeki havalandırma deliğini çevreleyen dengeleyici sütunlar vardı. Hemen solumda bir banyo küveti vardı. *Volikinin* arka tarafındaki karanlık alan, saklama sandıklarının bulunduğu yerdi. Sağımda uzun bir dolap vardı. Hemen yanında bir kılıç ve birkaç hançer asılıydı, altın uçları dolabın önüne yerleştirilmiş leğenden gelen ateş ışığıyla parlıyordu. Karmaşık desenler leğenin altına oyulmuştu, güzel ve göz alıcıydı.

Büyük ve heybetli yatağı kürklerle doluydu ama kürkler dağınık ve yamuk yumuktu. Yumuşaklığını ve sıcaklığını kaç dışının bildiğini merak ettim ve bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım, özellikle de midemi ekşittiğinde.

Yatağın önünde, benim önümde, çadırın ortasına yakın bir yerde, yemek tabaklarıyla dolu alçak bir masa vardı. Kiran *orada* oturuyordu. Yemek yiyordu. İçeri girdiğimde bakışları bana doğru kaymıştı ve şimdi o altın rengi, bilmiş gözleriyle beni izliyordu.

Yıkanmış olduğunu fark ettim. Siyah saçlarının uçları ıslaktı, çıplak, geniş, yara izli göğsünden aşağıya su damlacıkları süzülüyordu. Bacakları da çıplaktı ama alt bölgesini örten kürklü bir peştamal giymişti.

Yutkundum ve bakışlarımı onun o kısmından uzaklaştırdım.

Yine de altın rengi etinin genişliği tümüyle gözler önündeydi, ıslıl ıslıldı ve takdir etmemek mümkün değildi. Öne doğru eğilip beni daha yakına çağırdığında, yerdeki minderde oturduğu yerden beni izlerken, insanların bile sahip olmadığı kaslar yer değiştirdi.

Bu kadar büyük bir *voliki* ile Kiran'ı daha küçük göstereceğini düşünürdüm. Ama fena halde yanılmışım. *Voliki o* içindeyken daha küçük görünüyordu, tam tersi değil. Onun sadece varlığı bile... hükmediciydi.

Leğendeki ateş kıvılcımlandı ve neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Neyse ki Kiran bu konuda yorum yapmadı ve bunun yerine "Yemek yedin mi?" diye sordu.

"*Lysi*," diye cevap verdim, bana izin vermemiş olmasına rağmen öne çıktım. Yarasını açmayı ne kadar çabuk bitirirsem, kendi *volikime* o kadar çabuk dönebilirdim. Ondandır, sıcak bedeninden ve etrafımızdaki nefes almayı zorlaştıran havanın sessiz baskısından ne kadar çabuk uzaklaşabilirsem.

Yanından geçmeye çalıştığımda Kiran bileğimi yakaladı. Avucunun şok edici sıcaklığı bir an için aklımdaki tüm düşünceleri yok etti ve ona beni yanına çekmesi için zaman verdi, o kadar yakındı ki dizim sikini örten kumaşın tüylerine değdi.

Sertleştim, geri çekilmeye başladım ama Kiran beni tuttu.

"Biraz benimle otur, *seffi*," diye mırıldandı. Ses tonunun yumuşak olduğunu söyleyebilirdim ama Kiran'ın sesi emretmekten başka bir şey olamayacak kadar derin ve hırıltılıydı.

Dudaklarımı yaladım, hızlıca kaçamayacağımı anladığımda omuzlarım çöktü. Ama beni korkutmasına da izin vermeyecektim. Kalmamı istiyorsa, tamam. Ama bunun bir rahatsızlık olduğunu bilmesini sağlayacaktım.

"Bana bakar mısın?"

Çenemi ayarladım. Zihinsel olarak kendimi bir sonraki savaşıma hazırlıyordum. "*Seffi*."

Dilimi ısırdım ve bakışlarımı ona diktim. "Sana bakıyorum," diye belirttim.

Masanın üzerinde elinin sıkıldığını gördüm. Bakışlarında bir şey karardı ve başını salladı. Hayal kırıklığına mı uğramıştı?

"Eskisi gibi değilsin," diye yorum yaptı, kelimeler ağırdı ve etrafımızdaki havayı boğuyordu.

Birden ne kadar yorgun görüldüğünü fark ettim. Ne kadar *bitkin*.

Ve o zaman hissettim.

Endişenin küçük bir ipliği karnımın içinde bir solucan gibi kayıyordu, rahatsız edici ve istenmeyen... ama *orada*.

Kiran bir elini yüzünde gezdirdi, sürekli çatık kaşlarını çevreleyen ve eskiden hiç olmayan çizgilerin üzerinden geçti. Eğer bir şey varsa, o da çok fazla güldüğü ve gülümsediği için bu çizgiler daha önce de vardı.

"Uyuyor muydun?" Yardım edemedim ama sordum. Kendime bunun içimdeki şifacı olduğunu söyledim. Uyku önemliydi, özellikle de vücut bir yaradan sonra iyileşirken.

"Bazıları," diye yanıtladı.

"Daha fazla dinlenmen gerek *Vorakkar*," dedim. "Yaran-" "Bu gece savaşmak istemiyorum, *seffi*. *Lysi*?" o yorgun ses geldi.

Dilimde tüneyen kelimeleri yutarak sessizleştirdim. Kucağımda, içinde malzemelerimin bulunduğu çantamın askısıyla oynadım.

Sessizlik çok uzayınca, "Sırtını kontrol etmeliyim," diye mırıldandım.

"*Nik*, henüz değil," diye homurdandı. "Şu anda sadece sana bakmak istiyorum."

Kaşlarımı çattım ve sonra eli aramızdaki boşluğu doldurduğunda sustum. Zaten birbirimize yakın oturuyorduk, bu yüzden sıcak avucunun yanağımı kavradığını hissetmem için elini kaldırması yeterli oldu. Elleri o kadar büyüktü ki başparmağı burnumun ucunu okşarken parmakları saçlarımın arasından geçiyordu.

"Yüzün bana kendi yüzüm kadar tanıdık geliyor," diye mırıldandı. "Bu garip değil mi?"

Pek sayılmaz. Kiran'ın yüzünü hafızamdan çizebiliyordum, en azından dokuz yıl önceki yüzünü. Yüz hatları yıllar içinde keskinleşmiş, çenesi genişlemiş, birkaç yeni yara izi etini kaplamıştı.

Ama ne demek istediğini anlamıştım. Burnumun ucuna tekrar dokunduğunda bir ürpertiye zar zor bastırdım... başparmağını indirdiğinde ve pençesinin ucunun alt dudağıma dayandığını hissettiğimde.

Kalbim göğsümde hızlanıyordu, gözlerim onunkilere kilitlenmişti. Ne yapıyordu?

Sonra öne doğru eğildi ve kısa, yakıcı bir an için beni öpeceğini düşündüm. Ancak burnunu kulağımın hemen altına bastırdı ve bu kez ürpertimi bastıramadım. Kulaklarımın hassas olduğunu biliyordu, her zaman öyleydi. Ve hafifçe içine çektiğinde, etimde, kollarımda yumrular patladı, omurgamdan aşağıya doğru bir zevk cızırtısı kuyruk kemiğimin etrafında çiçek açtı.

"Ve hâlâ benim *seffi*'m gibi kokuyorsun," diye mırıldandı kulağıma. Bakışlarımla buluşacak kadar geri çekildi ve gözlerinde tanıdık altın iplikçiklerini gördüm. "*Drukkar'ın Denizi* ve Laru'nun sana her zaman yaptığı *felliki* sabunları gibi. Hâlâ yapıyor mu?"

Nefesinin sıcaklığı yanağıma çarptığında boğazımın arkası gerilmeye başladı. Çok, çok tanıdık.

Beklemediğim ve ellerimin titremesine neden olan şey, kokusunun her tarafımda olduğunu fark ettiğimde beni hızlı ve sert bir şekilde vuran arzu şimşegi idi.

Arzu.

İstemek.

Özlem.

Kendimi onu hissetmekten alıkoymuştum. Ne zaman karnımda çiçek açmaya ve ısınmaya başlasa, ister Kiran'ın yardım edemediğim bir rüyasından ister bir anıdan olsun, kaybolana kadar dikkatimi dağıttım. Kendimi işime verdim. Sahil boyunca uzun koşulara çıktım. Bu duyguyu hafifletmek ya da tamamen yok etmek için her şeyi yaptım.

Ama burada kaçacak yer yoktu. Kiran yüzümü avucunun içine almış, gözleriyle beni olduğum yere mıhlamıştı. Peştamalının tüylerinin kalçama değdiğini hissettim ve aniden aramızdaki gerilim o kadar boğucuydu ki nefes alamadım.

"*Lysi*," diye mırıldanmayı başardım, sorusunu yanıtlarken sesim şaşırtıcı derecede boğuktu. "Öyle."

Sesimi duyunca Kiran'ın gözleri parladı. Hava değişti. Daha sıcak oldu. Özellikle de bakışları yüzümde gezinip dudaklarıma yerleştiğinde. Özellikle de başparmağı hareket edip alttaki parmağıma dokunduğunda.

Neler olduğunu anlayamadım.

Onu arzulamaktan vazgeçtiğimi sanıyordum.

Bunu çoktan geçtiğimi sanıyordum.

Ve işte buradaydı, yanıldığımı tekrar kanıtlıyordu. Benim üzerimde hâlâ kontrolü olduğunu, kontrolün her zaman onda olabileceğini kanıtlıyordu.

Kes şunu, diye bağırdı zihnim, ama bir an için ona doğru eğilmek istedim. Ki bu delilikti. Üzerimde sahip olduğu güç buydu. Hâlâ bile. Bunca yıldan sonra bile.

Boğazımı temizleyerek kendimi kurtardım ve ayağa kalktım. Hava almak gibiydi, uzun süre suyun altında kaldıktan sonra gelen ilk rahatlatıcı nefes.

Ellerim titriyordu ve Kiran beni izliyordu, altın sarısı, sıcak teni ve çağıran arzusuyla. Gözlerim bir şeye takıldı, ama hemen başka tarafa baktım. Aletini örten kürkler kalkmış, yükselmiş gibiydi.

Bunun üzerinde durmadım.

Onun yerine, konuşmaya cesaret edemeyerek arkasına geçtim ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Bir an donakaldım, çaresiz bir öfke içimde kayıyordu, uygunsuz arzumu bastırmak için hoş bir rahatlama oldu. Sırtını unutmuştum. Bir zamanların mükemmel, pürüzsüz eti şimdi o kadar çok yara dokusuyla doluydu ki, *ungira*'nın pençesiyle onu nasıl delip geçtiği merak konusuydu.

"Maeva," diye hırıltılı sesi geldi. Sesinde tanımlamak istemediğim kalın bir şey vardı.

Sargıları açtığımda yaranın güzelce iyileştiğini gördüm, içim rahatlamıştı. Dakkari her zaman çabuk iyileşirdi. Oysa benim için, *mokkira*'nın omzumun arkasındaki dikişleri çıkarması neredeyse iki hafta sürmüştü.

Kullanılmış sargı bezlerini attım ve ipleri kesmek için çantamı karıştırıp bıçağımı aradım, ağır sessizliğin ve Kiran'ın vücudunun gerginliğinin, kaslarının kasılmışlığının fazlasıyla farkındaydım.

"Rahatla," diye fısıldadım ona. "Eğer yapmazsan onları çıkarmam daha da zorlaşacak."

Keskin nefes verişini duydum. Parmak uçlarımı sırtına koydum, tendonların ve sinirin çok az da olsa gevşediğini hissettim.

"Her zaman seni hayal ediyorum, Maeva."

Durduramadan dudaklarımdan titreyen bir nefes kaçtı. Şüphesiz onu doğru duymamıştım.

"*Neffar*?"

Kelimeleri söylerken sesi sessiz ama gırtlaktan geliyordu.

"*Saruk*'tan ayrılmadan önce bile. *Dothik*'te seni hayal ederdim."

Sırtında tarifsiz acıların hatırasını dokuyan yara izlerine bakarken arkasında donup kalmıştım, kıpırtısız bir heykel gibiydim.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Yumuşak bir sesle sordum. Başını sertçe salladı.

"Yani seni asla unutmadığımı biliyorsun," diye homurdandı. "Tek bir gün, tek bir an için bile."

Sana en çok ihtiyacım olduğu zamanlar hariç, diye düşündüm, kafamın içine zehir gibi, acı verici ve yavaşça sızan hüzünlü düşünceyle. Ama bu düşüncede her zamanki öfke ısırığı yoktu. Sadece üzüntü. Sadece hayal kırıklığı.

"Artık çok önemli olmadığını biliyorum," dedi. "Bana duyduğun nefretin haklı olduğunu biliyorum. Ama ben her zaman hatırladım. Bunu bilmeni istedim."

Nefret mi? Merak ettim, kaşlarım çatıldı, göğsümde keskin bir sızı yankılandı.

Ondan hiç *nefret* etmiş miydim?

Gerçek, tüketen, karanlık nefret mi?

Nik. Asla.

Kalbimi kırdığında bile. Veda etmediğinde bile. Bana sırtını döndüğünde bile.

Onun tarafından ihanete uğramış hissettim, kesinlikle. Onun tarafından incitildiğimi hissettim. Bazı kötü günlerde onunla hiç tanışmamış olmayı diledim.

Ama her zaman arkadaşlığımız için minnettar olduğumu fark etmiştim. Aramızda iyi şeyler vardı. Kötülüklerden önce gelen iyilikler. Büyürken yaşadığım neredeyse tüm iyi ve mutlu anılar ya Kiran'la ya da ailemle ilgiliydi.

"Senden nefret etmiyorum Kiran," dedim ona usulca, bıçağımı elime alıp en üst dikişten başlayarak keskin ucuyla açtım. "Hiç etmedim."

Ben sadece... önceki halimize geri dönemem, diye sessizce zihnimde bitirdim. *Bu beni yıkar.*

Kiran buna cevap vermedi. Sırtındaki dikişleri almayı bitirdiğimde, zaten yaralı olan etini daha da yaralayacak olan kapalı yarayı incelerken hiçbir şey söylemedi.

Dudağımı ısırdım, bakışlarımı iyi iz bırakmamış bir kırbaç darbesinden ayırdım. Eti yıkadım, yeni bir kat *uudun* sürdüm ve sonra tekrar sardım.

Bitirdiğimde ona usulca "İyileşecek," dedim. "Sabah bandajı çıkarabilirsin ama birkaç gün daha *uudun* üzerinde kalsın,

lysi?"

Çantamdan bir kap merhem çıkardım ve alçak masanın üzerine, akşam yemeğinin neredeyse boş tabaklarının yanına koydum.

Başını eğdi. Sonra sordu: "İyi yerleştiniz mi? *Mokkira'nın voliki*'si için başka malzemeye ihtiyacınız var mı?"

Bunu sormasına şaşırmıştım ama başımı salladım, etrafından dolaşıp çantamı omzuma attığımda bakışlarıyla karşılaştım.

"İhtiyacım olan her şeye sahibim," dedim ona.

Kiran tam boyuna ulaşmıştı ve bakışlarını yakalayabilmek için boynumu geriye doğru eğmek zorunda kaldım. Kıyafetlerinin çoğu çıkarıldığında daha da iri görünüyordu ve bunu fark ettiğimde ne kadar zor yutkunduğumu gizlemeye çalıştım.

"Aslında bir şey var," dedim hızlıca, hatırlayarak.

"*Lysi*?" diye homurdandı, birbirimize kol mesafesinde durana kadar masanın etrafında bir adım attı.

"Bana bir *thesper* lazım," dedim ona.

Kaşlarını çattı. "*Saruk*'a bir mesaj mı göndermek istiyorsunuz?"

"*Nik*," dedim. "Rath Kitale sürüsüne bir mesaj göndermem gerekiyor. Ve umarım Rath Tuviri'ye de."

"Neden?"

"Bugün insan dişilerden biriyle tanıştım," dedim usulca, bakışlarımı altın boğazının çentiğine indirerek. "Hamile bir dişi."

Kiran başını eğdi. "Addie."

"*Lysi*," dedim. "Çocuğu hem Dakkari hem de insan olduğu için, her iki ordunun şifacılarıyla yazışmayı umuyordum, çünkü melez yavrular doğurma konusunda deneyimleri olduğunu biliyorum."

Kiran'ın çenesi gerildi. "Şu anda kullanabileceğin *bir siper* yok, *seffi*. Sadece iki tane var. Biri Rath Drokka sürüsünden dönmedi ve ben de dün gece Rath Kitale'ya bir tane gönderdim."

Bir nefes üfledim. "Bir ay döngüsü içinde doğacak. Ve korkarım ki çocuk yanlış pozisyonda. Bir *thesper*'a ihtiyacım var."

"Ve bizde hiç yok," diye homurdandı. "Üzgünüm, *seffi*. Biri gelene kadar *Thespers* geri dönerse, mesajınız beklemek zorunda kalacak." Bekleyemeyeceğinden korkuyordum.

"O zaman ordulardan birine kendim gitmeliyim," dedim ona. "En yakını hangisi?"

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye hırladı, gözleri parlıyordu. "Yasaklıyorum o."

Omuzlarım geriye düştü ve çenemi kaldırdım. "Neden?"

"Bunu sana söylemek zorunda değilim, *rei mukkira*," dedi, ses tonu inatçıydı. "Burada bir sorumluluğın var. Don yakında geliyor ve yapılması gereken çok şey var. Vahşi toprakların öngörülemez hale geldiği gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Ne kadar tehlikeli olabileceklerini ilk elden gördün. *Nik*, korunabileceğin ve güvende olduğun yerde, sürünün içinde kal."

"Kıran," diye nefes aldım, anlamasına ihtiyacım vardı. "Ben ne yaptığımı bilmiyorum. Melez bir hamilelikten ne *beklemem* gerektiğini bilmiyorum ve deneyimsizliğim yüzünden ona yardım edemezsem bunun bedelini Addie'nin ödemesine izin vermeyeceğim."

Burun delikleri alevlendi.

"*Hanniva*," diye fısıldadım. "Ona yardım etmem gerek. *Hanniva*."

Bakışlarındaki yenilgiyi, omuzlarının düşüşünden önce gördüm. Çenesi gergindi. Ona karşı ne kadar sık istediğimi yaptığımı unutmuştum.

"En yakın sürü Rath Tuviri'ninki," diye seslendi sonunda. "Ama buradan ayrılmayacaksın. Senin için bir *darukkar* göndereceğim, *lysi*? Bir *thesper*'dan daha yavaş olacaktır ama sürüye ulaşabilir ve bir haftadan biraz daha kısa bir sürede geri dönebilir."

Rahatlama ve minnettarlık göğsümü
doldurdu. "*Kakkira vor*," dedim
sessizce.

"Mesajınızı yazın ve bana ulaştırın," dedi. "Göndereceğim
darukkar bayramdan sonraki sabah dışarı
çıkarak." "Çıkacağım."

İçini çekti, beni inceliyordu. Leğendeki ateş yeniden çıtırdayarak yandı.

"Sana asla '*nik*' diyemeyeceğimi unutmuşum, özellikle de sen bana öyle baktığında." dediğinde kollarımda yine tüylerim diken diken *oldu*.

Onun sözleri benim düşüncelerimi
yansıtıyordu. "Ne gibi?" Fısıldadım.

Burun deliklerinden bir huff fışkırdı. Başını salladı ve düşündüklerini kendine sakladı.

Gitmek için döndüm. "Eğer bana *nik* diyemiyorsan *Vorakkar*, o zaman biraz uyumani öneririm. Sana iyi gelecektir."

"Bunu aklımda tutacağım, *rei mukkira*," diye cevap verdi.

Voliki'sinden çıkarken karnımın çırpınışını görmezden geldim, serin bir esinti saçlarımdan süzölüyordu. Derin bir nefes aldım ve ciğerlerimi yaktığımı hissettim.

Tepemde parlak bir yıldız gökyüzünde süzülüyordu ve izini takip ederken donup kaldım.

Kakkari'nin yol

*gösterici ışığı mı? Bir
işaret mi?*

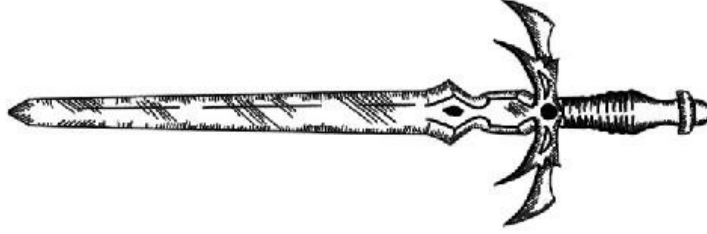
Nik, olamaz.

Yutkunarak bakışlarımı kaçırdım ve tıpkı hızlanan kalbimi ve kızaran yanaklarımı görmezden geldiğim gibi onu da görmezden geldim.

Bu sadece bela demek.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Errok kahkaha attı, boş açıklığı dolduran gürültülü ses, sabahın erken saatlerinde tenimizi acıtan soğuk havayı taşıyordu. O

Yarılan dudağındaki kanı silmesine rağmen güldü. "Bu şerefsizce bir atıştı," diye homurdandı.

Sırıttım. "Bize hep vurmamız öğretildi. Nasıl olursa olsun."

Errok hiç uyardırmadan kılıcının kabzasını kalçama vurarak karşılık verdi. Ben tepki veremediğim yüzüme bir yumruk indirdi ve birkaç metre geriye sendelememe neden oldu.

"Böyle mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Göğsü kabarmıştı. Benimki de öyle. Şafağın ilk ışıkları gökyüzünde belirlediğinden beri eğitim alanındaydık. Arkamızdaki kalabalık hâlâ uyuyordu. Çoğu. Kıpırdanmaya başlamıştı, ateşler yakılıyor, *volikilerden* dumanlar yükseliyordu.

"Yine mi?" diye homurdandım ve şakağımdaki kanı sildim.

Böyle bir şeyi yanına bırakabilecek tek kişi Errok'tu. Ve sadece o benim *pujerak*'ım olduğu için. Sadece *Dothik*'te birbirimizi tanıdığımız, *Dothikkar*'ın *darukkarlarıyla* birlikte eğitim gördüğümüz için.

Her sabah yaptığımız gibi, birlikte antrenman yaptık. Çünkü birbirimizin gücü ve kılıç becerisiyle neredeyse mükemmel bir uyum içindeydik. Ne de olsa *Dothik*'in en iyileriydik. İkimiz de en iyi olmak için çok çalışmıştık. Errok'un gözünü her zaman bir *Vorakkar* olmaya diktiğini biliyordum. Ama *Dothikkar* onu Denemeler'e kabul etmemişti çünkü ne bir soyu ne de hesaba katılacak bir atası vardı.

Bunun her zaman içini kemirdiğini biliyordum. Bazen kafa kafaya verirdik, bir *Vorakkar* ruhuna sahipken benim pozisyonuma boyun eğmesi gerekirdi.

Bu her zaman bana karşı tutacağını bildiğim bir şeydi. O değil de ben seçilmiştim. Babamın kim olduğu yüzünden.

Yine de arkadaşlık.

Yine de bu sürüyü oluşturmak için en başından beri birlikte çalışmıştık. O benim ikinci komutanımdı ve sürü ona hak ettiği saygıyı gösterdi.

"İşte senin dişin," dedi Errok'un hırçın sesi, çarpışan kılıçlarımızın çınlaması açıklığı dolduruyordu.

"*Neffar*?" Başımı salladığı yere doğru çevirerek sordum.

Koyu renk bukleler ve pürüzsüz bir ten gördüm.

Errok derimden ince bir çizgi kesmeden önce gördüğüm *tek şey* buydu, siyah kan malzemenin üzerine sızmaya başlamıştı. Düşmanım olsaydı öldürücü bir darbe indirebileceğini bildiğim için acıyı hissetmedim bile.

"Tarihteki en eski hata dostum," diye homurdandı Errok, geri çekilerek. "Bir dişi tarafından dikkatinin dağıtılması. *Dothik*'teki generalimiz bunu senden söküp almadı mı?"

Homurdandım. *Dothik*'e ilk kez gittiğimde yeni reşit olmuşum. Dakkari güzeli, siyah saçlı ve sarı gözlü bir kız vardı, eğitim *darukkarlarına* günde üç kez yemek sağlıyordu. General beni bir ara sokakta onunla sevişirken yakalamış ve ağzımı burnumu kırmaya başlamıştı. Eğitimdeki *Darukkarların* dişi almasına izin verilmezdi. General, serbest bırakılmamaktan kaynaklanan saldırganlığın bizi besleyeceğine, gelenek olduğu üzere becerimizi artıracağına inanıyordu.

Elbette, *eğitimdeki darukkarların* hiçbiri bu özel kurala uymamıştı. Errok'un kendisi de orada geçirdiği süre boyunca *Dothikkar*'ın yarısını sikmişti. Yine de ikimiz arasında her zaman daha çekici olan o olmuştu.

"*Seni* gerçekten dövmesi gerekirdi," diye karşılık verdim, gözlerim Maeva'nın antrenman sahasının kapısına doğru yürüdüğündeydi.

Eğitim alanları kampın ön tarafına yakındı. Silah ustasının *voliki*'si alanın etrafındaki tek *voliki* idi. Maeva'nın durduğu yer ahşap bir çitle çevrili boş bir alandı.

"Senin aksine dostum," dedi Errok, sesinde bir sırıtişla, "ben hiç yakalanmadım."

Ona tekrar baktığımda bakışlarının Maeva'da olduğunu gördüm, yüzünde çenemi gıcırdatan tanıdık bir ifade vardı. Çünkü bu genellikle bela anlamına gelirdi.

"Maeva," diye mırıldandı *pujerak*'ım, ona doğru yürürken, gözleri göğsümde bir ateş yakacak şekilde ona sabitlenmişti. Özellikle de ona kolayca verdiği ismini kullandığında. "Söylesene, siz ikiniz gençken buradaki *Vorakkar* bütün *saruk*'u topladı mı?"

Maeva'nın gözlerinde bir şey parladı ve kılıcımı kınına sokarken korkumun yayıldığını hissettim.

Errok kollarını çitlere yaslayarak ona yaklaştı ve devam etti, "Çünkü az önce *Dothik*'te birlikte geçirdiğimiz zamanı tartışıyorduk. Yasak olmasına rağmen bir dişiyle çiftleşirken generalimiz tarafından nasıl yakalandığı hakkında. Aslında çok yakalandı. Bu bir mucize-"

Errok'un kolunu tuttum ve onu uzaklaştırdım.

Vokking piçi.

"Ne yapıyorsun sen?" Ona tısladım.

Sırıttı, ona vurduğum yerden dudağına hala kan damlıyordu. Maeva'nın benim için önemli olduğunu çok iyi biliyordu. Belki karmaşık arkadaşlığımızın boyutunu bilmiyordu ama kendisini ilgilendirmeyen bir şeye burnunu sokmaması gerektiğini bilmeliydi.

"Onu bir keresinde kendi kız kardeşimle yakalamıştım," dedi Maeva, sesi aldatıcı bir şekilde sakindi. "Yani buna inanabilirim."

Errok dönüp ona baktı ve ben yüzümün buruşmasını zorlukla engelledim.

Bana bakıyordu. Başka birine Errok'un sözlerinden ya da kendi itirafından etkilenmemiş gibi görünebilirdi.

Ama bana değil. Çenesinin nasıl gergin olduğunu gördüm. Gözleri çok parlaktı.

O geceyi hatırladım, Laru ve benimle karşılaştığında yüzünde beliren yıkımı hatırladım. Daha yeni reşit olmuştum. Her ne kadar sadece öpüşmüş olsak da, Maeva'ya bunu yapmak çok korkunç bir şeydi, özellikle de onun bana karşı olan duygularını bildiğim halde karşılık vermemişken. En azından *o zaman*.

Ama genç ve aptaldım, aklımdan çok sikimle düşünüyordum. Bir parçam Maeva'nın bunu öğrenmesini umuyordu. Böylece belki benden nefret ederdi. Belki bu onu benden uzaklaştırırdı. Çünkü *Dothik*'e gittiğimde hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Bana söylediği gibi zalimce davranmıştım.

"Kız kardeşin mi?" Errok kaşlarını kaldırarak sordu. Gerçek bir şaşkınlıkla bakması içimi titretti, sanki doğrulamak istercesine bana döndüğünde kendimi daha da canavar gibi hissetmeme neden oldu.

"Bizi yalnız bırak," diye emrettim, sesim sert, gözlerim buz parçaları gibiydi.

Ona kızmıştım ama onunla daha sonra konuşacaktım. Bu alışılmadık bir olay değildi. Errok yine sınırlarını test ediyordu. Bu her zaman yaptığı bir şeydi, hatta en başından beri.

Ama şimdi, savunmasız bir yerime baskı yapıyordu. Muhtemelen en savunmasız yerime. *Onun*.

Errok ona bir kez daha sırıttı.

Maeva yumuşak bir sesle, "O kesiğin üzerine biraz *uudun* koy, *pujerak*," diye emretti.

"Belki bunu benim için yapabilirsin, *mokkira*," diye cevap verdi ve vücudumun sertleşmesine neden oldu.

"Yeterince küçük," dedi, sesi aldatıcı bir şekilde hafif ve havalıydı, göğsümü rahatlattı. "Eminim kendi başının çaresine bakabilirsin ve benim zamanımı boşa harcamazsın."

Küçük bir gülümseme sert sözlerini yumuşattı. Errok'un yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Onu şok etmişti. Bakışları kızın üzerinde gezinirken bu şaşkınlık hızla eriyerek kaşlarını çatmaya dönüştü. Onu okumaya mı çalışıyordu?

İyi şanslar, Errok. Onu yıllardır tanıyorum ve bazen ben bile onu okuyamıyorum, diye düşündüm.

Adam uzun uzun baktıkça kadın kaşlarını kaldırdı. Boğazından kısık bir kıkırdama yuvarlandı.

"Özür dilerim, *mokkira*. Oldukça haklısınız," dedi, başını saygıyla eğerek, azarlanmış bir ifadeyle.

Errok eğitim alanından çıktı ve sadece ikimizi bıraktı. Maeva, alt kısmı hâlâ kan lekesi olan kürkünü omuzlarına daha sıkı doladı. Sabahları gün geçtikçe daha soğuk, öğleden sonraları daha serin oluyordu.

"Özür dilerim Maeva," dedim sessizce, ona doğru bir adım atarak. "Hiçbir şey söylememeliydi. Bu... bu hiçbir şey ifade etmiyordu."

Başını yana eğerek beni süzdü. "İstediğin her şeyi yapmakta özgürsün *Vorakkar*. Neden benden özür dileme ihtiyacı hissediyorsun?"

Bir parçası kızgındı. İncinmişti.

Ona *Dothik*'teki kadınlardan hiç bahsetmemiştim. Bu, hayatımın ondan tamamen ayrı tuttuğum bir parçasıydı... çünkü bunun

onu üzdüm. Çünkü benim hakkımda ne hissettiğini hep biliyordum. Çünkü bir parçam her zaman ona karşı *sadakatsiz* hissetmişti.

Sanki yaptığım şey yanlışmış gibi... Her Dakkari erkeği, gözüne çarpan her dişiyle yatmak istediği bir kızışma döneminden geçse bile.

Saruk'ta dişiler de vardı elbette. Maeva'nın duyduğuna şüphe olmayan dişiler. Ama o dişiler arasında en çok pişmanlık duyduğum Laru'ydu.

Maeva'nın güvenine o kadar çok ihanet etmişim ki, arkadaşım olarak kalması bile bir mucizeydi.

Ancak kim olduğumu değiştiremezdim. Küçük bir çocukken verdiğim kararları. Ama *şimdi* hayatımın geri kalanının yolunu gösterecek kararlar alıyordum.

Onu da içeren kararlar. En azından ben öyle umuyordum.

Elim hafif kanlı olsa da ileri uzandım ve yüzünü avucumun içine aldım.

"Maeva," diye mırıldandım, gözlerim onunkiler arasında gidip geliyordu, "başka kimse olmadı. Bir süredir yok."

Bakışları parladı, öfke orada çok parlak bir şekilde yanıyordu. Döndüğümünden beri ondan gördüğüm az sayıdaki korunmasız duygulardan biriydi. *Neredeyse* rahatlamış gibi hissettim. Bana karşı olmak istediği kadar kayıtsız olmadığını bilmek.

Yüzünü başka tarafa çevirdi.

"Biliyor musun," dedi usulca, "bazen keşke daha gençken Ojinu'nun kur yapmasını kabul etseydim diyorum. Belki o zaman bu kadar çok zaman kaybetmezdim."

Aniden sözünü kesti, çenesi gıcırıyor, burun delikleri açılıyordu.

Yüz hatlarımda kara bir ifade oluşmuştu. Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum ve bana kızacak olsa da -yine- ona "Kur yapmaya devam etmeye cesaret edemezdi," dedim.

"Neden?" diye ısırdı. "Benden hoşlanmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Ojinu bizim *sarukta* bir erkekti. Son duyduğuma göre artık *Dothik*'te yaşıyormuş, iyi ki kurtulmuş. Ama Maeva'dan etkilenmiş, ona kur yapmaya başlamıştı...

Ona karşı dürüst olmam gerekiyordu, her ne kadar dün gece böyle bir şey yapmayacağına dair güvence vermiş olsa da, bu yüzden benden daha fazla nefret edebilirdi.

"Ona durmasını söyledim," dedim şok olmuş, genişlemiş gözleriyle karşılaşarak. "Seni takip etmekten vazgeçmesi için onu korkuttum."

Sonra gözleri kısıldı. "Sen *ne*?"

"O senin için yeterince iyi değildi, *seffi*," dedim, sesim hırçındı. Bana baktı.

"Senin... bunu yapmaya hiç *hakkın* yoktu," diye fısıldadı, yumrukları iki yanında sıkılmıştı. "Özellikle de *senin*!"

"Sana kur yapıyordu ama başkalarıyla yatıyordu, *onlara* tutmaya niyeti olmadığı sözler veriyordu," diye karşı çıktım, kaşlarım çatılmıştı. "O onursuz bir erkekti ve senin zamanını bile hak etmiyordu."

Bir insanla yatmakla ilgili söylediği iğrenç şeylerden bahsetmiyorum bile... Maeva'yı ilk beceren o olacaktı, diğer Dakkari'lere bunun nasıl bir şey olduğunu anlatacaktı. Bunları ben kulağımdayken söylemişti -son hatasıydı- ve ben de öfkeyle üzerine atlamış, neredeyse onu öldüresiye dövmüştüm. Beni ondan kurtarmak için beş erkek gerekti.

Ondan sonra Maeva'ya bir daha hiç bakmadı.

"Seni koruduğum için özür dilemeyeceğim," diye homurdandım. "Bunun için benden nefret etsen bile *asla* özür dilemeyeceğim."

Zor nefes alıyordu ve sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakıyordu.

Eli parladı. Yüzüme bir tokat atacağını düşündüm ama sonunda göğsüme bir şey vurdu.

Aramızdaki yere düştü. Altın bir iple düzgünce bağlanmış, rulo haline getirilmiş bir parşömen parçası.

Onu elime aldığımda, yarın sabah haberciyi göndereceğim Rath Tuviri'nin sürüsünün *mokkira*'sına gönderdiği mesaj olduğunu fark ettim.

Doğrulup ona baktığımda bakışlarımı sabit bir şekilde karşıladı, çenesi kalktı. Yüzündeki öfkeyi sildi, ancak öfkenin izleri bastırılmış dudaklarında ve sertleşmiş gözlerinde kalmıştı.

"Seni sevdiğim için utanmıyorum, Kiran."

Dondum kaldım, etrafımızdaki dünya sessizleşiyor gibiydi.

Maeva devam etti: "Bu aşkın aptalca ve budalaca olduğunu düşündüğünü biliyorum." Kaşlarımı çattım. "*Nik*, Maeva, ben-"

"Ama bundan utanmıyorum. Çünkü seni elimden geldiğince sevdim. Ve ne kadar genç olsam da... sana karşı hissettiklerim hala saftı. Annem bana bunu söylemişti. Kalbim seni korkusuzca sevecek kadar açık olduğu için gurur duymam gerektiğini."

Dilimde sözcükler uçtu, oluşturamadığım sözcükler.

"Ama seni sevmek için bu kadar zaman harcadığım için utanıyorum" dedi. Göğsüm sıkıştı, donuk, zonklayıcı, tanıdık bir ağrı yayıldı. "Hayatımın büyük bir kısmını."

Onun sevgisini asla hak etmediğimi herkese söyleyen ilk kişi ben olurdum. Bunu biliyordum. Her şeyin sonuna doğru onu bu kadar itmemin nedeni de buydu.

"İstediğim son şey seni incitmekti," dedim sessizce, yüzümün hatları çizilmiş, kalçamdaki kesik zonklamaya başlamıştı.

"Biliyorum. Buna inanıyorum," diye fısıldadı. "Ama yine de yaptın, Kiran. Ve sen canımı çok daha fazla yaktın."

İrkildim, göğsümde başka bir sızı belirdi.

"Lütfen bunun teslim edildiğinden emin olun," dedi, yumruğumda sıkılı duran parşömeni başıyla işaret ederek. "Bu benim için çok önemli."

Arkasını döndü ama sonra durakladı.

"Söylediklerimde ciddi dim Kiran," diye mırıldandı, sırtı bana dönüktü. "En iyisi unutmaya çalışmamız. Her şeyi. Bunun işe yaramasının tek yolu bu."

Sonra, sözleri midemi ekşiterek uzaklaştı. "Maeva," diye seslendim, sesim gırtlaktan geliyordu. "Maeva!"

Durmadı. Çağrılarımı aldırmadan yoluna devam etti. Başımı gökyüzüne doğru eğdim ve uzun bir nefes verdim. "Vok."

BÖLÜM YIRMI İKİ

"A iyi misin, *mokkira*?" Hinna usulca sordu. "Bugün çok sessizdin." Genelde sessizimdir," dedim ve yatağımın kenarına tüneyerek otururken ona küçük bir gülümseme verdim. Ancak bu her zaman böyle olmamıştı. Daha küçükken Laru ve annem, fırsat verilirse günlerce kendi kendime sohbet edebileceğim konusunda sık sık şakalaşırlardı.

"Belki de," dedi Hinna, saçlarımı tarayıp bukleleri düzeltmeye çalışırken kaşlarını çatarak. "Ama bugün *daha* sessiz görünüyorsun. Fark etmeden edemedim. Çırağın bile bana bir şeylerden bahsetti."

Benden mi bahsediyorlardı? Gerçi Essir'in Hinna'yla özel olarak konuşmak için eline geçen her fırsatı değerlendireceğinden ve benim hakkımda dedikodu yapacağından şüpheleniyordum.

Bir nefes çektim. Hepsi Kiran'ın suçuydu. Tabii ya.

"Ben iyiyim," dedim yüz ifademi yumuşatmak için çaba sarf ederek. "Sanırım sadece ziyafet konusunda gerginim."

Tamamen yalan değil, gerçi hayatım boyunca sayamayacağım kadar çok Dakkari ziyafetine katılmışım. Ama bu benim Horde'daki ilk ziyafetimdi. Burada geçireceğim süre boyunca yakından tanıyacağım varlıklar üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyordum.

Ve doğal olarak, ruh halim bozulmuştu. Sabahtan beri bozuktum. Ve bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyordum, konuşmamızın ön plana çıkardığı tüm çirkin duyguları nasıl işleyeceğimi bilmiyordum.

Ama bu bir süreç, değil mi? Düşündüm.

Kırık bir kemik gibi. İlk seferinde düzgün iyileşmediyse, tekrar kırılması gerekirdi.

Kiran beni kırmıştı. Sonra *ben* kendimi kırdım. Ve her ikisinde de doğru düzgün iyileşmemiştim.

Sürüde olmak, Kiran'a bu kadar yakın olmak... kendimi yeniden kırıyormuşum, kendimi en temel parçalarım ayırıyormuşum gibi hissettim.

O kemiği kırmak... hoş bir şey değildi. Acıtması gerekiyordu. Uzun zamandır içimde biriken her şeyi ortaya çıkarması gerekiyordu.

Kucağıma bakarak tereddütle, "Sana bir şey sorabilir miyim Hinna?" diye sordum.

"Elbette," diye anında cevap verdi.

Hinna'nın bana daha önce giymem için getirdiği elbisenin hafif kumaşıyla oynadım. Açık morun güzel bir tonuydu. *Drukkar Denizi*'nin sabahın erken saatlerinde, gelgitlerin sakın olduğu zamanki rengi.

"*Vorakkar* neden hâlâ bir *Morakkari* almadı?" diye yumuşak bir soru geldi.

Eli saçlarımda durakladı.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Hinna, aynı şekilde yumuşak bir sesle. "Sürümüzdeki dişiler ilgilerini açıkça belli ettiler. Güçlü soylardan gelen dişiler. Ama tek bir gecenin ötesinde, onların ilgisine karşılık verecek gibi görünmüyor."

Tek bir gece.

Sürüsündeki kaç dişiyi yatmıştı?

Peki bu soru neden içimde böyle yakıcı bir acıya yol açtı?

"Uzun zamandır bir diş almadım. Ölü Dağ'ın öncesinden beri," dedi Hinna. "En azından söylentiler böyle. Bir *Vorakkar* için garip, değil mi?"

Boğazımı temizledim. "Bilemem. Hiç bir sürünün içinde yaşamadım. Ve bizim *Sorakkar*'ımız kraliçesine her zaman sadıktı."

Ve bu gece ziyafette, hiç şüphesiz düzinelerce çiftleşmemiş, umut dolu dişinin onun masasına kadehlerini sunmasına tanık olmak zorunda kalacaktım.

Bir zamanlar ben de onlardan biriydim.

Umutluydum. Kendine güvenen. Bir aptal.

"Sorduğumu unut," dedim, omzumun üzerinden ona küçük, sıkı bir gülümseme attım. "Şimdiye kadar çiftleşmiş olmasını bekliyordum."

Parmakları saçlarımdan arasından kayarken tereddütü hissediliyordu. "*Vorakkar*'ı uzun zamandır mı tanıyorsun?"

Boğazımın arkasından bir ses çıkardım.

"Neredeyse tüm hayatım boyunca," diye cevap verdim. "İyi arkadaşlık."

Kulağa yalan gibi geliyordu. *Çok* iyi arkadaşlık, en iyileriydik. Bir zamanlar. Ve ben hep daha fazlasını istemiştım... Gerçi bir yanımda Kiran'ın tereddütlerinin her zaman farkındaydı.

Bir nefes verdim. Ben de ona haksızlık etmişim. İnsan sevdiğine yardım edemezdi tabii ki. Kimi *sevmediğine* de yardım edemezdi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Hinna usulca.

Boğazımdan bir kahkaha fokurdadı. "Şu anda bizi gören biri yabancı olduğumuzu düşünürdü."

"*Nik*," dedi başını sallayarak. "Buna inanmıyorum. Bir şekilde birbirinize bağlı olduğunuz çok açıktı. Bu herkes için açık olurdu."

İç çekerek elimi yukarı kaldırdım ve annemin kolyesini kavradım. Elbisemin dekoltesi göğüslerimin arasındaki vadiyi ortaya çıkarıyordu. Kolye tam karşımdaydı ve onu sıkıca kavradım.

Eğer *Lomma* hâlâ hayatta olsaydı, ne derdi merak ediyordum. Kiran'ın dönüştüğü erkek hakkında ne düşünürdü.

"Bana her şeyi sorabilirsin *mokkira*," dedi Hinna aramızdaki sessizlik uzadığında. "İstemediğini biliyorum ama ben senin *piki*'nim. Böyle bir unvana sahip olmak bana büyük bir onur veriyor ve bu nedenle sana çok güveniyorum."

Ne dediğini anladım.

"O zaman senden casusum olmanı isteyebilirim?" Alay ettim.

Dudaklarından küçük bir kıkırdama döküldü. "Eğer istersen, olabilirim. Kimse beni fark etmez, bu da bir casus için faydalı bir özelliktir."

Ses tonunda küçük bir acı kırıntısı duyduğumda kaşlarımı çattım. Bir suçluluk duygusuyla yeni arkadaşım hakkında pek bir şey bilmediğimi fark ettim. Kendimi *mokkira* olarak yerimi almaya o kadar kaptırmışım ki onun hayatı hakkında hiçbir şey sormamışım.

"Bir ailen var mı?" Ben sordum. "Bir eş?"

"Benim *Lomma*'m bir *bikku*," dedi Hinna bana. "*Vorakkar* benden senin *piki*'n olmamı istemedi önce yemek dağıtmak için çalışıyordum. Babam bir *darukkar*'dı ve çok *da* iyiydi ama uzun zaman önce öldü."

"Üzgünüm," diye fısıldadım, bakışlarıyla buluşmak için döndüm, özellikle de gururuna karışan üzüntüsünü duyduğumda. "Annemi kaybettim. Bu dünyada katlanılması gereken en kötü şeylerden biriydi."

Bakışlarında anlayış belirdi ve başını salladı. "Onu hâlâ çok özleyorum. Bazı günler diğerlerinden daha kötü geçiyor."

İçimi bir keder dalgası kapladı çünkü tam olarak ne demek istediğini anlamıştım. Bazen, annemin hoşuna gideceğini ya da eğlenceli bulacağını düşündüğüm bir şey gördüğümde, ilk içgüdüm koşup ona söylemek olurdu... sadece hatırlamak için. Bunca zaman sonra bile. Bazen gitmiş olması beni hala *şaşırtıyordu*. Bazen hala nefesimi kesiyordu.

Gözlerimi kırıştıtarak görüşümdeki ani bulanıklığı giderdim ve Hinna'nın elini sıkmak için öne doğru uzandım.

Titreyen bir nefes verdi, omuzlarını öyle bir oynattı ki, sözlerinin ötesine geçmeye çalıştığını düşündüm.

"Yine de eşim yok," dedi. "Henüz yok." "Bir tane ister misin?"

"Oh *lysi*," dedi saçımla işini bitirirken. Yarısını arkadan tutturmayı ve asla taklit etmeyi umamayacağım karmaşık bir örgü şeklinde düğümlmeyi başarmıştı. "Ben de bir sürü çocuk istiyorum."

Güldüm. "Sürü mü?"

"*Lysi*. Ama hiçbir erkek ilgi göstermedi."

Bunu düşündüm. "Bu doğru değil. Çırağım senden oldukça etkilenmiş görünüyor."

"*Essir* mi?" diye sordu, ses tonu şaşkındı. Demek onun gerçek adını biliyordu.

"Onu uzun zamandır tanıyorum," dedi, ses tonu umursamazdı. "Onu potansiyel bir eş olarak görmüyorum."

Karşılıksız aşk o zaman.

Bu konuda umursadığımdan daha fazla deneyimim oldu.

Hinna saçıma son rötuşları yaptı, altın kaplama çiçeklerle süsledi, bu çiçekleri sürüden bir yerden almış olmalıydı, çünkü kesinlikle bana ait değillerdi.

Yataktan kalktım ve ayak bileklerime kadar inen elbisemi düzelttim. Gece serin olsa da kürk şalıma ihtiyacım olmayacağını biliyordum. Ateşler yakılacak, içki içip dans edecek ve ziyafet çekecektik. Bu beni oldukça sıcak tutacaktı.

"Gidelim," dedim, ikimizi *de volikimden* uzaklaştırarak. Sürünün ön tarafına doğru davul seslerini, müziği duydum. Ziyafet çoktan başlamıştı.

Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım.

İç çekerek, öğleden sonra fark etmeye başladığım kişinin *Darukkar* olduğunu gördüm. Gözden uzak durmaya çalışsa da her zaman bana yakındı, her zaman izliyordu.

Kiran beni korumaya almıştı.

Kaşlarımı çatarak, nöbetçiyi görmezden gelerek ilerledim.

Çok sık sinirlenmezdim ama sinirlerim tepeme çıkmaya başlamıştı. Her zaman yaptığım gibi uzun nefesler aldım ve rahatlamak için annemin kolyesini sıktım. Bu bana ziyafete çenemi dik tutarak ve dudaklarımda küçük bir gülümsemeyle gitmeme yetecek kadar güç verdi.

Ziyafetin tadını çıkarmaya kararlıyım. Kiran'la bu sabah yaşadığımız tartışmayı unutmaya kararlıyım. Her şey yoluna girecekti.

Dakkari sürüsü üyelerinin oluşturduğu yoğun kalabalığın arasından geçerken selamlaşmaları duydum.

Yanlarından geçerken unvanım saygıyla mırıldanıldı ve ben de başımı eğerek beni karşılayanlara küçük bir tebessümle karşılık verdim. Gözleri sonunda Hinna'ya kayd, şüphesiz Dakkari dışisinin geldiğimden beri neden neredeyse sürekli beni takip ettiğini merak ediyorlardı.

Davullar gürültülüydü, *sarukta* çalınan ilkel, tanıdık bir ritim tutturuyorlardı. Şölen ilk gün gördüğüm açık alanda düzenleniyordu. Sağ tarafta yükseltilmiş bir kürsü, dans edenleri ve kenarlara yayılmış altın kadehler içinde yığınla yemek ve mayalanmış bira dolu çeşitli masaları görüyordu.

Düzinelerce vücut davulun ritmiyle hareket etmeye başlamıştı bile. Ziyafete biraz geç kaldığımızı gördüm, çünkü çoğu yemeğin ortasındaydı ya da yeni bitirmişti. Çoğu kadehlerine gömülmüştü.

Her ne kadar bakmamaya çalışsam da, kalabalığın arasından geçip her şeyi yöneten büyük, altın renkli, taht benzeri koltuğa doğru ilerlemeye devam ederken bakışlarım yükseltilmiş kürsüyü takip etti ve oraya takılıp kaldı.

Kiran orada oturuyordu. Tek başına. Ayrı.

Yakışıklı, sert yüz hatları derin, düşünceli bir ifadeye bürünmüştü. Dirseğini tahtın koluna dayamış, elini çenesinin altında birleştirmişti. Diğer eli tahtın diğer koluna vuruyordu. Huzursuzdu. Ne için?

Gördüğüm kadarıyla yemeğini bitirmişti. Bir *bikku* elinde *wrissan* ve *lobbas* kökleriyle dolu başka bir tabakla kürsüye yaklaştığında onu eliyle uzaklaştırdı.

Kiran önündeki büyük kalabalığı tarıyor, dans edenleri izliyor, sürü üyelerinin ziyafet çekmesini, gülüp içmesini seyrediyordu.

İlk defa yalnız olup olmadığını merak ettim. *Vorakkar* olmak yalnız bir şey miydi, özellikle de henüz bir *Morakkari* almamışken.

İzole edici hissettirdiğini hayal ettim. Bir sürüye liderlik etmek ve gerçekten onun bir parçası olmamak. Gözleri benimkileri buldu ve tahtında doğrulduğunu, elinin çenesinden uzaklaştığını gördüm. Öne doğru eğildi, gözleri benimkilere sabitlendi,

Neredeyse olduğum yerde donup kalacaktım.

"*Mokkira*," diye tanıdık bir ses geldi ve başımı çevirdiğimde Addie'nin beni dolu bir masaya doğru el sallayarak götürdüğünü görerek uzun bir nefes aldım.

Hinna bir an tereddüt ettikten sonra yönünü değiştirdi ve beni Dakkari eşi olduğunu tahmin ettiğim kişinin kucağında tünemiş olan hamile insan dışının yanına götürdü.

Masanın çoğunun insanlarla dolu olduğunu fark ettim. Addie ve bana geniş bir sırtış atan Gabe ile tanışmıştım. Ancak Kiran'ın sürüsündeki diğer dört insanla tanışmamıştım ve Addie tanıştırma konuşmasını yaparken gözlerim merakla onları taradı.

"*Mokkira*," dedi elini masaya doğru sallayarak. "Cass, Seb, Jeremiah ve Lysa ile tanış, sana bahsettiğim diğerleri."

Hinna yanımda kaskatı kesildi, şüphesiz Addie onların izni olmadan isimlerini söylediği için. Ama insanların, kendilerine verilen isimlerle tanıştırmaktan Dakkari kadar hoşlanmadıklarından şüpheleniyordum.

Neyse ki Addie benim unvanımı kullanmıştı, yoksa Hinna şoktan düşecek ve muhtemelen bunu Kiran'a bildirecekti.

Gözlerim insanların üzerinde geziniyor, isimlerini yüzlerine bağlıyordu. Hepsine gülümsedim ve başımı saygıyla eğdim.

Cass ve Lysa grubun iki kadın üyesiydi. Seb ve Jeremiah ise erkeklerdi. Aslında Lysa ve Jeremiah birbirlerine yaslanmış, Jeremiah'nın kolunu Lysa'nın omuzlarına atmış halde çiftleşmiş gibi görünüyorlardı. Saçları ağarmış, yaşlı bir çifttiler. Jeremiah ilk geldiğimde gördüğüm erkekti.

Cass, Lysa ve Jeremiah'dan daha gençti ama benden on yaş kadar büyük olduğunu tahmin ediyordum. Daha yeni ağarmaya başlamıştı ve masanın ucunda sessizce oturmuş, bana şüpheyle bakıyordu ama ona baktığımda başıyla selamımı geri çevirdi.

Seb, Cass'ten biraz daha genç görünüyordu. Yüzünün çizgileri yıpranmış, teni koyulaşmıştı. Gabe gibi o da güçlü ama kıvrak görünüyordu.

Dakkari erkeklerinin kaba kuvveti, hayatım boyunca gördüğüm kordonlu kaslar ve iri cüsseler.

Bütün insanlar beni, benim onları incelediğim kadar merakla inceledi. Hiç şüphe yok ki Addie onlara benden, *volikimde* konuştuklarımızdan bahsetmişti.

"Bu da benim eşim," dedi Addie, sanki yeterince açık değilmiş gibi. Dakkari erkeğinin iri omzunu okşayarak oradaki pürüzsüz eti okşadı. "O burada bir *darukkar*."

Dakkari dilinde ona bir selam mırıldandım, unvanına saygı için başımı eğdim, o da aynısını yaptı.

"Gel, otur," diye emretti Addie ve Dakkari arkadaşından mırıldanarak azarlayıcı bir söz işitti. Bana emir verme yetkisi yoktu. Ben sadece *Vorakkar*'a karşı sorumluydum ama alınmadım. Yine de bana özür diler gibi bir bakış fırlattı. "Gelip oturup yemek yer misiniz? İkiniz de?"

"*Lysi*," dedim Hinna'ya bir bakış atarak. "Oturacağız. Tabii *lomma*'nızla oturmak istemezseniz."

Hinna dudağını ısırdı ve başını salladı. "Burada kalabiliriz, *mokkira*."

Gabe taburesinden kalkıp masanın sonundaki tabureleri karıştırarak iki boş tabure getirdiğinde başımı salladım. Bana bir kez daha sırtarak elimi tuttu ve beni hazırlıksız yakaladı.

"*Kakkira vor*," diye mırıldandım, oturmama yardım ederken biraz kafam karışmıştı. Hinna kendi taburesine otururken omurgası dik bir şekilde ona onaylamayan bir bakış attı.

Tüm bu süre boyunca Kiran'ın yakıcı bakışlarını hissettim. Kürsüye doğru bir bakış fırlattığımda, şu anda mayalanmış bira kadehini doldurmakta olan *bikku*'nun etrafındaki kararmış ifadesini gördüm.

Kendi kadehim önüme itildi ve yemek yiyebilmemiz için tabaklar masanın ucundan aşağıya doğru karıştırılırken bir yudum aldım.

"Seninkini sulandırmıyor musun?" Addie kıkırdarak sordu.

Demlemeyi kastettiğini anlamadan önce şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "*Nik*. Neden?"

Ben kendi kadehimi bırakırken Hinna da kendi kadehinden bir yudum aldı.

"İnsanlar için oldukça güçlü bir madde," dedi Gabe yanımda, omuzlarımız birbirine çarpına kadar yaklaşarak.

"Öyle mi?" Bakışlarım onunkilerle buluşunca sordum. "Bilemem. Neredeyse tüm hayatım boyunca vardı."

Gabe gözlerini kırptırdı, yanakları biraz kızarmıştı, rengi saçlarıyla uyumluydu. Diğer insanlar muhtemelen kendilerininkini sulandırmış olsalar da, ziyafete biraz geç kalmıştık ve gözlerinin parlaması bana muhtemelen kendi kadehinden bir iki kadeh içmiş olduğunu söyledi.

"Ne oldu?" diye sordum. Çırağım Essir'in Hinna'yla konuşurkenki halini hatırlatan bir şekilde teninde beliren kızarıklığı izleyerek sordum.

Başını salladı, koyu renk bukleleri kulaklarının ucuna değiyordu. "Yok bir şey. Sen sadece çok..."

"Çok ne?" Yanlış bir şey yapıp yapmadığımı merak ederek kaşlarımı çatarak sordum.

"Çok güzel."

Yutkundum, neredeyse geri çekiliyordum. Sözlerini reddetmek dilimin ucundaydı. Hayatımda bana hiç '*güzel*' denmemişti. Bu iltifat son derece tuhaftı, özellikle de *her zaman* farklı olduğum, tuhaf görüldüğüm bir Dakkari *sarukunda* büyümüşken.

İltifattan memnun olsam da karnımı bir rahatsızlık kapladı. Bakışlarım tekrar Kiran'a kaydı -çenesi gergindi, gözleri Gabe ve bana sabitlenmişti- sonra gözlerimi kaçırdım. Kiran kesinlikle benim güzel olduğumu hiç düşünmemişti. Çıplak vücuduma karşı duyduğu tiksintiyi gayet iyi hatırlıyordum.

Bu gecenin tadını çıkar, diye kendime hatırlattım.

Gabe hâlâ benim tepkimi bekliyormuş gibi kızarıyordu ve ben de ona dişlerimi göstererek gülümsedim.

İçimdeki kibirli yaratık, insanlar arasında güzel sayılıp sayılmadığımı merak etti. İçimdeki kibirli yaratık öyle olduğumu *umuyordu* çünkü uzun zamandır çok yabancıydım.

"*Kakkira vor,*" dedim. "Teşekkür ederim."

Sırtışı benimkinden daha genişti ve yemek tabağına uzanarak onu önüme getirdi. "Al. Ye."

Başımı salladım ve tabağı Hinna'ya doğru iterek yemeğe başladık. O kadar da aç değildim -Kiran'la daha önce yaptığımız konuşma günün büyük bölümünde iştahımı kaçırmıştı- ama yemeye başladığımda açlığım aniden kendini belli etti.

Karnımızı doyururken etrafımızdaki konuşmaları dinlemekle yetiniyordum. Addie'nin eşinin arkadaşları olan birkaç *darukkar* da masada oturuyordu ve Dakkari ile evrensel dilin karışımı ilginçti.

Kafa karıştırıcı. Addie biraz Dakkari biliyordu ama Gabe de dahil olmak üzere insanların çoğu bilmiyordu.

Ama yeni sesleri dinlemek ve yiyip içerken sohbetin konularını çözmeye çalışmak eğlenceliydi. Bir şeyi anlamadığımda - Jeremiah ve Gabe toprakla ilgili bir şey tartışıyorlardı ve şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalıydı - Gabe eğilip beni bilgilendirmeye çalışıyordu. Jeremiah ve Gabe'in sürünün ekinlerine yardım ettiğini öğrendim. Don ekinlerini ekiyorlardı ama güney topraklarındaki toprak onların alışık olduğundan daha sıkıydı.

"Güneydeki topraklarda don mahsulü pek yetişmiyor," dedim ona.

"Belki daha kuzeyde olsaydık. Benim *Saruk*'umdakiler toprak tekrar çözülene kadar ekim yapmakla uğraşmazlar bile. Soğuk mevsimde çok fazla kurutulmuş et yeriz." Gabe birasından bir yudum daha aldı ve geldiğimizden beri boynunda giderek artan kızarıklık beni büyüledi.

Neredeyse

Addie onunla dalga geçene kadar bu konuda endişeliydi.

"Belki toprak çözüldüğünde ekim işlerinde bize yardım edebilirsin," diye usulca takıldı Gabe, dişlerini göstermeyen küçük bir gülümsemeye.

Göz kırptım. Biranın karnımı ısıttığını hissettim. Kendimi hafif hissetmeye başlamıştım. Daha mutlu.

"Eğer o kadar uzun süre burada kalırsam," dedim, nedenini tam olarak bilmediğim bir gülümsemeye.

"Belki kalmak için bir neden bulursun," dedi, kaşlarından birini kaldırarak bana baktı, bakışları gözlerim arasında gidip geliyordu.

Ona bakmanın hoş olduğunu fark ettim. Belki gördüğüm diğer bazı erkekler kadar hoş değildi -özellikle biri- ama yüz hatlarına bakmak hoşuma gidiyordu. Hinna da öyle görünüyordu, akşam boyunca ona kaç kez baktığını düşünürsek.

Dudaklarımda bir gülümseme, dilimin ucunda bir karşılık vardı ve sonra Gabe'in arkasında, kürsünün yakınında bir hareket gördüm.

Sonra gülümsemem kısa bir süreliğine de olsa kayboldu. Cesur kadınlardan ilkinin Kiran'ın boş masasına yaklaşmaya başladığını gördüğümde midem bulandı.

Horde'a geldiğim gün annemin kolyesi hakkında yorum yapan kadındı. Mürekkep gibi ipeksi siyah saçları, kürsüye çıkan merdivenleri tırmanırken kalçalarına doğru salınıyordu. Altın rengi bacaklarını ortaya çıkaran post bir etek ve kumaşına altın boncuklar işlenmiş sırtı açık bir üst giymişti.

Elinde bir kadeh duruyordu ve kadehi Kiran'ın masasına koymasını içim bulanarak izledim. Kalabalık sessizleşmeye başlamıştı. Gençken kadehimi Kiran'a sunduğum geceki o sersemletici gerginliği hatırladım. Heyecan ve güvenle dolup taşan o heyecan... ancak reddedileceği belli olunca kül olup gitmişti.

Ne kadar aptal, umutlu ve saf olduğumu düşünerek neredeyse irkiliyordum. Ama bu benim geçmişimdi, diye kendime hatırlattım. Utanacak hiçbir şeyim yoktu. Umutlu ve heyecanlı olmakta bir sorun yoktu. Eninde sonunda kendime gelmiştim, değil mi?

Belki de yapmamışımdır, diye düşündüm, kadının elinin Kiran'la konuşurken koluna düştüğünü gördüğümde boğazımda safranın yükseldiğini hissettim.

Tekrar öne döndüm ve neredeyse boş olan kadehime baktım. Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, bir *bikku* elinde bir sürahiyle yanıma geldi ve kadehi yeniden doldurdu.

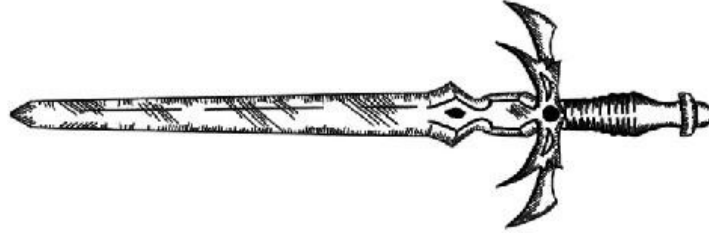
Uzun bir nefes daha çektim ve Gabe'in gözlerini üzerimde hissettim. Onlarla buluştuğumda, "Şimdi benimle dans eder misin?" diye sordu.

Bakışlarım kısa bir süreliğine Kiran'a kaydı. Kadınla konuşurken yüzündeki dikkatle boş ifadeyi gördüm, ama gözleri tekrar benimkilere kaydı.

Unutmak istedim.

"*Lysi*," dedim, ayağa kalkarak. "Kalkacağım."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

TOnun ziyafetinin özel bir tür cehennem olduğunu fark ettim.

Don bayramı zaten yakında gelecekken bunu neden duyurduğumu merak ediyordum ama biliyordum. Sürünün Maeva'nın gelişini ve güney topraklarına varışımızı kutlamasını istemiştim.

Kötü bir ruh hali içinde, masama kadehini getiren beşinci kadına kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. Gözlerim bana yaklaşmasını çok istediğim kadına kaymış olsa da yüz ifademi nötr tuttum.

Asıl adı Tiunu olan ve terzi olarak çalışan bu kadın, diğerlerinin sahip olduğu şeyi teklif ederken umut dolu bakışlarını üzerimde tutuyordu.

"Soğuk mevsim için bir *alukkiri* aramıyorum," diye mırıldandım ona, omuzlarının hafifçe çöktüğünü görünce. Bakışlarım Maeva'ya kaydı, dans ederlerken insan erkeğin elinin onun çıplak omzunu sıyırdığını görünce çenem gerildi.

Tiunu saygıyla başını eğdi. "Eğer fikrini değiştirirsen, *Vorakkar*, çok istekli olurum."

Dişi kürsünün basamaklarından inerken hayal kırıklığıyla içimi çektim. Başka bir dişinin öne çıkmaya başladığını gördüm ve tek istediğim Maeva'nın yaklaşmasıydı.

Ona hâlâ kızgın olmama rağmen, *pujerak*'ım altıncı kadının yolunu kesti ve kürsüye kendisi çıktı.

"Savaşmak istiyor gibi bir halin var," diye yorumladı Errok, masamdaki kadehlerden birini kapıp büyük bir yudum alarak. Bakışları

kalabalığı taradı ve dans eden Maeva'nın üzerine geldi. "Ah."

"Bazen yerini unutuyorsun Errok," diye homurdandım, gözlerimi tekrar ona dikerek yerimden kalktım.

"Bu sabah için hâlâ kızgın mısın?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Sadece şaka yapıyordum, Kiran. Eminim sen-"

"Konu *o* olduğunda," diye homurdandım, yaklaşarak, "uzak dur. İlişkimizin ne olduğu ya da ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. *Lysi*?"

Errok bana sabit bir şekilde baktı. Elini omzuma koyup sıktı. Sessizce, "Kusura bakma ama dostum, senin de bilmediğine dair bir his var içimde," dedi.

Sözleri beni çok etkiledi. Vücudum gergin ve sıkıydı. Bira bile gevşetmeye yardımcı olamadı.

"Seni tanıyorum Kiran," diye seslendi Errok. "Adını hiç söylememiş olsan da onu uzun zamandır tanıyorum. Buna hiç gerek duymadın. O seninleydi. Her zaman. Ve şimdi sonunda onu yanına aldın. Peki sen ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun? Çünkü her şeyden çok istediğim bir dişi olsaydı, inan bana onun başka bir erkekle dans etmesini, gülümsemesini ve gülmesini izlemezdim."

O...haklıydı.

Ne yapıyorum ben? Yumruklarımı sıkarak sorguladım. Ben böyle değildim.

Ben bir *Vorakkar*'dım.

Bir şey istediğimde, onu alırdım.

Peki ya Maeva?

O bir şey değildi. O her şeydi.

Errok'un yanından geçerken Maeva'yı gördüm. Üzerinde onu hayatımdan çıkardığım gece giydiği elbiseyi hatırlatan bir elbise vardı. Açık mor rengi tenini parlatıyordu. Saçındaki altın rengi çiçekler, buklelerini ateş ışıyla birlikte parıltıyordu.

Gülüyordu, başını arkaya atmıştı, yüzünde umutsuzca özlediğim parlak bir gülümseme vardı. Onu dans ederken izlemeyi hep sevmişimdir. Çünkü dans ettiği zaman büyüleyici olurdu. Zarif, yumuşak ve şehvetliydi.

Onu ilk kez istemiştim, onu ilk kez kürklerimin içinde arzulamıştım. -*Saruk*'un ziyafetlerinden birinde onu dans ederken izlemiştim. O zamanlar ikimiz de gençtik ve sonrasında utanmıştım. Çünkü Maeva

arkadaşımdı. Onu bu şekilde arzuladığının farkına vardığımda kendimi garip hissettim çünkü aramızda konuşulmamış bir anlaşmayı bozuyormuşum gibi geldi.

Artık çocuk değiliz, diye düşündüm.

Güzel bir dişiydi. En iyi zamanlarımda bir Dakkari erkeğiydim.

Ve onu kendi kürkümün içinde istiyordum, başka kimsenin değil. Onun derinliklerine kaymak ve orada kalmak istiyordum. Nefes alışlarını dudaklarımla yakalamak ve ona yıllardır hayalini kurduğum her kötü şeyi yapmak istiyordum.

Bana asla sahip olamayacağını iddia etmişti. Onu yalancı çıkarmak istedim.

Ona yıllar önce sevgisine layık olduğumu göstermek istiyordum. Çünkü onun sevgisi hayatımdaki en güzel şeydi. Bunu şimdi biliyordum. Keşke o zaman bilseydim.

İnsan erkek, Gabe, onu gülümsetti. Onu başka bir erkekle bu kadar açık ve korumasız görmek göğsümün pişmanlık ve özlemle ağrmasına neden oldu. Nefes almamı zorlaştırdı. Kıskançlık beni içten dışa yaktı.

Errok'un omzumu tekrar sıkıldığını hissettim.

"Sen yokken kürsüyü ben tutarım," diye takıldı. Ona bakmak için döndüğümde kaşları kalktı. "Senin aksine, ben soğuk mevsim için bir *alukkiri* arıyorum. Geceler uzun, yoksa unuttun mu?"

Nefesim kesildi. "Unutmadım."

Başını Maeva'nın bulunduğu yere doğru eğdi ve ben de doğru söylediğini bilerek başımı öne eğdim. Sık sık ters düşüyor olabilirdik ama ona en çok ihtiyaç duyduğum zamanlarda hep arkamı kollamıştı. Bu yüzden onu *pujerak* olarak seçmiştim. Bu yüzden çok daha iyi bir arkadaşı.

Bu sözlerle kürsüden indim, çizmeli ayaklarım ağır bir şekilde düşüyor ve sürünün bakışlarını üzerime çekiyordu. Ama benim gözlerim sadece Maeva'daydı ve yaklaşırken gözlerimi ondan ayırmadım.

Bana bir işaret vermesini bekliyordum. Bizim için hala umut olduğuna dair bir işaret, eğer ona bir neden verirsem benimle tekrar ilgilenilebileceğine dair bir işaret.

Ama beklemekten bıkmıştım.

Çünkü bana tekrar değer verebileceğini *biliyordum*. Hatırlamasını *sağlayacaktım*. Her şeyi. Onu benim yapacaktım çünkü o *hep* benim olmuştu.

Ama başka bir erkeğin kollarında olduğu zamanı hatırlamasını sağlayamadım.

Dans ettikleri yere ulaştığımda beni ilk gören Gabe oldu. İfadesi şaşkınlığa dönüştü, yüzündeki gülümseme kayboldu ve eli Maeva'nın belinden ayrıldı.

Çenemi ona doğru salladım ve ziyafet için oturdukları masaya doğru başımı salladım. Kaşları çatıldı ve bakışları hemen önündeki kadına kaydı ama kıpırdamadı.

Maeva sanki varlığımı hissetmiş gibi kaskatı kesildi. Döndüğünde, yanaklarında eforundan dolayı hafif bir kızarıklık gördüm, nefesleri hızlı geliyordu. Davullar daha yüksek sesle çalmaya başladı, sanki benim kalp atışlarımla aynı anda zonkluyor, gözlerimiz birleştiğinde tüm bedenimi titretiyor gibiydi.

Yaklaştım. Ona bakarken tek gördüğüm oydu. Kalabalığının sessizliğini fark etmedim. Bakışların denizini fark etmedim.

Belki de onu içerken izlediğim bira kadehinden kaynaklanıyordu ama Maeva'nın gözlerinde bir meydan okuma vardı. Kaşları çatılmış, dudakları büzülmüştü.

Göz ucuyla Gabe'in geri çekilmeye başladığını gördüm. Uzaklaşıyordu. Sanki bana meydan okumayacağını ya da okuyamayacağını biliyordu.

Küçük çemberimizde sadece ikimiz kaldığımızda, kolumu Maeva'nın beline dolayarak dışarı çıkardım.

Onu kendime yaklaştırdığımda dudaklarından öyle sessiz bir soluk döküldü ki, bunu duyan tek kişi bendim. Beli küçüktü, kavramak istediğim geniş kalçalarına doğru genişliyordu.

Maeva'nın kabadayılığı çabucak kayboldu, yerini korku gibi görünen bir şey aldı.

"Dans et benimle, *seffi*," diye gürledim, dudaklarım kulağına değene kadar başımı eğdim. "Çünkü sana ellerini sürebilecek tek erkek ben olmalıyım."

Bu kez ondan kaçan hırıltılı nefes daha yüksekti. Daha öfkeliydi. Sırıttım, vahşi ve karanlık, beklenti göğsümde kıvrılıyordu. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

İddiamı ortaya koyuyorum, diye düşündüm, kararlılık içimde zonkluyordu. Ama bu sözleri yüksek sesle söylersem yüzüme bir tokat atacağını hissediyordum.

Vücutlarımız birbirine yaklaştı. Elbisesinin ipeği çıplak göğsüme değdi. Pençelerimin kürk derisi, elbisesinin yırtmacından görünen kalçasına değdi. Başımı aşağı eğdiğimde meme uçlarını gördüm, sert ve sıkı, onları örten malzemeye karşı zorlanıyordu.

Arzu beni sertleştirdi. Eğildiğimi, meme ucunu dudaklarımın arasına aldığımı ve tüm kalabalığın önünde emdiğimi hayal ettim. Sonra onlar

herkes onun *benim* olduğunu bilecekti.

Sert bir nefes boğazımı yırttı. Bana karşı kalp atışlarının hızlandığını hissettim, nefes alışının hızlandığını, göğsünün inip kalktığını duydum. Hiç şüphesiz, sert ve kalın sikimin karnına baskı yaptığını hissediyordu.

"Seni bekliyordum, *seffi*," diye mırıldandım. "Kadehinin masama ulaşmasını bekliyordum."

Bu Maeva'nın sertleşmesine neden oldu. Geç de olsa, bunun yanlış bir şey olduğunu biliyordum.

"Sen... sen benimle *alay* mı ediyorsun?" diye nefes aldı, gözleri irileşmişti. O anda acısını gizleyemedi. Bunu gördüm, göğsüme bir bıçak gibi saplandı, sonra da yüzünde bir kopuş ifadesi belirdi.

Nik.

Kayıtsızlık onun yüzünde bir daha görmek istediğim *son* şeydi. Bana karşı *öfkeli* olmasını, gözlerinin kor gibi parlamasını, yumruklarıyla göğsüme vurmasını ve bana bağırmasını, kayıtsızlığını görmeye tercih ederdim.

Buna

dayanamadım.

"Asla," diye

homurdandım.

Ama tabii ki bana asla yaklaşmazdı. Daha önce bir kez kadehiyle bana yaklaşmıştı. Onu o rüzgarlı uçurumda bıraktığım gece. Onu son kez gördüğümde, ıslak gözleri ve çökmüş omuzlarıyla.

Onu küçük düşürmüştüm. Duygusuz bir piç gibi kalbini sökmüş ve ben gittikten sonra parçaları toplaması için onu bırakmışım.

Tabii ki, bana bir daha asla yaklaşmayacaktı.

"Maeva," diye mırıldandım, davulların daha yüksek sesle çaldığını duydum, etrafımızda dans eden bedenlerin yer değiştirdiğini hissettim, ama onların bakışlarını da hissediyordum. "*Seffi*, bırak beni-"

Etrafımızı saran Dakkari kalabalığını iterek kollarımdan düşündüğümünden daha hızlı bir şekilde ayrıldı.

Sıkılmış bir çeneyle, şölenin kenarında onu gözden kaybedene kadar gidişini izledim. Ona zaman tanıyacaktım.

Ama geri çekileceğimi, ondan tekrar uzaklaşacağımı düşündüyse yanılmıştı.

Bu sefer gitmesine izin vermezdim.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

I *Bunu yapabilir miyim bilmiyorum*, diye düşündüm, hâlâ şölende toplanan Dakkari kalabalığını iterek.

Sürünün gözlerinin üzerimde olduğunu bildiğim için yüz ifademi nötr tutmaya çalıştım. Ziyafetten gelen ateş ışığının ulaşmadığı iki *voliki* arasındaki karanlığın yatıştırıcı kenarına ulaşana kadar bekledim ve sonra yüzüm parçalandı. Gözyaşlarım gözlerimi yakmak üzereydi ve annem öldüğünden beri hiç ağlamamıştım.

Neden bana böyle hissettiriyor? Hâlâ mı? Bunca zaman sonra?

Volikime geri dönmek istemiyordum. Orada delirebilirdim, o hapsedici yerde sıkışıp kalabilirdim.

Asıl yapmak istediğim şey ovada koşmaktı. *Drukkar'ın Deniz* sisini yüzümde hissetmek ve o besleyici havayı içime çekmek istiyordum.

Ama burada denizden çok uzaktaydım. Kara ile çevriliydim. Her tarafım. Kapana kısılmıştım. Ev özlemi beni çok etkiledi. *Pattar*'ım için. Laru için. Rasik için.

Nevir için bile. Birlikte geçirdiğimiz kahkahalarla dolu geceler için. Pişirdiğimiz akşam yemeklerimiz için. Babamın hepimizi izleyişi, bakışlarındaki sessiz hüznün için, çünkü *Lomma*'nın Rasik'le tanışabilmesini, ailemizin ne hale geldiğini görebilmesini diliyordu.

Boğazım sıkıca kapanıyordu ve düzlüklerin genişliğini görme ihtiyacıyla sürünün kapılarına doğru ilerledim. Burada duvarlarla sınırlanmıştım. Yüksek inşa edilmiş koruyucu kapılarla. *Duvarlardan* başka bir şey görmeye ihtiyacım vardı.

Kapı girişinde hiç nöbetçi yoktu -herkes ziyafetteydi- ve ben de sıvışıp geçtim. Serbest kaldığım anda elbisemi ayak bileklerime dolanmasın diye topladım ve koşmaya başladım.

Nereye gittiğimi biliyordum. Ay ışığı yüzeyinden yansıyor, parıldıyor ve gümüş rengini alıyordu. İlk gün gördüğüm göl kuzeydeki sıradağlara kadar uzanıyordu. Neredeyse deniz gibi görünüyordu. Sonu yokmuş gibi görünüyordu.

Çıplak ayaklarım toprağa sertçe çarptı. Nefesim daha hızlı gelmeye başladı, ciğerlerim duvarların ötesini görebildiğim için bir şekilde daha harika görünen temiz havayla doldu. Kanım derimin altında sıcak ve canlı bir şekilde zonkluyormuş gibi hissediyordum. Bunun sebebi kısmen ziyafette içtiğim mayalı içkiydi, kısmen de *özgürce* koşuyordum, Kakkari'nin havası beni umutsuzca özlediğim bir şekilde besliyordu.

Gölün kenarına ulaştığımda ağladığımı fark ettim. Ve bir şekilde bu bana ihanet gibi geldi.

Annemin cenazesinden beri ağlamamıştım. Çünkü *o* an hayatımın en kötü anıydı. Onun ölümünü takip eden günlerde yeterince ağladığımı ve kalan günlerim için depomu tükettiğimi düşünmüştüm.

Yine de buradaydım.

Yabancı bir sürünün içinde, evimden, ailemden uzakta.

Kiran'ın yanında.

Kiran, bana hala çok fazla şey hissettirebiliyor.

Bir şekilde ihanet gibi hissediyordum ve nedenini bilmiyordum. Gözyaşları cenaze, kalp kırıklığı ve ölüm gibi şeyler için dökülürken neden onun için, yalnızlık ve vatan hasreti için gözyaşı dökeyim ki?

Arkamda, ziyafetten gelen davulların gümbürtüsünü ve Dakkari sürüsü üyelerinin dans ederken, ziyafet çekerken ve gülerken attıkları neşeli çığlıkları hâlâ duyabiliyordum.

Hayatım boyunca hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. *Saruk*'tan önceki hayatımı hatırlamıyordum. Bulduğum ormanı hatırlamıyordum. Öz annemi ya da babamı hatırlamıyordum, gerçi beni neden istemediklerini sık sık merak etmişim.

Yine de bu yalnızlığın derin olduğunu biliyordum. Bunu evden ayrılmadan önce bile hissetmişim. Ve bu bilgi, Laru'ya bile asla söylemediğim bu sır - ne kadar *yalnız* olduğumu- göle adım attığımda gözyaşlarımın görüşümü bulanıklaştırmasına neden oldu.

Su şok edici derecede soğuktu. Neredeyse buz gibiydi. Ama iyi hissettirdi. Bir ürperti kemiklerime kadar işledi ve sıcak kanımı soğuttu. Bana hayatta olduğumu hatırlattı. *Burada* olduğumu. Bu benim seçimimdi, başkasının değil. Bunu hatırlamam gerekiyordu.

O serinliği *daha fazla* hissetmek için gölün derinliklerine doğru adım attım.

Ayak parmaklarımın altında denize benzeyen ipeksi bir kum vardı. Derinliğin mürekkep gibi siyahlığı beni korkutmuyordu. Yüzeyin altında hangi yaratıkların gizlenebileceğini merak etmedim. *Drukkar'ın Denizi*'nde bu konuda hiç endişelenmemiştim ve göle girmek bana eve dönmek gibi gelmişti. Bir süreliğine de olsa.

Ya da belki de ziyafette çok fazla içmişimdir, diye düşündüm, daha derinlere dalarak.

Yüzümü tekrar aya doğru çevirdim ve gözlerimi kapattım, ışığın yanaklarımda gezindiğini hissettim. Uzun bir nefes aldım ve orada bulduğum notaların tadını çıkardım. Ormandan gelen baş döndürücü, misk kokusu. Gölde gelen keskin koku. Ziyafetteki ateş leğenlerinden süzülen dumanın tonu.

Ve sesler.

Şenlikler sessizdi. Düzlükte, solumdaki ağaçlarda yaratıkların gıdıklamalarını ve koşuşturmalarını duyuyordum. Esintinin saçlarımı hışkırdattığını duydum. Gölün küçük dalgalarının bacaklarıma vurduğunu duydum.

Ve başka bir şey daha duydum.

Dizlerime kadar battığım gölün kenarına yaklaşan ayak sesleri arkamdan geliyordu.

"*Seffi*, çık oradan," dedi sesi. İçimde ipek gibi kayan ve demi ısıtan bir ses. "Kemiklerin donacak."

"Belki de ben istiyorumdur."

Gözlerimi açıp döndüğümde kaşlarının çatıldığını gördüm, şüphesiz yüzünü kesen ve onu daha da tehlikeli gösteren aynı ay ışığında yansıyan gözyaşlarını görüyordu.

Kendi ayakları -kalın botlarını giymesine rağmen- çoktan suya girmiş, bana doğru ilerliyordu. Çıplak göğsü parlıyordu, her yara izi gümüş gibi parlıyordu. Altın boncuklar ve tokalarla süslü uzun saçları esintide hışkırdıyordu. Altın gözleri beni hiç bırakmadı.

"Beni yalnız bırakamaz mısın, Kiran?" İçimi bir ürperti kaplayarak fısıldadım. Kollarımı kendime dolayarak orta göbeğime sıkıca sarıldım. "*Hanniva*. Sana yalvarıyorum."

Tereddüt etti, beni inceliyordu. Sonra yüzüne bir şey geldi ve bana doğru uzanarak ilerlemeye devam etti. Eli sıcak ve şok ediciydi.

soğuk, tüylerim diken diken olmuştu. Bu dokunuşla kaslarımın gevşediğini hissettim bile... ve gevşedikleri için çok mutsuzdum.

"Muhafızım kapının ötesine geçtiğini söyledi," dedi Kiran, sesi sertti ve beni kendisine doğru çekti. "Şu an çok tehlikeli, *seffi*. Bunu biliyorsun. Ve senin güvenliğin her zaman önce gelir."

"Neden?" Fısıldadım. "Sadece vahşi toprakları görmek istedim. Sadece tüm bu duvarların ötesinde bir şeyler görmek istedim."

Yüz ifadesinden anlayış geçti. Anlardı. Neredeyse her sabah ovalarda *koşar*, rüzgâra gülerek *saruğun* çok ötesine giderdik. Bunun muhteşem hafifliği, *özgürlüğü* benzersizdi.

"Sabah koşmaya gidelim," diye mırıldandı ve ben daha fazla titrerken beni kendine doğru çekti. "*Lysi?* Seni uzağa götüreceğim ama en azından gezgin canavarlarla karşılaşsak seni koruyabilirim."

İçimden yoğun bir özlem patlaması geçti. Neredeyse önerisine evet diyecektim.

Beni tekrar gölün kenarına çektiğinde, etim suyun altında kaldığı için üşümeye başladı, şimdi cezalandırıcı esintiye maruz kaldı. Beni gölden çıkardığında, elleri yüzüme geldi ve gözyaşlarımı fırçaladı. Yüz ifadesi acımasızdı, görevine odaklanmıştı.

Yaklaşmıştık. Sıcaklığı ondan dalga dalga yayılıyor, içime işliyordu.

Sabah pişman olabilirim. Tekrar bu kadar yaklaşmasına izin verdiğim için pişman olabilirdim. Ama gözlerini inceledim ve hissettiğim tek şey derin bir üzüntü oldu. Öfke ya da acı değil. Sadece üzüntü, sildiği gözyaşlarının yerini daha fazla gözyaşının almasına neden olan bir üzüntü.

Suçtu sabah içtiğim biraya da atabilirdim ama doğrusu bir sonraki sözlerim çok gecikmişti ve sadece bir açıklama istiyordum. Sonunda. Sadece *nedenini* bilmem gerekiyordu.

"Hoşça kal bile demedin," diye fısıldadım.

Kiran sertleşti, gözleri yanaklarıma odaklandığı yerden benimkilere kayd, ileri geri gidip geliyordu.

"O gece uçurumumuzda yaralandım," diye devam ettim, omuzlarım çökmüştü. "*Elbette* yaralıydım. Ama *bunun* seni son görüşüm olacağını düşünmemiştim. Sen benim arkadaşımydın, Kiran. Ve sen *saruktan* ayrılırken bir hoşça kal bile demedin."

"Denedim," dedi sessizce, sesi sert ve alçaktı ama yine de yumuşaktı. *Nazik* olmanın sınırındaydı.

"*Neffar*?" Fısıldadım.

Yutkundu, kısa bir an için göle baktı, düşüncelerini toparlıyor gibiydi, sonra gözleri benimkilere döndü.

"Baban sana yaklaşmama izin vermezdi. *Vorakkar* ya da değil."

Babam mı?

Burun deliklerinden küçük bir nefes ıslık çaldı.

"*Dothik*'te bekleniyordum. Gitmek zorundaydım Maeva. *Solikinizden* çıkmadınız ama ayrılmadan önce sizinle tekrar konuşmak istedim, buna *ihtiyacım vardı*. İhtiyacım vardı..." Sert bir nefes verdi. "İyi olduğunu bilmem gerekiyordu. *Soliki*'ne kaç kez geldiğimi sayamıyorum. Baban merdivenlerde kamp kuruyordu, o noktada neredeyse gece gündüz çalışıyordu."

Kaşlarım çatıldı.

Dudaklarının köşesi kısa bir süreliğine kalktı ve sonra ciddi bir çizgiye dönüştü. "Yüzüme o kadar sert vurdu ki, onu itmeye çalıştığımda yüzümü kanattı."

Kanım daha da dondu. Kiran o sırada bir *Vorakkar*'dı. Eğer *pattarım* ona vurmuş olsaydı, bu ceza anlamına gelirdi. Belki *ölümü* bile olabilirdi.

"Baban seni seviyor," diye devam etti Kiran hışımla. "Bunu sana söylememe gerek yok, *seffi*. Ve bana seninle tekrar konuşabilmemin tek yolunun onu orada öldürmem olduğunu söyledi... çünkü bir daha sana yaklaşmama izin vermeyecekti."

Yüzümden aşağı süzülen gözyaşlarımı sildi, onları gördükçe çenesi gerildi, sanki onları görmeye *dayanamıyormuş* gibi.

"Denedim," dedi. Yutkundu. "Ama daha fazla denemediğim için hep pişmanlık duydum. Ve yıllar geçtikçe... uzak durmak daha kolay geldi. Geçmiş karıştırmamak için. Düşündüm ki... Benden nefret ettiğini düşündüm. Beni bir daha görmek istemediğini. Vahşi topraklarda kaybolmamın en iyisi olduğunu düşündüm."

İtirafı ıslık çalarak ağzından çıktı ve göğsüme bir bıçak gibi saplandı.

Onun sözlerini işlerken, beni öfkeliendirdikleri gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldım. Ancak bu Kiran'a değil, *pattarıma* yönelikti.

Kiran'ın gidişinden sonraki aylarda beni kaç kez ağlarken duymuştu? Arkadaşıma veda bile etmediğim için kaç kez hıçkırdığımı duymuştu?

Ve başından beri, bunu o yapmıştı. Kiran'ı benden uzak tutmuştu. Bunu sevgiyle yaptığını biliyordum. İstedığimin bu olduğunu düşünüyordu,

Kalbimi daha fazla koruyacağını düşündüğü için... Yine de veda etmeye *ihtiyacım* vardı. Bu kapanışı yapmak için.

Bunun yerine, o acı devam etti. Ağrıyan ve çiğ.

"Peki ya sonrası?" Ayak parmaklarım gölün kıyısındaki yumuşak kuma gömülürken sordum, beni topraklamasına ihtiyacım vardı. "Sen gittikten sonraki yıl mı?"

Kaşları çatıldı. Elini saçlarına götürdü ve taradı. "İlk yıl zordu. Yeni ordular her zaman öyledir. *Saruk*'a dönmeyi sık sık düşündüm, seni görmeyi düşündüm ama her zaman yapılması gereken bir şeyler vardı."

Kollarımı kendime daha sıkı sararak başımı salladım. Sessizce, "Orada olman benim için çok önemliydi Kiran," dedim.

Bu sözleri hiç yüksek sesle söylememiştim. Laru'ya ya da *pattarıma* annemin cenazesine gelmediğinde ne kadar incindiğimi hiç söylememiştim. Bu zaten iltihaplı olan bir yarayı daha da derinleştirmiş, bir enfeksiyon gibi yayılmıştı.

"Maeva, bir *Vorakkar* olduğumu biliyordun," dedi, her zamanki soğuk ifadesinden bir acı ve suçluluk parıltısı geçerken bile. "Sonsuza dek *Saruk*'ta kalmayacaktım. İzimi bırakmak, sürüme liderlik etmek için ayrılmak zorundaydım."

Umutsuzca ciğerlerime hava almaya çalışırken burun deliklerim alevlendi.

"*Saruk*'ta olmaz," diye seslendim, kaşlarım düştü, dudaklarım büzüldü.

Açıkçası, gitmesi gerektiğini her zaman biliyordum. Yine de her zaman onunla gideceğime inanmıştım.

"*Cenazesinde*. Sen hiç gelmedin. Sana mektup yazıp gelmen için yalvarmıştım ve sen beni görmezden gelip annene bize selamlarını iletmesini mi söyledin? Sanki senin için yabancıymışız gibi? *Acıdı*, Kiran. Her zaman acıttı ve her zaman acıtacak."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu sessizce, gözleri aniden büyülenmiş ve yoğunlaşmıştı. "*Kimin* cenazesini?"

İçimde bir şeyler patlamış gibiydi. Belki de uzun zamandır içimde tuttuğum ve gömdüğüm tüm duygular. Hepsi yüzeye çıktı.

"Annemin!" Birden gevşeyen ellerinden tökezleyerek kurtulurken gözlerimden yaşlar süzüldü.

"*Neffar*?" diye homurdandı, olduğu yerde donup kalmıştı, dudakları aralanmıştı. "Neden bahsediyorsun, Maeva?"

Onun tepkisi beni tereddüte düşürdü. Mantıklı gelmiyordu. Kiran yalancı değildi. Neden bilmiyormuş gibi davransın ki?

Nik, diye düşündüm, kararlılığım sertleşti. Biliyor olmalıydı. Benim mesajım ona ulaşmamış olsa bile, annesi ona yazmış ve anında cevap almıştı. Mektubunu bana kendisi okumuştı.

"Bunu yapma Kiran," diye yalvardım, sesim titriyordu. "*Lütfen* bunu bana yapma! Bana hatırlamadığını bile söyleme yoksa seni gerçekten *asla* affetmeyeceğim."

Yüzünde yoğun bir ifade belirdi. Farkına varma. İnançsızlık. Keder. Kızgınlık. Suçluluk.

Hepsi bir araya gelerek göğsümü *parçalayan* acı dolu bir bakışa dönüştü. Bu beni tökezletti çünkü bir anda tüm dünyamın altüst olduğunu hissettim. Gerçekliğimin büküldüğünü ve başka bir şeye dönüştüğünü hissettim.

Bir anda başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Döndüm, nefesim hızlı ve sert geliyordu, görüşüm sallanmaya başlamıştı. Gözlerimi göle diktim. Görmeden. Sonra yere yığıldım, bacaklarım tutmazken bir yığın halinde kumlu kıyıya düştüm.

Sonra bir şekilde gerçek olan o sözleri söyledim. Onları yüz ifadesinde görmüştüm ve aradan dokuz yıl geçmiş olmasına rağmen *onu* hâlâ *tanıyordum*. *Nasıl* olduğunu bilmesem de bunlar gerçektir. Ya da nedenini.

"Bilmiyordun," dedim sessizce. Sözlerimin gölün yüzeyinde sürüklendiğini hayal ettim. "*Bilmiyordun*."

Sözlerimin nereye varacağını bilmiyordum. Ne kadar uzağa gideceklerdi? Gölde ne kadar uzağa sürüklenebilirler?

Sessizlik aramızda ağır ve gergin bir şekilde uzanıyordu.

Ve o gece sekiz yıl sonra ilk kez ağlamış olmama rağmen, omuzlarımın titremeye başladığını hissettim. Bedenimin titreştiğini hissettim, sanki canlanıyormuş gibi, sanki içimdeki her köklü duyguyu, zehirli ve nefret dolu duyguları temizlemeye çalışıyormuş gibi.

Nefesim kısıydı, hızlı geliyordu. Nefes alamıyordum.

Sonra gözyaşları sel olup aktı, beni parçaladı. Sonra hıçkırıklar geldi, derin, ağırlı, vücudumu parçalıyormuş gibi hissettiren hıçkırıklar.

"*Seffi*," diye geldi sesi. Arkamda, tam sırtımda dizlerinin üzerine çöktüğünü hissettim. Kollarının bana dolandığını, beni göğsünün derinliklerine çektiğini hissettim, ta ki ben onun kucağında kozalanıncaya kadar. Tek hissedebildiğim onun sıcaklığı ve omurgama çarpan kalp atışlarıydı. Ve kokusu, sıcak ve tanıdık, her tarafımı sarmıştı. "*Seffi*."

Alnı başımın arkasına düştü ve kendi nefesini dengelemeye çalışırken nefesini ensemdede hissettim.

"*Seffi*, üzgünüm," diye mırıldandı bana, hıçkırıklarımın şiddetlendiğini hissettiğinde kollarını sıktı. "*Lomma*'n için çok üzgünüm."

Gözyaşlarımdan hiçbir şey göremiyordum, bu yüzden sadece gözlerimi kapattım. Elim kumda sıkılı olduğu yerden kalktı ve ön kolunu kavradım, parmaklarım bileğindeki *Vorakkar* kelepçesinin sıcak metaline değdi. Tırnaklarım etine battı ama bu sadece onu kendime bağlamak içindi.

Başka bir şey söyleyecek durumda değildim.

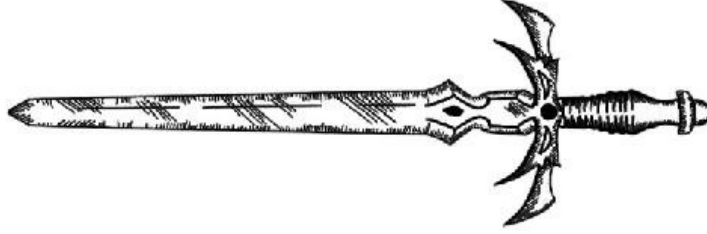
Sadece gözyaşları. Ve belki de bu gözyaşları yeterliydi. Belki de o gözyaşları kelimeler gibiydi, zor bir konuşma gibi, gecikmiş bir konuşma gibi yüzümden aşağı dökölüyordu.

O gölün kenarında, kolları beni sarmışken, ay üzerimizdeyken ağladım.

Daha fazla ağlayamayana kadar ağladım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

S Bankın kenarına oturarak Maeva'yı kollarımla daha sıkı kavradım, ancak onu uyandırmamaya dikkat ettim.

Arkamda, sürüm sessizdi. Sürü üyelerim yataklarına -ya da bir başkasının kine- geri dönerken, ateşlerin hafif parıltısı neredeyse sönmüştü; içkiyle sarhoş olmuş, ziyafet çekiyor ve dans ediyorlardı.

Ama tam da olmak istediğim yerdeydim.

Maeva kucağıma uzanmış, yanaklarından birini çıplak göğsüme, sağ göğüs kafesimin hemen altına bastırmıştı. Kollarım onu sımsıkı sarmıştı, sanki uykusunda bile beni terk etmesinden korkuyordum.

Yüzünü çizen gözyaşları çoktan kurumuştur ama izlerini hâlâ görebiliyordum. Nefes alış verişleri düzgün ve yavaş olmasına rağmen hareket etmiyordu. Onu yeterince sıcak tuttum, ancak gölde ıslanan elbisesinin kumaşını donduracak olan sert ve soğuk hava için endişelendim.

Kendi botlarım sırlıslıkla olmuştu. Bizi bir an önce sürüye geri götürmem gerektiğini biliyordum ama kendimi hareket etmeye zorlayamıyordum.

Bunun yerine Maeva'nın siyah saçlarını okşadım; her yere dağılan, rüzgârda uçuşan ve *Drukkar'ın Denizi*'nde daha da kıvrılmış olarak kuruyan, her zaman sevdiğim saçlarını. Onun yumuşak nefeslerini dinledim ve içimde bir canavar gibi dolaştığını hissetmeme rağmen kederimi yumuşak ve evcil tutmaya çalıştım.

Hem Maeva hem de annesi için olan keder. Bu keder Ben.

Anlayamadım.

Ama birden her şey anlam kazandı.

Üstünü örtmeden önce bazen açığa çıkan delici öfkesi hakkında. İçinde hissettiğim derin acı hakkında. Annesinin kolyesi hakkında - tanıdığım, Maeva'nın *pattarının lomma'sına* hediye ettiğini bildiğim, *lomma'sının* her zaman özel olduğunu düşündüğü ve değer verdiği bir kolye. *Seffi*'min bazen gözlerimle buluşamaması hakkında.

Bana olan nefretinin onu reddetmemden kaynaklandığını düşünmüştüm. Bir zamanlar bana özgürce, açıkça ve cesurca sunduğu sevgiyi reddetmemden.

Artık nefretinin daha derin olduğunu biliyordum. *Acısı* daha derindi. Çünkü ihanet, hayal kırıklığı, kafa karışıklığı ve kederle kaplıydı. *Kayıpla*.

Nefesimi üfledim, sertçe yutkunarak göle baktım, bakışlarım esintiyle bize doğru gelen her dalgayı takip etti. Gölün ötesinde dağlara baktım. Yanımızda orman uzanıyordu, karanlık ve sessizdi, yine de içeride olabilecek herhangi bir canavara karşı kulağımı açık tuttuğumdan emindim.

Ona zaman tanımak istemiştım. Ama darukkarlardan biri - Maeva'ya göz kulak olması için görevlendirdiğim biri - bana gelip kapıların ötesine geçtiğini bildirdiğinde, hemen onu takip ettim.

Ona rastladığımda, yarısı buz gibi gölün içindeydi, elbisesi bir bulut gibi etrafında sürükleniyordu, saçları sırtından aşağı dökülüyordu. O zaman bana bir tanrıça gibi görünmüştü, gümüşü ay ışığıyla aydınlanmış, uzun ve güzel duruyordu. Büyüleyiciydi.

Sonra döndü ve yüzünün gözyaşlarıyla dolduğunu gördüm. Maeva biz gençken her zaman çabuk ağlardı. Duyguları her zaman yüzeye yakındı. Benimleyken gözyaşlarından hiç utanmazdı, yine de başkalarının onu ağlarken görmesinden hoşlanmadığını biliyordum.

Ama *bu* Maeva içimde bir şeyleri kırarken aynı zamanda bir şeyleri de hayata döndürdü.

Bu *şeyin* içimde değiştiğini hissettim. Kalp atışlarım hızlandı, nefesim daha derin, daha dolu hale geldi.

Ve belki de bu *şey* daha çok bir karardı. Her zaman farkında olduğum bir karar. Uzun zaman önce verdiğim bir karar.

Ve bu karar, Maeva'nın yanından bir daha asla ayrılmak istemediğimdi... ve onun da benim yanımdan ayrılmasını asla istemedim.

Saruk'tan ayrılmak, onu geride bırakmak ilk seferinde yeterince zor olmuştu. Bir *Vorakkar* olarak, hatalarımdan ders aldım. Aynı hatayı ikinci kez yapmadım.

İşte o an, Maeva'nın beni tekrar sevmesini sağlamaya karar verdim. Ne pahasına olursa olsun. Onu *Morakkari*'m yapmaya karar verdim. Onu eski yöntemlerle sahiplenecektim. O benim *kassikari*'m, aşkım, eşim, kraliçem olacaktı.

Her zaman o olmuştu. Her zaman da öyle olacaktı.

Bu karar içimden geçtikten sonra *saf bir rahatlama* geldi. Uzun süre su altında kaldıktan sonra nefes almak gibi. Omuzlarımdan bir yük kalktı.

Errok neden beklediği gibi uzun zaman önce bir kraliçe almadığımı hep merak etmişti. Çoğu *Vorakkar*, sürünün doğuşundan sonraki ilk birkaç yıl içinde, sadece onu güçlendirmek için bile olsa, bir *Morakkari* alırdı.

Ama hiç ilgi göstermemiştim. Bunu her düşündüğümde midem çalkalanıyor ve Errok'a bana bu konuda soru sormayı bırakması için hırlıyordum.

Hep bildiğim için mi? Kalbimin derinliklerinde uzun zaman önce bir *Morakkari* seçtiğimi ve bunu daha önce fark etmediğim için benden nefret ettiğini bildiğim için mi?

Ama şimdi, bundan çok daha fazlasıydı.

Bana en çok ihtiyaç duyduğu anda yanında olamamıştım. Maeva'nın *lomma*'sını ne kadar çok sevdiğini biliyordum. Bu sevgiye sık sık şahit olmuştum. Ve ben de annesini kendi yöntemlerimle sevmiştim. Maeva'nın *lomma*'sı, *saruk* için *Rukkar* olduğum için bana hiç farklı bakmamıştı. Bana kendi çocuğu gibi davranmıştı çünkü sevgi dolu ve açık bir varlıktı, bu özellikleri kızında kök salmıştı.

Ve o bu hayattan gitti. Ve ben bunu bilmiyordum *bile*, diye düşündüm, pişmanlık ve keder suçluluğuma karışıyordu.

Yüzleşmek istemediğim şey, eğer Maeva'nın söyledikleri doğruysa, cehaletimde *kendi* annemin de parmağı olduğuydu.

Derin bir nefes alarak Maeva'nın saçlarını okşamayı bıraktım. Esinti artıyordu ve bedenim onu yeterince sıcak tutabilse de bu yüzden üşümesini istemiyordum. Dikkatli bir şekilde ayağa kalktım, onu kollarımın arasında tuttum ve kollarımın arasında daha rahat dinlenebileceği şekilde ayarladım.

Gözyaşları içindeki yüzüne *bakarken* göğsüm deli gibi ağrıyordu. Konuşmamız bitmemişti. Neredeyse bitmemişti, bitmeye yakın bile değildi. Ama çok yorgundu. O gece gün ışığına çıkan her şeyden bunaldığını ve bunun ona çok fazla geldiğini hissettim.

Ben o kadar çok soru sorarken, onlar bekleyecekti. *Yıllarca* beklediler. Başka bir gece bekleyebilirler.

Onu kollarıma aldıktan sonra göle son bir kez baktım ve yanıımızdaki ormanın derinliklerine bakarak dinledim. Hiçbir şey duymayınca bizi sürüye geri götürdüm.

Kapıya vardığımda, ilk gece nöbetini tutan iki *darukkar* oradaydı, ziyafetten sonra yorgun olsalar da uyanıktılar. Gözleri kucağımdaki Maeva'ya, ıslak elbisesine ve benim vıcık vıcık çizmelerime takıldı ama hiçbir şey söylemediler.

Beni selamladıklarında onlara sadece başımı salladım ve sessizce, "Kapıları kapatın ve emniyete alın," diye emrettim.

"*Lysi, Vorakkar,*" dedi biri ve dediğimi yapmaya gitti.

Kampın arkasına doğru en kısa yolu izleyerek *volikiler* arasında ilerlerken kalabalık sessizdi. Geçtiğim bazı *volikilerde* uyuklayan horultular duydum. Diğerlerinde, nefes nefese inlemeler ve tokatlanan etler. Bazılarında ise sessiz kahkahalar ve fısıltılı sözler.

Ve Maeva'nın kendi *volikisine* rastladığımda, yanından geçerken ona zar zor göz attım. Kararlılıkla çenemi tuttum.

Sessizce mırıldandım, "Sen bana aitsin, *seffi*. Kürklerimin içinde. Bundan sonra orada uyuyacaksın."

Sözlerim kendi kulaklarıma bile bir yemin gibi geliyordu. Bir söz gibi. İçimi huzurla doldurdular. Sanki Kakkari hep bunu istemiş gibi içimi *doğrulukla* doldurdular. Ve belki de öyleydi. Her şeye rağmen bana rüyayı göstermişti.

Volikime ulaştığımda sessiz karanlığın içine daldım. Ve sonunda dişimi yatağıımıza getirdim.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

W Gözlerimi açtığımda nerede olduğumu bilmemenin baş döndürücü hissini yaşadım. Sonra dün gece bir anda aklıma geldi.

Aynı zamanda *her yerde* Kiran'ın kokusunu alıyordum.

Kesinlikle bana ait olmayan bir yatakta doğrulduğumda yüzümü buruşturdum. Sol gözümün arkasında bir baş ağrısı zonkluyordu. Ziyafette içtiğim biradan çok, dün geceki ağlama ve duygusal boşalmadan kaynaklandığından şüpheleniyordum.

Yüzüm şişkin ve şişmiş hissediyordum. Gözlerim doldu, ağzım kurudu. *Volikinin* etrafına bakmaya cesaret edip, ait olduğu erkeği aradığımda, hiçbir yerde görünmediğinde küçük bir nefes aldım.

Yanımda, büyük bir bedenin girintisi vardı. Dokunmak için uzandığımda soğuk olduğunu fark ettim. Kürkler üzerime tam oturmasına rağmen o tarafa doğru dağılmıştı.

Beni *korumuş* muydu?

Yutkunarak yüzümü ellerimin arasına aldım ve ellerimi yüzümde gezdirdim.

Dün gece gölde uyuyakalmış olmalıyım. Kiran belli ki beni kendi *volikisine* geri getirmişti ama beni kendi *volikisine* de bırakabilirdi.

Tam o dönmeden gitmem ve çok ihtiyacım olan banyoyu yapmam gerektiğine karar vermiştim ki, *voliki* giriş kapısı geri çekildi ve Kiran içeri daldı.

Kalbim göğsümde teklerken, yüzünün garip bir şey yaptığını gördüm - daha önce hiç görmediğim ve tanımlayamadığım bir ifade, ama nefesimin *farkındalıkla* hızlanmasına neden olan bir ifade. Onun kürklerinin içinde olduğumun farkındalığı. Onun kokusunu her yanımda hissedebiliyordum.

O bir şey söyleyemeden ben sessizce, "Dün geceyle ilgili olarak-" dedim.

Yatağın ayak ucuna bir şey fırlatarak sözlerimi kesti. *Volikisinin* ortasından çıkan dengeleyici direklerden birine dayanmak için geldi.

Fırlattığı şey bir el çantasıydı. Tanıdık bir el çantası. Onu kendime doğru sürüklediğimde içinde bazı kıyafetlerimin olduğunu gördüm.

Kiran'a dönmeden önce onlara göz kırptım. "*Kakkira vor*," dedim, kelimelerim tereddütlü olsa da.

Asi saçlarımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım -ki hemen geri çıktı- bana bandeau'mu, tuniğimi ve temiz tişörtlerimi, ayrıca botlarımdan daha az ağır olduğu için tercih ettiğim düz sandaletlerimi getirdiğini gördüm.

"Giyin, *seffi*," diye homurdandı, o yoğun altın gözleriyle beni izliyordu, kollarını vücudunun kaslarını sıkıca saran kendi tuniğinin siyah derisine dayamıştı. "Bu sabah seni kapıların ötesine götüreceğimi söylemiştim."

Ciddi olduğunu düşünmemiştim. Dün gece beni o dondurucu gölden kurtarmak için söz verdiğini sanmışım.

Yine de gitmem gerektiğinden emin değildim. Başım çok ağrıyordu, beynim bulanıktı ve dün gece aramızda olanlar yüzünden kafam hâlâ çok karışık.

Doğrusu, her konuda kafam karışık. *Yüzleşmeye* hazır olduğumdan emin değildim. ne olduğunu.

Sonra tekrar, ciğerlerimi dolduran temiz sabah havasını, parıldayan gölün ve kara dağların manzarasını, ayaklarım Kakkari'nin gezegeninin toprağıyla buluştuğunda, sanki içimde yankılanıyormuş gibi hissettiğim o harika hafifliği düşündüm... Bu fırsatı kaçırabilir miydim bilmiyordum. Her şeye rağmen.

Kiran da bunu biliyordu. Koşmaya gitmemi isterse ona *nik* demeyeceğimi biliyordu.

"Ne kadar erken?" Zaman kazanmak için sordum.

"Ateşler henüz yakılmadı," diye cevap verdi. Ben de şafağın yeni söktüğünü tahmin ettim.

Kürkleri ittiğimde, hareketlerimi takip eden bakışlarının son derece farkındaydım. Neyse ki üzerimde hâlâ önceki gecedен kalma elbisem vardı ama elbisenin altı göl suyundan dolayı sertleşmiş ve lekelenmişti. Kıyıdaki kumun rengiyle eşleşen garip bir gri renkteydi.

Kiran yalnız başıma soyunabilmem için dönüp gitmeyince kuru dudaklarımı yalayıp çantamı aldım. "Kendi *isteğimle* giyineceğim."

Boğazından bir homurtu çıktı.

"*Nik*, burada giyin," diye emretti, dengeleyici direktен uzaklaşarak. "Seni dışarıda bekleyeceğim."

Sonra ben daha bir şey söyleyemeden, girişin altından geçip gözden kayboldu.

Bu sabah onu okuyamadım. Dün gece ne düşündüğünü okuyamadım. Beni *neden* yatağına getirdiğini okuyamadım.

Daha gençken, *sarukta* bile, bir gece boyunca hiç yan yana uyumamıştık. Bir keresinde, bir öğleden sonra serin bir uçurumun kenarında birlikte uyuklamıştık ama bu uzun sürmemişti. Sıcak mevsimdeydi. Uyandığımda beni izliyordu ve kaba bir şekilde *sarığa* dönmesi gerektiğini söylemişti. Günün geri kalanında göz göze gelmemiştik, bu da kafamı karıştırmıştı.

Ama şimdi şafak söküyordu ve ben onun yatağına uyanmıştım. Ve *bu* sabah kesinlikle gözlerimle buluşmuştu.

Erken saatte geldiğim için minnettar olduğumu fark ettiğimde yüzüm alev alev yandı. Bir ziyafetten sonraki gece bir sürü kralının *volikisinden* çıkarken görölmek istemedim. Sonra aklıma başka bir düşünce geldi. Ya biri dün gece beni *volikisine* götürürken görseydi? Uyandığımı hatırlamadığım için beni taşıyor olmalıydı.

"*Vok*," diye fısıldadım.

Kaşlarımı çatarak, elimden bir şey gelmeyeceğini biliyordum. Yine de Kiran'ın yanından hışımla ayrıldıktan sonra ziyafetten erken ayrılmanın utancıyla baş etmek zorunda kalacaktım. İfademi soğukkanlı tutmaya çalışmıştım ama bunu başarabildiğimi sanmıyordum. Sürüsü aramızda bir şeyler geçtiğini ve ona sırtımı dönerek *Vorakkar*'larına saygısızlık ettiğimi anlayacaktı.

Girişe son bir kez baktıktan sonra döndüm ve sert elbisemi çözerek yere bıraktım. Sonra hızla Kiran'ın bana getirdiği kıyafetleri çekiştirdim.

Tamamen giyindiğimde, çantanın dibinde son bir eşya daha buldum. Parmaklarım koyu renkli, parıldayan kumaş şeridinin üzerinde gezindi. Saçım için bir kravat getirmeyi bile unutmamıştı.

Göğsümün sıkıştığını hissederek ona baktım. Uyandığımda ve o ana kadar dün geceyi düşünmekten kaçınmışım. Kiran'ın bir şekilde annemin ölümünden haberdar *olmadığı* gerçeğini. Gömülmesini.

Belki de uzun zamandır ona karşı zehirlenmişim... bunun bir yalan olduğunu düşündüm, yutkunarak. Çünkü kalbimi kırdığı için onu affedebileceğimi her zaman biliyordum - sonuçta onu sevdiğim gibi beni sevmemesi onun suçu değildi.

Ama veda etmeden gittiği ve *annem* öldüğünde bana sırtını döndüğü için onu asla affedememişim.

İkisinin de doğru olmadığını artık biliyordum.

Suçluluk duygusu beni sardı. Utanç göğsüme yerleşti ve derin bir nefes alıp göğüs kemiğime bastırarak onu gevşetmeye çalıştım.

Bunu düzeltebilirim diye düşündüm.

Öncelikle, ona bir özür borçluydum. Bunu konuşmamız gerekecekti. Tekrar. Dün gece ne kadar acı verici olursa olsun.

Yine de kendimi aptal gibi hissetmemi engellemedi.

Ama nereden bilebilirdim ki?

Bana söylenen sözlere inandım. Önce kendi babam tarafından. Sonra Kiran'ın annesi tarafından. Güvendiğim ve değer verdiğim iki insan bana yalan söylemişti.

Dudaklarımı birbirine bastırarak saçlarımı hızla ördüm ve kravatla sabitledim. Sonra Kiran'la buluşmak için dışarı çıktım.

Havadaki soğukluk bedenimde tümsekler oluşturdu ama aynı zamanda ciğerlerimi aydınlıkla doldurdu. Neredeyse anında, yanaklarım acırken ve dudaklarımın küçük kıvrımlarına engel olamazken baş ağrımın bir kısmının geçmeye başladığını hissettim.

Kiran beni izliyordu ve o gülümseme yavaşça kayboldu. Sinirden görünmeyen saç tellerimi kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Üşür müsün, *seffi*?" diye mırıldandı, aramızdaki mesafeyi kısaltarak önümde durdu, tüm genişliği ve kaslarıyla.

Başımı salladım. "*Nik*, ben iyi olacağım."

Başını eğdi ve ben de bu fırsattan yararlanarak önümüzde uzanan kampı taradım, bu saatte uyanık olabilecek birini aradım. Ama görünürde kimse yoktu.

Kiran'ın beni *volikisinden* uzaklaştırırken kalçamdaki eli beni şok etti. Sıcaklığı bacaklarımın altına yayıldı ve sanki şaşkınlıkla geri çekileceğimi hissetmiş gibi elini sıkıca kavradı.

"Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun?"

Sessiz *volikilerin* yanından geçerken dudaklarımı yaladım ve usulca "Aptal gibi," demeden önce yere kısa bir süre baktım.

Kalçamdaki tutuşu sıkılaştı ve yutkunmama neden oldu.

Kiran, "Bunu sonra tartışırız, *Iysi*? Önce vahşi toprakların tadını çıkaralım."

Bunun kaçınılmaz olduğunu bilerek dudağımı ısırdım, başımı salladım.

"Ve sen aptal değilsin, hiçbir zaman da olmadın. Sana daha önce de söyledim, *seffi*."

Ses tonu o kadar otoriterdi ki, sanki söyledikleri bir emirmiş gibi, dudaklarımın titremesine neden oldu. Sanki sadece *kelimelerle* aklımdaki tüm şüpheleri yok edebilirmiş gibi.

Ama o Kiran'dı. Büyüleyici bir şekilde kibirli.

Yolun geri kalanında sessizdik ve kapılara ulaşana kadar tek bir kişiyle bile karşılaşmadık. Orada iki *darukkar* görevlendirilmişti ve Kiran'ın başını sallamasıyla kapıları açıldılar. Kamptan dışarı adım attığımızda tepkim tıpkı önceki geceki gibiydi ama çok daha güçlü hissediyordum.

Güney topraklarının bu kısmının güzelliğini görmek kolaydı. Manzara deniz kıyısındaki *sarukumdan* çok farklıydı. Gözlerim siyah uçlu dağlara, uçsuz bucaksız tepelere ve yaklaşan don nedeniyle ölmeye ve çekilmeye başlayan çeşitli yeşilliklerle bezeli çok renkli ovalara ziyafet çekti.

Göl önümüzdeydi, bu sabah simsiyah durgun bir su vardı ve sık orman sol tarafımızdaydı, gölün etrafında sanki onun koruyucusuymuş gibi kıvrılıyordu.

Uzakta, dağlara doğru bir toz bulutu gördüm.

Yukarı.

"O da ne?" Endişe beni sarsarak sordum.

"*Darukkar*'ım," diye cevap verdi Kiran, gözleri benim üzerimdeydi. "Onu göndereceğime söz verdim.

Rath Tuviri'ye, *Iysi*?"

"Oh," dedim sessizce, içimi bir minnettarlık duygusu kaplarken. Bu yüzden mi bu kadar erken kalkmıştı? "*Kakkira vor*."

Dudakları hafifçe kıvrıldı ve kalbimin göğsümde hızlanmasına neden oldu. Gözleri sıcak ve yoğundu. *Benuva gibi*, diye düşündüm. Tatlı, kalın,

Bunu ağaçlarının lezzetli   suyu. Ona bakmak, *benuvanın* dilimin üzerinde patlaması, boğazımdan aşağı kayması ve karnımı ısıtması gibi hissettirdi.

Yutkunarak kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. Boğazımı temizleyerek, "Ne taraftan?" diye sordum.

"Az önce ne düşünüyordun?" diye sordu bir adım daha yakla  arak. Şaşkınlık beni sarstı, gözlerim ona dikildi.

"Hiçbir şey," dedim çabucak.

"O zaman bu ne, *seffi*?" diye homurdandı, parmaklarını boğazımın   n tarafına doğru uzatmak için uzandı.

Beklenmedik temasla nefesimde keskin bir kesilme oldu. Ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim ve pençesinin yan tarafının hassas tenimde gezindiğini hissettim. Titrememi güçlükle bastırdım ama göğüs u  larımların tuniğimin altından sımsıkı *sızlaması*... ve aşağıda biriken sıcaklığın *zonklaması* konusunda hiçbir şey yapamadım.

"Kızarıyorsun ve biz daha başlamadık bile," diye mırıldandı. Gözleri dikkatli, sesi derin ve boğuktu.

Neden bu kelimeler kulağa bu kadar *kötü* geliyordu?

Birbirimize bakarken sessizlik uzadı.

"Hiçbir şey," dedim tekrar, sözcükler biraz soluk soluğa çıkıyordu. "  u anda ne düşünüyorsun? Çünkü-"

"Sana bakmaktan ne kadar hoşlandığımı düşünüyorum," diye cevap verdi, göz kırpmamı sağladı, başparmağının sert, nasırlı ucu boğazımdaki çentiğe doğru sürüklendi.

Sertçe yutkund    mda parmağına doğru sallandı.

  ltifatlar söz konusu olduğunda her zaman olduğu gibi ilk i    d  m onun sözlerini reddetmektir. Ne yaptığını ya da neden yaptığını bilmiyordum ama benden etkilendiğini düşünecek kadar da saf değildim, her ne kadar sözleri ve dokunuşu başka bir kadını buna inandıracak olsa da.

Kiran beni hiç çekici bulmamıştı.

Birdenbire fikrini değiştirdiğini düşünerek kendimi kandırmazdım.

Boğazımı *tekrar* temizleyerek dokunuşundan uzaklaştım.

Bu yola tekrar girmek istemiyordum.

Yapamadım.

"Gidelim mi?" Yanan yüzümü başka tarafa çevirerek sessizce sordum.

Kiran bir süre bekledikten sonra sert bir i   çekti ve "*Lysi*," dedi.

Sonra yüzüne hesapçı bir ifade geldi ve ağzının sol tarafı kıvrıldı.

"Gölün sonuna kadar yarışalım, *seffi*," diye mırıldandı, çenesini arkamdan sallayarak.

"*Neffar*?" Kaşlarımı çattım.

Kiran düzenli bir şekilde koşmaya başladı.

Farkına varmak gözlerimin açılmasına, kalbimin küt küt atmasına neden oldu. "Hiç adil değil!"

Derin, gürleyen kıkırdaması bana doğru yol aldı.

Bir an için unuttum. Peşinden koşarken sanki dokuz yıl b i r anda silinip gitmişti.

Başımı salladım, saçlarım geriye savrulurken ve ayaklarım toprağa daha da sert basarken gülümsedim.

Unutmak iyi geldi. Bir anlığına da olsa. Her şey olmadan önce Kiran'ı her zaman önce *arkadaşım* olarak sevdiğimi hatırlamak güzeldi. Beni ağlarken bulduğunda beni teselli eden oydu. Kendisi için her zaman özel ve önemli olduğumu hissettirmişti.

Ama bu erkeğin benim için tehlikeli olduğunu unutmamam gerekiyordu. Onu sevmemi çok kolaylaştırıyordu.

Onu bir daha asla

sevemezdim. Sevemezdim.

Çünkü eğer yapsaydım, bu sefer beni tamamen yok edebilirdi.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Malnım konsantrasyon içinde çatılmıştı. Elimi sabit tutarak *darukkarın* açık yarasından son kalıntıları da aldım ve yanındaki masaya bıraktı.

"*Ruhna*," dedim, *Dakkari* dilinde *çırak* anlamına geliyordu, Essir'e başımı sallayarak. "Temiz. Kapat ve sonra *uudun* sür."

Essir gergin görünüyordu. *Darukkar* da aniden öyle oldu. Ama çırağım ona bir emir verdikten sonra endişelerini dile getirmeye cesaret edemedi ve başını sallayarak yanıma doğru ilerledi.

Hinna izliyordu, yarayı görünce biraz solgun görünüyordu, normalde sağlıklı olan altın rengi teni biraz grileşmişti. Neyse ki iyi aydınlatılmış masadan olabildiğince uzak durmuş ve yavaşça giriş kapısına doğru ilerliyordu.

Ona acıyarak sordum, "Gidip biraz daha su getirir misin? Taze bir leğende, *hanniva*?"

"*Lysi, mukkira*," diye hızlıca cevap verdi Hinna, *volikiden* ayrılmadan önce başını eğerek. Dudaklarım kıpırdadı ve dikkatimi tekrar Esir'e çevirdim. İğneyi iplikle sarıyordu, elinden aldım ve geri vermeden önce nasıl daha sıkı düğümleyeceğini gösterdim. "Çabuk ol."

Essir başını salladı, iğneyi *Darukkar'ın* etine batırırken eli hafifçe titriyordu.

Darukkar aceleyle, "Kapatmayı tercih etmez misin, *mukkira*?" diye sordu.

"*Ruhna*'m oldukça yeteneklidir, sana söz veriyorum," dedim ona. Rahatlatıcı bir gülümseme olduğunu umuyordum. Esir yan gözle bana baktı, gözleri

geniş. Sonra bana biraz utangaç bir sırıtış attı, omuzları dikleşti, yüz ifadesi aşırı konsantrasyona dönüşmeden önce ilk dikişi attı.

Darukkar sanki küçük bir iğneyle değil de geniş bir kılıçla kesilmiş gibi sıçradı, ama Essir bu konuda yorum yapmadı ve çırağım küçük yarayı çabucak hallederken savaşçı çenesini sıkarak yavaşça gevşedi. O öğleden sonraki antrenman sırasında bir eğitim kazası.

Özellikle daha deneyimsiz *darukkarlar* arasında çok sık olduğunu öğrendiğim bir şey.

Darukkar dikilip sarıldıktan sonra gitti. Gittiği anda Esir, kanlı elleri titrese de bana muzaffer bir gülümsemeyle baktı ve "Başardım!" dedi.

"Son *mokkira* yaralarını kapatmana hiç izin vermedi mi?" Ben sordum. Tahmin etmiştim ama yine de kafamı karıştırmıştı. Kendi *mokkira*'nın çırağı olduğum ilk gün, bir *piroki* üzerindeki kötü, derin bir bacak yarasını kapatmamı istemişti. Daha sonra, bunu beni test etmek için yaptığını fark ettim, neredeyse hiçbir şey bilmediğim halde baskı altında nasıl tepki verdiğimi görmek için.

Onun küçük testini geçmiş olmalıyım.

"*Nik*, asla," diye yanıtladı Essir, kanın çoğunu temizlemek için ellerini kirli leğende ovmaya giderken iç geçirdi. Kısa bir süre sonra Hinna elinde yeni bir leğenle döndü ve leğeni uzak duvardaki boş banklardan birinin üzerine bıraktığında Esir ona gülümsedi.

"Kakkari'ye şükürler olsun ki gitti," diye iç geçirdi Hinna, omuzları çökmüştü. "Her an bayılacağımdan emindim."

Gülümsememi gizledim ve malzemeleri koymak için dolabıma yöneldim. *Volikin*in havası kaynayan *kuniri* kokuyordu, tatlılıkla karışık toprak kokusu.

"Çok daha kötüsünü görebilirsin," diye yorum yaptım. "Belki de *Vorakkar*'ın sana yakında yeni bir görev vermesini ummalısın. Özellikle de doğumlar başlamadan önce."

"*Nik*," dedi Hinna sessizce. "Bunu istemem. Benim görevim sana karşı, *mokkira*. Size hizmet etmekten büyük onur duyuyorum."

Sesindeki dürüstlüğü duydum ve kendi boğazımın duygularla sıkılmasına neden oldu. Minnettarlıkla. Malzemelerimi kaldırmama yardım ettiğinde elini sıkmak için uzandım.

"*Kakkira vor*," dedim ona. "Kana alışacaksın."

"Başka seçeneğim yok," dedi bana küçük bir gülümsemeyle. "Daha iyi olacağım."

"*Vorakkar* seni tam olarak ne yapman için görevlendirdi Hinna?" Essir onun adını kullanarak sordu.

Hinna Essir'e baktı. Sonra dudağını ısırarak bana baktı.

İçimi çektim, omuzlarım hafifçe düştü. Ona yalan söylemesini söylersem Hinna'nın onurunu kırmış olurdum. Onun gözünde *Vorakkar* ona sürüsünde çok saygın ve önemli bir konum vermişti ama bunun için öne sürdüğü sebep bana hâlâ mantıklı gelmiyordu.

Başımı ona doğru eğdiğimde, Hinna gururla ve hemen Essir'e cevap verdi, sanki birilerine söylemek için can atıyormuş gibi.

"*Vorakkar* beni onun *piki'si* olarak atadı."

Essir boğuk bir sesle, "*N-Neffar?*" diyene kadar sessizlik sağır ediciydi.

Hinna gülümsemesini *çok* geniş tutmaya çalıştı. Cesurca bir çabaydı ama başarısız oldu, bu da beni neredeyse kıkırdatıyordu.

Essir iri gözlerini benimkilere çevirdiğinde cesaretle sordu: "*Vorakkar'ın Morakkari'si* mi olacaksın?"

Sorusu beni ayılttı. Kısa bir an için, o sabahın erken saatlerini hatırlamama izin verdim. Kiran'la birlikte göl kıyısında koşarken kalbim heyecanla çarpıyordu. Ormana doğru uzanan patikada koşmamıştık. Bunun nedeninin Kiran'ın hâlâ çok uzağa gitmiş olabilecek canavarlara karşı temkinli olması olduğunu biliyordum. Koşmaktan keyif alıyor gibi görünse de, kalçasında uzun bir hançer kılıfıyla her zaman tetikteydi.

Konuşmamıştık. Sadece birbirimizin yanındaydık. Konuşmamıştık. konuşmaya *ihtiyacı vardı*. Garip bir şekilde harikaydı.

Sonrasında, ertesi sabah bunu tekrar yapıp yapamayacağımızı sorarak kendimi şaşırtmışım.

Kiran bana baktı, ağzı gizemli, çıldırtıcı bir sırıtışla kıvrılmıştı.

"*Lysi, seffi,*" demişti. "Seni hiçbir şeyden mahrum edemeyeceğimi biliyorsun."

Sözlerinin adrenalin ve zevk patlaması yaratmadığını söylersem kendime yalan söylemiş olurum.

Sonra beni *mokkira'nın voliki'sinin* girişinde bıraktı, tam da kalabalık uyanmaya başlamışken, güneş parlak ve altın renginde parlayıp ovaların üzerinden yükselirken, beni bu gece daha sonra göreceğini söyledi.

"*Nik,*" diye cevap verdim sonunda Essir'e. "*Vorakkar*, Hinna'mızı buraya *piki* olarak atarken sadece sürü içinde kendimi rahat hissetmemi sağlıyordu."

Esir kaşlarını çattı. Hinna kasıtlı olarak tezgâhın üzerindeki bir şeyle oynuyordu. Ben bile onun düşüncelerini duydum. Ben bile Essir'in Hinna'ya inanmadığını biliyordum.

Ben. Çünkü *piki* her zaman sadece Horde'un *Morakkari*'si.

İçimi çektim.

Dolaplarımı düzenlemeyi bitirdiğimde, "Geç oluyor," dedim. "İkiniz de *volikilerinize* dönün ve akşam yemeklerinizi alın. Ben burayı temizleyeceğim, *lysi*?"

İkisini de ikna etmek biraz zaman aldı ama sonunda *mokkira'nın voliki'sinin* tamamen bana ait olduğunu fark ettim. Onu düzenlemekten rahatlık, temizlemekten gurur duyuyordum. Don için, hepsi benimdi. Don için, bu sürüde izimi bırakabilirdim.

Ama bunun da bir sonu olacak, diye düşündüm haince.

Tadını çıkarmak için daha fazla sebep olduğunu biliyordum.

İşimi bitirdiğimde gökyüzü kararmıştı ve ateşler sürünün her yerinde gürlüyordu. Soğuklar bastırmaya başladıkça ateş leğenleri gün boyunca giderek daha fazla besleniyordu. *Volikime* doğru ilerlerken kürklerimi etrafıma daha sıkı sararak titredim.

Yanlarından geçtiğim Dakkariler başlarını eğerek unvanımı saygıyla mırıldandılar, ben de küçük bir gülümsemeyle selamlarına karşılık verdim. Bu ilgiye alışık değildim, özellikle de *sarukta* çıraktan başka bir şey olmadığından beri. Çoğu yeterince arkadaş canlısı olsa da kimse bana iki kez bakmamıştı.

Horde'a geleli sadece birkaç gün olmuştu ama ayaklarım beni *voliki*, sanki hayatım boyunca bu yolda yürümüşüm gibi.

Sadece... *voliki*'m orada değildi.

Kaşlarımı çatarak etrafımda döndüm ve bakışlarımı çevremde gezdirdim.

Nik, burası kesinlikle *volikimin* olması gereken yerd. Karanlık olmasına rağmen, yeryüzünde ana hatlarını görebiliyordum; o bomboş yerde yuvarlak bir kubbe.

Neffar?

Ne oluyordu?

Arkamda bir hareket hissettim. Döndüğümde, beni takip eden *darukkarın* en yakın *volikin* arkasında oyalandığını gördüm. İçimi çektim. Kiran'ın onu bana göz kulak olması için görevlendirdiğini biliyordum ve sürünün ikinci gününden beri takip edildiğimi biliyordum.

Ve bu *Darukkar*'ın ağzı pek sıkı değildi.

"*Volikimin* nerede olduğunu biliyor musun?" Savaşçı belli ki benden saklanmaya çalıştığı için kendimi biraz gülünç hissederek seslendim.

Kısa bir sessizlik anından sonra, erkek en yakındaki *volikinin* arkasından çıktı, omuzları geriye gitti, ancak yüz hatlarında bir parça utanç gördüm.

"*Vorakkar*," diye cevap verdi.

Kaşlarım daha da çatıldı. "*Vorakkar* mı?"

"*Lysi*," diye yanıtladı *darukkar*. "Bu öğleden sonra *volikinizi* söktürdü."

Ne yaptı?

Ama

neden?

Yutkundum, şaşkınlıktan kaşlarım çatıldı. "O zaman eşyalarım nerede?"

Darukkar başını kampın arka tarafına doğru salladı. Ve orada, hafif bir eğimin üzerinde, Kiran'ın kendi *volikisi* vardı. Giriş kapağının altında, içeriden gelen bir parıltı gördüm. Tepesindeki havalandırma deliğinden koyu renkli duman yukarı, berrak gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Kalbim boğazımda düğümlendi.

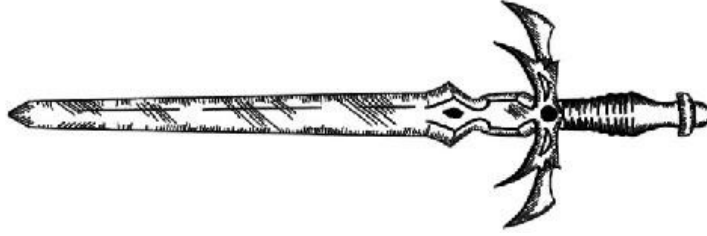
Ne zaman onu tekrar çözdüğümü düşünsem... gitti ve böyle bir şey yaptı.

Bu sabah fark ettiğim gibi, Kiran büyüleyici derecede kibirliydi. Ama şu anda onu o kadar da çekici bulmuyordum. Özellikle de *volikimi söküp bana söylemediğinden* beri.

Neler olduğunu anladığım anda bunu ona söylemek niyetindeydim.

Bu düşünceyle omuzlarımı dikleştirdim ve *volikisine* doğru yürüdüm.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

L Dudaklarımı yalayıp, kendimi kavgaya hazırlamıştım ki, kızgın ve hızlı adımlarla *volikime* yaklaştığımı duydum.

Uzun bir nefes üfleyerek küvette daha da geriye yaslandım, kollarım kenarlardan sarkıyordu ve bakışlarımı beklenti içinde giriş kapağına sabitledim. Banyo suyunun altında sikim sertleşmiş, göbeğime dayanmıştı.

Beklendiği gibi kendini duyurma zahmetine girmedi. Başka biri olsa bunun için cezalandırılırdı ve o da bunu biliyordu.

Bunun yerine, girişin altından itti, bakışları *volikimin* etrafında geziniyordu, dudaklarında bir kaş çatma vardı.

Sonra beni banyoda uzanmış, bakışlarımı ona dikmiş, konuşmasını beklerken bulunca dondu kaldı, gözleri büyüdü.

Ama beni şaşırttı.

Utanç içinde dönüp durmasını beklerdim. Dakkari çıplaklık konusunda utangaç olmasa da, Maeva Dakkari olarak yetiştirilmesine rağmen hep öyle olmuştu.

Ama bakışlarımı kırmadı. Onun yerine, sanki ben banyo yaparken *volikime* girmemiş gibi davrandı ve boğazını temizledikten sonra sessizce "*Volikim nerede?*" diye sordu.

Ancak *Seffi*'m benden o kadar da etkilenmemişti. Boynunda yükselen o koyu kızarıklığı gördüm. Bu sabah erken saatlerde yumuşak tenini okşadığımda ve onu yalamak, *ısırmak*, kendiminmiş gibi işaretlemek gibi düşüncelerle kendime eziyet ettiğimde yorumladığımla aynıydı.

"Onu indirttim," diye mırıldandım, banyoda hafifçe kayarak bakışlarını göğsüme çektim.

"Ama *neden*?" diye sordu, gözlerini kırpıştırarak, kaşlarını çatarak. Onun varlığıyla göğsümdeki gerginlik düğümü gevşedi. Ona bakmak bile beni memnun ediyordu.

Vok, o çok güzeldi. Yüz ifadesi çıldırtıcı derecede şaşkın ve masumdu. Sanki niyetimi henüz fark etmemiş gibiydi.

"Git ye, *seffi*," dedim, yemek tabaklarıyla dolu alçak masayı işaret ederek. "Acıkmış olmalısın."

Hâlâ koşmaya gittiği kıyafetleri giyiyordu, ancak Hinna'nın ben *volikisini* söktürmeden önce onun için almış olması gereken kürklerini de giymişti.

"*Nik*," dedi yavaşça, gözleri bana dönmeden önce masanın üzerinde zar zor geziniyordu. "Neler olduğunu bilmek istiyorum."

Kısa bir nefes verdim ve bir elimi ıslak saçlarımda gezdirdim. Beni öldürmek istemeden ona nasıl söyleyeceğimi kendime soruyordum. Maeva bağımsız biriydi ve ben buna her zaman hayranlık duymuşumdur. Büyürken her zaman bir bağımsızlık çizgisi olsa da, şimdi tamamen farklı bir şeye dönüşmüştü ve bunu nasıl yapacağımdan emin değildim.

"Sen... sen beni gönderiyor musun?" diye sordu usulca.

Boğazımdan bir inançsızlık sesi çıktı.

"*Nik*," diye homurdandım, kelimelerle birlikte vücudum gerildi.

Onun gitme düşüncesi bile göğsümde bir rahatsızlık hissi uyandırdı. Banyo küvetinin kenarında yumruklarımı sıktım.

"O zaman..." diye devam etti, dudaklarını yalayarak. "*Neffar*?"

Dudaklarımın kenarı titreyerek, "Benden kestiğinde *devalarım*a mal olmayacak bir şekilde sana nasıl söyleyeceğimi tartışıyorum," dedim.

"*Şimdi* söyle bana," demesine rağmen kızarması derinleşti.

"Bir *Vorakkar*'a emir vermeye cüret mi ediyorsun?" Mırıldandım, yumuşak dudaklarının kararlılıkla büzülmesi sikimi daha da sertleştirdi. "İyi ki bunu yapmasına izin verilen tek kişi sensin."

Bana eski Maeva'yı hatırlatan bir sabırsızlıkla ofladı. "Kiran, *volikimden* kurtulduysan ben nerede *uyuyacağım*?"

Bunu daha fazla erteleyemeyeceğimi bildiğimden küvette ayağa kalktım, onu izlerken vücudumdan su akıyordu. Maeva gözlerini kırpıttı, gözleri sikime sabitlendiğinde boğazından çıkan küçük bir ses bana ürkmüş bir *privixi* hatırlattı.

Yine beni şaşırttı. Arkasını dönmedi. Bakışlarında ihtiyatlı bir merak vardı, neredeyse yüksek sesle inlememe neden olacak bir merak. Dokuz yıl önce uçurumdaki o gece ona nasıl teslim olmamıştım? Kendini bana açmış, özgürce teklif etmişti ve ben onun tekliflerini reddetmişim.

Ve yıllar boyunca bunun için kendime kaç kez lanet ettim?

Ama o zamanlar arkadaşlığımız seksten daha önemliydi. Bunu mahvetmek istememişim. Ve eğer onu istediğim gibi sevmeme, onunla istediğim gibi birlikte olmama izin verirsem, sonunda buna değmediğimi anlayacağından korkmuştum.

O zamanlar Maeva'nın aşkı o kadar saf, o kadar eksiksizdi ki, *korkutmuştu*. Ben. Ama artık korkmuyordum.

Aptalca davrandım. Korkakça.

Ama gençtim.

Artık dokuz yıldır bir *Vorakkar*'dım ve bu hayatın, vahşi topraklardaki yaşamın zorluklarını ve güçlü olmama bağlı olan bir sürüye liderlik etmenin getirdiği sorumlulukları tecrübe etmişim. Artık liderlik edecek yaşta bile olmayan o genç, *Saruk soyundan gelen* çocuk değildim.

Şimdi ne istediğimi biliyordum ve tam karşımda duruyordu, bana öyle bir bakıyordu ki onu *kürklerin* üzerine fırlatıp yıllardır arzuladığım şekilde çiftleşmek istiyordum.

Kurulanmaya zahmet etmedim. Banyo küvetinden çıktım ve ona doğru adım attım.

Nerede uyuyacağını bilmek istiyordu.

Benim yanımda. Ait olduğu yerde, diye düşündüm.

Kürklerimi göstererek, "Burada uyuyacaksın *seffi*," diye mırıldandım. Bakışları biraz odaklanmamış gibi görünse de tekrar gözlerini kırıştırdı.

"*Neffar*?" diye sordu sessizce, sanki beni *duymamış* gibi.

"Benimle," diye gürledim, yaklaşarak.

"*Neffar*?" diye sordu şaşkınlıkla, sesi yükselmişti. "Kiran-"

Yakındık, o kadar yakındık ki sıcaklığını hissedebiliyordum. Aramızda sikim sert ve kalındı ve gözleri ona takıldığında nefesinin kesildiğini duydum. Elleri yanlarında kıvrılmıştı.

Boğazımdan gürleyen bir inilti döküldü ve sessizce mırıldandım, "Ne istiyorsun, *rei seffi*?"

Bana dokunmak ister misin? Hissetmek? Dokuz yıl önce yaptığın gibi öpmek?

Sorum onu düşünmekte olduğu şeyden uzaklaştırmış gibi görünüyordu. Fiziksel olarak sıçradı, nefesi sert bir şekilde kesildi.

"Ne yapıyorsun, Kiran?" diye fısıldadı, gözleri şoktan büyümüşü. Onun yanından uzanarak, belimden bağlanan ve aletimi gizleyen kürkümü kaptım ve giydim. Çıplak uyuyordum ve bunun bir anlamı olduğunu düşünmüyordum.

yıkandıktan sonra gürüşüyorum.

Ama bir sonraki savunmasız, garip bir şekilde savunmasız sözleri beni dondurdu.

"Sen... sen beni böyle istemiyorsun. Hiçbir zaman da istemedin," dedi sessizce. "Peki ne yapıyorsun?"

Boğazımdan kaba ve neredeyse *öfkeli* bir inançsızlık sesi yırtıldı. "Sen neden bahsediyorsun?" Ses tonum alçak ama yumuşaktı. Yüzü yanıyordu, daha önce hiç olmadığı kadar karanlıktı.

Benden uzaklaştı, ateş leğenine doğru gitti ve bana sırtını gösterdi.

"Anlat bana," diye mırıldandım, sesimi sabit tutmaya çalışarak. Bu sözlerle neyi kastettiğine dair bir şüphem vardı. Ona yaklaşıp, "O gece yüzünden mi?" diye sordum.

Burun deliklerinden hırıltılı bir nefes geçti.

"Sen sadece... sen beni hiç istemedin."

Sözlerinin bu kadar kırılğan olmasından nefret ediyordum. Ne kadar belirsiz olduklarını. Benim cesur, kendinden emin Maeva'm.

Onu o kadar çok incitmişim ki, farkında bile olmadığım bazı yaralar taşıyordu.

İçimden kararlılık akarken çenem gerildi. Ancak bu bizim geçmişimizdi. Ve onu ne kadar istediğimi, onu ne kadar arzuladığımı gösterdiğimden emin olacaktım.

Bunca yıldır ona ne kadar ihtiyacım vardı.

"Seni çok uzun süre izledim," diye fısıldadı, hâlâ bakışlarımla buluşmuyordu. "Başka dişiler olduğunu biliyordum. *Pujerak*'ının söyledikleri beni şaşırtmadı. Ve duygularıma karşılık vermediğini de biliyordum."

"Maeva..." Islak saçlarımı geriye doğru tararken, damlacıkların göğsümden aşağı aktığını hissederek hışırdadım. *Vok*.

"Beni istediğine dair bana hiçbir işaret vermedin," diye fısıldadı ve ses tonundaki mahcubiyeti duyabiliyordum. Bu onun için kolay değildi. Ama bu sözleri yüzeye çıkaran da sahip olduğunu bildiğim o güçtü. Çünkü Maeva'm hiçbir şeyden geri adım atmazdı.

"Bu yüzden cesur olabileceğimi düşündüm, tıpkı senin sevdiğin kadınlar gibi. *Saruk*. Ama o gece, uçurumda, sen..."

"Seni reddettim," diye onun yerine ben bitirdim.

Başını iki yana salladı. Sonra benim cesur Maeva'm döndü ve utancına tanık olmama izin vererek gözlerimle buluştu. Utançla birleştiğini gördüğümde kaşlarımı çattım.

"Mesele sadece reddedilmek değildi," dedi çenesini kaldırarak. "Bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Bunu hep hatırladım."

Kaşlarımı çattım. Neden bahsettiğini bilmiyordum. O gece kendi eylemlerim için cezalandırıcı bir arzu ve utançtan başka bir şey hissettiğimi hatırlamıyorum - onu incittiğim için, onu sadece hayal kırıklığına uğratacağımı fark ettiğim için.

"Anlamıyorum, *seffi*," diye itiraf ettim, başımı sallayarak. "Tiksinmiştin."

Bu kesinlikle beklediğim bir şey değildi ve şaşkınlıkla geri dönmek için kendimi zor tuttum.

Sonra öfke geldi, göğsümde şimşek gibi çaktı, vücudum gerildi.

"Kendimi sana attım," diye fısıldadı Maeva, gözlerini kırıştırarak, yutkunarak, nefesleri hızlanarak. "Kendimi sana açtım. Ve tek hatırladığım bana nasıl baktığın. Sanki bedenim seni tiksindirmişti. Sanki *ben itmişim* gibi. Ve o zaman beni gerçekten arzulamadığını anladım... her ne kadar arzulamanı ummuş olsam da. Çok uzun zamandır."

Vok.

Vok, vok, vok.

Tam bir aptalmışım.

Pişmanlıktan göğsüm sıkışmıştı, ona doğru bir adım atmak üzereydim ki birinin *volikime* doğru yürüdüğünü duydum.

"Maeva," dedim, sesim kısık ve gergindi. Kontrolü zar zor elimde tutuyordum. "*Vok, ben her zaman-*"

"*Vorakkar*," diye dışarıdan bir erkek sesi geldi.

Yüksek sesle küfrettim, Maeva'ya baktım, yüz hatlarıma derin bir kaş çatma kazınmıştı, ancak o *volikimin* girişine doğru bakıyordu. *Rahatladım.*

"*Neffar?*" Dışarıdaki davetsiz misafire hırladım, duyabilmesi için sesimi yükselttim.

Bir *darukkar* başını içeri eğdi, gece nöbeti için kapılara yerleştirdiğim bir *darukkar*. Gözleri Maeva'ya kaydı ve o da başını çevirdi,

Vorakkar'ın volikisine yakalanmaktan utanıyormuş gibi aramıza mesafe koyuyor.

"Ne oldu?" Homurdandım, gerginlik ve öfke içimi sıkıca sarmıştı.

Ne kadar çabuk giderse, Maeva'yla aramızdaki sorunu o kadar çabuk düzeltebilirdim. Onu arzulamaktan asla *vazgeçmediğimi*, son dokuz yıldır ona olan arzumu ve anılarımı köreltmeye çalıştığımı ve başaramadığımı, yüzlerini bile hatırlayamadığım kadınlarla dikkatimi dağıttığımı ve karşılaştığımız Ghertun sürülerini belki biraz fazla acımasızca katlettiğimi ve bir yerden diğerine taşındığımı, ancak güney topraklarından uzakta, *ondan* uzakta kaldığımı *ona* ne kadar çabuk anlatabilirdim.

Darukkar nefes nefese kalmış gibiydi.

"Rath Rowin'in *Vorakkar*'ı kapılarda sürüye katılmak istiyor."

Keskin bir nefes aldım ve başımı diğer erkeğe doğru salladım. "*Neffar*?" Homurdandım.

"*Dothik*'ten acil haberler getirdiğini söylüyor."

"*Vok*," diye mırıldandım sıkıca, çoktan kürk postuma uzanıp onu omuzlarımın üzerinde sallamaya başlamıştım bile. Çizmelerimi giyme zahmetine girmedim ama ayaklarımı post çizmelerimin içine soktum. Son anda kılıcımı kuşanmamaya karar verdim. Rath Rowin'in *Vorakkar*'ı bir dosttu. Gerçekten sevdiğim birkaç *Vorakkar*'dan biriydi.

Bakışlarım Maeva'ya yöneldiğinde, altın leğendeki ateşin titrek alevlerine bakıyordu. Işık tenine sıcaklık ve güzellik katıyordu.

İçim burkularak ona sessizce, "Döndüğümde konuşmamıza devam edeceğiz. Ama bu gece burada uyuyacak mısın, *Iysi*?"

Bana cevap vermedi. Bana bakmadı.

Kendime engel olamayarak parmaklarımı çenesinin altından geçirdim ve onu kendime doğru döndürdüm, ta ki o dönen kara gözler bana çevrilene kadar.

"Ye, *seffi*," diye emrettim ona. "Yakında sana geri döneceğim."

Bana bir cevap verene kadar gitmeyeceğimi anlamış gibiydi.

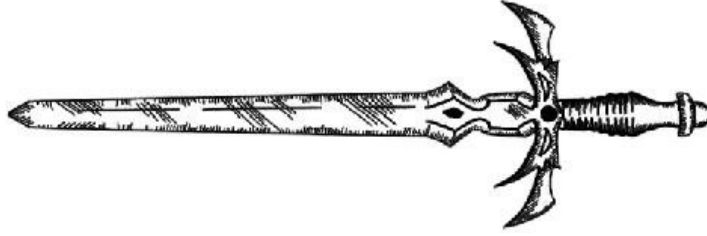
Sonunda, gergin ve uzun bir sessizlikten sonra başını salladı.

Rahatlamış bir şekilde, dokunuşum uzaklaştı.

Sonra döndüm ve *Darukkar*'a başımı salladım.

"Rath Rowin'in geçmesine izin verin. Onunla şimdi görüşeceğiz."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

"Y Çok uygunsuz bir zamanda geldin, dostum," diye homurdandım. Rath Rowin'den *Vorakkar*, konseyimin *volikisine* girdiğinde Errok'un kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde çoktan orada olduğunu gördü.

Rath Rowin sırttı ama bu sırtış gözlerine ulaşmadı. Soyunmuş halime baktı ve bir kadınla birlikte olduğumu düşündü.

Olmuş olsam da, arzuladığım şekilde olmamıştı.

"Özür dilerim Rath Okkili," diye homurdandı Rath Rowin. "Bir dahaki sefere ziyaretlerimi senin gece eğlencelerine göre ayarlayacağımdan emin olabilirsin."

Errok bakışlarımı yakaladı. Kaşları kalktı. Bu sabah Maeva ile koşumdan sonra antrenman sahasında tartıştığımızdan beri onu görmemiştim. Birkaç avcıyla birlikte etraftaki arazilere izinsiz giren başka hayvanlar için devriye gezmeye gitmişti.

Rath Rowin'in omzuna sarıldım, o da bana aynısını yaptı.

"*Dothik*'ten ne haberler getirdin?" Ses tonumu alçaltarak sordum.

Rath Rowin her zaman gergin biriydi. *Vorakkar* olarak görevlerini her zaman son derece ciddiye almıştı. Zaman zaman kurallarında bükülmez ve katı olabiliyordu. Hatta sert.

Bazıları ona zalim diyebilir.

Neredeyse bir yıl önce, Rath Kitala'nın *Vorakkar*'ı sürüsüne yakın bir yerde bir Ghertun casusuyla karşılaşmıştı. Ghertun'u hapsedtirmiş ve ardından onu sürüsünün önünde mahkemeye çıkarmıştı.

Eğer koşullar farklı olsaydı, Rath Rowin tek bir kelime bile edemedi Ghertun'un kafasını omuzlarından ayırırdı ve

rahatsız olmadan yürüyüp gitmek.

Çoğu *Vorakkar* tereddüt ederdi. Rath Rowin hiç tereddüt etmedi.

Arkadaş olmamıza rağmen, sürüme katılması beni tedirgin etmedi desem yalan olur. O da yalnız gelmişti. Yanında *darukkar* bile getirmemişti, muhtemelen sürüsünü en ufak bir şekilde korumasız bırakmaktan hoşlanmadığı için. Ne de olsa her kılıç değerliydi.

"*Dothikkar* hepimizin Ölü Topraklar'da buluşmasını istiyor," diye cevap verdi.

"*Neffar*?" Hırladım. "Söyle bana, Rath Kitale'nin mesajları sonunda ona ulaştı mı?"

"Bu kırmızı sis hakkında mı?" Rath Rowin kaşlarını kaldırarak sordu.

"*Lysi*." "Ve gerçekten *de Dothik*'ten ayrılacak, ilk kez vahşi topraklara gidecek

bizimle orada buluşmak için mi?"

Rath Rowin bana bilmiş bir bakış attı. "Tabii ki hayır. *Dothik*'te, duvarlarının arkasında kalacak. Bizden rapor vermemizi istiyor. Ve hepimizin düşündüğü gibi, bu sis yüzünden paniğe kapılmış durumda. Hatta bir sonraki Denemeleri ilerletecek."

"*Vok*," diye küfrettim, dudaklarımdan neredeyse alaycı bir kahkaha dökülürken bile. "Ama son Denemeler daha yeni bitti. *Vorakkar* daha vahşi topraklara bile gitmedi ve *Dothikkar* bu kadar çabuk yeni bir Deneme mi istiyor?"

Göz ucuyla Errok'un doğrulduğunu gördüm.

"Onları ne zaman ayarlayacak?" diye sordu *pujerak*'ım.

"Dondan sonra. Vahşi toprakları güvende tutmak için daha fazla *Vorakkar*'a ihtiyaç olduğunu düşünüyor," dedi Rath Rowin. Derin bir iç çekti. "Ve söylemeliyim ki, ben de ona katılmaya başlıyorum."

Ayıldım, çenem titriyordu. Parlak ışıklı *volikin* ortasındaki masaya doğru yürüdüm, üzerinde Dakkar haritası vardı, bakışlarım Ölü Topraklar'a kaydı.

"Şu anda tarihimizde hiç olmadığı kadar çok tehditle karşı karşıyayız. Artık burada yaşayanlar sadece Dakkari değil. Artık *Vekkiri*, Ghertun, Nrun teng ve Killup da var," diye devam etti Rath Rowin. "Rath Dulia ve Rath Loppa ordularının sonunun geldiğinden bahsetmiyorum bile. Onların yerini almak için yeni ordular yükselmeli."

O haklıydı. Tabii ki haklıydı.

Rath Dulia'dan iyi ki kurtulmuştuk, o omurgasız piçten. Ama Rath Loppa onurlu bir erkekti, doğuştan liderdi ve büyük ihtimalle ilerleyen yaşlarında kendi *sarukunu* yaratacaktı. Tıpkı babam gibi.

Vorakkar olarak geçirdiğim zaman sona erdiğinde benim de aynı arzularım vardı.

Maeva sahili çok sevdiği için belki deniz kenarında bir *saruk* -tıpkı büyüdüğümüz yerdeki gibi-.

Yutkunarak haritadan başımı kaldırıp Errok'un bakışlarıyla karşılaştım.

Pujerak'ım sordu, "Rath Kitala karanlık sisle ilgili yeni bir gelişme var mı? Büyüdü mü?"

Rath Rowin başını salladı. "Ondan başka bir şey duymadım. Rath Tuviri ilk duyan olurdu sanırım, çünkü orduları birbirlerine en yakın olanlar onlar."

"Bu sabah Rath Tuviri'ye bir haberci gönderdim," dedim ve bu Errok'u şaşırtmışa benziyordu. Rath Rowin'e bakarak, "*Mokkira'mın* şifacıları için bir talebi vardı. Ve *thesper*'larımız henüz dönmedi."

Rath Rowin başını salladı.

"*Dothikkar* Ölü Topraklar'da ne zaman buluşmamızı bekliyor? Ayaz yakında geliyor. Herhalde şimdi gitmemizi bekliyor olamaz," diye mırıldandım sessizce.

Sürüde hâlâ yapılacak çok şey vardı.

Bu gerçek hiç şüphesiz Rath Rowin'i de hayal kırıklığına uğratmıştı çünkü *Vorakkarları* bu toplantıya çağırmakla görevlendirilmişti ve böylesine tehlikeli bir zamanda onu kendi sürüsünden uzaklaştırmıştı.

"Öyle," diye yanıtladı Rath Rowin. "Bir hafta içinde. Tam da sezonun zirvesinde."

Sert bir nefes verdim ve zonklamaya başlayan şakağımı ovuşturdum.

"Diğerlerini bilgilendirmek için fazla zamanım yok," dedi Rath Rowin. "Bu yüzden hemen yola çıkmalıyım. Hızlı hareket edersem yarına kadar Rath Tuviri'ye ulaşmayı umuyorum."

"En azından bu gece kal," diye önerdim. "*Ungira* güney topraklarına taşındı. Kısa bir süre önce sırtıma bir pençe yedim."

"*Ungira*'dan korkmuyorum," dedi Rath Rowin, ses tonu gerçekçi, kaşları kalkık.

"Yine de karanlıkta inlerini görmek zor," diye akıl yürüttüm. "Şafakta yola çık, Rowin. *Mrikro'm pirokininin* iyi beslendiğini ve dinlendiğini görecektir. Yedek *volikim* yok ama buraya bir yatak getirtebilirim."

Rath Rowin derin ama kısa bir iç çekti.

"Dinlenmiş bir *piroki* daha hızlı yol alır," dedi sonunda, "ve benimki molayı hak ediyor. Teklifinizi kabul edeceğim ve şafakta yola çıkacağım. Teşekkür ederim, Okkili."

Rath Rowin'in omzunu bir kez daha sıktım ve bakışlarımı Errok'unakilere çevirdim. Yüz ifadesi dalgındı ve konuşma sırasında ilgisini neyin çektiğini çok iyi biliyordum.

Bir sonraki Denemelerin ilerlemesi.

Dudaklarımı birbirine bastırarak ona başımla işaret ettim ve *Vorakkar'ın kalacağı* yeri göndermesini söyledim, o da hızla *volikiden* çıktı.

Rath Rowin bakışlarını tekrar benimkilere çevirmeden önce onun gidişini izledi.

Rath Rowin, "Uzun zamandır ilk kez ordular sezon boyunca birbirlerine bu kadar yakın oldu," diye yorumladı. "Hepsi birbirlerine bir haftalık mesafede yerleşti. Sizce bu bir tesadüf mü? Yoksa Kakkari hepimize yakın durmamız için bir işaret mi verdi?"

"Her zaman Kakkari'yi dinlersek hayatlarımızın olması gerektiği gibi gelişeceğine inanmışımdır," dedim ona sessizce. "Yani *Nik...* Bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum."

"Ne olduğunu düşünüyorsun?" Rath Rowin daha sonra sordu. "Bu sis mi? Ölü Topraklar'ı kaplayan bu sis? Bunun Kakkari'nin Ghertun'a verdiği bir ceza olduğunu mu düşünüyorsun?"

Burun deliklerim alevlendi. "Bunun sadece Ghertun için olduğunu sanmıyorum." "Neden?" diye homurdandı.

"Çünkü bu sis Dakkari ırkı hayvanları doğal evlerinden uzaklaştırıyor," dedim. "Onları korkutup kaçırıyor. Bir şeyler hissediyor gibiler ve bu yüzden daha tehlikeli, daha kolay sinirleniyorlar. Bir *polkunu* babamın *sarukunun* yakınında neredeyse *darukkarlarımdan* birini öldürüyordu."

"*Drukkar Denizi'nin* aşağısına kadar mı?" diye sordu, sesi sakın ama dalgındı.

"*Lysi*," diye mırıldandım. "Yani bunun Ghertun için bir uyarı olduğunu düşünmüyorum. Bence bu hepimiz için bir uyarı. Ve buluştuktan sonra *Dothikkar'ın* bunu bilmesini sağlamak niyetindeyim. Çok uzun zamandır o tahtta oturuyor ve hiçbir şey yapmıyor. Çok uzun zamandır, vahşi topraklarda daha önce hiç var olmamış acılarla, kendimizle başa çıkmak için neredeyse hiç zamanımız olmayan acılarla uğraşmamıza izin verdi."

Vekkiri, Nrun teng ve özellikle Killup'un çektiği acılar.

Gerçi Killup'ın çoğu doğuyu çoktan terk etmiş, kuzeye yönelmişti.

"Belki de sonunda görmesi için gereken şey budur," diye ekledi Rath Rowin usulca. "Kakkari'nin kendisinden bir uyarı."

"Ancak bunun Ghertun için olduğunu düşünecektir," diye zaten biliyordum. "Çünkü bu sis *Dothik*'in üzerinde değil. Bu yüzden de onun sorunu değil."

"Ama bu onu korkutuyor," dedi Rath Rowin. "Bu da bir şeydir."

"Doğru," diye seslendim.

"*Vorakkar*," diye bir ses geldi *volikinin* dışından.

Aynı anda Rath Rowin ve ben "*Lysi*?" diye bağırdık.

Karşılıklı bakiştık ve iki savaşı büyük bir banyo küvetiyle içeri girdiğinde diğér erkeğın yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Özür dilerim Okkili," dedi Rath Rowin. "Bir an için yerimi unuttum."

Onu sırtından alkışladım. "Seni dinlenmen için yalnız bırakayım. Sabah yola çıkmadan önce konuşuruz."

Vorakkar başını salladı. Bilmiş bir bakışla ekledi, "Dişinin yanına dön. Eminim kısa kesintim onu eksik bırakmıştır."

Yapmak istediğim de tam olarak buydu.

Ama önce kapıların güvende olduğundan emin olmalıydım ve sonra Errok'la konuşmalıydım. Maeva'ya dönmeye ne kadar ihtiyacım olursa olsun, her zaman önce bir *Vorakkar* olacaktım.

OTUZUNCU BÖLÜM

I Harekete uyandım, göz kapaklarım kaya gibi ağırdı. O gün ikinci kez, Kiran'ın kokusunu alana kadar nerede olduğumu fark etmedim. Ta ki Onun yatağında uyandığımı fark ettim, hiç olmak istemediğim bir yerde.

Karnım açlıktan gurulduyordu ama daha önce yemek yiyemeyecek kadar üzgün ve utanç içindeydim. Ve şimdi, Kiran'ın cüssesi yatağa dalıyor, beni vücuduna yaklaştıran küçük bir krater oluşturuyordu.

Volikimi neden söktürdüğünü hâlâ bilmiyordum. Neden burada uyumamı istediğini hâlâ bilmiyordum.

Derin bir iç çekti ve ben onun değiştiğini, bana doğru döndüğünü hissettim. Volikin'in içi daha karanlıktı, ateş leğenindeki son közler de hafifçe parlıyordu. Gideli uzun zaman olmuş olmalıydı ve ben de istemeden uykuya dalmış olmalıydım. Kolları beni arkamdan sıkıca sardığında ne kaskatı kesildim ne de geri çekildim. Aslında vücudumun verdiği tepki beni *şaşırtmıştı*. Gözlerim kısa bir an için kapandı, çırpınarak kapandı ve onun beklenmedik tutuşuyla rahatladı. Kiran bana yeterince sık dokunmuştu. Dakkari çok sevecen yaratıklardı. Ama Kiran yaşlandıkça, zaman *Dothik*'teki amacına yaklaştıkça, beni kucaklamaktan kaçınmaya başlamıştı.

ondan her zaman çok kolay gelir.

Bunu özledim, diye düşündüm sessizce. Onun tarafından kucaklanmayı özledim. Çünkü ne zaman bana sarılsa, ne zaman onu koklasam ya da geniş kollarının sıkılığını hissetsem, kendimi güvende hissediyordum. Korunmuş. Çok sevdim.

Ondan istediğim türden bir sevgi olmasa da. Beni bir kız kardeş gibi sevmiştii. Bunu bana kendisi söylemişti.

Bu geceyi daha da kafa karıştırıcı yapan şey de buydu. Ve sürekli *düşünmekten* çok yorulmuştum.

Bu yüzden bana sarılmasına izin verdim çünkü sadece iyi hissettiriyordu ve karşı koyamayacak, *istemediğim* halde geri çekilemeyecek kadar yorgundum.

Nefes aldığında, ılık hava ensemdeki küçük tüyleri hıştırdattı. Burnunun sivri ucunun saçlarıma gömüldüğünü ve derin nefes aldığında kollarımda şişlikler oluştuğunu hissettim.

Kürklerin altında, bacakları benimkilere yaslanmıştı, sıcak, sert etleri beni hızla ısıtıyordu. Çıplak olup olmadığını merak ettim ve bu düşünce içimde bir şeyleri *derinden* sarstı.

"Biz arkadaş olduğumuzda sen daha çocuktun, *seffi*," diye mırıldandı.

Kaşlarımlı çatıldı ve kürklerin, yatağın, *volikin*in üzerinden karanlık bir köşede duran sandıklarına baktım. Bunların onun *deviri*, seçtiği *Morakkari*'ye hediyeleri, *sarukta* yaşarken bile onun için topladığı hediyeler olup olmadığını merak ettim.

Bu düşünce kıskançlığın göğsümde yanmasına neden oldu, ancak bu keskin, cezalandırıcı bir sızıdan ziyade derin, melankolik bir ağrıydı.

"Bir çocuk," diye fısıldadı. "Senden daha büyük olmama rağmen ben de öyleydim. Yıllar ve yıllar boyunca tek istediğim sana göz kulak olmaktı. Seni korumak. Seni güldürmek ve gülümsetmek çünkü bunu yapmanı çok seviyordum."

Sesi yumuşaktı ama içindeki gerçeği duydum. Sanki o da benim gibi çocukluğumuzun o anlarına tutunmuş gibi yumuşak bir saygı duyuyordu. Çünkü onlar özeldi -pek çok kişi bizimki gibi bir arkadaşlığı deneyimleyecek kadar şanslı değildi- ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Ve uzun bir süre," diye devam etti, "seni yaşına uygun bir kadın olarak görmedim."

Uzun bir nefes aldım ve üfledim. Başı kaydı, sıcak eli belime doğru kaydı ve kalçalarımlı üzerinden geçti. Kalbim hızlandı.

"Ama seni ilk istediğim zamanlardan birini hatırlıyorum. Seni ilk kez en güzel çağında bir dişi olarak gördüğüm anlardan birini, kürklerime alıp orada tutmak istediğim bir dişi."

Dudaklarımlı aralandı ve bir ürpertiye zorlukla bastırdım.

"*Drukkar Denizi*'ndeki fırtına," dedi ve ben yutkundum, aklım o geceye gitmeye başlamıştı çünkü bahsettiği anı çok iyi biliyordum. "Hatırlıyor musun?"

Sersemlemiştim, o geceye dair düşüncelerim hızla akıp gidiyordu. Kiran, *saruk* uyuduktan çok sonra beni gizlice *solikimden* çıkarmıştı çünkü kıyıdan bir fırtına esmişti. Ay dolunaydı ama kara bulutların arasından zorlukla görebiliyorduk. Denizin üzerinde mor şimşekler çakmış, ardından gök gürültülü *patlamalar* gelmişti.

Kiran o zamanlar *Dothik*'e çoktan gitmişti. Ama *Saruk*'a dönmüştü. Başkentteki *darukkar* eğitimine kısa bir süreliğine ara vermişti.

"Hatırlıyorum. Yağmur yağdı ve iliklerimize kadar ıslandık." fısıldadı. "O gece çok güzeldi."

"*Lysi*," diye mırıldandı, sesi onaylar gibiydi. "Yağmur yağdı ve geceliğini baştan aşağı ıslattı."

Gözlerimi kırıştırdım, boğazıma dolan sıcaklık yutkunmamı zorlaştırıyordu. "Ve sen bana çıplak kaldın," diye kulağıma homurdandı. "Hepinizi."

Meme uçlarım gerildi, göğüslerim o zengin seste duyduğum *arzuyla* ağırlaştı.

O büyük, ağır el tekrar kaymaya başladığında, pençelerinin arkası sıkı meme uçlarıma dokunduğunda şaşkınlık beni sarstı, boğazımdan boğuk bir ses çıktı. Bir hata olabilecek kadar nazikti... ama Kiran hiçbir şeyi kazara yapmazdı.

"Ve bunlar," diye homurdandı, "sert çakıl taşlarıydı ve o *vokking* elbisesine karşı zorlanıyordu. Tek yapmak istediğim seni o kıyıdaki uçurumun üzerine yatırıp yağmur üzerimize yağarken onları emzirmektir."

Pençeleri bu sefer daha bilinçli bir şekilde sol meme ucuma sürtündü ve nefesimi tutamadım. Boğazımdan çıkan sese engel olamadım, o küçük dokunuşun verdiği şok edici zevk cızırtısı *beni tamamen tüketti*.

Derinliği beni korkutuyordu. Kendimi uzun zamandır bir erkeğin dokunuşundan mahrum bırakmışım ve şimdi gerçekten arzuladığım tek erkek olan Kiran beni okşuyordu, bu çok *etkileyiciydi*.

"K-Kiran," diye fısıldadım, bileğini kavrayıp sıktım, bacaklarım gerilirken ve aralarında keskin bir zonklama başlarken bile o pençeleri uzak tuttum.

"Ve o gece gülümsemen, *seffi*," diye devam etti, sesi *sersemlemiş* gibiydi. Çok uzaklardan, sanki adını söylediğimi duymamış gibi. "*Vok*, gülüyordun ve kayalıklar boyunca koşuyordun. Çamur ve *runiri* polenleri yüzünden berbat haldeydik. Ama umurunda değildi. Çok mutluydun. Seni hiç bu kadar mutlu görmemişim ve sen çok sık mutlu oluyordun Maeva."

Ben...öyleydim. Kiran beni her zaman mutlu etmişti, çığlık atmak istememe neden olduğunda bile.

"O gece sana sahip çıkmaya ne kadar yaklaştığımı bilmiyorsun," diye itiraf etti.

İnançsızlığım şehvetime, şehvetim anılarıma karışırken, bu açıklamayla kulaklarıma kan hücum etti. Ve *her şey, her şey, her* zaman Kiran'la karışıyordu.

"Sana izin verirdim," diye fısıldadım, boğazım yanıyor ve ağrıyordu. Çünkü onu çok istemiştim. Çünkü o zaman onu çok sevmiştim.

"Biliyorum," diye hırladı.

Dudaklarımı yalayarak, cevabı bilmek istediğimden tam olarak emin olmadan, "O zaman neden yapmadın?" diye sordum.

Derin yutkunuşunu duydum. Sert nefes alışlarını duydum. Bir süre sessiz kaldı, ama bileğini tutuşumdan kurtuldu ve büyük elini yumuşak karnımda gezdirdi. Üzerimde sadece tuniğim vardı. Uyluklarımın birleştiği yere varmadan durdu ama çok az kaldı ve parmaklarını, iri eli karnımın tamamını kaplayana kadar açtı.

"Çünkü seni her zaman korumam gerekiyordu," diye sessiz bir cevap verdi. "*Benden* bile olsa."

Kaşlarım çatıldı.

"Seni isteyen başka erkekler de vardı Maeva," dedi bana. "Sana layık olmayan erkekler."

"Ojину'yu mu kastediyorsun?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

Ojину'yu bana kur yapmaktan korkutmakla ilgili bir şeyler söylemişti.

Kiran sertleşti. "Diğerlerinin

arasında." "Bana hiç kimse

yaklaşmadı," dedim.

"Çünkü onlara izin vermedim," diye sert bir cevap verdi. "Onlar aşağılık erkeklerdi, senin zamanını almaya değmezlerdi."

"Ne oldu?" diye sordum. Sordum, çünkü bana söylemediği bir şey vardı. Bundan emindim.

Tereddüt

etti. "Kiran."

Sonunda, kolu etrafımda sıkılaştırırken, "Ojину eğitimdeki diğer *darukkarlara* her zaman seninle ilk çiftleşenin kendisi olacağıyla övünürdü. İlk o olacak-"

Sözünü kesti, dudaklarından bir küfür döküldü.

Yutkundum. "Bir insanla çiftleşen ilk kişi olacağını mı kastediyorsun?"

Kiran iç çekti ve alnı saçlarıma düştü. "*Lysi*. Kavga ettik. Ona bir daha sana *bakmamasını* yoksa onu öldüreceğimi söyledim. Ve bunda ciddiydim. Onu duyduğumda hiç bu kadar sinirlenmemiştim Maeva."

"Bunu hatırlamıyorum," diye fısıldadım, gözlerim kocaman açılmıştı. Onunla eğitim alanında karşılaştığımda bana Ojinu'dan bahsettiğinde öfkelenmiş -ve incinmiş-tim. Şimdi ise tam tersini hissediyordum.

"Bilmeni istemedim," diye homurdandı Kiran. "Ve ondan sonra, seni arzulayan diğer erkekler de şanslarını denemeye cesaret edemediler. Ne de olsa ben hâlâ *Rukkar*'dım. Buna cesaret edemezlerdi."

Gözlerimi kapatarak bir nefes verdim. "Yıllarca kimsenin beni çekici bulmadığını düşündüm. Çünkü ben *vekkiri*'ydim. Ve şimdi, bana birçok kişinin bu *yüzden* olduğunu mu söylüyorsun?"

Bu düşünce midemi bulandırdı. Ojinu sadece bir insanla çiftleşmenin nasıl bir şey olduğunu görmek için kur yapmaya başlamıştı. Peki ya genç, aptal ve düşüncesiz olduğum için sonunda ona boyun eğseydim ve bunun Kiran'ı kıskandırıp kıskandırmayacağını görmek isteseydim? Sonrasında bunu diğer erkeklere övünerek anlatırdı.

Ama Kiran beni bu aşağılanmadan, bu utançtan kurtarmıştı.

Minnettarlık içime yayıldı.

"Bunun fırtına gecesiyle ne ilgisi var?" Fısıldadım.

"Çünkü belki de *onlardan* daha iyi olmadığımı düşündüm," diye itiraf etti.

Sessiz itirafı kafamı daha da karıştırdı. Her ne kadar ondan uzak durmak istesem de -çünkü bir şekilde bu konular hakkında konuşmayı kolaylaştırıyordu- gözleri bana bilmem gerekeni söyleyecekti. Bundan emindim.

Kollarında kıpırdandım, yüzümü ona döndüm, yanağım başımın altındaki yumuşak minderlere bastırdı. Elleri beni hiç bırakmadı. Sırtıma dolandılar ve birinin kalçalarımın kabarıklığına yerleştiğini hissettim, sahiplenici, samimi bir dokunuş, sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmışız gibi.

O altın sarısı gözler bana dikilmişti. Beni yerimde sabitliyordu. Kiran hiçbir şeyden korkmazdı. Bu konuşmadan da korkmuyordu, ben de korkmak istemiyordum.

Gözleri göğüslerime kaydı ve ince tuniğin altında sertleşmiş meme uçlarımı görünce eli sıkılaştı. Elini hareket ettirdiğinde nefesim kesildi.

Elini göğsümün yan tarafına koydu, göğsümün ağırlığı avucunun içindeydi, gözleri açıktan kararmıştı.

"Beni istediğin için, benden korkutup kaçırdığın diğerleri gibi olduğunu mu düşündün?" diye sordum.

"Her zaman seni koruyacağıma söz vermiştim," diye tekrarladı. "Onlardan *daha kötü* olduğumu düşündüm. Çünkü sen benim *Seffi*'mdin, Maeva'mdin. Ve birden tek düşündüğüm seni becermek, seninle çiftleşmek oldu. Çünkü seni kendim için istiyordum ve her santimini istiyordum. Ve aklımda, sana *asla* sahip olamayacağım vardı. Sana ihanet ediyormuşum gibi hissettim. Bana duyduğun güvene saygısızlık ediyormuşum, aramızdaki söylenmemiş bir sözü bozuyormuşum gibi hissettim."

"Ama ben seni o zaman sevmiştim Kiran," diye fısıldadım, burnumun sızladığını hissederek. Gözyaşlarım son sekiz yıldır olduğundan daha kolay akıyordu. Sanki bir kapı açılmıştı. "Tek istediğim sendin. Eminim bunu biliyorsundur."

"Sen benim hayatımda iyi olan her şeydin, *seffi*," dedi bana. "*Vok, Dothik*'teyken seni tekrar görmek için yanıp tutuşuyordum çünkü bana *kendimi iyi hissettiriyordun*. Bunu yok etmek, bu süreçte *seni* de yok etmek istemedim. Çünkü yok edebilirdim."

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Bana anlattıklarına inanamıyordum. Saklı tutulan o kadar çok şey vardı ki, asla bilemeyeceğim sırlar.

"Ve *Dothik*," diye fısıldadı, gözleri yine sersemlemiş görünüyordu. "*Vokking Dothik*. O yer içimi kemirdi. Beni... soğuk yaptı. Ayrılmamı kolaylaştırdı. Unutmayı kolaylaştırdı."

Bunu biliyordum. Kiran *saruk*'a her döndüğünde değişirdi. Sertleşmişti. Ama o soğuk dış görünüşü *benim* için hep yumuşamıştı. Bu yüzden duygularıma karşılık vermeye başladığından o kadar emindim ki.

Ve söylediklerine bakılırsa... *yapmış* olması mümkündü. Ama sonra beni itti.

"Peki ya o gece?" Sesim titreyerek sordum. "Ziyafetten sonra uçurumdaki o gece mi? Seni gördüğüm son gece?"

Ellerinden biri çenemi kavrayarak genişçe açtı. Başparmağı boğazımın gümbür gümbür atan etine, çarpan kalp atışlarımın tam üzerine dokundu.

"Sana hep genç olduğunu söyledim Maeva. Ama doğrusu, olacaklara hazırlıklı olmayan *bendim*. *Daha fazlasının* eşiğindeydim. *Vorakkar* olarak zamanım henüz başlamamıştı bile. Ben..."

Sözlerini yarıda kesti, derin bir iç çekti.

"Kendimden başka kimseyi düşünmüyordum," diye itiraf etti. "Vahşi topraklara gitmekten korkuyordum. Bunu kimseye söylemedim, sana bile. Bir sürüye liderlik etme yeteneğimden şüphe ettim. Her şeyden şüphe ettim. Düşündüğüm *son şey* bir *Morakkari*'yi, Maeva'yı almaktı. O zaman değil."

Yutkundum. O geceden önceki umutlu, sevinçli kız halimi hatırlayabiliyordum. Kiran'ın beni karısı yapacağına olan baş döndürücü inancımı. Çünkü sürüsüne katılmasını istediği tek kişi bendim ne de olsa.

"Ama değiştirebilseydim, değiştirirdim," dedi bana. Ve sesindeki gerçeği duydum. "Her zaman o geceyi düşünüyorum. Ve eğer değiştirebilseydim, sen benim hakkımdaki fikrini değiştirmeden seni o uçurumun kenarında sahiplenir ve sürüme katardım."

Tüm nefesim ciğerlerimden ıslık çalarak çıktı.

"Fikrimi değiştireceğimi mi sanıyorsun?" İnanamayarak sordum. "Seni on iki yıldan uzun süredir severken mi?"

Sıcaklığı içime akarken ağzının köşesi kalktı. Biraz daha yaklaştığında sikiinin karnıma bastırıldığını hissettim ve ne kadar *ateşli* olduğuna şaşırdım. Aleti etime değdiğinde cızırdayan bir damga gibi hissediyordum.

"Kuşkusuz," diye mırıldandı nazikçe. "Eninde sonunda senin için yeterince iyi olmadığımı anlayacaktın. Seni ya da o güzel gülümsemeni ya da sahilde birlikte koşarken bana bakışını hak etmediğimi."

Etrafımdaki her şey parçalandı. Son dokuz yılda sahip olduğum tüm inançlar iki gece içinde yerle bir olmuştu.

Artık *neye* inanacağımı bilmiyordum.

"O gece aramızda olanları değiştiremem," dedi, sesi yine alçalarak. Huysuz. "Ama artık o erkek değilim Maeva. Artık korkmuyorum. Senin aşkına layık olmayabilirim, *seffi-gerçekten*, hiç olmayabilirim- ama tüm bu evrende senin için en iyi erkek olduğuma söz verebilirim. Ve bunu sana kanıtlayacağım."

Kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım.

Ne sorduğunu bilmiyordum. Ya da bir şey sorup sormadığını. *Şu anda neler olduğunu* bilmiyordum.

"Uzun zaman oldu," diye fısıldadım. "Artık seni sevmiyorum Kiran. Eskiden yaptığım gibi değil. Artık bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Sözlerimin onu caydırmasını bekleseydim, daha iyi bilirdim. Ne de olsa bu Rath Okkili Kiran'dı.

Karanlık sırtışı midemi bulandırdı ve tenimi karıncalandırdı.

"Bu bir yalan, *seffi*," diye mırıldandı. "Sadece o kadar derine gömdün ki unuttun. Ama hatırlamanı sağlayacağıma söz verdim, değil mi?"

"Bu yüzden mi geri döndün?" Garip, ani bir düşünceyle bir şeyleri yerine oturttuk sordum. Mükemmel bir şekilde. "*Bu yüzden* mi geri döndün? Bunca zaman sonra? Neden şimdi?"

Gülünç görünüyordu. Saçma.

Yüzünde garip bir ifade belirdi. "Çünkü dokuz yıl boyunca yatağıma yattığımda hep seni düşündüm. Yıllar geçti ve tek düşünebildiğim sendin, *seffi*. Aramızdaki ilişki hep yarım kaldı."

"Yani bitirmek için mi geldin?" Göğsümde korku yüzerken sordum. Kiran'ın hayatıma geri *dönebileceği* ve onu hiç gitmemiş gibi sevmemi *sağlayabileceği* korkusu. Bunu yapabilecek biri varsa, o da oydu.

"*Nik*, bitirmek için değil," diye mırıldandı, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken. "*Başlamak* için."

Neye başlayayım? Histerik bir düşünce geldi.

Kulağıma, "Bana donu ver Maeva," diye mırıldandığında aleti bana daha sert baskı yapıyordu.

Don mu?

"Seni kalmaya ikna etmem için bana o kadar zaman ver. Benim olarak," diye homurdandı, dudakları kulağımın hassas kabuğunu okşayarak beni ürpertti.

Karnımda bir sıcaklık belirdi. Uzun zamandır görmezden geldiğim arzularım yeniden canlandı. Dokunma, seks, öpülmenin, sarılmanın ve *arzulanmanın* nasıl bir şey olduğunu bilme arzusu. Bir erkeğin içimde olmasının, sıcaklığını ve ağırlığını üzerimde hissetmemin nasıl bir şey olduğunu bilmek.

Beynime bağlı olduğunu düşünmesem de ağzım hareket etti. "Beni *alukkiri* olarak mı istiyorsun?"

Ayaz için bir sevgili. Soğuk ve uzun geceleri birlikte geçirecek biri. Çiftleşmemiş bir *Vorakkar*'ın her mevsim bir tane edinme hakkı vardı.

Ondan küçük, derin, gürleyen bir kıkırdama yükseldi. Ses kulaklarımı doldurdu. Eli çenemden aşağı indi, kalçalarım gitti ve orada sertçe sıkı ve meme uçlarım neredeyse *acıtacak* kadar sertleşirken boğazımdan boğuk küçük bir ses daha çıktı.

"*Nik*," diye mırıldandı. "Sen benim *Morakkari*'m olacaksın, *rei seffi*."

Geri çekildi, böylece gözlerim onunkilerle buluştu. Altın rengi bakışları yüzümde geziniyor, şaşkınlığımı *kararlılığa* benzeyen bir şeyle karşılıyordu.

Ayakta olsaydım dizlerim titrerdi. Çünkü yüzündeki o bakışı biliyordum. O kararlılığı *biliyordum*.

"Ayazdan sonra *sarığa* döneceğim," dedim hemen. "Döneceğim. Bana öyle bakma." Kiran

sırıttı.

"Sen benim *Morakkari*'m olacaksın Maeva," diye yemin etti. "Ve beni eşin olarak kabul etmen için seni ikna edeceğim. *Mümkün olan her şekilde*."

Bunun üzerine neredeyse inliyordum, bakışlarım gözleri arasında çılginca gidip geliyordu, paniklemişim, kararsızdım.

"Bu arada," diye homurdandı, eli tekrar popomu sıktı ve boğazımdan küçük bir ses çıkmasına neden oldu, "kürklerimi ısıtacaksın."

Bilmiş gülümsemesi beni neredeyse *çözüyordu*.

"Dokunuşumu, öpüşümü," diye mırıldandı, "sikimi tanıyacaksın."

Nefesim kesildi. Ellerim göğsüne doğru kıvrıldı, tırnaklarım bilinçsizce sıcak etine batıyordu.

Çünkü *Kakkari'nin ışığı* için onu *istedim*. En azından, onu *bu* şekilde deneyimlemek istedim. Sadece nasıl bir şey olduğunu *bilmek* için. Sadece anısı için bile olsa.

"Ve ben seni tanıyacağım," diye devam etti, yutkunmamı sağlayarak. "Her parçanı, *seffi*. Eğer bu kadar korkak olmasaydım, aramızda *her zaman* olması gerektiği gibi olacaktı."

"Kiran," diye fısıldadım.

"Bana sahip olacağını söyle Maeva," diyerek dudaklarını yanaklarımda, burnumda gezdirdi ve ardında karıncalanma hissi bıraktı.

Buna hazırlıklı değildim. Adil oynamıyordu. En zayıf noktalarımı biliyordu çünkü beni çok iyi tanıyordu.

Cevap vermediğimde, "En azından don için bana sahip olacağını söyle," dedi.

Pervasızcaydı. Evet deseydim muhtemelen vereceğim en aptalca karardı.

Ve asla onun *Morakkarisi* *olamayacak olsam da -çünkü* eve, babama, kız kardeşime ve büyüdüğünü görmek istediğim yeğenime dönecektim- *belki* de onun sevgilisi olabilirdim. Kısa bir süre için.

Arzularımı bu kadar körükleyen tek erkek oydu. Yalnız gecelerde parmaklarımı kalçalarımın arasına bastırduğımda düşündüğüm tek erkek. Gerçekten *arzuladığım* tek erkek.

Uzun zamandır dikkatsiz ya da aptal olmamıştım. Bunun son şekli omzumdan aşağıya doğru uzanan uzun bir yara iziyle sonuçlanmıştı. Yine de... adrenalinin ve *hayatta* olmanın heyecanını en son o zaman hissetmiştim.

Kiran gittikten sonra, *Lomma'nın* ölümünden sonra, o kadar uzun süre hissizleşmiştim ki.

Belki de bir zamanlar olduğum kızı hatırlamak istiyordum. Bu hayatın olasılıkları konusunda *heyecanlı* olan kızı. Bir yağmur fırtınası sırasında gülüp uçurum kenarında koşan kızı. Safça ve tamamen seven. Korkmayan.

Çünkü bazen onu özlüyordum. O kızı özlüyordum.

"*Seffi*," diye mırıldandı.

Kiran bana karşı sıcak ve güçlüydü. Cevabımı bekliyordu. Yine de onu biraz daha bekletecektim.

"Bunu düşüneceğim," dedim kaşlarım kalkarak. "Ama beni ikna etmen için bir geceden biraz daha fazlası gerekebilir."

Meydan okumam bakışlarına yayıldı. Bunu gördüm. Ve Kiran'la nasıl başa çıkacağımı *çok* iyi bildiğimi fark ettim. Onu neyin şaşırttığını biliyordum. Onu neyin kızdırdığını biliyordum. Neyin onu güldürdüğünü biliyordum. Neyin ilgisini çektiğini biliyordum.

"Sana kur yapılmasını bekliyorsun, yapman gerektiği gibi," diye homurdandı. Nefesim ciğerlerimden ıslık çalarak çıktı, saklayamadığım küçük bir soluktu, avucu tekrar değişti ve tuniğimin altındaki sivri meme ucumu okşadı. Gözleri *erimişti*.

Aramızdaki en tehlikeli oyunu başlatmış olabiliriz. "Ama endişelenme, *rei seffi*. Olacaksın."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

H onun yatağında uyandığımda elleri üzerimdeydi. Gözlerim uyuşukluktan yarı kapalıydı ama tenimin karıncalandığını ve kalçalarımın arasında ağrıyan bir sıcaklık oluştuğunu fark ettim.

O büyük eller hareket ediyor, sıkıyor ve okşuyordu.

"Kıran," diye fısıldadım, sabahın erken saatlerinin hayalperestliğini delen bir farkındalıkla.

"Mmm," diye kaba, boğuk bir ses geldi kulağıma. Arkamdaydı, bacaklarını bacaklarıma dayamıştı, sert aleti sırtımdaydı -*kesinlikle* çıplak uyuyordu- ve başı boynuma gömülmüştü. Burnu tenime sürtünüyor ve eli göğsüme doğru kayıyordu, tamamen sahiplenici ve mülkiyetçi.

Boğazımdan kesik kesik bir nefes çıktı.

"Beni delirtiyor," diye kulağıma homurdandı.

"N-Neffar?" Fısıldadım.

"Kokun," diye seslendi, derin ve alçak bir sesle. Bu ses bedenime yayıldı ve onu içten içe aydınlattı. "Yatağında olduğunu bilmek. Yanında uyanmak. Çok *doğru*, *seffi*."

Dudaklarım aralandı ve dudaklarımdan bir inilti döküldü. Ürkek bir inilti çünkü eli tuniğimin altına daldı ve sonra o nasırlı, sert, lezzetli dokunuş göğsümü buldu. O parmaklar gergin meme ucumun etrafını sardı ve ben kıpırdandım, kalçalarım sarsıldı, sırtım kamburlaştı.

"Vok," diye homurdandı. "Çok mu hassas, *Iysi*?"

Konuşamıyordum. Yabancı hisler üzerime yağıyordu. Elinin etimdeki sıcaklığı. Ortaya çıkardığı zevk. Kalçalarının bana karşı yuvarlanma şekli.

Sırtımı okşuyor, bana sürtünüyordu. Kocaman, sıcak, güçlü vücudunun uzun, sert baskısı.

Birbirimizle pek çok şey yapmıştık ama *bunu* hiç yapmamıştık.

Bana hiç *böyle* dokunmamıştı.

Benimle hiç *böyle* konuşmamıştı.

"Uyurken bana karşı hareket ediyordun," diye homurdandı, kalın, siyah saçları boynuma dolandığı yerde boynumu gıdıklıyordu. "Ne kadar tahrik olduğunun kokusunu alabiliyordum. Her yerimden kokunu alabiliyordum."

Belli belirsiz, bir rüyanın parçalarını hatırladım. Kiran'ın. Karıncalanma, patlamanın eşiğinde-

"Durmamı istiyor musun?" diye kulağımı tırmaladı. Ses tonunda gergin bir eğlence ama daha çok çaresiz bir ihtiyaç vardı. "Yoksa daha fazlasını mı istiyorsun, *rei seffi*?"

Daha fazlası, hain zihnim hemen karar verdi.

Sonunda dilimi bulduğumda, "Diğer kadınlara böyle mi kur yapıyorsun *Vorakkar*?" derken ses tonum nefes nefese ama boğuktu.

Meme ucumu okşarken karanlık kıkırdaması kulaklarımı doldurdu. O muhteşem kahkaha vücuduma yayıldı ve elektrik çarpmış gibi küçük tüylerimi kaldırdı.

"Daha önce hiçbir dişiye kur yapmadım Maeva," diye mırıldandı. "Sadece sen olacaksın."

Bunun beni neden bu kadar mutlu ettiğini, kalbimin bu sözler karşısında neden küçük taklalar attığını bilmiyordum.

Yine de o bir Vorakkar. Bir dişiye kur yapmasına hiç gerek yoktu. Onların ona kur yapması gerektiğini düşündüm.

"Sana dokunmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

Daha önce sözlerimde biraz kabadayılık vardı ama aslında tek yapmak istediğim inlemek ve ona karşı kıvranmak, elini *gerçekten* olmasını istediğim yere götürmeye çalışmaktı.

Çok garipti. Sanki bedenimin dışındaydım. Kanım hızla akıyordu ama hâlâ rüya gibi bir durumun ince perdesi vardı. Sanki bu gerçekten olmuyormuş gibiydi.

Ama Kiran bana karşı tamamen sıcak bir et ve misk kokulu, kışkırtıcı bir sıcaklıktaydı. Bu gerçektir. Ve belki de bu bizim için bundan sonra olacakların başlangıcıydı.

Buna hazır mıydım? "*Lysi*," diye fısıldadım.

Sert nefes verişini enseme hissettim. Sonra yer değiştirdi, yüzüme bakabilmek için dirseğinin üzerinde yükseldi. Gözleri benimkileri bulduğunda ne gördüğünü merak ettim. Kızarmış ve aşırı ısınmış hissediyordum. Saçlarımın uykudan dağıldığından emindim.

"*Rinavi leika*," dedi, sözcükler tatlı olsa da sesi sertti.

Görünüşümle ilgili iltifatlara alışık olmadığım için hemen reddetmek istediğim sözler.

Çok güzelsin, demişti.

Belki de sesinde duyduğum sessiz saygıdan -ya da ona her zaman güvenen, böyle bir konuda bana yalan söylemeyeceğine inanan küçük bir parçamdan- ama ona gerçekten inandım.

Rath Okkili'den Kiran güzel olduğumu düşündü.

Yutkunduğumda boğazım düğümlendi. *Nik*, bu aşkla, geçmişimizle ya da aramızda olan herhangi bir şeyle ilgili değildi.

Bu seks, yakınlık ve dokunmayla ilgiliydi - hiç deneyimlemediğim ama deneyimlemeye *ihtiyaç* duyduğum şeyler.

Bu *bütünlükten* çıkma şansım varsa onları zihnimde ayrı tutmam gerekiyordu.

"Dokun bana," diye emrettim ona. O altın gözler parladı.

Eğildi ve boynuma öpücükler kondururken iki küçük iç geçirdim. Sonra boğazımın hassas sütununu ısırduğunda nefesim kesildi, acıtacak kadar değil ama iz bırakacak kadar sertti. İzi yatıştırmak için koyu renkli diliyle ovaladığında vücudum sanki onunmuş gibi hissetti.

Kürklerin altında kuyruğunun hareket ettiğini, kalçama dolandığını ve onu sıkıca tuttuğunu hissettim. Dakkari kuyrukları güçlüydü, neredeyse tamamen kaslıydı ama inanılmaz derecede esnekti. İstesem bile onu tutmaktan vazgeçemezdim.

Beni yan yatırdı ve kuyruğunu kullanarak bacağımı kaldırdı; kuyruğunun ucu kalçalarımın arasındaki kaygan yarığı okşadığında içimden hırıltılı bir inilti koptu.

"Burada mı, *seffi*?" diye mırıldandı, sesi günah ve ipek gibiydi. Bir ıslaklık hissettim.

Kötü, kötü erkek, diye düşündüm inanamayarak.

"*Nik*?" diye homurdandı, sesi alaycı olamayacak kadar sertti. "*Lysi*," diye fısıldadım. "*İşte*."

Kiran'ın elleri bir anda hareket etti. O güçlü, nasırlı parmaklar kürklerin altından geçip kalçamın üzerinden geçerek aşağıya indi.

Dokunuşu ağrıyan cinsel organımı ilk kez bulduğunda, tüm bedenimin sarsıldığını hissettim. Sanki Drukar'ın mor şimşegi tepeden tırnağa içime çakmıştı. Kiran inledi, bu lezzetli ses kalp atış hızımın daha da yükselmesine neden oldu.

Parmakları, ben onun için ayrılana kadar ıslak yarığımı okşadı. Bu kadar tahrik olmasaydım, onun baş döndürücü dokunuşuna bu kadar odaklanmasaydım beni utandıracak kaygan, küçük sesler duydum.

Kiran yüzümü izlemek için boynumdan çekilmişti. Klitorisimi, o gizli, hassas boncuğu bulduğunda kalçalarım yuvarlandı, vücudum gerildi.

Şimdiden orgazmın eşiğine geldiğimi hissediyordum ve o bana dokunmaya daha yeni başlamıştı.

"Orada mı?" diye sordu.

Klitorisimi kastediyordu.

Dudaklarımı ayırdığımda Kiran'ın nelerden hoşlandığını öğrenmeye çalıştığını fark ettim.

Nereme dokunacağını. Ne kadar sert, ne kadar yumuşak.

Çünkü daha önce hiç insan bir dişiyle birlikte olmamıştı.

"*Lysi*," diye cevap verdim ona, sikinin kıcıma daha sert girdiğini hissederek.

Sıcak, sert, kalın ve uzun, diye düşündüm. Ben de ona dokunmak istiyordum ama ne yapacağımı bilmiyordum.

Ama o inledi, klitorisimi okşamaya devam ederken kalçalarını bana doğru mükemmel bir şekilde döndürdü. Peki ya daha aşağıları keşfettiğinde? Parmaklarından birini seksime soktuğunda?

"*Vok*," diye küfretti, kaşları çatılmıştı, gözleri inançsızlığı tescil ediyordu. "*Çok sıkısın, seffi*."

Dudağımı ısırdım, parmağının beni gerdiğini hissettim, bu da başparmağının klitorisime daha fazla baskı yapmasına neden oldu. Nefeslerim daha hızlı geliyor, kalçalarım sallanıyor, onu *daha derine* sokmaya çalışıyordu ve vücudumun kasılmaya başladığını hissettiğimde haykırdım.

"*Kiran*," diye bağırdım kısık bir sesle.

"*Lysi*," diye nefes aldı ben onun etrafında kenetlenirken. "*Lysi*, benim için gel Maeva. Seni hissetmeme izin ver."

Orgazmım güçlüydü ve beni *sertçe* vurdu, nefesimi çaldı ve donup kalmama neden oldu.

Kiran'ın diğer elinin boğazıma dolandığını hissettiğimde sırtım

kamburlaştı, beni izleyebilmesi için başımı sabit tuttu, böylece her şeyi görebildi.

Yüzümden geçen ifade. Kalp atışlarımın avucunda bir davul gibi gümbürdediğini hissettim. Zevk beni onları kapatmaya zorlayana kadar gözlerini kendi gözlerimle tuttum.

Dalgalar cezalandırıcı bir his veriyor, bedenimi şiddetle sarıyordu. Kiran'ın dokunuşu onları uzattı. Ve ben hiç bitmesini istemedim. Bu yataktan hiç ayrılmak istemedim. Sadece burada, bu zevkin içinde kalmak istiyordum.

Ama çok geçmeden kaybolmaya başladı ve ben çok hassaslaştım. Parmaklarını itmek için uzandım, nefesim kesilmişti.

Gözleriyle karşılaştığımda, ne kadar *yoğun görüldüğüne* hayret ettim. Başka biri olsa kızgın görünürdü. Ama ben bu ifadeyi biliyordum. Olanları düşündüğünü, daha fazlasını istediğini ve nasıl *daha fazlasını* elde edebileceğini bulmaya çalıştığını biliyordum.

Bana gelince, hayatım boyunca sevdiğim ve nefret ettiğim Dakkari erkeğinin beni *inanılmaz* bir orgazma ulaştırdığı düşünülürken, kendimi şaşırtıcı derecede rahatlamış hissediyordum. Şaşırtıcı bir şekilde bu konuda sakindim.

"Kiran," dedim usulca, sesim ağlamaktan kısılmıştı.

İsmi onu düşüncelerinden sıyırmış gibiydi. Kalçaları dönmeyi ve gıcırdamayı bırakmış olsa da onu hâlâ sırtımda sert ve zonklayıcı hissediyordum. Gövdem ona doğru bükülmüştü. Kuyruğu hâlâ kalçama dolanmıştı. Eli hâlâ boğazımda kıvrılmıştı.

Başını eğdiğinde içimi bir panik sarsıntısı kapladı ve hissettiğim tüm sakinliği sildi. Nefesinin dudaklarımda gezindiğini hissettiğim anda başımı başka yöne çevirdim. Dudakları onun yerine yanağıma kondu.

Kiran boğazının arkasından sert bir ses çıkardı ama dudaklarını yanağımda tutarak bir öpücük kondurdu. Beni öpmesini istemiyordum. Onun öpmek üzere olduğu şekilde değil. Çünkü onu bir kez böyle öpmüştüm. Ve başlangıcı harikaydı. Ama sonu beni paramparça bir kalple baş başa bırakmıştı.

Beni tekrar öperse, bunun ne olduğu belirsizleşirdi. Bunu riske atamazdım.

Kiran yanağımdan çekildiğinde gözleri benimkiler arasında gidip geldi, kaşları hafifçe çatılmıştı. Ama az önce yaptığım şey hakkında yorum yapmadı. Ya da bana nedenini sormadı.

Henüz şafak sökmemiş olmasına rağmen, dışarıdan *volikiye* yaklaşan ayak sesleri duydum, sanki üzerinde ince bir buz tabakası varmış gibi toprağın üzerinde çıtırdıyordu. Sabahlar gittikçe soğuyordu.

"*Vorakkar*," diye bir ses geldi.

"*Lysi*?" Kiran homurdandı.

Bir *darukkar* başını çadırın içine eğdi ama ben irkilmedim. Kiran, arkamı dönüp dönmeyeceğimi, yatağında görünmekten kaçınıp kaçınmayacağımı dener gibi gözlerimi benden ayırmadı. Vücudum örtülüydü ama *Darukkar* yine de beni gördü. Kiran'ın üzerimde gezindiğini gördü.

Darukkar saygıyla başını eğdi.

"Rath Rowin'in *Vorakkar*'ı yola çıkmaya hazırlanıyor," diye duyurdu savaşçı. "Onu uğurlayacak mısınız?"

"*Lysi*," diye homurdandı Kiran. "Orada olacağım."

Bir anda dokunuşu benden uzaklaştığında nefesim kesildi. Eli boğazımdan çözüldü, diğer eli seksimin üzerinde durduğu yerden çekildi, kuyruğu uyluğumdan çözüldü.

Yataktan çıktığında vücudum üşüdü. Ayağa kalktığında sikini gördüm ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Koyu bir renk almıştı ve karnına doğru nabız gibi atıyordu. O kadar sert ve katıydı ki *acı verici* görünüyordu.

Girişe dönüp baktığımda *darukkar* çoktan gitmişti. Tereddütle yatakta doğruldum, kendi orgazmımın kalıntıları hâlâ seksimde hafifçe titreşiyordu. Kiran'ın uzun göğüslerinden birinin üzerine tünemiş temiz su dolu leğene gidişini izledim. Üzerine eğildi, yüzüne su sıçrattı, yüzünden su damlarken kollarını leğene yasladı.

Derin nefes alışlarını duydum. Kendini kontrol etmeye mi çalışıyordu?

Doğruldu ve yüzünü kurulamadan önce kısa bir süre orada kaldı. Sandıklardan birinden bir çift çizme kaparak, devasa ereksiyonuyla bağcıklarını bağlamakta zorlansa da onları sürükledi.

Kiran giyinmeyi bitirirken beni izliyordu. *Voliki*'deki gerilim garipti. Sessizdi ama yüklüydü, yine de gerginlik yoktu.

Bir sözün kenarlarını tutuyordu. Sanki Kiran geri dönmeye ve başladığımız işi bitirmeye niyetliydi. Bu kabul etmediğim öpücük müydü yoksa *onu* bitirmemi mi istiyordu, bilmiyordum.

"Sana bir hediyem var," diye söze başladı.

Şaşkınlıkla göz kırptım. Bir hediye mi? Beklediğim bu değildi. Yine de merakım artmıştı.

Hiçbir zaman maddi şeylere ihtiyaç duyan biri olmadım. Pratik ve dayanıklı küçük bir sandık dolusu kıyafetim vardı. Saçlarım için tek bir fırçam vardı, ona da çoğu zaman üzülüyordum. En değerli varlığım olan annemin kolyesi ve şifacı kitim vardı.

Mokkira beni yanına çırak olarak aldığıında babam bana vermişti.

Ama başka bir şeye ihtiyacım yoktu. Fazla bir şeye ihtiyacım yoktu.

Kiran *volikin*in arka duvarına yaslanmış küçük sandıkların yanına gitti. Her zaman onun *deviri* olduğunu varsaydığım sandıklar, seçtiği *Morakkari* için evlilik hediyesiydi.

Sandıklardan birinden altın rengi ve parıltılı bir şey çıkardı. Saçımdan bir tutamı kulağımanın arkasına sıkıştırarak yaklaşmasını izledim. Birkaç dakika önce parmaklarının kalçalarımın arasında olduğuna ve beni okşayarak orgazm ettiğine inanmak zordu.

Ben ince tünüğimin içinde biraz titrerken Kiran yatağın kenarına oturmuş, tamamen giyinmişti. Önümde bir şey tuttu.

Nefesim hızlandı. Basit bir kolyeydi ama tasarımı güzel ve karmaşıktı. Zincir inceydi ve Kakkari altınının çeşitli renkleriyle örülmüştü. Küçük altın boncuklar zincire geçirilmişti-

Nik, boncuk değil. *Çiçekler*. Minik altın çiçekler.

Seffi çiçekleri, fark ettim, kalbim bilgiyle hızlandı. Güzel ve ustalıkla yapılmışlardı. O kadar küçüklerdi ki, yakından bakılmadıkça görülmeleri imkânsızdı.

Altın zincirin altından küçük bir kolye sarkıyordu. Camdan yapılmış, kenarları parıldayan altınla çevrili, şeffaf, yuvarlak bir madalyon. Ve madalyonun içinde kum görebiliyordum. Açık gri kum. Her yerden tanıyabileceğim bir kumdu çünkü evimin kumuydu. *Saruk'un* kıyılarından, *Drukka Denizi'nin* kıyılarından.

Gözlerim yanmaya başladı ve şaşkınlıkla Kiran'a baktım.

"Bu..." Sessizce söyledim. "Bu..."

"Bunu senin için uzun zaman önce yaptırmıştım," diye itiraf etti, gözleri tekrar elindeki sallanan kolyeye kaydı. Kolyeyi çözdü ve boynuma yerleştirmek için öne doğru eğildi.

Kokusu baş döndürücüydü ve kolyenin ağırlığının her zaman taktığım annemin kolyesinin üzerine hafifçe yerleştiğini hissettim. Kiran kolyeyi sabitledikten sonra arkasına yaslandı ve gözleri benimkilere dönmeden önce bakışlarını kolyeye sabitledi.

"*Leika*," diye fısıldadı.

Hâlâ sersemlemiştim.

"Bunu ne zaman yaptırdın?" diye sordum. Bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Denemeleri tamamladıktan sonra," dedi bana. "*Dothik*'te yaptırdım *Saruk*'a dönmenden önce."

Ciğerlerimden keskin bir nefes çıkışı oldu.

"Teklifimi kabul edeceğini umuyordum," diye sessizce itiraf etti. "Sürüme katılmak için. Ve evini, denizi nasıl özleyeceğini biliyordum. Biz ayrıldıktan sonra da bir parçasına sahip olmanı istedim."

Ama o zaman geride kalmıştım, biliyordum. Onun sürüsüne hiç katılmamıştım, onunla hiç ayrılmamıştım.

Boğazım düğümleniyordu ve ağzımı açarsam sesimin titremeyeceğine güvenemiyordum.

"Artık evini özlediğini biliyorum," diye bitirdi.

"Ve bunca zaman bunu sakladın mı?" Fısıldadım, kolyeye dokunmak için uzandım ama gözlerim ondan hiç ayrılmadı.

Deviri *sandıklarında*, diye düşündüm ama şimdi bunun üzerinde durmayacaktım. Minik altın *seffi* çiçeklerinden anladım ki bunu sadece benim için yaptırmıştı. Başka kimseye vermezdi. Bunu kesin olarak biliyordum.

Yüz ifadesi gölgelendi. Kolyeye dokunmak için ileri uzandı, parmakları tenimin üzerinde gezindi.

"Gitmeden önce bunu sana vermek istedim," diye itiraf etti.

Ama babam beni görmene izin vermez diye düşündüm.

"Ve seni görmediğimde onu yanıma aldım çünkü..."

Sözlerini yarıda kesti ve derin bir iç çekti. Çenesi kısa süreliğine gerildi.

"Çünkü mü?" Fısıldadım.

"Çünkü bir gün bunu sana vereceğimi hep biliyordum," dedi sessizce. "Seni tekrar göreceğimi biliyordum, *rei seffi*."

Göğsümün derinliklerinde korku çiçekleri açtı ama keskin ya da endişe verici değildi. Sakindi. Gerçekliğim olarak kabul ettiğim bir korkuydu çünkü Kiran'ı sevmenin ne kadar kolay olduğunu hatırlamamı sağlıyordu.

Ve o aşkın kalıntılarını hissettim. Tam o anda. İçimde fısıltılarını. İzleri, sanki o aşk kemiklerime işlenmiş gibi, sanki o aşk hiç bitmeyecekmiş gibi.

Belki de haklıydı. Belki de onu sevmekten hiç vazgeçmemiştim ve bunun yerine yaptığım tek şey onu artık hissedemeyeceğim kadar derine gömmekti.

Umarım bu doğru değildir.

Çünkü bu, Kiran'ın tek yapması gerekenin içimi kazarak onu ortaya çıkarmak ve yeniden hayata döndürmek olduğu anlamına geliyordu.

Kir ve toprağın içimde sıkı ve sert bir şekilde paketlenildiğini, beni boğduğunu hayal ettim. Ve onun hediyesiyle ve hediyein ardındaki anlam ve duyguyla, o kirin bir kısmının gevşediğini, yumuşadığını hissettim. Güçlü ellerinin kendinden emin ve kararlı bir şekilde o yumuşak toprağı eşelediğini, içime ulaştığını, çoktan yok olduğunu düşündüğüm yerlere ulaştığını hayal ettim.

O anda aklıma gelen korku buydu.

Boğazımı temizleyerek kolyeye baktım. Sürü arasında takarsam, herkes bunun ondan bir hediye olduğunu anlayacaktı. Bir sürü kralından başkasının veremeyeceğı kadar zarif ve pahalıydı.

Ve belki de maddi şeylere karşı bağışıklığım yoktu. Özellikle de bu kadar güzellerse. Çünkü sürüsünün bizden haberdar olma riskine rağmen, onu çıkarmak istemedim. Evimin bir parçasıydı.

"Çok güzel, Kiran," dedim sonunda, gözleriyle tekrar buluşarak. "*Kakkira vor.*"

Başını salladı ve eli boynumdan kaydı. Ayağı kalkışını, ateş leğenine gidişini ve benim için yakışını izledim. Ateş alevlendi ve daha şimdiden sıcaklığının *voliki* boyunca süründüğünü hissettim.

"Seninle ilgilenmesi için *piki*'ni göndereceğim," dedi, küçük, bilmiş gülümsemesi beni hazırlıksız yakaladı.

"Kiran-" İçimi çektim.

Ama o gitmişti, tartışamayayım diye girişin altına eğilmişti.

Tekrar iç çektim, *volikin*in sessizliği bana ulaştı. Kiran gittiğinden beri çok daha büyük görünüyordu. Orayı o kadar doldurmuştu ki yokluğunu hissediyordum...

Ya da belki de dikkatimi o kadar çok çekmişti ki, sinsisi, hınzır, kibirli bir yaratık gibi onu elinde tutuyordu, başka hiçbir şeyi fark etmiyordum.

"Başım belada olabilir," diye fısıldadım, kolyeyi okşarken umutsuzca Laru'nun burada olmasını diledim.

Bunu yapabileceğimden, onu tekrar sevme riskim olmadığından o kadar emindim ki.

Kiran'ın her şeyden şüphe etmemi sağlaması için tek bir sabah yetmişti.

BÖLÜM OTUZ İKİ

"Oh, çok güzel, *Missiki*," diye nefes aldı Hinna. Sonra suçlulukla bana göz kırptı ve "*Mokkira*" diye düzeltti.

İçimi çektim, aniden kaybetmekte olduğum bir savaş veriyormuşum gibi hissettim, özellikle de Hinna ıslak saçlarımı tararken. Banyoda saçımı yıkamama yardım etmeye çalışmıştı -ki bu bir *pikinin* geleneksel görevidir- ama ben onun bu girişimlerine kesin bir şekilde son vermiştim ve o da sanki *başarısız oluyormuş* gibi dudaklarını sıkarak oturup durulanmamı izlemişti.

Kendimi biraz suçlu hissetmişim, bu yüzden umutlu bir ifadeyle fırçamı aldığında -Kiran'ın *volikimden* aldığı diğer eşyalarımın arasında bulduğum fırça- itiraz etmedim.

Bu sabah *volikiye* ilk adımını attığında, patlayacak kadar heyecanlı görünüyordu. *Vorakkar'ın volikisine* hiç girmediğini itiraf etmiş ve ben yıkanırken geniş gözlerle etrafı dikkatle incelemişti.

Ve neyse ki, neden aniden yatakta uyuduğumu sormadı. *Vorakkar'ın* yatağı çünkü ona bir cevap verebileceğimden bile emin değildim.

Şimdi aynada Kiran'ın bana verdiği kolyeye hayranlıkla bakıyordu. Ben alçak bir tabureye oturmuştum ve Hinna da arkamda duruyordu. Birinin saçımı taraması çok hoşuma gitmişti. *Annem* geceleri yatmadan önce sık sık tarardı.

İçimden bir sızı geçti ve nefes aldım. Hatırlamak, onun anısıyla acı çekmek ve bir daha asla birlikte olamayacağımızı bilmek her zaman acı verirdi.

Son iki gündür hep yüzeye yakın olan gözyaşlarımı kırıpıştırarak boğazımı temizledim.

"Hinna, sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette, *mokkira*," dedi kaşlarını çatarak.

Yutkunarak, geldiğimden beri aklımda olan bir şeyi sordum.

"*Vorakkar* sürüdeki pek çok kadınla birlikte oldu mu?"

Yeniden başlamadan önce eli saçlarımda kısa bir süre durakladı.

"Kesin bir şey söylemek zor," diye cevap verdi Hinna sonunda, sesindeki tereddüt göğsümün sıkışmasına neden oldu, üstesinden geldiğimi sandığım kıskançlık keskin bir sızı yarattı. "Aslında *Vorakkar* bu konularda her zaman ketum olmuştur."

"Hangi konularda özel?" Kaşlarımı çatarak aynada boynumda asılı duran kolyeye bakarak sordum. Yanımızdaki leğende yanan ateşin ışığında küçük *seffi* çiçekleri parıltıyordu.

"Bu garip," diye devam etti Hinna, "çünkü *Vorakkar* hiçbir zaman bir *Morakkarı*'yi almaya ilgi göstermedi. Şimdiye kadar."

Yutkundum.

"Yani," dedi hızlıca, "o... o... o hiç-" "Sorun yok, Hinna,"

dedim usulca.

Nefes aldı.

"Yani kraliçe arayışına başlayacağını hiç duyurmadı mı?" Ben sordum.

"*Nik*," dedi Hinna. "Ve ne zaman bir ziyafet olsa, kadınların ona getirdiği kadehlerden asla içmezdi."

Kucağıma baktım, parmaklarımin kıpır kıpır olduğunu gördüm ve onları sakinleştirmek için kalçalarımın bastırdım. Kiran'ın daha bu sabah okşadığı kalçalarımın.

Nefesim biraz kesildi ve *bunu* düşünmemeye çalıştım. Bir parçam hâlâ o erotik, harika anların bir tür tuhaf rüya olduğuna inanıyordu, gerçekleştiklerini bilsem bile. Banyo için soyunduğumda Kiran'ın tohumunun başlangıcını tuniğimin arkasında, içime girdiği yerde bulmuştum.

Boynumda derin bir kızarıklık başladı ama odaklanmaya çalışarak boğazımı tekrar temizledim.

Hinna düşüncelerimin yönünü fark etmemiş gibi devam etti, "Ama bazı dişiler vardı. Sürünün içinde."

Çenem gerildi.

"Bir kadın vardı," dedim sessizce, "ben sürüye vardığımda oradaydı. *Vorakkar*'la özel olarak konuşmak istedi. Daha önce birlikte oldukları hissine kapıldım."

"Hatırlıyorum. Ona verilen isim Jinir," diye sırrını bana açtı

Hinna. Aynada onun gözleriyle karşılaştım.

"Peki o dişilerden biri miydi?" Ben sordum.

"Öyle iddia ediyor," dedi Hinna ve o kıskançlığın yine içime işlediğini hissettim. Ama tabii ki Kiran başka kadınlarla da seks yapmış olabilirdi. Dokuz yıl olmuştu. Aramızda hiçbir zaman verilmiş sözler olmamıştı ve o hayatının baharında bir *Vorakkar*'dı. "Birkaç yıl önceydi. Arkadaşlarına anlattı, doğal olarak tüm sürü biliyor. *Vorakkar* bu durumdan pek hoşnut değildi. O zamandan beri onun kürklerine geri dönmeye çalışıyor. Başarısız bir şekilde."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Nik*, Kiran'ın yatak oyunlarıyla övünerek ortalıkta dolaşması hoşuna gitmezdi. Kiran her zaman özel biri olmuştu. *Vorakkar* olarak daha da mahrem olduğunu hayal ettim.

"Ve son dişisinin üzerinden bir süre geçtiğini söylemişsiniz?" Sessizce sordum.

Hinna'nın sesi alçaldı. "Son don olayından önce hiç duyduğumu hatırlamıyorum."

Bir yıldan fazla mı?

Bu sabah sinirli görünmesine şaşmamalı. Dudağımı ısırma neden olan kızgın, kızarmış sikini hatırladım.

"*Kakkira vor*, bana söylediğin için," dedim sonunda, hızlı kalp atışlarımı kontrol altına alarak.

Önemli olmadığını fark ettim. Tam olarak değil. Belki de ilk başta sormama neden olan kendi güvensizliğim ve sinirlerimdi. Çünkü Kiran bu konularda -çiftleşme ve seks- deneyimliydi ve gerçek şu ki ben deneyimli *değildim*.

Benim yaşımda bir kadının, en azından Dakkari arasında, denenmemiş olması garipti. Bakireydim. Neredeyse bir kez seks yapmıştım. Kiran gittikten sonra, hâlâ çok incinmiş ve kızgındım. O gittikten sonra *sarukta* bir avuç erkekle öpüşmüştüm - neyse ki Ojinu ile değil - sanki o bilecekmiş ve bu onu kıskandıracakmış gibi. *Aptalca*.

Ve bir erkek, ben farkına varmadan beni çenemden yakalamıştı - ama onu durdurmuştum, aniden paniğe kapılmıştım, aniden *çok* üzgün ve kızgındım

Kiran'ın gittiğini, gözyaşlarına boğulduğumu. Erkek beni terk etmişti ve bir daha asla başka bir erkeği öpmedim.

Şimdi, eskiden olduğum o üzgün kıza dönüp bakıyorum ve tek yapmak istediğim ona sarılmak. Onu kucaklamak. Ona her şeyin yoluna gireceğini, hayattaki amacının farklı olduğunu, tek bir erkekten daha büyük olduğunu söylemek.

Ancak o zamanlar beni kucaklayan annem olmuştu.

"Bana her şeyi sorabilirsin, *mokkira*," dedi Hinna sessizce, aynada bana küçük bir gülümseme verdi. Bakışları tekrar kolyeme gitti. "Bu çiçeklerin adı ne? Onları hiç görmedim."

Zincire dokundum.

"*Seffi*," dedim ona sessizce. "*Okkara* ağaçlarında yetişirler. Eski ormanlarda. Sıcak mevsimde, dallar boyunca çiçek açarlar ve rüzgâr geldiğinde, bir çiçek şelalesi gibi aşağı süzülürler. Yeryüzü onlarla kaplanır."

"Kulağa çok hoş geliyorlar," diye nefes aldı Hinna.

"Ö y l e l e r," dedim usulca. "Ağaçlar sadece güney topraklarında yetişir. Belki buradayken onları da görürsün." "Oh, bundan şüpheliyim," dedi Hinna sessizce.

"Neden?" Ben sordum.

"*Vorakkar* güney topraklarının güvensiz olduğunu söyledi," dedi sessizce. "Biz genelde bu kadar güçlü duvarlar inşa etmeyiz. Batıdayken hiç duvar inşa etmemiştik. Bizi vahşi topraklarda istemiyor."

Onlara doğudaki karanlık sisten bahsetmemiş miydi? Kaşlarımı çattım.

"Nedenini biliyor musun?" diye sordu, sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse onu duymuyordum.

Ona yalan söylemek istemedim. Ama bunun Kiran'ın sürüsü olduğunu da biliyordum. Onun kararlarına müdahale edemezdik ve belli ki kırmızı sisi bir nedenden ötürü sır olarak saklamıştı. Mutlaka bir nedeni olmalı. Ve kesinlikle, yakında sürüsüne söyleyecekti.

"Güney son zamanlarda tuhaflaştı," dedim ona. "Şimdilik belki de en iyisi duvarların içinde kalmak."

Cevabımdan tam olarak tatmin olmamıştı ama başını salladı ve saçımı taramaya devam etti.

"*Lysi*, muhtemelen en iyisi bu," dedi.

"*NIK*, TEKRAR DENE," diye emrettim Essir'e. "İşte böyle."

Ona bir *lobbas* kökü üzerindeki doğru dikişi tekrar gösterdim. Kahverengi kökün kalın bir derisi vardı ve kendi *mokkira'ndan* aldığım bir tüyoyla çoğu yarayı etkili bir şekilde dikmeyi öğrenmiştim. Zavallı ailem ben pratik yaparken haftalarca *lobbas* yemişti, bu yüzden yemeği ziyan etmedik.

Sakin bir öğleden sonraydı, bu yüzden Essir'e daha fazla dikiş tekniği öğretmeye yardım etmek için mükemmel bir zaman olduğunu düşündüm. *Udun* stoğumuzu çoktan doldurmuştuk, *kuniri* kaynatıp muhafaza etmek için ezmiştim ve ateşte kaynayan son *hakin* çiçeklerim ve *jenuria* köküm vardı. Don sırasında doğacak bebekler ve don sırasında *yapılacak* bebekler düşünüldüğünde, sabah bulantıları için fazladan iksir depolamanın iyi bir fikir olacağını düşündüm.

Serin bir öğleden sonra olduğu için, daha fazla ışık ve hoş, ferahlatıcı bir esinti girmesi için pencere kaplamalarını kaldırdık. Essir, Hinna'dan *bikkuslardan* temin etmesini istediğim bir sonraki *lobbas* kökü üzerinde çalışırken, pencerelerden dışarı baktım.

Güneş ışığında parlayan kızıl bir saç gördüm. Gabe. Yanında Addie yürüyordu ve hararetli bir şekilde sohbet ediyorlardı, Addie ellerini sallayıp ona gülümsüyordu. Onları en son ziyafette görmüştüm ama Addie'nin karnı o kısa süre içinde daha da büyümüş gibiydi.

Sonra bir Dakkari erkeğinin seslendiğini duydum. Addie döndü, gülümsemesi genişledi ve eşi aniden başka bir *volikinin* etrafından belirip onu kollarına aldığı anda güldü.

Addie hayranlıkla ona bakıyordu. Arkasında, bakışlarını başka yöne çevirmiş olmasına rağmen yüzünde tuhaf bir ifade olan Gabe oyalanıyordu.

Yüz ifadesindeki bir şey göğsüme saplandı, boğazımı anlayışla sıktı. Daha önce ipuçlarını yakaladığım bir şey.

Ne olduğunu anlamadan Essir'e, "Hemen döneceğim. Çalışmaya devam et, *lysi*?"

"*Lysi, mokkira*," diye cevap verdi çırağım ve ben de tam zamanında *volikiden* sıyrılıp Addie'ye el salladım. *Bikku* çadırına doğru gidiyorlardı ama Gabe onları takip etmiyordu.

Kendi adını söylemek garip gelmişti ama alınmayacağını biliyordum.

"Gabe!"

Ters yöne dönüyordu ama adını duyunca kocaman gülümsedi.

"İyi günler," diye selamladı, bana doğru yürürken. "Seni bir daha göremeyeceğimi sanıyordum," diye alay etti.

Ziyafetten ayrılışımdan sonra demek istedi.

"Bunun için özür dilerim," dedim ona, yüzünü dikkatle inceleyerek. Gözleri bana dikilmişti, gülümsemesi büyüleyiciydi. "Sanırım çok fazla bira içtim."

Gülümsemesi hafifçe soldu. "*Vorakkar*'ın araya girmediğinden emin misin? Bana bakışı neredeyse midemi bulandırıyor." "

Kaşlarımı çattım. Kiran o gece Gabe'i korkutup kaçırmış mıydı? Dans ederken bize yaklaşp insan erkeğe kasıtlı bir mesaj mı göndermişti?

İçimi çekerek, "Ne olursa olsun, o şekilde ortadan kaybolmamalıydım. Özür dilerim. Gelip seni bulmak istiyordum ama..."

Elini koluma koyarak, "Bir *mokkira*'nın görevleri önemlidir," diye beni temin etti. Avuç içi sıcaktı. Güzeldi. Ama Gabe bana dokunduğunda ürpermedim ve kalbim hızlanmadı. "Anlıyorum."

Gabe'i yönlendirmek istemedim... çünkü bunun ne kadar adaletsiz olduğunu biliyordum. Ne kadar sinir bozucu olduğunu. Ama en azından ona bir açıklama yapmanın adil olacağını düşündüm.

"Gabe," dedim boğazımı temizleyerek, "ben... ben senin bana ilgi duyduğunu biliyorum. Ve-"

"O kadar belli mi?" diye alay etti, yanakları biraz kızarmış olsa da gülümsemesi genişledi.

Dudağımı ısırdım ve kararsızlığım yüzüme yansımış olmalı çünkü çenesindeki bir kasın kıpırdadığını gördüm. Gülümsemesinin biraz duraksadığını gördüm.

Bir nefes üfledi. "Anlıyorum."

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bunu hiç yapmak *zorunda kalmamıştım* ama doğrudan ve dürüst olmak istedim.

"*Vorakkar* mı?" diye sordu sessizce.

İçimi çektim, nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ama açıklamak istiyordum. Bir kova su taşıyan bir Dakkari dişisi geçti ve ben de duyulmamak için Gabe'e yaklaştım.

Gabe sessizliğimi cevap olarak algıladı. Gülümsemesi parlaktı ama rahatsızlığını, utancını görebiliyordum.

"İnsan erkekleri Dakkari erkekleriyle rekabet edemez," dedi sonunda yumuşak bir sesle. "Sanırım bunu bir süredir biliyordum."

Kaşlarım çatıldı. "Hiç de öyle değil."

"Sana nasıl baktığını gördüm," diye itiraf etti. "Ziyafette bu yüzden geri çekildim. Çünkü bir insan bir Dakkari ile rekabet edemiyorsa, inan ki *hiç kimse* bir sürü kralıyla rekabet edemez."

"Benimle gel," dedim, başka bir sürü üyesi geçtiğinde hayal kırıklığına uğradım. İçini çekti ve onu kampta daha özel bir yere götürdüm, *Piroki* muhafazasının kenarlarına ulaşana kadar *volikilerin* arasından dolanarak ilerledim. Muhtemelen pis kokusundan dolayı gün boyunca buraya pek kimse girmiyordu. Ama ben aldırmadım.

Don için yapılan yuvaların *piroki* için yapıldığını gördüm. Sadece *mrikro* ağılın içindeydi ve ağılı temizliyordu.

Çitlere yaslandım ve kollarımı çitin üzerinden geçirirken karnımı da çite bastırdım. Esinti güzeldi ve kuzeye doğru estiği için kokunun çoğunu uzak tutuyordu.

"Gabe," dedim sessizce, "*Vorakkar* ve ben birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz."

Teredditle başını salladı. "Evet, babasının... köyünde büyüdüğünü söylemiştin?"

"Bir *saruk*," diye düzelttim. "Ama *lysi*, bir köye çok benziyor sanırım." "Siz... birlikte miydiniz?" diye sordu sessizce.

Tekrar iç çektim ve ona bakmak için döndüm.

"*Nik*, asla," dedim ona. "Ama onu sevdim." derken omuzlarım biraz geriledi. Çok uzun bir süre boyunca."

Kaşları çatıldı. Bakışları beni geçip muhafazaya yöneldi, çenesi gergindi, bir şeyler düşünüyordu.

"Biz arkadaştık. Çok yakın arkadaştık," diye devam ettim. "Ve o bir *Vorakkar* olduğunda... onu neredeyse on yıl boyunca görmedim. Yakın zamana kadar."

Gabe yutkundu.

"O da seni sevmedi mi?" diye sordu.

Dudaklarımı bastırdım ve yavaşça, dikkatlice, "Aynı şekilde hissetmeyen birini sevmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ne kadar acı verdiğini de."

Omuzları kaskatı kesildi ama yüzünü bana döndü ve i f a d e m i ihtiyatla inceledi.

Koluna dokunmak için uzandım, sıktım. İstemiyorsa bana söylemek zorunda değildi ama ben Gabe'den hoşlanıyordum. Ve burada geçirdiğim süre boyunca arkadaş olabileceğimizi umuyordum.

Omuzları bir anda çöktü ve çitlere doğru yığıldı.

"O kadar belli mi?" diye sordu, daha önce söylediği sözleri tekrarlayarak, ama bu sefer sesi alaycı değil, acınasıydı.

"Özür dilerim. Bunun ne kadar acı verici olabileceğini biliyorum," dedim sessizce. "Onu ne kadar zamandır seviyorsun?"

Acı ve kısa, keskin bir nefes verdi.

"Ölü Dağ'ın altında tanıştık," dedi.

Yutkundum. Ghertun'un köle aldığını biliyordum. O karanlık yerde, etrafı duvarlarla çevrili, boğucu bir şekilde yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum.

"Addie başka bir köydendi. Benden daha uzun süredir oradaydı," diye fısıldadı. "Kurtarılmadan önce sadece bir... aydır köleydim."

"Orada ne kadar kaldı?" Boğazım düğümlenerek sordum. Ghertun'un kölelerine neler yaptığına dair hikâyeler duymuştum.

"Neredeyse bir yıl," dedi bana. "Şu an olduğundan çok farklıydı. Sessizdi, içine kapanıktı. Onu her gördüğümde gülümsemesini sağlamak için elimden geleni yapıyordum. Ama bunlar çok azdı. Sonra buraya geldik ve burada iyileşmeye başladı. Eşi ona bu konuda yardım etti. Görünüşe göre eşi onu hayata döndürdü. Ve *ben* ne kadar bencelim ki keşke ben olsaydım diyorum?"

"Ah, Gabe," diye fısıldadım, göğsüm ağrırken kolunu tekrar sıktım.

Başını iki yana salladı. "Bu konuda konuşmuyoruz. Hiçbirimiz konuşmuyoruz. Hepimiz unutmak istiyoruz. Belki de bu yüzden Addie beni hiç sevemedi. Çünkü ona o yeri hatırlatıyorum."

"Ama sen onun arkadaşısın," diye karşı çıktım. "Ve sen yanındayken çok mutlu görünüyor."

"Bu zaman aldı," dedi. "Ama evet, biz arkadaşız. Ve umabileceğim tek şey de bu. Birbirimize karşı olabileceğimiz tek şey bu. Özellikle de şimdi."

Göz ucuyla bir *pirokinin* yaklaştığını gördüm, boğazından bir ses çıktığını duydum.

Roon burnunu yüzümün hemen yanına dayadı ve ben küçük bir gülümsemeye engel olamadım.

"*Rei kassiri*," diye fısıldadım usulca, Roon'un burnunu okşayarak.

"Bu ne anlama geliyor?" Gabe *pyroki*'ye ihtiyatla bakarak sordu.

"Aşkım," diye tercüme ettim.

"Bu *Vorakkar*'ın *pyroki*'si değil mi?" Gabe, canavarın siyah pullarını süsleyen altın işaretleri, geniş vuruşları ve girdapları görünce sordu

parıldayan boya.

"*Lysi*," dedim

ona.

"Bir adı var mı?"

"*Lysi*," dedim ona küçük bir gülümseme vererek, "ama bunu sana söyleyemem. Eğer söylersem *Vorakkar*'ın hoşuna gitmez. *Mrikro*'nun bunu bildiğini bile sanmıyorum."

Gabe kaşlarını kaldırarak, "Öyle," dedi, Addie hakkında konuşmamız bittiği için rahatlamış görünüyordu.

Roon'un uzun burnuna bir öpücük kondurdum ve *mrikro*'nun bana baktığını gördüm, gözleri şaşkınlıktan kafatasından fırlayacak gibiydi, elinde bir kürek vardı.

"Çünkü ona ben isim verdim," diye Gabe'i bilgilendirdim.

Mrikro yaklaştığında Roon uzun bacaklarını yere vurarak kuyruğunu salladı. *Mrikro* onu çitten uzaklaştırmak için uzandığında yaratık vahşi bir hırıltı çıkardı; bu hırıltı hem *pyroki* ustasının hem de Gabe'in geri çekilmesine neden oldu.

"*Nik*," diye mırıldandım, Roon'un boynunu tutarak. "Yapma bunu, *Kassiri*. *Mrikro*'yla git."

Roon ayaklarını yere vurdu.

"Seni daha sonra ziyarete geleceğim, söz veriyorum. Belki efendini seni vahşi topraklara götürmesi için ikna edebilirim, *lysi*?" Burnunu *piroki* ustasına doğru iterek sinirli canavara yumuşak bir şekilde mırıldandım.

Sanki Roon ne dediğimi anlamış gibi, vefasız canavar bu sözlerden memnun olmuş görünüyordu ve sonunda *mrikro*'nun onu beslediği yere götürmesine izin verdi.

Çitten atlamış olan Gabe'e döndüğümde, bakışlarım onun arkasına odaklandı ve Kiran'ın orada, geniş kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir şekilde durduğunu gördüm.

Bir anda kalbimin atışları üç katına çıktı. Kiran'ın bakışları o kadar uzaktan bile gözlerimin içine bakıyordu. *Pujerak*'ı yanındaydı ve tanımadığım bir *darukkar* ikisiyle de konuşuyordu. Yine de Kiran'ın dikkati sadece benim üzerimdeydi.

Sertçe yutkunarak bakışlarımın onun üzerinde gezinmesine izin verdim. Sıkı bir postla kaplanmış kalın kalçalar. Sonsuza kadar uzanıyor gibi görünen geniş bir göğüs. Kollarından aşağı uzanan güçlü kas kordonları. Siyah saçları gevşekti, kuyruğu arkasında hafifçe sallanıyordu ve dolgun dudakları küçük bir sırıtışla kıvrılıyordu. Onu incelediğimi gördüğünde çıldırtıcı bir sırıtış.

Kibirli erkek, diye düşündüm bakışlarını kırarak. Bu sabah parmaklarının kalçalarımın arasında nasıl hareket ettiğini ve sikini içime sokarken boğazından çıkan hırçın, hırıltılı sesleri hatırladıkça kendimi kızgın ve telaşlı hissediyordum.

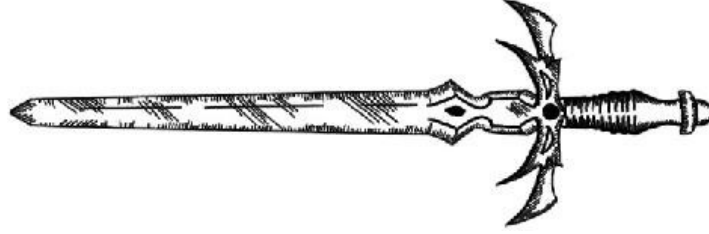
Kakkari bana yardım et, diye yalvardım.

Hâlâ kaşlarını çatmış *piroki* muhafazasına bakan Gabe'e döndüm. "Geri dönelim mi?" Kiran'dan uzaklaşmak istediğim için önerdim. bilmiş bakışlar. "*Pova* köklerini öğütmeme yardım etmek ister misin? Gücünü kullanabilirim. Bunu çırağıma söyleme ama görüldüğü kadar güçlü değil," diye şaka yaptım.

Gabe ensesini ovuşturarak kıkırdadı. Nefesini üfleyerek gülümsedi ve "Neden olmasın?" dedi.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"A Fırtına esiyor," dedi Errok, konseyin *voliki* salonuna girerek. O gecenin ilerleyen saatlerinde. "Ya da gönderdiğin gözcüler öyle rapor etti. Don getirebilecek bir fırtına."

"Şimdi mi döndüler?" Rath Kitala'nın sürüsünden nihayet dönen *thesper*'dan gelen mesaja bakarak sordum.

"*Lysi*," diye yanıtladı Errok. "Ölü Topraklar'a ne zaman gideceksin?"

Eğer ayaz yaklaşıyorsa, Rath Kitala'nın sürüsüne giderken bir fırtınaya yakalanmak istemedim. Öte yandan, diğerleriyle buluşmadan önce hâlâ bir haftam vardı.

"Ne kadar uzakta?"

"Fırtına mı?" Errok sordu. "Üç ya da dört günlük mesafede, ama hızına bağlı olarak daha erken de gelebilir."

Rath Kitala'nın eline karalanmış mesajı tekrar okuyarak homurdandım.

"Ne yazıyor?" Errok masanın karşı tarafında durup ellerini masanın üzerine yayarak sordu.

"Önemli bir şey yok," dedim, mektubu ona uzattım ve hayal kırıklığı içinde bir iç çektim. "Sis sabit. Hareket etmedi. Rath Kitala'nın Ölü Topraklar'da kendisine günlük raporlar gönderen *darukkarları* var."

Errok mesajı hızlıca tararken boğazının arkasından bir ses çıkardı.

"Arazinin sessiz olduğunu söylüyor," diye mırıldandım usulca. "Çok sessiz. Hatta ürkütücü." Errok masanın öbür ucundan bakışlarımı karşıladı.

"Geri bir *thesper* göndermek ister misiniz? Tüm *Vorakkarlarla* toplantıyı teyit etmek için?"

"*Thesper* çok yorgun," dedim ona, dönüşünde neredeyse gökyüzünden düşecek olan zavallı kanatlı hayvanı düşünerek. *Mrikro*, *thesper*'larımızın bakımını denetlemekle görevliydi. "Dinlenmeye çok ihtiyacı var."

"*Thesper* o kadar kısa mesafeden bu kadar yorulmuş mu?" Errok inanamayarak sordu.

Bu da bir başka rahatsız edici şeydi. Yüzümü ekşiterek başımı salladım.

"Hasta mı?"

"Öyle görünmüyor ama *mrikroya* onu dikkatle izlemesini söyledim. En azından yiyor ve içiyor. Onu doğu topraklarına göndermeden önce de sağlığı gayet yerindeydi."

"Bu sisin sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun?" Errok bakışlarını kısarak sordu. "Sence yaratıklar bu yüzden mi bu toprakları terk ediyor? Onları hasta ettiği için mi?"

"Bilmiyorum," dedim, hayal kırıklığı sesimden belli oluyordu.

"Peki ya kalabalık?" Errok sordu. "Onlara sisten ne zaman bahsetmeyi planlıyorsun?"

"Yakında," dedim burun deliklerim alevlenerek. "Ama doğudan dönene kadar bekleyebilirim. Daha fazla haber aldığımda."

Errok bu kararı beğenmedi. "Neler olduğunu bilmeye hakları var, Kiran."

"Biliyorum," diye homurdandım. "Ama gitmeden hemen önce onlara söylememi gerçekten istiyor musun? Ondan sonraki kaosu sen mi idare etmek istiyorsun? Ne diyebiliriz ki? Araziyi kaplayan garip bir kırmızı sis olduğunu ve Dakkari cinsi canavarların daha düşmanca ve tehlikeli olmaya başladığını mı? *Nedenini* bilmek isteyeceklerdir ve ben diğerleriyle buluşana kadar, burayı kendi gözlerimle görene kadar onlara daha ne verebilirim?"

Errok'un çenesi gerilmişti.

"*Vorakkar* olarak Errok," diye homurdandım, "seçenekleri dikkatle tartmalı ve en iyi sonuca neyin götüreceğine karar vermelisin. Onlara şimdi söylemek paniğe ve sorulara yol açacaktır çünkü *hiçbir şey* bilmiyoruz. Doğuda ailesi ve sevdikleri olanlar onlar için korkacaklar. Birçoğu don geldiğinde *Dothik*'e gitmek isteyebilir, bu da yolculuğu daha tehlikeli hale getirecektir. Yani onları sağ salim görmek için daha fazla *darukkar* ayırmam gerekecek.

Orada. *Darukkar*'lara *ihtiyacımız* olabilir. Panik ve korku şu anda isteyeceğimiz son şeyler. Bilmeye hakları olabilir Errok ama şu anda sürümü güvende tutmak benim sorumluluğum ve ben de bunu yapıyorum."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Errok, ama aramızdaki gerilimin iyice arttığını hissediyordum.

Aramızda hâlâ konuşulmamış bir şeyler vardı. Dün gece, Rath Rowin geldikten sonra Errok'u bulamamıştım. Ve bütün gün boyunca ilk kez baş başa kalmıştık.

"Bir sonraki Denemeler'de şansınızı denemek niyetindesiniz, değil mi?" diye sordum. "*Dothikkar* sonuncusundan bu kadar kısa süre sonra bir tane daha düzenlediğine göre?"

Errok'un çenesi gerildi.

Aramızda sessizlik uzanıyordu.

Sonunda "Karar vermedim," dedi. Sesindeki gerçeği, tereddütü duydum.

Yumruklarımı masanın üzerinde sıktım. Anormal bir durumla karşı karşıyaydık, *Dakkar*'ın tarihinde birkaç kez yaşanmış ama sık rastlanmayan bir durumdu bu. Errok, kendisine *pujerak* pozisyonunu ilk teklif ettiğimde Denemeler için uygun değildi... ama yasalarımıza göre artık uygun olacaktı.

İlk seferinde soyu -daha doğrusu soyunun olmaması- yüzünden reddedilmişti. Ama bunca yıldır *pujerak* olduğu için kolayca ve sorgusuz sualsiz kabul edilmişti.

Bir *pujerak*'ın sürüsünden ayrılıp kendi sürüsünden birini ele geçirmeye çalışması pek sık rastlanan bir durum değildi. Yine de Errok bir *Vorakkar* ruhuna sahipti, bir *pujerak* değil. Zaman zaman, özellikle de kendi isteklerine karşı çıktıklarında, emirlerime kulak vermenin ne kadar zor olduğunu biliyordum.

Ama bu benim sürümdü. Errok'un değil. Ve bu nedenle, her zaman itaat etmek zorundaydı.

Ben.

Errok gibi biri için bu hiç kolay değildi. Benim *pujerak*'ım olmak onun için kolay oldu, bunu biliyordum. Ama o benim için kalmıştı. Arkadaşlığımız için kalmıştı. Pozisyonu için kalmıştı.

Ancak şimdi ona açılan başka bir yol vardı, her zaman arzuladığını bildiğim bir yol... Bu aramızdaki her şeyi değiştirecekti.

"*Vorakkar*'ınız olarak," diye başladım sessizce, "sizi bu kararınızdan vazgeçirmek için her şeyi yaparım. Böylesine tehlikeli bir zamanda, benim gibi size güvenmeye başlamış bir sürüyü altüst edecektir."

Errok'un kaşları çatıldı. Dudakları sıkıştı. "Biliyorum," dedi.

Derin bir nefes alarak, sonraki sözlerimi dikkatlice ölçtüm.

"Ama arkadaşın olarak, Errok," diye devam ettim, "sana gitmeni söyleyeceğim."

Errok masanın karşısında doğruldu ve zorlukla gizlenen bir şaşkınlıkla bana baktı.

"*Neffar*?" diye homurdandı.

"Her zaman biliyorduk," dedim. "Senden *pujerak*'ım olmanı istediğimde ikimiz de senin takip etmek için değil, liderlik etmek için yaratıldığını biliyorduk. Ve şimdi... *Dothikkar* seni Denemeler'e kabul edecek. Ve eğer gitmezsen, hayatının geri kalanında pişmanlık duyacaksın."

Errok bunu zaten biliyordu. Bana sadakati olmasaydı, Horde'a sadakati olmasaydı, çoktan *Dothik*'e giderdi, ancak Denemeler dondan sonraya kadar gerçekleşmeyecekti.

"Sürü ne olacak?" diye sordu sessizce. "Doğuda olanlarla birlikte... haklısın Kiran. Şimdi gidemem."

"Ayazdan sonra git," diye homurdandım ve omuzlarının geriye gitmesine neden oldum. "Yoksa seni sürüden kendim sürgün ederim."

Masanın üzerinden bana bakarken burun deliklerinden kısa bir nefes çıktı. Bir küfür yuttum ve bunun yerine başımı sallayarak ona yarım bir gülümseme verdim.

"Sürü için endişelenme dostum," dedim ona. "Sürü benim sorumluluğumda. Bunu yakında öğreneceksin çünkü Denemeler'den zaferle çıkacağından hiç şüphem yok. Başka bir *pujerak* bulacağım. Ama bu fırsatı bir daha asla yakalayamayacaksın. *O* yüzden değerlidir."

Sözlerim üzerine sanki üzerinden bir ağırlık kalkmış gibiydi. Şüphesiz ağırdı. Görevi ve geleceği arasında kalmıştı.

Errok başını bir kez eğdi. İhtiyacım olan cevap buydu.

Masaya, Dakkar'ın haritasına baktım. Onun gittiğini görmek beni üzecekti. Horde başlamadan önce benim arkadaşım ve danışmanımdı.

"Anlaştık o zaman," dedim huysuzca, doğrulurken.

Sonra döndüm, Maeva'nın olmasını umduğum *volikime* dönmek niyetindeydim.

"Kiran."

Omzumun üzerinden baktım, kaşlarım kalkmıştı.

"*Kakkira vor*," dedi sessizce. "Sen benim için her zaman iyi bir dost oldun. Bunu asla unutmayacağım."

Başımı ona doğru eğdim. Birkaç ay daha gitmeyecekti ama bunun çok erken olacağını zaten biliyordum.

"Biraz dinlen, *pujerak*," diye mırıldandım. "Yarın yapacak çok işimiz var."

"Sen de *Vorakkar*," diye karşılık verdi. "*Kalles*'inin seni bütün gece uyutmamasına izin verme, *lysi*?"

Bir kahkaha attım.

Tam tersi de olabilir, diye düşündüm, *volikiden* çıkıp sessiz kampın arka tarafına doğru yürürken. Göğsümde bir beklenti yükseldi, sabahın erken saatlerinde ondan ayrıldığım andan beri biriken bir beklenti.

Ellerimi ondan uzak tutamazdım. İçimde yatan vahşi canavarı, ona kötü, kötü şeyler yapmak isteyen canavarı, *yıllardır* hayalini kurduğum şeyleri körüklediğinde değil.

Voliki'ye ulaştığımda içeri girdim ve hevesle onu aramaya başladım.

Onu gördüğümde donakaldım, aletim şimşek hızıyla sertleşirken boğazımdan bir hırıltı kaçtı. Vücudumdaki tüm kan sikime hücum etmiş gibi görünüyordu ve doğrulduğumda başım dönüyordu.

Ama *vok*, o çok güzeldi. Ve beni bekliyordu.

Girişe bakan yatağın kenarına oturduğunda ılık ışık onu ıslattı. Yalnızdı, *piki*'si gece için çoktan dağılmıştı. Ve benim gelişimi *bekliyor* gibiydi, kubbeli *volikin*in kapağına beklentiyle bakıyor, çıplak ayak parmaklarının altındaki halıya ayaklarını vuruyordu.

Onun bakışlarıyla karşılaştığımda, ikimizin de ne istediğimizi bildiğimizi fark ettim. Maeva benden ne istediğini biliyordu, ince, kısa bir gece elbisesi giymişti, bu da sikimin kasıklarımnda nabız gibi atmasına neden oluyordu. Ve ben de ne istediğimi kesinlikle biliyordum... gerçi ben onun vermek istediğinden çok ama çok daha fazlasını istiyordum.

Yine de ekledim. Bana her şeyi verecekti. Ben de daha azını istemeyecektim. Ona bunu arzuladığını, beni hâlâ istediğini, beni hâlâ sevdiğini gösterecektim. O benim *Morakkari*'m olacaktı. Sadece henüz bunu bilmiyordu.

Karşılığında da ona içimdeki her şeyi verirdim, Kakkari sunağına adak adar gibi ayaklarının dibine sererdim.

Seffi'm *Vorakkar*'ının önünde diz çökmesinden daha azını hak etmiyordu.

Vok, mecbur kalırsam yalvarırım.

Maeva yatağın kenarına tünemiş, bacak bacak üstüne atmıştı. Saçları sırtından aşağıya sarmal halkalar halinde dökülüyordu, evcilleştirilmiş ama yine de vahşiydi. Çok güzeldi. Kolyem hala boynundaydı, annesininkiyle birlikte. Ve o elbise...

Her zamanki bandeau'sundan kurtulmuş meme uçlarının altında gerildiğini gördüm. Malzeme inceydi, çok ince. Eğer ateşin önünde dursaydı, neredeyse

yarı saydamdı. Omuzlarıma dolanan kürkleri atarken yumruklarım iki yanımda sıkılıyordu.

O ela gözleri ayna gibi bakıyordu bana karşıdan bakarken.

Voliki. Onun için vücudumu açtığımda vücudumda dolaşan aynalar.

Ellerim pantolonumun bağcıklarına gittiğinde nefes alış veriş i sığlaştı. Uzun bacaklarını açarak öne doğru kaydı. Bakışlarında gördüğüm merak karşısında neredeyse inleyecektim, bu gece yatıştırmaya niyetlendiğim bir meraktı bu.

"Kürklerin üzerine uzan, *seffi* ve yok olmasını istemiyorsan o elbiseyi çıkar," diye homurdandım. "Artık beklemeyecek miyiz, *Iysi*?"

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Elbiseyi çıkarmamayı tercih ederim," diye mırıldandım, sesimin sakın ve güçlü çıkmasını umarak. Gerçekte hissettiklerimin tam tersiydi.

Bana doğru yaklaşırken ellerimin titrememesine şaşırdım. Yavaşça. Avının etrafında dönen bir yırtıcı gibi. Elleri göğsüne gitti, kılıcını sırtında tutan kayışı yırttı.

Hemen ardından botları... tuniği...

Sonra elleri, yarısı çözülmüş olan pantolonunun bağcıklarına döndü.

"Çıkar şunu," diye homurdandı. "Beni yalvartacak mısın, *seffi*?"

"Sen yapar mıydın?" Yardım edemedim ama sordum.

"Kuşkusuz," diye homurdandı, gözleri hınzırca parlıyordu ama ifadesi o kadar gergin ve yoğun ki kızgın görünüyordu.

Kalbimin göğsümden çıkmaya çalışmasını görmezden gelerek, pantolonunun deriden bağcıklarını yırtmasını ve bacaklarından aşağı doğru verimli bir şekilde sıyrmasını izledim. Tamamen çıplak bir halde doğrulurken nefesim kesildi.

Ateşin ışığında kadife gibi görünen altın rengi, sıcak bir et. Kasları sertleşmiş, alçalıp yükseliyor ve tenine gölgeler düşürüyordu. Yaklaştıkça parlayan yara izleri göz kırpyordu.

Ve onun *kakkiva. Aleti*. Kalındı ve zonkluyordu. O kızgın, kızarmış kafa, tohumunun başlangıcıyla kaygandı ve uzunluğundan aşağı damlıyordu. *Devası* altından sıkıca çekilmişti ve *dakkesini* (sikinin kökünün üstündeki hassas çıkıntı) göremesem de onun da sert ve ağrıyor olacağını biliyordum.

Muhteşem erkek, diye düşündüm, bir sızlanmayı zar zor gizleyerek.

Kiran gelip önümde durdu, üzerimde yükseliyordu. Dizleri kalçalarımaya değiyordu ve yatak doğru yükseklikteydi, böylece siki tam önümdeydi. Yakından bakınca, etinin üzerinde kıvrılan altın dövmleri gördüm. Bir eş edinmek isteyen çoğu Dakkari erkeğinde bu dövmlerden vardı. Eşlerine verdikleri bir söz.

Göz açıp kapayınca kadar Kiran'ın eli aşağı uzandı ve elbiseyi bedenimden söküp aldı.

"*Kiran!*" Nefes nefese kalmıştım, şu anda onun önünde çıplık oturduğumu fark edemeyecek kadar şok olmuştum ve Hinna'nın bana getirdiği elbisenin parçalarının şimdi yatağın yanında lime lime olduğunu izliyordum.

"Seni uyarmıştım," diye gürledi cevap olarak, sesi o kadar karanlık ve gırtlaktan geliyordu ki neredeyse tanınmaz haldeydi.

Sonra beni kürklerin üzerine geri itti ve işte o zaman kendimi içinde bulunduğum pozisyonun farkına vardım.

Bir *Vorakkar*'ın yatağında. Onun merhametinde. Çıplak ve ona maruz. Kalçalarımın arasındaki et kayganlaşmış, ağrıyor ve karıncalanıyordu. Daha önce bu konuda kararsız olabilirdim ama bedenim ne istediğini biliyordu... ve Kiran'ı istiyordu. Hep istemişti.

"*Vok*," diye homurdandı Kiran, gözlerini bana dikerek. Tehlikeli, karanlık bir kral gibi görünüyordu, bakışları vücudumda gezinirken yüzü hafifçe gölgelenmişti. İlk içgüdüm kendimi örtmek oldu -eski bir alışkanlık- ama ellerimi hareket ettirdiğimde, "*Nik*." diye tersledi.

Bu kelime beni dondurdu, ellerimin tereddütle yanlarıma doğru kaymasına neden oldu.

İşte o zaman bana bakış şeklinden *hoşlandığımı* fark ettim. Bu beni ürpertti. Bakışları vücudumda gezinirken, göğüslerimin, belimin, kalçalarımın, seksimin, bacaklarımın üzerinde dolaşırken sıcaklığını hissedebildiğime yemin edebilirim.

Kiran bana *sahipmişim* gibi baktı. Sanki istediği her şeyi yapabilecek biriymişim gibi.

"Önünde diz çökmemi mi istiyorsun, *seffi*?"

Burada bir şeyler oluyordu. Anladığımdan emin olmadığım bir şey, ama sözleri bir meydan okuma gibiydi. Bir güç mücadelesi gibi, bana *verdiği* bir güç. Kabul edip etmeyeceğimi görmek istiyordu.

Başımı kaldırıp ona baktığımda göğsüm kabarıyordu. "*Lysi*."

Kiran beni bekletmedi. Kendini *volikinin* zeminine indirdi ve elleri uyluklarıma gelip onları ayırdığında, tenimin üzerinde bir damga gibi hissettim. Yakıcı ve sıcak.

Beni tam kenara çektiğinde küçük bir nefes verdim. Beklenti karnımda yükseldi. Laru bana bundan bahsetmişti. Bir erkek bir dişiyi nasıl böyle tatmin edebilirdi. Bunun nasıl bir his olduğunu hep merak etmişimdir.

"Bir daha asla yatağımızda bir şey giymene izin yok, *seffi*," diye homurdandı, o kadar yakındı ki nefesini cinsel organımda hissettim. "Bir parça kumaş bile. *Lysi*?"

Yatağımız mı? Ben de öyle düşünmüştüm.

Sonra Kiran başını eğdi ve tüm düşünceler sanki bir rüzgâr esmiş gibi zihnimden uçup gitti.

Oh tanrıça.

Boğazından sert bir hırıltı koptu ve hassas tenimde titreşimini hissettim. Sonra dili geldi, uzun ve sıcaktı ve sanki beni ne kadar sıkı kavradığını unutmuş gibi, sanki kendini unutmuş gibi pençelerinin iç uyluklarıma battığını hissettim.

Ama bu küçük acı beni rahatsız etmedi. Özellikle de keskin zevk dalgaları kanıma karıştığında. En harika his ensemi karıncalandırdığında.

Boğazımdan bir inilti yuvarlandı ve Kiran bu sesle beni daha sıkı kavradı. Dili kalçalarımın arasındaki kaygan yarığı yaladı ve ovdu, seksime daldı, görünüşe göre tadım için aç görünüyordu.

Peki ya o dil yukarı doğru çıktığında? Dili klitorisime, bu sabah erken saatlerde keşfettiği o hassas küçük boncuğa saldırdığında?

Gözlerim şaşkınlıkla ona doğru kaydı, sırtım kürklerden kurtuldu, kalçalarım yuvarlandı. Altın gözler bana baktı. Kiran'ın kaşları aşağı çekilmişti.

-Sanki bundan aldığı zevke inanamıyormuş gibi gözbebekleri üzerimde titriyor, beni izliyor, beni okuyordu.

Bir anda, o küçük korku yumağı bana geri döndü.

Bu çok samimi, diye düşündüm ve zihnimde bir çığlık gibi hissettim. *Çok fazla.*

Bunu tekrar yapmasına izin veremezdim. Tekrar içeri girmesine izin veremezdim. Ama bunu istiyordum. Bu zevki yaşamak istiyordum.

Bir uzlaşma olarak gözlerimi kapattım ve başımı geriye eğerek bakışlarını kırdım. O karanlıkta tek hissedebildiğim onun dili ve öpücüğüydü. Tüm hissedebildiğim

Hissedebildiğim, benden ustalıkla aldığı, kalçalarımı ağzına doğru yuvarlamasını sağlayan ve beni yerimde tutmak için daha sıkı kavramasını sağlayan zevkti.

Bana verdiği zevke odaklandım. Kiran'ın kendisine değil. Kalçalarımın arasından çıkardığı hırıltılı seslere ya da saçlarımdan, burun deliklerimden, tenimden süzülen kışkırtıcı kokusuna değil.

"Buna her gece ihtiyacım var. Her gece senin amının tadına bakmam lazım," diye homurdandı ve beni inletti. "Kakkari üzerine yemin ederim, onsuz iyi olmayacağım, *seffi*."

Lütfen konuşmayı kes, diye sessizce yalvardım ona, kontrolümün kaymaya başladığını, yarattığım illüzyonun solmaya başladığını hissediyordum.

Bencil olabilirdim, değil mi? Bunun benimle ilgili olmasına *ihtiyacım vardı*. Onunla değil.

Nefesim kesildiğinde inledi. Çünkü klitorisimi hafifçe emdi ve bunu yaptığında vücuduma yıldırım düştüğüne yemin edebilirim. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve güçlü bir orgazmın başlangıcı yükselmeye başladığında inanamayarak *volikinin* tavanına baktım. Tepedeki havalandırma deliğinden yıldızların parıldadığını görebiliyordum. Berrak bir geceydi, güzel ve sakindi.

Orgazm beni vurduğunda, gözlerimi sıkıca kapatarak haykırdım. Kan kulaklarımda o kadar yüksek sesle akıyordu ki sadece kendi öfkeli kalp atışlarımı duyabiliyordum. Kalçalarım sallandı ve yuvarlandı, o dilin beni asla terk etmediğini, uyluklarımdan aşağı sızan özü kucakladığını hissettim. O dil... her yerimdeydi.

Kakkari bana yardım et, diye yalvardım, düşünce açık ve yüksek sesle.

Çünkü *bundan* sağ çıkabileceğimi düşünmüyordum. *Bu* her neyse öyleydi.

Sonunda bitti ve Kiran'ın hareket ettiğini hissettim. Yükseliyordu. Yarı kapalı bakışlarımı araladığımda onun yatakta süründüğünü, bacaklarımız yana sarkmasın diye beni de kendisiyle birlikte sürüklediğini gördüm.

Başını tekrar eğdi ama dudaklarının çeneme konduğunu hissederek başımı çevirdim. Boğazından sert bir ses çıktı ama o vazgeçmedi. Boğazımdan aşağıya, bu sabah boynumu ısırıldığı yere bir çizgi öptü ve oraya bir işaret daha ekledi. Sadece onun için küçük bir koleksiyon.

Bunu yaparken meme uçlarımdan karıncalandığını hissettiğime yemin edebilirim, önceki orgazmımın titreşiminin devam ettiğini hissettim.

Aleti çıplak göbeğime karşı kalın ve ağırdı. Kalçalarını aşağı doğru ittiğinde, siki cinsel organımdan göbek deliğime kadar bir çizgi çizdi.

"Şimdiden amını tekrar yalamak istiyorum," diye homurdandı ve dudaklarını göğüslerime doğru uzattı. "*Vok*, kokunu her tarafımda istiyorum. Elimde olsa içinde *yıkanırdım*."

Yutkundum, kötü sözler beni onun altında kıvrandırdı. Dili meme uçlarımdan birine değdiğinde "*Oh*," diye nefes aldım, sonra diğerini yaptı. "*Lysi*."

Boğazından küçük, hırıltılı bir ses çıktı ve dudakları göğsümün üzerine kapandı. *Sertçe* emdiğinde zihnim dönmeye başladı, kalçalarımın arasındaki karıncalanma on katına çıktı. Sanki yine oramı emiyordu.

Oram ıslanıp meme ucum gerildiğinde ve sertleştiğinde, diğerine döndü ve ona da benzer bir muamele yaptı. Ama ilkini parmaklarının arasında yuvarladı, kopardı ve pençelerini sivri, hassas ucun üzerinde hafifçe gezdirdi.

"Ama sabırlı olabilirim, *rei seffi*," diye devam etti göğsümü yüksek bir *sesle* bıraktıktan sonra. Sonra göğsüm kabarırken, bana bakan gözlerini üzerimde hissettim. "Çünkü gece bitmeden dilimi tekrar kalçalarının arasında hissedeceğini biliyorum."

İnledim, küçük ses şaşırtıcı ama tamamen beklenmedik değildi.

Kötü, kötü erkek.

O küçük gülümseme neredeyse gözlerimi tekrar kapatmak istememe neden oluyordu.

"Şimdilik seni istiyorum," diye homurdandı, üzerimden kalktı, hafifçe aralanmış kalçalarımın arasında dizlerinin üzerine çöktü, şişmiş, kızarmış göğüslerime baktı. Onun el işi. "Ve sana sahip olmak niyetindeyim, *Maeva*."

Onu izlerken zihnimde bir ağırlık vardı. Garip bir şekilde rahat bir ağırlık. Sanki bundan sonra olacakların kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Belki de her zaman kaçınılmazdı. Gerçekleşmesi için sadece zamana ihtiyacı vardı ama *her* zaman olması gerekiyordu.

Yutkunarak, kuyruğu etrafında kıvrılırken kalçalarımı genişletirken onun da bunu hissedip hissetmediğini merak ettim. Ayak bileğimin etrafını sarmadan önce ayağıma sürtündü ve bir mengene gibi sıktı. Beni ona bağlıyordu.

Hep merak etmişimdir, eğer bir kuyruğum olsaydı, benimki bilinçsizce ona tutunur, yapabileceği herhangi bir şekilde onu arar mıydı? Dakkari her zaman kuyruğun zihin olduğunu söylerdi -düşünce ve duyguları saklayamazlardı. Çünkü içgüdüyle, istekle hareket eder. Akıl ya da mantıkla değil.

Kiran sikinin yarığımın üzerinde kaymasına, sıcaklığının ve ağırlığının orada dinlenmesine izin verdiğinde boğazımdan düzensiz bir nefes yırtıldı. Hissetmeme izin verdi.

Onu içime almanın ne demek olduğunu hissetmeme izin vermek, o siki her boş santimimi doldurmasına izin vermek.

Aletin kökünü sıktı, elinin nasırlı eklemleri sert kavrayışıyla hafifledi.

"Yemin ederim sadece sana bakarak bile boşalabilirim, *seffi*," diye hırladı.

Bilerek gözlerinden kaçmışım ama tam o anda gözlerine baktığımda düşme hissine kapıldım. Sahildeki kayalıklardan atlamak gibi. Karnım dönüyor, heyecan, sinir ve korku, birini diğerinden ayırt edemeyinceye kadar birbirine sımsıkı sarılıyordu.

Sonra Kiran tekrar hareket etti. İçime giriyordu.

Birdenbire korktum. Bu bir çizgiydi. Her zaman aramızda olan bir çizgi. *Aşamayacağımız* bir çizgi.

"Kiran," diye fısıldadım, gözlerim kocaman açılmıştı. Ama o artık emindi.

Daha önce olmadığı zaman.

Sıcak, titrek ışıpta bana doğru parıldayan gözlerinde bunu gördüm.

Boyunu içime bastırırken ateş alevlendi. Daha derine ve daha derine.

Yavaş ama kararlı. Beni incitmeyecek kadar yavaş ve sabırlıydı, Yine de içindeki enerjinin gittikçe daha sıkı sarıldığını hissediyordum.

Yavaş olmasına rağmen boyun eğmiyordu. Nefesim kesildi, bunu onun iniltisi izledi ve kalçalarını derinlere yuvarladı. Onun katı sıcaklığının etrafında gerildim, sıkıca.

Çok sıkı.

"*Vok*," diye küfretti, etrafında kenetlendiğimi hissetti. Öne doğru düşerek bedenlerimizin ön kısımlarını birbirine yaklaştırdı. Başını benimkinin üzerinde gezdirdi. Dudakları kulağıma değdi ve yalvardı: "*Benim için rahatla, seffi*. Bırak gireyim."

Kalçalarını yuvarlamaya devam etti, küçük daireler çizdi, kısırdı ama hissettirdi *İyi*.

Nefesimi tuttuğumda, istediği şeyi yapmaya çalıştım, kaslarımın gevşemesine izin verdim. Onu içeri aldım.

"*Ahh*," diye homurdandı ve ardından sikini içimde uzun bir süre **k a y d ı r a r a k** tüm vücudumu karıncalandırdı. "*Lysi*, işte bu, *seffi*. Mükemmel. *Rei leika seffi*."

Onun güzel *seffi*'si mi?

Dudağımı ısırdım, kelimeler ben onları durduramadan içimde çiçek açtı.

Nik, Nik, diye düşündüm, o sıcaklığın yayılmasını, tekrar etrafını sarmasını engellemek için çaresizce.

İnledi ve kalçalarını hızla içime sokmasına engel olamıyor gibiydi. Daha da derine batıyordu.

"Bana bak Maeva," diye homurdandı. Ses tonu öylesine Kiran-egemen ve otoriterdi ki emrine itaat *etmemek* mümkün değildi.

Ve korktuğum şey olmasına rağmen, gözlerim onunkilere kilitlendi - içimde o kadar derine oturmuştu ki, kalp atışlarının sikiinde zonkladığını, bana *karşı* zonkladığını hissettim - ve sonra başka yere bakamadım.

O zaman içime tamamen girdi, zevk ve acı birbirine karıştı, karışım garip bir şekilde *yüceydi*. Kıpırdamadan durduğunda, birbirimize tamamen bağlandığımızda kollarımda tüylerim diken diken oldu.

Aynı nefesi paylaşıyorduk ve başka tarafa bakmama izin vermiyordu.

"Maeva," diye mırıldandı, sesi boğuk ve derindi.

"*Yapma*," diye yalvardım, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. Ondan korkuyordum. Ona ihtiyacım vardı.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Kaşları birbirine çatıldı.

"*Hanniva*."

Lütfen.

Sesimden her ne duyduysa çenesi gerildi. Yüz ifadesi değişti.

Koyulaşma. Sertleşme.

Ve bunu gördüğüm için rahatlamıştım. Bana bir an daha huşu, hürmet ve şefkatle baksaydı hayatta k a l a m a z d ı m .

Bir nefesle içimden çıktığını hissettim. O beni ısıtmadan bedenim soğuk hissediyordu.

"Bunun bir anlamı olmasını istemiyor musun Maeva?" diye sordu, sesi sertti.

Yutkundum, kalkıp tekrar dizlerinin üzerine, kalçalarımın arasına giderken ona baktım.

"*Nik. Olamaz*," diye fısıldadım. "Bunu biliyorsun."

Yüzünde karanlık, neredeyse alaycı bir gülümseme belirdi... ama o bunu örtmeden önce bir anlığına incindiğine *yemin* edebilirim. Bu da beni iyi hissettirmede. Bunca zaman sonra bile onu incitmiş olmayı önemsiyordum. Ama istememiştim.

Elleri belime gelip beni kürklerin üzerinde ters çevirdiğinde içimden irkilmiş bir ses çıktı. Sonra beni yukarı çekti ve

büyük, geniş avuçlarıyla ellerimi ve dizlerimi. Nazik değildi. Bir yanımda bu sertliğe ihtiyaç duyuyordu. Başka bir yanımda ise bir şey kaybetmişim gibi hissediyordu.

Ama bu pozisyon ona bakamayacağım anlamına geliyordu. *Volikinin* gölgeli kısmına, yatağın arkasına bakıyordum ve sikiinin kaygan kıvrımlarına sürtündüğünü hissettiğimde o karanlığa baktım.

Sonra içimden derin bir inilti yükseldi, kollarım vücudumun üst kısmını destekledikleri yerde titrerken o içime girdi. Derin ve sert. Kuvveti altımdaki göğüslerimi sarstı, tüm vücudumu ileri doğru itti... ama Kiran kalçalarını güçlü bir şekilde kavradı ve beni geri itti.

İçimde derin bir şekilde otururken sırtımı örttüğünü, dudakları kulağıma değene kadar üzerime eğildiğini hissettim. Kısa bir süre kulağımın kabuğunu ısırdı -kulaklarımın hassas olduğunu her zaman *biliyordu*, bu *yüzden* benimle sık sık alay ederdi- ve içimi bir ürperti kapladı.

Bu pozisyon onu daha derin hissettirdi. Onu göremesem de, bu pozisyon bir şekilde öncekinden daha da samimi hissettiriyordu.

"Seni yalancı çıkaracağım, *seffi*," diye yemin etti, sesi sertti. "Çünkü bunun her zaman *bir anlamı* olacak."

Dudaklarımı ısırdım, klitorisim zonklasa ve tek istediğim onun içimde hareket etmesi olsa bile boğazım sıkıldı.

"Bu *biziz* Maeva," diye homurdandı, sözlerini vurgulamak istercesine, sanki aklımı okumuş gibi *sertçe* içime girdi. *Volikiyi* düzensiz bir çığlık doldurdu. Benimkini. "Bunun her zaman bir anlamı *oldu*. Ve ne kadar uğraşırsan uğraş bundan kaçamazsın. *Güven bana*. Biliyorum."

Sesi her yanımdaydı. Kokusu tenimi kaplıyordu. Aleti içimde bir marka gibi hissediyordum.

Belki de haklıdır. Belki de bundan kaçamam, diye düşündüm, kürklere bakarken dudaklarım aralandı, siyah saçlarının yatağı sarsmaya başladığında kendi saç tellerimle karıştığını gördüm.

Çiftleşme, seks sesleri kısa sürede *volikiyi* doldurdu, böylece artık kelimelere gerek kalmadı. Kiran tısladı, kalçalarını daha sıkı ve daha sert kavradı. Kavrayışının kaldırıcını kullanabilmek için benden uzağı eğildi, doğruldu.

Ve sonra beni sert ve hızlı bir şekilde beceriyordu, nefesimi boğazımdan çalıyordu, pençeleri etimi kazıyordu, yine de buna aldırmadım. Tadımı çıkarıyordum. Beni sabitlemesi için buna ihtiyacım vardı.

Boğazımdan daha önce hiç duymadığım sesler çıkıyordu. Miyavlama, çaresiz sesler, bu onu daha da *açgözlü* yapıyor gibiydi.

Kollarım artık onun gücünün saldırısı altında beni taşıyamaz hale geldiğinde, sırtım göğsüne yapışana kadar beni yukarı çekti. Kolunu kalçalarım dolayarak beni yerimde tuttu ve diğer eli boğazıma geldi. Dokunuşu sahiplenici ve sahipleniciydi ve bunu bilmemi istiyordu.

"Görmek ister misin?" diye boynumun kenarına bir öpücük kondurdu.

Kaşlarım aşağıya doğru çekildi ve o anda konuşacak durumda değildim. Ama yine de "Neyi gördün?" diye sormayı başardım.

Bizi yatakta kaydırırken beni vücuduna sımsıkı bastırdı, bir yandan da sikini içimde oynatıyor, bizi *volikinin* doğru duvarına, leğende yanan ateşin olduğu yere doğru çeviriyordu.

"Sen ve ben, *seffi*," diye homurdandı, kalçalarını içime soktu, içimde zaten bulduğunu düşündüğüm yeni yerlere doğru kaymasını sağladı. "Ve bu yüzden tam da olmamız gereken yerdeyiz."

İşte o zaman gördüm.

Bizi *volikideki* tek aynaya doğru çevirdi. Daha o sabah Hinna saçlarımı tararken önünde oturduğum aynaya. Kenarları solmuş olsa da ateş bizi yeterince aydınlatıyordu.

Ve bizi gördüm. Ben, onun kollarına sarılmış, çıplak ve kızarmış, gözlerim zevkten yarı kapalı. Ve *o*, arkamda çok büyük ve güçlü. Kolları ağaç gövdesi gibiydi, beni sıkıca tutuyordu, *Vorakkar* kelepçeleri tenimi ısıtıyordu.

O kısa an için kendimi Kiran'ın gördüğü gibi gördüm. Bana güzel olduğumu söylemişti ve o anda öyle hissetmişim.

İnledim, eli hareket ettikçe kalçalarımın arasında hızlandığını hissettim, sanki bana sahipmiş gibi sahiplenici bir dokunuşla vücudumda gezindi.

Aynada meme uçlarımı ileri geri oynattığını gördüm ve o keskin zevkin zaptlamasını hissettim.

"Bana benim olduğunu söyle," diye mırıldandı kulağıma. "Bana benim olduğunu söyle, *seffi*."

Gözlerim aynada onunkilerle buluştu.

"Yapmayacağımı biliyorsun," diye nefes nefese kaldım, sesim boğuk ve boğuktu. Bir yabancıнын sesi.

Eli karnımdan aşağı indi. Parmakları klitorisime bastırıp yuvarlandığında, vücudum onun tutuşuyla sarsılarak haykırdım.

Ve tam orgazm olmak üzereydim, tam kontrolümü kaybetmek üzereydim ki durdu.

"*Nik!*" Hayal kırıklığına uğramış bir halde ona doğru kıvranarak bağırdım. "Gelmek istiyor musun Maeva?" diye kulağıma hırladı. "*Lysi!*"

"O zaman bana benim olduğunu söyle," diye alay etti, ama sesinde bir sınır duydum. O da kontrolünü kaybediyordu.

"*Nik,*" diye fısıldadım.

Kıkırdaması derin ve sertti. Harikaydı.

"*Nik?* O zaman bana don için benim olduğunu söyle," diye düzeltti kalçalarını yuvarlayarak. "Bana cevabımı hiç vermedin."

Yavaşça ve tembelce klitorisimi tekrar okşamaya başladığında nefesim ciğerlerimden çekildi.

"Bu cevap yeterli değil mi?" Tısladım.

Aynada gülümsemesini gördüm, sert ama tamamen

Kiran'a aitti. "*Nik,* bunu senden duymak istiyorum."

Seksim onun etrafında dalgalandı ama inleyen o oldu, boğazından keskin bir nefes koptu. Alnı boynuma düştü, kendi nefesleri zor geliyordu.

"*Lysi,*" diye homurdandı.

İticileri derinleştirdi ve ben ofladım. Kalçaları arka tarafıma çarptı, ses neredeyse şiddetliydi.

"Söyle bana!" diye emretti.

"Don için," diye boğuldum, elinin tekrar boğazıma geldiğini hissetmeden önce aynada gözlerini yakaladım. Başımı çevirdi, böylece bakışlarıyla buluşmak zorunda kaldım. Tam orada. Çok yakın. O güzel altın havuzların derinliklerine bakarak, "Ben seninim" diye fısıldadım.

Bakışlarında bir şey kıvılcımlandı. İçine dolan nefes onu doğrulur gibi yaptı.

Nefesim kesildi. Şaşkınlık içinde onun etrafında boşalmaya başladım, karnım sıkıca ve sertçe kenetlendi. Ve ben onun üzerinde orgazm olmaya başladığımda, başka bir yere bakmama asla izin vermedi. O gözlerimi tutarken ben onun etrafında boşaldım.

Beni hissettiğinde hırladı. İfadesi gerildi ve o altın havuzlar erimiş ateşe dönüştü.

Boğazından bir kükreme yükseldi ve ben haykırdım, sıcak tohumunun içimdeki ucundan patladığını hissettim. O kadar güçlüydü ki, sanki sikinden bir hamle gelmiş gibiydi.

Zevk yoğun ve inanılmazdı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Kiran'ın kalçalarımın arasında kendi zevkini bulurken vahşi ve amansız itişleriyle devam etti ve devam etti.

Ve bittiğinde, öne doğru yığılmış olabilirim. Hatırlayamadım. Zaman beni kısa süreliğine terk etmiş gibiydi ve tekrar yüzeye çıktığımda yan yana yatıyorduk. Kiran'ın kolu başımın altında kıvrılmıştı, gözleri yüzümde geziniyor, diğer eli vücudumda uzun okşamalar yapıyordu.

Onu hâlâ içimde hissediyordum. Hala sertti. Sıcak ve kalın.

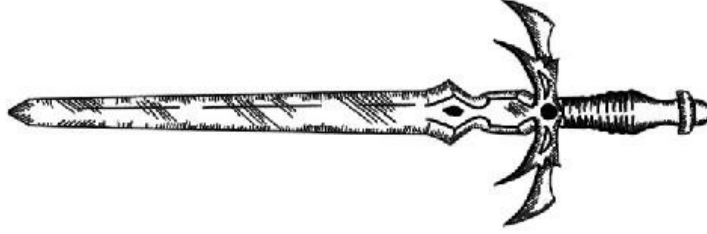
"Seninle işim bitmedi, *seffi*" diye mırıldandı, bağırmaktan sesi kısılmıştı. "Asla bitmeyecek."

Tekrar hareket etmeye başladığını hissettiğimde nefesim kesildi.

"K-Kiran," diye fısıldadım, şok olmuşum. Vücudumun aynı şekilde karşılık verdiğini hissettiğimde, özellikle de tohumunun kalçalarımı kapladığını hissettiğimde belki daha da fazla.

Sırtışı karanlık ve biraz da vahşiydi. "Artık benimsin," diye hırladı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"-Yapamam Kiran," diye fısıldadı Maeva, kızarmış dudakları aralanmış olsa da gözleri iriydi. "*Hanniva*."

Hırladım, içinde hareketsiz kaldım.

"Dinlenmeye ihtiyacım var," diye devam etti, nefesi kesilmiş, alnını ter bürümüştü.

Göğsümden ve boğazımdan sert bir ses çıktı.

"*Lysi*," diye mırıldandım, yanağını okşamak için öne doğru uzandım. "Tabii ki, *seffi*. Kendimi unuttum."

O bir insandı. Bir Dakkari erkeğinin şehvetine ve ilgisine alışık değildi. Yakında alışacaktı, biliyordum... ama şimdi bana ne kadar sıkı sarıldığını hissediyordum. Ona ilk girdiğimde ne kadar sıkıydı. İstedğim son şey onu incitmekti. Ve eğer devam edersem, incitebilirdim.

Vücudundan yavaşça çekildiğimde hafifçe nefes alışını yakaladım ve bacaklarının arasına baktığımda derin bir kaş çatma yüz hatlarıma kazındı.

"Kanaman var," diye homurdandım. Gözlerim onunkilere kaydı. "Seni *incittim*." Kalbim üç kat hızlanmış gibiydi. Yaptığımız şey için üzgün değildim.

-Az önce aramızda olanlardan dolayı *asla* pişmanlık duymadım ama daha nazik olmalıydım! Daha dikkatli olmalıydım.

Maeva kaşlarını çatarak bacaklarının arasına baktı, sonra rahatlamış görünerek kürklerin arasına uzandı.

"İyileşeceğim, Kiran," dedi bana basitçe.

"Sen..." Bilmeye hakkım olup olmadığından ya da sormaya hakkım olup olmadığından tam olarak emin olamadığım için sözümü kestim.

"Denenmemiş miydin?"

Bana bir cevap vermesini ya da çekip *gitmemi* söylemesini beklerken aramızda derin bir sessizlik oluştu.

"*Lysi.*"

Verdiği cevabın beni rahatlatması beni duygusuz bir piç mi yaptı?

Çünkü eğer *nik* deseydi, daha önce hiç kıskanç bir erkek olmamış olmama rağmen ateşli bir kıskançlık baş gösterecekti. *Saruk*'tan hangi erkeklerin onu tanıdığını, hala onları düşünüp düşünmediğini... onları sevip sevmediğini merak ederek kendime sonsuz işkence ederdim.

Çünkü onu tanıyan herhangi bir erkeğin *onu* seveceğinden hiç şüphem yoktu.

Göğsüm sıkışarak yataktan kalktım ve ayağa kalktım. Su soğumuş olsa da köşede taze bir banyo vardı. Ağrıyan, kaygan sikimi görmezden gelerek ateşe gittim ve metal kepçeyi kullanarak leğenden parlayan taşları kaldırdım. Onları yıkama küvetine getirdim, içine attım ve suyla buluştuklarında cızırtılarını duydum.

Kısa süre sonra yüzeyden buhar yükseldi ve yatağa döndüm.

Maeva dirseğine dayanmış beni izliyordu. Çenesini kaldırmadan önce gözlerini arkamda yakaladığımda kısa bir an için utanmış görünüyordu.

Çılgın kadın, diye düşündüm, göğsümde bir şeylerin çekildiğini hissederek. Hayatımın yarısından fazlasında hissettiğim için fazlasıyla aşına olduğum bir şey. "Gel," diye mırıldandım, eğilip onu kürklerin arasından aldım. "Bu

banyo ağrıya iyi gelecektir."

"Acı çekmiyorum," diye itiraz etti usulca, ama benim iyiliğim için yalan söylediğini biliyordum. "Ve yürüyebiliyorum, biliyorsun."

"Mmm. Ve seni taşıyabilirim, biliyorsun," diye kolayca cevap verdim.

Dudağını ısırdı. Ondan yayılan garip bir enerji vardı, okuyamadığım bir enerji.

Yıkama küvetine adım atıp ikimizi de içine indirdiğimde yutkundum ama bir şey söylemedi. Onunla birlikte yıkanmamı beklemiyordu, ancak bu çok açıktı.

Dudaklarım titredi ve bacaklarımı kaydırarak onu kucağıma oturttum. Banyo bir Dakkari için yapılmıştı, bu yüzden su onun köprücük kemiklerine kadar geliyordu, oysa benim göğsümün sadece ortasına kadar geliyordu.

Küçük bir iç geçirdi, göz kapakları kısa bir an için titreyerek kapandı. Sıcak su rahatlatıcıydı ve ben de küvetin baş tarafına yaslandım.

"Özür dilerim, *seffi*," dedim usulca, onu izleyerek. "Seni incitmek istememiştim."

Kelimeleri söylediğim anda, bunların çeşitli şekillerde algılanabileceğini biliyordum. Geçmişimiz için. Bugünümüz için.

Maeva da bunu fark etmiş gibiydi. Sessizdi, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, bir *Vorakkar*'ın bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret eden birkaç varlıktan biriydi.

"Biliyorum, Kiran."

Ellerimi ondan uzak tutamıyordum. Avuçlarım kollarını okşuyor, omuzlarına doğru ilerliyor, boynundaki ısıruk izimin üzerinde geziniyor ve bu izi her gördüğümde içimi müthiş bir erkeksi tatmin duygusuyla dolduruyordu.

Sırtını okşamak için etrafına uzandığımda, küçük bir iç çekiş daha çıkardı. Başını öne eğdi. En azından dokunuşumdan hoşlanıyor gibiydi, oysa daha önce *bana* dokunmakta hep çok tereddüt etmişti.

Parmaklarım omzunun arkasındaki uzun yara izine dokunduğunda, kabarık, sertleşmiş eti hissederek izini sürdürdüm.

"Bunu nasıl aldığını bana söyleyecek misin?" Mırıldandım.

Daha önce yapmazdı. Onu ilk kez *Saruk*'tan sürüme giderken görmüştüm. Ve onu görmek *beni rahatsız etmişti*. Çünkü o zaman artık onun hakkında her şeyi bilmediğimi fark ettim. Daha önce her zaman bu kadar açıkken benden bir şeyler sakladığını ve gizlediğini. Bir şey onu incitmişti ve ben ona yardım etmek, acısını dindirmek, onu korumak için yanında değildim.

"Sana söylersem kızarsın," dedi. Sözleri kaşlarımı çatmama, parmaklarımı yara izinin üzerinde gezdirmeme, zihnimin olasılıklarla çalkalanmasına neden olsa da dudaklarının kenarları kıvrıldı.

Söylemesini beklediğim şey bu değildi.

"Aptalcaydı," dedi sonunda, gülümsemesi soldu, banyo suyuna baktı, ayak parmağı artık kızgın olmasa da ateş leğenindeki taşlardan birini dürttü.

Kaşlarımı çattım, boğazımdan sert bir ses çıktı, farkındalık beni tam karnımdan vurdu.

Başka neye kızabilirim ki?

"Onu kayalıklardan aldın, değil mi?" Hırladım.

Tahmin ettiğim için şaşırmış görünmüyordu. Başı hafifçe eğik bir şekilde beni izledi.

"*Vok*, Maeva," diye homurdandım, yumruklarım sırtında kenetlenmiş, öfkemi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. "Bunu bir daha asla yapmayacağına *söz vermiştin*."

Ve Maeva hayatı boyunca hiçbir sözünü tutmamıştı. Peki bu neden?

Ben ondan sadece onu güvende tutmasını istemişken, neden bana verdiği sözü bozdu? Çünkü ilk seferinde uçurumdan atlarken neredeyse o kayaya çarpıyordu. Ve onun atlayışını gördüğümde endişeden neredeyse aklımı kaybediyordum. Onu güvende tutamayacağımı fark ettiğimde kusmak istediğim o dehşeti bugün bile hatırlıyorum.

"Dediğim gibi, aptalcaydı," dedi sessizce. "Ve seni incitmek istedim."

Durakladım, burun deliklerim açıldı.

"Seni incitmek istedim," diye sessizce itiraf etti. "Muhtemelen asla öğrenemeyecek olsan bile. Ama bunu yaparsam belki geri dönersin diye düşündüm. Ve senin bana kızgın olman, hiç dönmemenden daha iyiydi."

Sözleri yumuşaktı ama acı verici bir şekilde savunmasızdı. Üzücü.

Ciğerlerimdeki havayı dondurdular, görünmez bir bıçağın göğsüme tekrar tekrar saplanmasına neden oldular.

"*Seffi*," diye fısıldadım, acı içinde.

Boğazından yorgun bir kahkaha çıktı ve başını sallayarak bana yaslandı. İtirafı yüzünden kızgın ve kırgın olsam da kolumu ona doladım ve sıkıca sarıldım.

"Ve sonra bu işe yaramayınca, bana seni hatırlatan her şeyi yapmayı bıraktım. Sabahları koşmayı bıraktım. Uçurumun kenarındaki evimize gitmeyi bıraktım. Ve hiç denemediğim halde, *sarayda* bulabildiğim her erkeği öperek öpüşmemizi unutmaya çalıştım."

Çenem sıkılaştı, kollarım da ona sarıldı.

"Ve öpmekten hoşlandığım bir erkek vardı, beni tekrar gülümseten," diye fısıldadı. "Kikoni. Onu hatırlıyor musun?"

Zihnimde, ona karşı minnettarlık hissetsem bile, şimdi her zaman kıskanabileceğim bir erkeğin parıltısını gördüm. Çünkü *Seffi*'min tekrar gülümsemesini sağlamıştı, benim yapamadığım bir şeyi. Ve o her zaman gülümsemeyi hak etmişti.

"Ama öpüşmekten fazlasını yaptığımızda," diye devam etti, "yapamadım..."

Boğazını temizledi, benden biraz uzaklaştı, ama ben onun orada kalmasını istiyordum.

"Bunu yapamazdım. Çünkü tek hatırlayabildiğim *sendin*," dedi, dudakları umutsuz, hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrılırken bile gözleri cam gibiydi. Bir daha asla görmek istemediğim bir gülümsemeydi bu. "Ve bu Kikoni'yi korkutmuş olmalı çünkü bana bir daha hiç bakmadı."

Bana bunları anlatmak onun için zordu - sakladığı bu hassas kısımları - ve bunları duymak benim için zordu. Ama onları duymak istedim. Duymam gerekiyordu.

"Ama acıyan sen değildin," dedi gözlerime bakarak, dizlerini kucağımda göğsüne çekerken yanağını sildi. Yanağını bir dizine bastırdı ve gözlerimi tuttu. "Çünkü tabii ki bunların hiçbirini bilmiyordun. Çok uzaklardaydın Kiran, ovalarda, dağlarda ya da her neredeyse oradaydın. Tek bildiğim benden uzakta olduğundu. *Evden* uzakta."

Ona bakarken, gözlerinden banyoya düşen yaşları izlerken *bunların aynı şey* olduğunu biliyordum.

Çünkü bu dişiye seviyordum ve hayatımın büyük bölümünde de sevmiştim. Vahşi topraklarda kendimi hiç *doğru* hissetmemiştim. Başlarda, bunun kaderim olduğundan şüphe etmeme neden olmuştu. *Vorakkar* olmak için doğru seçimi yaptığımdan.

Ondan uzak kaldığım *için* hiçbir zaman *doğru* olmadığımı anlamam yıllarımı aldı.

Çünkü ona ihtiyacım vardı. Ondan ayrılmak bir uzvumu kaybetmek gibiydi. Bu her zaman hissettiğim bir acıydı, ne ile doldurmaya çalışırsam çalışayım asla dolduramayacağım bir boşluktu.

Eşimi, *kassikari*'mi, kraliçemi, karımı on üç yaşındayken bulmuştum, aşkın ne olduğunu anlayacak yaşta bile değildim.

Ama olmuştu. Ve bunun ne anlama geldiğini anlamak yıllarımı almıştı. Benim hayatım için. Onun hayatı için.

Çok fazla zaman harcadım.

"Acı çeken sen değildin," diye devam etti. "Bendim. Ve benim ailemdi."

"*Lomma'nız*," dedim sessizce.

"*Lysi*," diye fısıldadı, burnunu çekerek başını dizlerinden kaldırdı. "Sanırım içimdeki öfkelenme ve incinme ihtiyacını anlıyordu. Her ikisi de olmama izin verdi, en azından bir süreliğine. Ama sonra beni geri getirdi ve muhtemelen beni çok aptalca kararlardan kurtardı. Bana, bir kadın için yaratıldığımı söyledi."

daha iyi şeyler. Amacımı, görevimi yeniden öğrenmeme yardım etti. Yaralamak yerine iyileştirmek. Yok etmek yerine yardım etmek. Kızmak yerine öğrenmek. Ve ben de diğerleri yerine *bunları* yapmak istedim. Ve ben de öyle yaptım."

Yutkundum ve elini tutmak için suyun altına uzandım. Dokunuşuma, bu küçük şefkate şaşırmış gibiydi. Ama geri çekilmedi. Onun yerine başparmağıyla elimin arkasını nazikçe okşadı.

Hayatım boyunca elimi tutan tek kişi o olmuştu.

"*Lomma'n*n her zaman bilge, harika bir kadındı, *seffi*," diye mırıldandım, onun kaybının Maeva, Laru ve babalarını ne kadar *üzmüş* olabileceğini bildiğim için göğsüm ağrıyordu.

Ve ben orada değildim, biliyordum. *Ona sırtımı döndüğüme inanıyordu*.

"Dünya onsuz daha karanlık," diye mırıldandım.

Bana bakarak başını salladı.

"Keşke... Keşke ben de orada olsaydım. Senin için. Onun için. Ailen için. *Saruk* için," dedim usulca.

"*Lysi*, biliyorum Kiran," dedi usulca, elimi sıkarak. Tereddüt etmedi ve bu beni rahatlatı. "Bunu artık biliyorum. Bu yüzden daha önce hep kafam çok karıştı, çok *acı çekiyordum*. Çünkü bana hiç mantıklı gelmiyordu. Çünkü *seni tanıyordum*."

Bu, kendi *lomma'mla* yüz yüze yapmak istediğim zor bir konuşmaydı. Maeva'yı neden bu kadar duygusuz bir şekilde kandırmayı seçtiği hakkında. Şüphesiz Maeva'nın da *lomma'ma* soracağı sorular vardı.

"Sence bunu neden yaptı?" diye fısıldadı, cevaplar için bana bakıyordu.

Diğer elimle yüzünün yan tarafını okşamak için uzandım, başparmağımı burnunda, dudaklarında, yanağında gezdirdim *ve* ne kadar yumuşak olduğunu hissettim. Onu kesmemek için bundan sonra pençelerimi köreltmem gerekecekti.

"O yıl," diye başladım huysuzca. "*Lomma'n*n vefat ettiği o yıl... Sürüm için en zor zamanlardı. Bir hata yaptım, başka bir sürüye çok yakın bir arazi talep ettim ve bu nedenle avın çoğunda hakları vardı. Donmaya yakındı, bu yüzden ayrılamadık. Ama soğuk mevsim için erzak da depolayamadık. Ve sürüm bunun acısını çekti. Hepsi benim yüzümden. Benim kararım yüzünden. Bunun da ötesinde, diğer sürü kralı *darukkarlarım*a bir saldırı düzenledi ve kendi bölgesine çok yakın avlanan iki kişiyi öldürdü.

süreç. Bazen...bazen hala uykumda eşlerinin ıgıllıklarını duyuyorum."

Hepsi benim yüzümden. Ve Rath Dulia'nın *Vorakkar*'ı... o piç kurusu.

Yumruklarım Maeva'nın avucunun etrafında sıkıştı ama o okşayarak gerginliği yatıştırdı. "Özür dilerim Kiran," dedi sessizce, kaşları çatılmış, dudakları çekilmişti.

kaşlarını çattı. "Bilmiyordum."

"Ama *lomma* yaptı," diye mırıldandım sonunda, bakışlarımı kaldırarak. Maeva ne dediğimi anlayarak başını salladı.

"Yine de Maeva," dedim yutkunarak, "gelirdim."

Sürümü kaybetme pahasına da olsa.

Bunun bilgisi korkutucuydu. İlişkimizin gücünün *bu* olduğunu fark etmek.

"Bunu şimdi bilseydim," dedi, "en başta hiç sormazdım."

Nefesimi üfleyerek alnımı onunkine koydum ve o da bana izin verdi. Gözlerim dudaklarına kaydı. Onu öpmeme izin vermiyordu. Her denediğimde bana sırtını dönüyordu.

Ama bu rahattı ve ondan alabileceğim her şeyi alırdım. O bana ne kadar vermek isterse istesin. Onunla bu şekilde birlikte olmak... kolaydı. Ne kadar kolay olduğunu hatırlamamı sağladı. Ne kadar *doğru* olduğunu. Bu gece savunmasız, açık ve vericiydi. Dürüsttü. Ondan isteyebileceğim tek şey buydu.

"Aramızda yeniden barış olsun istiyorum Kiran," diye fısıldadı. "Yorulдум. Kavgа etmekten çok yorulдум."

"Ben de istiyorum" dediğimde göğsüm sıkışmıştı. Ama sadece arkadaşlığı kastettiğini biliyordum.

Ne kadar arzulasam da kalbini bana tekrar vermeye hazır değildi. Ama bu sefer... Onun sevgisine değer verecektim. Ona doğru davranacaktım. Ayıklama ihtiyacı hissetmeden büyümesine izin verecektim. Ona bütünüyle geri dönecektim çünkü sonunda ona *layık olduğumu* hissediyordum.

Yorulmuş olabilir ama o sevgiyi tekrar talep edersem *seffi*'min bana karşı savaşmaya devam edeceğini biliyordum.

Artık o aşkı yaşayamayacağını mı düşünüyordu? Onu ikimize de yetecek kadar çok sevebilirdim.

Niyetim de buydu.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Hinna'nın kıkırdaması *volikiyi* doldurdu ve Essir'in o öğleden sonra beşinci kez, dikilmiş *lobba* kökü yığınının üzerinden Gabe'e ters ters baktığını gördüm

önündeki masaya yığılmıştı.

İçimi çektim ve *bikku*'ya şişelemeyi yeni bitirdiğim toniği verdim; rengi kahverengi ama kıvamı mükemmeldi. Yaşlı kadın birkaç dakika önce *volikiye* gelmişti, dona hazırlık olarak yaptıkları et tütsülemesinden dolayı baş ağrısından şikayet ediyordu.

"Bugün bundan büyük bir parti yapacağım, *lysi*?" *Bikku*'ya küçük şişeyi uzatarak söyledim. "Diğerleri de baş ağrısı çekmeye başlarsa, onları bana yollayın çünkü bende bol miktarda olacak. Ağrı çok fazla olursa bunun yarısını içebilirsiniz ama daha fazlasını değil."

Bikku başını salladı ve yoğun bir merakla bana baktı. Bilerek gülümsedim ve ağrı kesici için malzemelerimi toplamaya yönelirken dışının kayıtsızca sorduğunu duydum: "Sıcak aylarda nemden dolayı ben de korkunç ağrılar çekiyorum. O zaman bundan biraz daha var mı?"

Köşede Gabe, Hinna'ya bir şeyler fısıldıyor, henüz tanımadığım bir sürü üyesi izlenimiyle onu kolayca etkiliyordu. Essir kaşlarını çatı.

O sabah Kiran'ın boş *volikisinden* çıkarken bakışları hissetmiştim. Fısıltıları duymuştum. Dedikodular çoktan başlamıştı, olacağını biliyordum.

Sürü tıpkı bir *saruk* gibiydi. Herkes birbirinin işine karışırdı. Elden bir şey gelmezdi. Bunu kabullenmiştim, böyle olacağını biliyordum.

"O zaman burada olacağımı sanmıyorum," diye cevapladım *bikku*'ya, dile getirilmemiş sorusunu yanıtlamaya çalışarak. Ona döndüğümde gözleri Kiran'ın hediyelerinin bulunduğu boğazıma kaydı - hem ısırtığı hem de kolyesi. "Ama çırağım sürü için tüm iksir ve toniklerde ustalaşacak, bu yüzden endişelenmene gerek yok. Öyle değil mi, *Ruhna*?"

Essir'in kaşları çatıldı ve bana tereddütlü bir gülümseme verdi. İçimi çektim. Yüz ifadesi pek de güven telkin etmiyordu ve *bikku* ofladı.

"Yani dondan sonra *saruğunuza* geri mi döneceksiniz?"

İçime bir sıkıntı saplandı ama gülümsememi hafif, sesimi de düzgün tuttum. "*Lysi*, niyetim bu."

"Hmmm."

Bikku benden başka bir şey alamayacağını anlamış gibiydi ve başının ağrıyıp ağrımadığını merak ettim.

"*Kakkira vor, makkira*," dedi ve *volikin*in girişine doğru adım atmaya başladı, tam o sırada kapağın içeri doğru itildiğini ve eşikte tanıdık bir figürün doğrulduğunu gördüm.

Heyecandan ya da sinirden karnımın nasıl döndüğünü görmezden geldim. Hangisi olduğundan tam olarak emin değildim ama *bikku* şaşkın nefesini tutamadı.

"*Vorakkar*," diye selamladı ve Kiran *volikime* girerken hemen başını saygıyla eğdi.

Köşede Hinna ayağa kalktı ve Essir'in avucunda donmuş bir *lobbas* kökü vardı. Gabe sessizleşti ama dün ona anlattıklarımın sonradan gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

"*Bikku*," diye selamladı Kiran, bakışları bana yerleşmeden önce gözleri *voliki* sakinlerinin üzerinde geziniyordu. Sesi daha sert çıkmadan ve "*Rothi kiv*" diye emretmeden önce o gözler eriyerek vücudumun üzerinde gezinmeye başladı.

Bizi yalnız bırak.

Bikku hemen ciyakladı ve *Vorakkar*'ın etrafından dolaştı. Diğerlerine ne rapor edeceğini ancak hayal edebilirdim. Hinna, Essir ve Gabe de ayrıldılar ama insan erkek girişte kısa bir süre oyalandı ve sonunda arkasını dönmeden önce gözlerime takıldı.

Kiran fark etti. Yalnız kaldığımızda, sırtımı çalışma tezgahlarımdan birine dayayarak durduğum yere yaklaştı. Sadece kendisinin kaplayabileceği alanı kaplayarak *volikimi* üç kat daha küçük gösterdi.

"*Makkira*," diye selamladı başını eğerek, dudaklarının kenarına küçük bir sırıtma yerleşmişti.

Kaşlarımı çattım ama döndüğümde sesim biraz nefes nefese çıkmıştı, "*Vorakkar*. Bu ziyareti neye borçluyum? Hasta mısın?"

Beni tekrar bankın üzerine bastırıp boşluğuma girdiğinde nefesim kesildi. Kalçalarımın arasında baş döndürücü ve hızlı bir sıcaklık oluşurken ellerim kenarlarını sıkıca kavradı.

Bu sabah, ateş yakılmış olmasına rağmen boş bir yatağa uyandım. Hinna beni uyandırmış, bir *piki* gibi *volikiye* gelmişti. Yalnız uyandığım için hayal kırıklığına uğramıştım, özellikle de dün gecedен sonra.

Çünkü dün gece...

Yoğun. Yeni. Seks tarif edilemezdi, gerçi bu sabah biraz ağrım olduğu için kalçalarımın arasına biraz *uudun* merhemi sürmek zorunda kalmıştım.

Ve seksten sonra... banyo küvetinde...

Bu tanıdık gelmişti.

Güzel hissettirmişti. Fevkalade güzel. Rahatlatıcı. Uzun zamandır Kiran'ın yanında ilk kez kendimi rahat hissediyordum, konuştuklarımızdan sonra bile.

Birbirimize karşı eskiden olduğumuz gibi - dürüst, açık ve korkusuz - sadece o kısa anlar için bile olsa davranmak kolaydı. Ve dün aramızda farklı bir his vardı. Sanki bir şey kalkmış gibiydi.

Kiran şimdi eğildi ve kulağımın hemen altına bir öpücük kondurdu.

Utanç verici bir şekilde dizlerim titredi. Bu kadar *tatlı* davranmazsa benim için daha kolay olacağını fark etmedi mi?

"Hasta değilim," diye cevap verdi sonunda. "Geçiyordum ve sadece *alukkiri*."

Sevgilisi.

Elleri kalçalarımın geldiğinde küçük bir iç geçirdim. Ve derisi önlüğüme bastırıldığında onun sertleştiğini hissettim. Dün gecedен beri sertti. Uykuya daldığımızda ve gecenin bir yarısı kısa süreliğine uyandığımda onu bana karşı hissetmişim.

Burun delikleri alevlendi ve beni kaldırıp çalışma tezgahına oturttu, kalçalarımın arasından geçerek bizi göz hizasına getirdi.

"Kiran," diye fısıldadım, gözlerim faltaşı gibi açılmış, bakışlarım giriş kapısına kaymıştı. Neyse ki bugün pencereleri kapalı tutmuştum, çünkü gece boyunca soğuk bir rüzgâr esmişti. "Yapmamalıyız-"

Eli önlüğümün altından kayarak pantolonumun dikişine doğru kaydıgında iniltimi bastırdım. Beni kızdırmaya yetecek bir basınçla aşağı yukarı, yukarı aşağı okşadı.

"Bu sabah erken çıkmam gerekiyordu ve seni uyandırmak istemedim," diye mırıldandı, "ama bugün canının yanmadığından emin olmak istedim."

Kalbimin etrafındaki boşluğu dolduran sıkıştırılmış, sertleşmiş eski toprağın bir kısmı kaydı ve gevşedi.

Beni kontrol etmek mi istemişti? "İyiyim," diye güvence verdim ona.

"Emin misin?" diye homurdandı.

"*Lysi*," diye fısıldadım, parmaklarını biraz daha sert bastırdığında dudağımı ısırđım. "Bu sabah biraz *uudun* sürdüm. Artık ağrım yok."

"Güzel," diye mırıldandı geri çekilirken. Gözleri dudaklarıma kaydı ve ben onları endişeyle yaladıgımda parlıyor gibiydiler. "Bu gece beni tekrar alabilecek misin?"

Sertçe yutkundum.

"*Lysi*," diye fısıldadım, içimdeki hissi, lezzetli dolgunluğu, sıcaklığı ve *zevki* hatırlayarak beklentiyle kıvrıldım. Bunu tekrar hissetmek istiyordum. Yakında.

Kiran yavaşça öne eğildi ama hafif bir tereddütten sonra başımı çevirdim. Durakladı, kısa bir an için sertleşti, sonra dilini kulağına doğru sürükledi. Hassas lobu emdiğinde ürperdim ve dişleri sıyırdığında küçük, nefes nefese bir inilti çıkardım.

O uzaklaştığında nefes nefese kalmıştım ve kızarmıştım. Ellerimi ona uzanmaktan zorlukla alıkoydum. Dilimin ucunda onu *şimdi* almak istediğimi söylemek vardı... ama bu delilikti. Hinna, Gabe ve Essir hemen dışarıdaydı. Yoldan geçen sürü üyeleri duyabilirdi. *Vorakkar*'larıyla olan ilişkim hakkında dedikodu yapmaları için onlara daha fazla sebep vermeme gerek yoktu.

Ve beni *mokkira'nın volikasında* -benim volikamda- becermesi kesinlikle onlara dedikodu yapacak çok şey verirdi.

Titreyen bir elimle saçlarımı geriye ittim ve aniden hızlanan nabzımı kontrol altına almaya çalıştım. Vücudum sıcak ve titrek hissediyordu. Yanaklarım kızarmış, gözlerim cam gibi olmuştu.

Ve bana sadece bir anlığına dokunmuştu.

Kiran beni izledi. Kendi uyarılmışlığının tek göstergesi, pantolonunun içindeki kocaman sikinin bariz -oldukça bariz- çizgisiydi. Ama yüz ifadesi dikkatli ve gözlemciydi. Acaba benimle yattığı için üzgün müydü?

öpücüğünü tekrar reddetti ama bir dakika sonra, "Birkaç *darukkarla* devriyeye çıkacağım ama bu gece döneceğim. Ve seni yatağında çırlıçıplak görmek için sabırsızlanıyor olacağım, *lysi*?"

Kibirli, muhteşem erkek, diye düşündüm, çalışma masamdan titreyen bacaklarımın üzerine kayarak.

"Sanırım ne kadar geç kalacağınıza bağlı," dedim kaşlarımı çatarak. "Sabah koşmaya gitmeyi planlıyorum ve dinlenmeye ihtiyacım var."

Kiran eğlenerek bir nefes verdi. Eğer incinmiş olsaydı öpücüğünü almazdım, şimdi bakışlarında sadece sıcaklık parlıyordu.

"O zaman mümkün olduğunca çabuk sana dönmeye çalışacağım, *seffi*," diye mırıldandı, yanağımla okşamak için uzandı, yüzümü ona doğru eğdi. "Çünkü uykusuzken ne kadar huysuz olduğumu biliyorum."

Gülmeme engel olamadım, bu da onun gözlerinin daha da parlamasına neden oldu.

Yine yapıyor, diye düşündüm aniden. *Bana ne kadar kolay olduğunu* hatırlatıyor-

Düşüncelerimi çabucak kestim, kahkaham söndü. Boğazımı temizledim. "Ancak koşunuz beklemek zorunda kalabilir," dedi bana.

"Neden?" diye sordum. Kirlenmiş önlüğümdeki gevşek bir iplikle oynarken sordum.

"Fırtına geliyor," diye bilgilendirdi beni. "Rüzgar onu yaklaştıırıyor."

"Sence ayazı mı getiriyor?" diye sordum.

"Olabilir," dedi. "İşte bu yüzden vahşi topraklara doğru yola çıkıyoruz. Onu takip etmek ve sürüye yakın hiçbir canavar olmadığından emin olmak için."

O zaman don beklenenden daha erken gelecekti. Artık koşmak yok. Yakında günler çok soğuk olacaktı.

Elini yanağıma doğru kaldırdı, ben de gözleriyle buluştum.

"Rath Tuviri'nin sürüsüne gönderdiğiniz *darukkar*'dan haber var mı?" Sonra ben sordum.

Kiran başını salladı. "*Nik*, ama yakında dönmesini bekliyorum. Merak etmeyin, *mokkira*."

Başımı salladım. Sadece... donun gelmesiyle seyahat daha da zorlaşacaktı. Yaya olarak ve *thesperlar* için.

"Gitmeliyim," dedi sonunda, bunu yapmaktan nefret ediyor gibiydi. Eli yüzümü terk etti ve soğuk hava onun yerini almak için yükseldi.

"Kiran," diye mırıldandım o bana döndüğünde.

Volikimin girişinde başını çevirdi ve kaşlarını kaldırdı. Ona bakmak bazen acı veriyordu. Çünkü çok yakışıklıydı. Yani... *her şey*.

"Dikkatli ol," dedim sessizce. "Başka bir *ungira* ile karşılaşırsan ve seni tekrar dikmek zorunda kalırsam çok kızarım."

Kıkırdaması *volikiyi* doldurdu.

"Senin gazabını çekmeyi hayal bile edemem, *seffi*."

O gözden kaybolduktan sonra, elimi kalbimin üzerine bastırmadan önce olduğum yerde sabit durdum.

Çok hızlı atıyordu. Gök gürültüsü gibi.

Uyan.

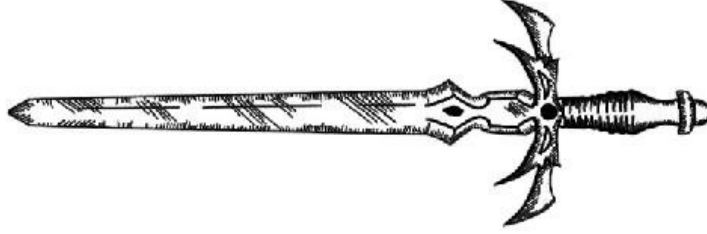
Onun

için.

Tekrar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Maeva'nın sırtı kürklerden kalkmış, dudaklarında sessiz bir çığlık vardı. Homurdandım, dilimi daha derine ittim, ancak tatlı ve kışkırtıcı bir su seli ile ödüllendirildim. *Vok*, bütün gün buna ihtiyacım vardı. *Darukkarlarımı* devriyeye zorlamıştım ki ona daha çabuk dönebileyim, bu uylukların arasına girip vücudunun her yerini yalayabileyim.

Yapana kadar tatmin olmazdım.

Nefes nefese kalmış ve kürklerin üzerinde kıvranıyordu, ani orgazmı onu zorluyordu. Yine de kalçalarını sıkıca tuttum, böylece dilimden uzaklaşmadı, ona karşı laving, bana verdiği her şeyi alıştırdı.

Hassaslaştığında, "*K-Kiran, hanniva*" diye yalvardı.

Dudaklarımı yalayarak, yeterince içtiğine karar verdim ve sikim ihtiyaçtan üç katına çıkmış gibi hissetti. Yumuşak vücudunda, yemyeşil kıvrımlarında ve pürüzsüz teninde gezinirken karnıma doğru sallanıyordu. Ne kadar yumuşak olduğuna, ellerimi ondan nasıl uzak tutamadığıma hayret ettim.

Bu olmadan nasıl bu kadar uzun süre geçirdik? Merak ettim ve bu ilk kez olmuyor.

Bu ihtiyaç ısıracı ve şiddetliydi. Bir yıla yakın bir süredir bir kadınla birlikte olmadığım gerçeğiyle hiçbir ilgisi yoktu. Kendi kendime dayattığım bekârlıkla da ilgisi yoktu. Maeva ve ben böyleydik ve aramızdaki ilişki *hep* böyle olacaktı.

Rahatlamış bacaklarını kalçalarımın dolayarak onu yataktan aşağı çektim, bu da **o n d a n** bir nefes almasına neden oldu. Daha fazla bekleyemezdim, biliyordum,

Alnımdan terler akıyor, kuyruğum huzursuz bir şekilde arkamda hızla sallanırken boğazımdan sürekli bir hırıltı yükseliyordu.

Dokunuşumun çok sert olmasından endişe ettiysem de, Maeva'nın içine girdiğimde çıkardığı çaresiz inilti bu korkuyu yatıştırmaya yardımcı oldu.

"*Lysi*," diye fısıldadı dudağını ısırarak, vahşi bukleleri altına yayılmıştı. Zincirim boğazında, annesinin kolyesinin hemen üzerindeydi. *Saruktaki* küçük kum şişesi köprücük kemiklerinin arasındaki çentiğe kaymıştı. Derinlere doğru vurdukça göğüsleri titriyordu ve bacaklarının etrafında sıkılaştığını, beni ona sabitlediğini hissettim.

İnleyerek, oflayarak, onun sıkı kılıfının etrafında dalgalandığını hissettim, sıcak ve baş döndürücü. *Çok sıkıydı*, diye düşündüm inanamayarak. Ben hazır olmadan beni çözecekti.

Ellerim başının iki yanına inerek göğüslerimizi birbirine yaklaştırdı. Sertleşmiş meme uçlarının bana sürtündüğünü hissettim ve ağzım onlar için sulandı.

Maeva bana baktı ve ben de dün gece gördüğüm şeyi gördüm. Trepidation. Uyanan korku. Arzusu, hevesi ve heyecanıyla karışmıştı. *Seffi*'m bunu daha önce hiç kimseyle keşfetmemişti. Çiftleşme. Neye ihtiyacı olduğunu, kürklerin içinde ne *istediğini*.

Ve bir parçası benden korksa da -ve neden korktuğunu biliyordum- *beni istiyordu*. Sikimi içinde istiyordu. Dilimi kalçalarının arasında ve öpücüğümü göğüslerinde istiyordu. Onu becerirken boynunu ısırmasından ve kulağına kötü şeyler fısıldamamdan hoşlanıyordu. Zevkten aklımı kaçırmamı sağladığında, *volikimin* tavanına doğru böğürdüğümde, ona karşı sıcak selini hissettiğinde hoşuna gitti.

Mükemmel, diye düşündüm, ona baktım, bakışlarımı yüzünde gezdirdikten sonra dudaklarına yerleştim.

Neredeyse mükemmellik, diye düzelttim, omurgam karıncalanırken düşüncelerim kararıyordu, kalçalarımı yuvarlarken ve itişlerimi değiştirirken. Bazıları sığ, bazıları derin.

Küçük, kör pençeleri omuzlarıma battı ama oradaki yara dokusu yüzünden onları neredeyse hiç hissetmedim.

Dakkariler için öpüşmek değerli bir yakınlıktı, hatta bazı açılardan seksten bile daha yakındı. Maeva bunu bilirdi. Ne de olsa o da Dakkari olarak yetiştirilmişti.

Sert bir ses çıkardım. Sık sık incinmezdim. Çok azı bana zarar verebilirdi çünkü çok azının bana yaklaşmasına izin verdim. Ama Maeva...

Maeva isterse beni yok edebilirdi. Ona karşı hissettiklerim bu kadar derindi.

Beni öpmeyi reddetmesi de aramıza koyduğu bir başka engeldi. Kıracağım başka bir engel çünkü aramıza hiçbir şeyin girmemesini sağlamaya kararlıydım.

Şimdi olmaz.

Hiçbir zaman.

"*Seffi*," diye

mırıldandım.

Derinlere indiğimde sıcak nefesinin dudaklarımın arasından süzüldüğünü hissettim. Etlerimiz birbirine çarpıyor, köşedeki ateş kıvılcımlanırken *volikiyi* çiftleşme seslerimizle dolduruyordu. Bacaklarının sıkılaştığını, nefes alışının hızlandığını, seksinin sikimin etrafında sıkılaştığını ve beni inlettiğini hissettim.

Tohum, sıcak ve kalın bir şekilde sikimin içinde yükselmeye başladı. *Dakke*'m titredi ve nabız gibi attı, sikimin kökünün üzerindeki sertleşmiş yumru klitorisile mükemmel bir şekilde hizalandı ve içine her vurduğumda ona doğru bastırdı.

"*Seffi*," diye homurdandım, onu daha hızlı, daha sert becerirken ellerimden biri açıkta kalan boğazına gitti. Tamamen bir *Dakkari* içgüdü, kişinin eşi için tasarlanmış sahiplenici bir dokunuş.

Başını kıpırdatamıyordu ve avucuma doğru sertçe yutkunduğunu hissettim. Küçük kalp atışlarının hızlı çarpıntısını hissettim ve benimkinin de ona uymak için yükseldiğini hissettim.

Amcığı sikimin etrafında kenetlenmeye başladı. Nefesi onu aceleyle terk etti ve tüm vücudu altımda gerildi.

"*Vok*, sikime boşaldığında ne kadar güzel oluyorsun, *seffi*," diye mırıldandım ona, sesim sert olmasına rağmen. Bir soluk geldi ve başka bir dalga onu titretti, etrafımda dalgalandı, dişlerimi sıkarken beni sıktı. "Tohumumu mu istiyorsun, *Kassiri*? Seni onunla doldurduğumu hissetmek ister misin?"

Zevkten sersemlemiş olsalar da gözleri kocaman açılmıştı. Belki de ona *kassiri* dediğim içindi. Aşkım. *Rei kassiri*.

Avucum boğazında hafifçe sıkıştı ve başımı eğdim.

"*Bnuru tei lilji rini*," diye mırıldandım. *Bana dudaklarını ver*. "Onları bana ver, *seffi*."

"*Kiran*," diye fısıldadı, hâlâ sikimin etrafında dönüyordu.

Kalçalarımı daha sert vurdum, orgazmı boyunca homurdanmasını ve

kıvrınmasını sağladım... ama onu yerinde tuttum, herhangi bir Dakkari erkeğinin yapacağı gibi onu boğazından ve amından sıkıştırdım.

Beyaz sıcak zevk içimde parladı ve kasıldı. Çaresizce inleyerek, *devamın* altımda sıkıca çekildiğini hissettim ve sonra tohumumun horozumun başından fırlamaya başladığını hissettim.

Kükremem tüm *volikiyi* sarsıyor gibiydi. Görüşüm bulanıklaştıkça her şey bulanıklaştı. Gücüm *açığa çıktıkça*. Elim boğazında sıkılaştı ve başımı eğdim, onu öpmeye kararlıydim.

Bunu bana bir kez vermişti ve ben onu düşüncesizce çöpe atmıştım. Aynı hatayı bir daha yapmayacaktım.

Ani nefes alış veriş kulaklarımdaki kan hücumuyla buluştu.

"Kir-"

Sonra dudaklarım onunkilerle buluştu ve sözlerini kesti.

Onu derinden öptüğümde Maeva dondu kaldı, vücudu sertleşti. İçindeki tohumumu boşalttığımda ve hiç ayrılmak istemediğim uyluklarının arasında zevkimi bulduğumda.

Ve bittiğinde, dudaklarımı onunkilere değdirdim, onu içime çektim ve dilini yaladım. Tadı muhteşemdi, dudakları yumuşak ve vericiydi.

Sonra boynunu kavrayışımı kırıyor, avucumu koparıyor ve yüzünü çeviriyordu.

Dudaklarım yanağıyla buluştu ve orgazmımın son darbelerinin bedenimi sarstığını hissederek ona karşı hırladım.

Sonra sert nefes alarak göğsümü itmeye başladı. Kaşlarımı çatarak altımdaki kıza bakmak için geri çekildiğimde, bakışlarıma karşılık vermediğini fark ettim.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu. "*Biliyorsun...* biliyorsun ben..." Çenesi *öfkeyle* titreyerek konuşmasını sonlandırdı.

Maeva beklediğimden daha sert bir şekilde göğsümü tekrar itti ve ben de onun üzerinden yuvarlanarak vücudundan ayrıldım.

"*Seffi*," diye homurdandım, yıkandıktan sonra kurulanmak için kullandığı bezi kaptığı gibi yataktan kıvrınmasını izledim. Bacaklarının arasındaki tohumumu silmek için kullandı.

"Bunu nasıl yapabildin, Kiran?"

Sesi titriyordu ama bunun öfkeden mi yoksa gözyaşlarının eşiğinde olmasından mı kaynaklandığını anlayamıyordum, her iki ihtimal de göğsümü yırtıyordu.

Bu tepkiyi beklemiyordum. Kaşlarım çatıldı ve yataktan kalkıp ona yaklaşmak için yatağın etrafında döndüm.

"*Nik*," diye tersledi, hâlâ gözlerime tam olarak bakamıyordu. "Senden...*vok* yapmamamı istiyorum."

Telaşlıydı. Bunalmıştı. Ve nedenini anlamadım. Beni öpmenin kırıcı, *yaralayıcı* olduğunu düşünmediyse tabii.

Öfkemin kabardığını hissetsem de sesini alçak tuttum.

"Yani seni becermeme izin var, ama öpücüğünü almama izin yok *mu, seffi?*" Söktürmeden önce kendi *volikisinden* getirdiğim bir elbiseyi göğsünden aceleyle çekiştirerek çıkarmasını izlerken homurdandım.

Sanki bana karşı çıplak kalmaya dayanamıyormuş gibi.

"Bu... bu onunla ilgili değil," diye karşı çıktı, sonunda gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. Yatakta oynadığımız oyun yüzünden yanakları hâlâ kızarmıştı, bu da bu yüzleşmeyi daha da... incitici hale getiriyordu.

"Doğru," diye mırıldandım usulca, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup *volikimin* ortasındaki sabitleyici direğe yaslandım. "Bunun bir anlamı olmasını istemiyorsun. *Bizim bir şey ifade etmemizi* istemiyorsun."

Daha dün gece, çiftleşmemiz sırasında benden *ayrılmaya* çalıştığını anladığım anlar oldu. Sanki kendi zevkini almak, içinde *hissettiğim* zevki *hissetmek* istiyordu ama bunun *benimle* olmasını istemiyordu.

Dün gece gözlerini kapatmıştı, sanki onu sikenin ben olduğumu görmezden gelmeye çalışıyordu. İlk defa, başka biri olmasını dileyip dilemediğini merak ettim.

"Sadece seks isteseydin, istediğin herhangi bir erkeği becerebilirdin Maeva," diye yüksek sesle homurdandım, kelimelerin göğsümde yarattığı sıcak ve gergin kıskançlığı görmezden gelerek. "Yine de *benim* kürklerimin içindesin. Başka kimsenin değil."

"Sanki süründeki herhangi bir erkeğin bana dokunmasına izin verecekmişsin gibi, Kiran," diye tısladı.

Ona doğru adım attım, boyu onun boyunu aşıyordu.

"Aynen öyle," diye karşılık verdim, doğrudan bakışlarının içine bakarak kendi öfkemi, incinmişliğimi ve gururumu görmesine izin verdim. "Kimse buna cesaret edemez."

Dudakları aralandı, kaşları çatıldı.

"Sen benimsin Maeva, her zaman da öyleydin. Bunu herkes görebilir," diye mırıldandım. "Ve ben de her zaman *senin* oldum. Bunu anlamıyor musun?"

Keskin, şaşkın bir nefes verdi.

Aniden *volikinin* dışından küçük ve hırıltılı bir ses daha kesildi.

"*Vorakkar.*"

"*Vok,*" diye küfrettim, bunun bölünebileceğimiz *en kötü* zaman olduğunu düşünerek. Ama gece geç olmuştu, kalabalık sessizdi. Her ne ise önemli olmalıydı. "*Lysi?* Girin."

Gece nöbetindeki *darukkarlardan* biri içeri eğildi. Bakışlarını dikkatle kaçırdı. Sesimizin yükseldiğini, tartışmamızın sonunu duyduğuna şüphe yoktu.

"*Vorakkar*, Rath Tuviri'nin sürüsüne gönderdiğin haberci az önce döndü."

Maeva'nın başı ona doğru döndü. *Darukkar* rulo haline getirilmiş bir parşömen parçası uzattığında, hala çıplak ve yarı sert olduğumu umursamadan yaklaştım ve elinden aldım.

Darukkar, "Bu onun geri getirdiği şey," dedi.

"O nasıl?" Rulo halindeki nota zar zor bakarak sordum.

"Yolculuktan dolayı yorgun ama herhangi bir olay rapor etmedi. Onu dinlenmesi için gönderdim ama eğer onu getirmemi isterseniz-"

"*Nik*, buna gerek yok. Bırak uyusun," diyerek sözünü kestim. "Onunla sabah konuşacağım."

Darukkar başını eğdi ve *volikiden* uzaklaşarak hızla oradan ayrıldı.

Girişe baktım, çenem gergindi. Ateşin ısısı tenime batıyor, onu sıkıştırıyor gibiydi.

Rulo halindeki nota bakarak Maeva'ya döndüm ve notu ona uzattım, ama o nota bakmadı. Elinde gevşekçe asılı duruyordu. Atılmış tişörtlerimi hızla bağlarken beni izliyordu.

Sessizlik ağır ve gergin bir şekilde uzadı.

Havaya ihtiyacım vardı. Beni içten dışa kavuracak soğuk, buz gibi bir havaya. *Vok*, *Drukkan Denizi*'ne yakın olmayı ne kadar isterdim. Çünkü o zaman o buz gibi, besleyici, berrak suda yüzebilirdim.

Belki de göl işimi görürdü. Ya da kafamı boşaltmak için Roon'a binerdim, ama fırtına yaklaşıyordu. Bu gece geç saatlerde vuracaktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu sessizce. "Dışarısı soğuk."

Bir nefes verdim. Daha dün gece ilerlemeye karar vermiştik. Ve şimdi yine kavga ediyorduk.

"Sen öptüğüm son kadınsın Maeva," dedim ona usulca. "Ne?" diye fısıldadı.

"Uçurumda seninle geçirdiğimiz o gece... o son seferdi," dedim. "Bu geceye kadar."

"Ama Hinna dedi ki..." Yutkunarak sözlerini bitirdi.

Piki'sinin ona benim hakkımda neler anlattığını ancak hayal edebilirdim.

"Başka dişiler de vardı, *Iysi*," dedim ona. Bunu zaten biliyordu. Ve eğer bu konuda konuşmak istersen, konuşurdum. "Ama öpücüklerini hiç kabul etmedim. Ya da

onlara benimkini teklif ettim. Bu onlara asla vermeyeceğim bir yakınlıktı. Bu *onların* olmayan bir yakınlıktı."

"Ama... *neden*?"

"Çünkü onların yanında kendimi hiç iyi hissetmedim," diye itiraf ettim. "Ben de ayrıldıktan sonra kendimi hiç iyi hissetmedim Maeva."

İfadesi donuklaştı.

"*Senden* sonra... hiçbir şey doğru gelmedi," diye itiraf ettim.

Sözlerim aramızdaki boşlukta kaldı. Nedenlerimi başka nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Kendim bile anlamazken ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Tıpkı Kakkari'nin bana gördüğü rüyayı, kadınları yatağıma almayı neden bıraktığımı ya da içimi *kemiren* duyguyu, *zamanın* geldiği hissini anlamadığım gibi.

Eve dönme zamanı. *Ona* dönme zamanı. Zaten çok zamanımı boşa harcamıştım.

"Belki şimdi anlamaya başlıyorumdur," dedim usulca, yumruklarım iki yanımda kenetlenmişti. "Sana neler yaşattığımı. Birini istemek, ona *ihtiyaç duymak*, onu şiddetle sevmek... ve bu duygulara karşılık bulamamak."

Maeva dondu kaldı, aynalı ela gözleriyle bana bakıyordu. Ateşin ışığını yansıtıyorlardı ve bu da onları parlatıyordu.

"*Vok*," diye nefes aldım, kafamı toparlamaya ihtiyacım vardı. Ses tonumu yumuşatarak, "Biraz hava almam lazım. Daha sonra döneceğim. Biraz dinlen, *lysi*?"

Cevabını beklemedim. Botlarımı giydikten sonra *volikiden* ayrıldım.

Aramızdaki gerilim gergindi ve çok fazla zorladığımdan endişelendim.

Belki de onu öperken affedemeyeceği bir sınırı aşmıştım.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

I Laru'nun burada olmasını istedim.

Kiran'ın *volikisinde* dururken düşündüğüm şey buydu. Birden kendimi inanılmaz derecede yalnız ve vatan hasreti içinde hissettim. Rasik'in yanaklarını öpmek ve ciyak ciyak gülüşünü duymak istiyordum. Hamilelik ağrılarından şikâyet eden kız kardeşime üzölmek istiyordum. Akşam yemeklerimi babamla birlikte yemek istiyordum. Yalnız değil. Aramızdaki sessizlik bile rahatlatıcıydı çünkü *babam* her zaman sessiz biriydi.

Yatağın kenarına çöktüm.

Laru'nun burada olmasını istedim çünkü şu anda göremediğim şeyleri görmemi sağlayacaktı. Eğer aptallık ediyorsam bana söyleyecekti. Adaletsiz, kinci ya da ikiyüzlü davrandığımda beni uyarırdı.

"Onu incittim," diye fısıldadım, kelimeleri yüksek sesle duymaya ihtiyacım vardı. Onu gördüm.

Bakışlarında.

Kiran'da bu ifadeyi daha önce hiç görmediğimi sanıyordum. Öfke, *Iysi*. Eğlence. Sevgi. Sinir bozucu. Şehvet.

Ama acıyor mu?

Belki daha gençken. Babası - *Sorakkar* - yaşlılarından biri onu eğitim sahasında yendikten sonra herkesin önünde ona 'zayıf bir aptal' demişti. Kiran o zaman sadece on beş yaşındaydı. Yüzünü kaplayan o sıcak utancı hatırlıyorum, gerçi babası arkasını döndüğünde yüz ifadesini boş bir ifadeye dönüştürerek bunu çabucak gizlemişti.

Ama ben gördüm. O yumruğun izleri gözlerinin arkasında gizliydi. Onu neşelendirmeye çalışmama rağmen antrenman seansından sonra günün geri kalanında sessiz kalmıştı.

Kiran ve babasının her zaman çalkantılı bir ilişkisi olmuştu.

Ama bu sefer onun incinmesine sebep olan *bendim*.

Bu farkındalık göğsüme saplanmış bir bıçak gibi hissettirdi ve nefes almamı biraz zorlaştırdı. Kuru dudaklarımı yaladım, gözlerim kucağımın masumca duran parşömen tomarına kayd.

Açtıgımda, karalamaları okudum ama zorlukla özümstedim. *Baş aşağı. Doğum pozisyonu. Begalia kökü*, kaşlarımın çatılmasına neden oldu.

İç çekerek, sabah kafam suçluluk, şaşkınlık ve... geçici bir umutla karışmadığında her ayrıntıyı gözden geçireceğimi bilerek geri sardım.

Sonuncusu üzerinde durmak istemedim.

Laru bana aptallık *ettiğimi* söyleyecekti. Kiran'ın haklı olduğunu. Onu kullandığımı. Sadece kendi rahatımı düşündüğümü ve ona verdiğimden daha fazlasına ihtiyacı olabileceğini kabul etmeyi reddettiğimi.

Onu kendimden uzak tutmak için çok uğraştım. İlişkimize bir sandıkta kilitliymiş gibi davranmak için çok uğraştım. Ayrı. Gözden uzak. İhtiyacım olduğunda çıkarabileceğim bir şey.

Kiran'ın da aynı şeyi yaptığını düşünmek bencilce ve yanlış. Özellikle de bana niyetini söylediği, geldiğim ilk günden beri ima ettiği halde. Beni karısı, sürüsünün kraliçesi yapmak.

Ve... az önce beni sevdiğini itiraf etmiş olabilir diye düşündüm, yanaklarımın ısındığını hissederek.

Beni korkutmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Özellikle de içimdeki kıpırdanmaları hissetmeye başlamışken. O eski duygular, uzun zamandır benimle birlikte oldukları için eski dostlar gibi, gizli yerlerinden tereddütle dışarı bakıyorlardı, onları çok derinlere tıktığım yerlerden, çünkü Kakkari'ye bir daha asla bulunmayacaklarını ummuş ve dua etmişim.

Gözlerim Kiran'ın kürklü postuna takıldı.

O kadar aceleyle gitmişti ki yanında götürmemişti.

Vermem gereken bir karar vardı. Bunu fark ettim. Ya neyin tehlikede olduğunu bilerek, beni karısı olarak sürüsünde tutmak istediğini bilerek onunla ilerleyebilirdim.

Ya da bunu bitirebilirim.

Şu anda.

O zaman bu işin sonunda tamamen yok olma riskine girmeme bile gerek kalmazdı.

Belki de bir son olması gerekmiyordur, diye düşündüm sessizce.

İlk içgüdüm bu düşünceyi uzaklaştırmaktı ama reddettim. Oyalanmasına izin verdim, olasılığının yerleşmesine izin verdim. Nasıl görüneceğini, nasıl *hissettireceğini* görmek için bu düşünceyi bir elbise gibi denedim.

Titreyen bir nefes üfleyerek, ateş leğenine yakın bir kancaya asılı duran kürklü postuna baktım.

Yataktan kalkıp yavaşça ona doğru yürüdüm ve dokunmak için elimi uzattım. Ateşten dolayı sıcaktı. Dudağımı ısırarak uzaklaştım. Ama gözlerim hep ona geri döndü.

Sen korkak değilsin.

Sustum. Annemin bir zamanlar beni kalp kırıklığı ve kayıptan çekip çıkardığında bana söylediği sözler. Beni bu sözlerle inandırmıştı. Bana ne kadar cesur olabileceğimi hatırlatmıştı. Ne olursa olsun, hiçbir şeyden kaçmadığımı. Her zaman *denerdim*. Ve bu işe yaramadığında tekrar denerdim.

Ben korkak değilim.

Kelimeler içimden akıp giderken kararım da değişti. Bundan kaçamazdım. Kaçmak istemedim. Ona bir şans vermeliydim.

Bize bir şans verirdim.

Sessizlikte kendi kendime başımı salladım, karnım çırpınmaya başladığında yutkundum ve sonra botlarımı giymeye gittim. Elbisem ince olmasına rağmen, kendi kürklerini üzerine örttüm ve omuzlarıma sıkıca sardım. Beni yeterince sıcak tutacaklardı.

Sonra ateşin yanındaki kancaya gidip ağır postu kaldırdım ve kollarımda sıkıca sardım.

Kiran'ı aramak için *voliki*'den ayrıldım.

Kampın merkezine yakın bir yerde dolaşırken bulduğum bir *darukkar*'a, "*Vorakkar*'ı gördün mü?" diye sordum.

Merakla bana baktı, kaşlarını çatmadan önce kollarımdaki Kiran'ın postunu gördü. "*Lysi, mukkira*. Göle gitti. Ama seni dışarıda istemez-"

"*Kakkira vor*," dedim hızla, çoktan ondan uzaklaşmışım.

"*Mukkira!*" diye seslendi *darukkar* arkamdan ve ben onun sessiz lanetini duydum.

Kapılara ulaştığımda iki gece nöbetçisinin görev başında olduğunu gördüm. Ancak kapılar açıldı ve *darukkarlar* aksini söyleyemeden yanlarından geçip gittim, arkamdan sessizce seslendiklerini duydum, sesleri gergin ve belirsizdi. Yine de gitmeme izin verdiler. Muhtemelen Kiran'ın yakınlarda olduğunu ve bana bir şey olmasına izin vermeyeceğini bildikleri için.

Göl görüş alanımdaydı, ancak göl ile kalabalık arasındaki alan karanlıktı. Kıyısında bir figür gördüm ve kararlı bir şekilde ona doğru yürüdüm.

Kiran birinin yaklaştığını duymuş olmalıydı ama dönmedi. Kumlu sahilde oturuyordu, ay ışığı suyun üzerinde parlıyordu. Bacakları önünde uzanmış, elleri arkasında ağırlığını taşıyordu. Sırtının tamamını kaplayan *Vorakkar* yara izleri parlıyordu, ancak küçük kırmızı izler de gördüm. Bunların kendi tırnaklarımdan olduğunu fark ettiğimde kızardım.

Onu sık sık bu pozisyonda buluyordum, ancak bu *sarukta* olmuştu ve önünde uzanan göl yerine deniz olmuştu. Gözleri hep ufuk çizgisindeydi, sanki nerede bittiğini ve dünyanın orada neye benzediğini merak ediyordu.

Önüne geçtiğimde hafifçe doğruldu, siyah saçlarından bir tutam yüzüne doğru savruldu. Dışarısı buz gibiydi. *O da* donuyor olmalıydı. Parmaklarım uyuşmuştu ve kara bir bulut ayın üzerinden geçerek kıyıları karartıyordu. Bir fırtınanın gelmekte olduğunu söylemişti - don getirebilecek bir fırtına - ve ben de ona inanmışım.

"Burada ne yapıyorsun, *seffi*?" diye sordu, sesi hırçındı. Kaşlarını çatıyordu. "Bu-"

Kendimi onun kucağına bıraktığımda, elbisemi yukarı sıyırıp bacaklarımı kalçalarının iki yanına kaydırduğımda sözleri aniden kesildi. Burun delikleri genişledi ve tamamen doğruldu, elleri kalçalarımın yaklaştı.

Kürkünü omuzlarından geçirdim, önündeki tokayı bağladım, beni dikkatle incelediğinin, beni okumaya çalıştığının farkındaydım.

"Ne istediğini biliyorum Kiran," dedim ona usulca. Kaşları çatıldı.

"Beni gerçekten *Morakkari*'n olarak mı istiyorsun?" Onayını duymaya ihtiyacım olduğu için sordum. Çünkü ilk başta ciddi olmadığını düşünmüştüm.

"*Lysi*," diye mırıldandı, hiç tereddüt etmeden, dürüstlüğü içinden kolayca akıyordu. Kiran hiçbir zaman yalancı olmamıştı.

Ve ona karşı dürüst olmak istedim.

"Ve henüz bunu sana verebilir miyim bilmiyorum. Bu hayatın bana göre olup olmadığını bilmiyorum. Ailemden ayrı kalabilir miyim bilmiyorum çünkü onları o kadar çok özlüyorum ki içim acıyor," diye fısıldadım, çenesinin bükülmesini izleyerek. Yutkunarak ekledim: "Ama deneyeceğim Kiran. *Denemek* istiyorum."

"*Neffar*?" diye homurdandı, bakışları aniden yoğunlaşmıştı, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

"Henüz bunu kabul etmiyorum," dedim ona usulca, anlamasını isteyerek. "Çünkü senin *Morakkari*'n olmak, sevgilin olmayı kabul etmekten çok daha fazlası."

Buz gibi bir esinti etrafımızı sararak beni ürpertirken kollarımı boynuna doladım ve beni ona yaklaştırdı.

Yüzlerimiz birbirine yakındı. Elleri kalçalarımı kavradı, beni kucağında tutarken gözlerinde bir farkındalık belirdi.

"Ama bunu düşüneceksin," diye homurdandı. "Bunu düşüneceksin."

"*Lysi*," dedim, sözcük dudaklarımdan dökülürken hafiflediğimi hissettim. "Yapacağım. Söz veriyorum."

Belki de bir rahatlama.

İzin, fark ettim.

Bunu tekrar keşfetmek için izin. Onu tekrar sevmek için izin. Ve bedelini düşünmezdim.

Artık böyle düşünmüyorum.

Laru'nun bana anlatmaya çalıştığı şeyin *bu* olduğunu fark ettim. Kendimi incinebileceğim durumlara sokmam gerekiyordu çünkü bunlar uğruna savaşmaya değer durumlardı. Çok uzun zamandır kendimi korumuş, duvarlar örmüş, kimsenin içeri girmesine izin vermemiştim.

Ve işe yaramıştı. Annemin kaybı dışında, bir daha hiç kimse tarafından incitilmemiştim. Ta ki Kiran geri dönene ve iyileştiğini sandığım o iltihaplı yarayı açana kadar.

Dürtmüştü, dürtmüştü. Kendimi acıdan korumanın, *olasılıklara* karşı hissizleştirmenin pek de sağlıklı bir seçim olmadığını fark etmemi sağladı. Bu beni güvende tuttu, *Lysi*. Ama aynı zamanda beni tuzağa düşürmüş ve korkutmuştu.

Kiran beni kızdırdı. Beni incitti. Ama aynı zamanda beni gülümsetti, karnımın beklentiyle çırpınmasına neden oldu, ihtiyaçla soluk soluğa kalmama neden oldu, güvende hissetmemi, istenmemi ve korunmamı sağladı.

Fark etmemiştim ama kendimi iyi hissetmem için ihtiyacım olan şeyler bunlardı. *Canlı*.

Bakışlarım dudaklarına kaydı. Parmaklarım boynunun etrafında kıvrıldı. Tereddüt etmeden öne doğru eğildim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Boğazından hırıltılı bir ses çıktı. Elleri üzerimde sıkılaştı.

Ve sonra nefesimi doğrudan ciğerlerimden alıyor, ondan özgürce alabilmem için kendini açıyordu. Başım dönüyordu ve daha da yaklaştım, göz kapaklarım kapanıyordu.

Her şey tanıdıktı. Sadece bu sefer, beni iteeceğinden endişelenmiyordum.

Sıcaklık dudaklarımdan boğazıma yayıldı. Kanıma karışıyor, buz gibi parmaklarımı ve rüzgârın vurduğu etimi ısıtıyordu. Kiran ısı yayıyordu ve ben de açgözlülükle onun sunduklarını yalayıp yutuyordum.

Onu inlettüğimde, dolgun alt dudağını ısırduğımda ve içine gömüldüğümde gülümsedim. Onu altımda sert ve hazır hissediyordum. Ayın üzerini örten kara bulut yer değiştirdi ve mavi ışık üzerimize doldu, altın rengi gözleri parladı.

Ağzımı yedi, tutuşu sıkılaştı, dudakları daha talepkâr hale geldi. Ve ben ona istediği her şeyi verdim.

Ellerim pantolonunun bağcıklarına gitti ve elim aradığını bulduğunda tısladı. Parmaklarım sikinin etrafını sararken hiç şüphesiz üşümüştü ama dokunuşumla daha da ısınmış gibiydi.

"Beni içine al, *seffi*. Şimdi," diye homurdandı. "*Hanniva*."

Lütfen?

Vorakkar'ım şimdi de yalvarıyor
muydu? Onu nasıl
reddedebilirdim?

Yukarı doğru kayarak elbisemi değiştirdim ve sikini kalçalarımın arasına yerleştirdim. Dudağımı ısırarak yere çöktüm, onun baskısını hissedene kadar kalçalarımı salladım ve oynattım. Sıcaklık o kadar yakıcıydı ki neredeyse acı veriyordu.

Ama *vok*, onu istedim. Onu
istiyordum. "*Lysi*," diye tısladı,
boğazı titriyordu.

Dudaklarım ona döndüğünde gözlerimi kapatmadım, o da kapatmadı. O içime girerken birbirimizi izledik, vuruşları çok güçlüydü ve ben onun öpücüğüyle nefes nefese kaldım. Ve gözlerimiz her şeyi izledi.

Kapıdaki muhafızların ne yaptığımızı tahmin etmeleri umurunda değildi. Gecenin bir yarısı olması ve karanlık bir fırtınanın yaklaştığı vahşi topraklarda açıkta olmamız umurunda değildi.

Kaydım ve aşağı indim, bu yeni pozisyon beni onunla dolu hissettirdi. Parmaklarım boynunun arkasına saplandı ve inledi, kaba sesler çıkardım.

göğsünü titretmeyi, dudaklarıma düşmeyi severdi.

Onu istedim.

Ve sonunda, kendime ona korkusuzca sahip olma özgürlüğünü verdim.

OceanofPDF.com

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

L O gece -daha doğrusu sabahın erken saatlerinde- Kiran'ın eli çıplak omurgamı okşuyor, pençelerini küçük omurgamın üzerinde gezdiriyordu.

Kemikler.

Yatağının kürkleri yanağımı gıdıklıyordu. Uykuluydum ama doymuştum, yan yatmış bana bakarken ve bana dokunurken onu izliyordum. Sanki bana dokunmadan duramıyormuş gibi dokunuyordu. Gölden beri elleri üzerimdeydi ve hiç ayrılmamışlardı.

*Volikin*in dışında rüzgâr uğulduyordu. Uzaktan, toprağı süpüren ayazın gittikçe yaklaştığını duyuyordum. *Pattarımın* nasıl olduğunu merak ettim. Acaba şimdi Laru ve kocasıyla birlikte mi yaşıyordu?

"Ne düşünüyorsun?" Kiran gürledi, sesi zengin ve kalındı.

Ona gerçeği söylemek istemedim. Evi ve ailemi ne kadar özlediğimi bilmesini istemiyordum, hele de aramızdaki ilişkiye bir şans vermeyi daha yeni kabul etmişken.

"Fırtına," diye fısıldadım, yarı gerçek. "Ve sen."

Bu tamamen doğrudu. Çünkü Kiran bugünlerde hep aklımdaydı.

Sırıtsı nefesimi ciğerlerimden çaldı. Hırsız Kiran her zaman benden bir şeyler çalardı.

Ama o sıırıtsın beni içten içe erittiğini hissettiğimde, parmakları kollarımda tüylerimi diken diken edip omurgamda zevkli bir ürperti yarattığında, belki de şimdi bana bir şeyler geri veriyordur diye düşündüm.

Daha önce beni sevdiğini ima etmişti.

Bunu mu demek istedi?

Yoksa sadece kelimeler miydi?

Sırıltışı yavaşça söndü ve o erimiş gözler dudaklarıma kaydı.

"Sana daha önce söylemedim," diye mırıldandı, "ama birkaç gün içinde sürüden ayrılmam gerekecek. Sadece kısa bir süreliğine."

Kaşlarımı çattım, göz kırptım.

"Gitmek mi?" İnanamayarak sordum. "Ama ayaz geliyor. Şimdiden gelmediyse tabii."

Eli saçlarıma gitti, bir tutamını yanağıma sürttü. Bukleleri parmak uçlarının arasında ovuşturdu ve dirseğine dayanarak bana yaklaştı.

Onda bir huzur vardı, diye düşündüm. Sabit ve sakin bir şey. Kesin. Bir zamanlar tanıdığım Kiran'a o kadar benziyordu ki, *Dothik*'e gidip biraz daha sert, biraz daha soğuk dönmeden önce.

"*Vorakkarlar* Ölü Topraklar'da buluşacak."

Alarm beni hareketsiz bıraktı.

"*Dothikkar* bunu talep ediyor."

Çenem titredi. *Dothikkar* hakkında pek bir şey bilmiyordum. *Saruk*'umuz *Dothik*'ten çok uzakta değildi ama Kiran'ın babası *Sorakkar*, *Dakkar* kralı hakkında bir kez bile hoş bir şey söylememişti.

Tek bildiğim, vahşi topraklara hiç seyahat etmediği idi. Şehrinin duvarlarının ötesine hiç adım atmamış bir *Dakkar* kralı.

"Tehlikeli olacak mı?" Sessizce sordum.

Ölü Topraklar Ghertun'un yaşadığı yerdı. Ölü Dağ'da. Kiran'ın da söylediği gibi, yılın başlarında orada meydana gelen olaylardan sonra orası tuhaf, karanlık bir sisle kaplanmıştı.

"Benim için endişeleniyor musun, *seffi*?" diye yumuşak bir şekilde alay etti, ama ben onun saptırma girişimini anladım.

"Kiran."

Nefesi kesildi.

Sessizce, "Doğu topraklarından çok yolculuktan, ayaz sırasında yolculuğun Roon'u nasıl tüketeceğinden endişeliyim. Gerçi doğrusu orada ne keşfedeceğimizi de bilmiyorum."

"Belki de kalmalısın," diye fısıldadım usulca. "Burası daha güvenli." Çenesi gerildi.

"Yapamam," diye mırıldandı. "Çünkü bu konuda ne hissedersen hissedeyim *Dothikkar*'ın emirleri, ben hala bir *Vorakkar*'ım. Hala onun emirlerini yerine getirmek için yemin ettim.

ve emirlerine itaat etmek. O hala bizim kralımız. Şimdilik."

İçimi çektim.

"Peki saltanatı yakında sona erecek mi? Belki de şimdi onun yerini her zamankinden daha iyi bir kral almalı."

"Eminim ki metreslerinin rahminden doğan piçleri var. Uzun zaman önce bir eş aldı ama ona hiç çocuk doğurmadı ve o da çoktan öbür dünyaya göçtü," dedi ve bana bakışından kalbim göğsümde çarpmaya başladı. "Seçtiği kraliçeden bir çocuk sahibi olmayı hiç deneyimlemedi."

Yutkundum, aramızdaki gerilim daha elektrikli bir şeye dönüştü.

"Kiran," diye fısıldadım.

Beni öpmek için eğildi, şimdi ona teklif ettiğim için özgürce alıyordu. Kolu belime dolandı ve sıcak avuç içi karnıma yayıldı.

Tam da cinsel organım karıncalanmaya ve ısınmaya başladığında öpüşmeyi kesti. Kulağıma hırladı, "Belki de seni çocuğumla birlikte almalıyım, *seffi*. Eğer zaten bir tane yoksa."

Nefesim kesildi, gözlerim onunkilere kaydı.

Bu fikir karşısında vücudumun *zonklaması* beni şok etmişti.

"O zaman benimle kalırsın," diye devam etti. Gözlerimin içine derin derin bakmak için geri çekildi. Ben kürklerin üzerinde kaymaya başlarken beni tekrar öptü. Boğazından bir iç çekiş kaçtı. "Ama ben senin beni seçmeni istiyorum. Bu hayatı özgürce seçmeni istiyorum. Bir çocuk olduğu için değil."

Yutkunurken, bu konuşmayı bebek sahibi olma konusundan uzaklaştırmam gerektiğini fark ettim.

"Yani kralın piç çocukları mı var?" Nefes aldım, avucunun karnımdan uzaklaştığını hissettim, orada devam eden sıcaklığını hissetmeme rağmen, hayali bir dokunuş. "İçlerinden biri onun varisi olabilir mi?"

Kiran uzun bir nefes verdi. Ne yaptığımı bildiği için dudaklarının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

"Sanırım öyle, *Iysi*," diye mırıldandı. "Ama bildiğim kadarıyla iyi bir kral olabilecek tek kişi asla tahta geçemeyebilir. En azından o tahtı."

Kaşlarımı çattım. "Neden olmasın?"

"Çünkü *Dothikkar* Denemeleri kısa süre önce sona erdi ve onlardan bir sürü kralı doğdu."

Lysi, haberleri duymuştum. Birkaç ay döngüsü önce, yeni bir *Vorakkar* Denemeler'de zafer kazanmıştı. Yakında yeni bir sürüyle vahşi topraklara gidecekti.

"Bu yeni horde kralı *Dothikkar*'ın piç oğullarından biri, ancak bunu pek kimse bilmiyor."

Şaşkınlık beni sertleştirdi. "Gerçekten mi?"

"*Lysi*," dedi Kiran. "Duyduğuma göre, bu yeni *Vorakkar* babasıyla ya da tahtıyla hiçbir ilgisi olmasını istemiyor ama varisi için en iyi seçim o olurdu. Dakkar için daha iyi bir kral."

Hiçbir fikrim yoktu. *Dothik*'te olanlar hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belli sebeplerden dolayı oraya hiç gitmemiştim. Saruk'un -ve şimdi Kiran'ın sürüsünün- dışında hiç kimse bir insan kızının Dakkari'nin arasında, onlardan biri gibi yetiştirildiğini bilmiyordu. Gerçi babam bir ya da iki kez başkente gitmiş ve Laru ile bana bundan bahsetmişti. Orayı çok görkemli, zengin bir yer gibi göstermişti.

Ama... Kiran'ın karısı olacaksam, teklifini kabul *edeceksem*, bilmem gereken şeyler bunlardı.

Bilmediğim onca şeyi düşünerek uzun süre sessiz kalmış olmalıyım çünkü Kiran çenemi kaldırdı ve yüz ifademi değerlendiren bir bakış attı.

Ondan hiçbir şey saklayamadığım için de usulca takıldım: "Belki de sürüdeki bir dişi senin karın olmaya daha uygundur. Çünkü benim tek bildiğim kanlı bir yaranın nasıl dikileceği ve bebeklerin nasıl doğurtulacağı. *Dothik*'in ya da diğer orduların politikaları hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim *saruk*."

Konuştukça bunun doğru olduğunu daha iyi anladım. Bir şifacı olarak yeteneklerime her zaman güvenmiştim. Ve yaptığım işten gurur duyuyordum.

Ama ben bir şifacıydım. Şifacı olmak için çalışmıştım. Hayatımın neredeyse yarısını bunun peşinde koşarak geçirdim. *Morakkari* olmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bir Horde kralının kraliçesi olmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Kiran tereddüt etmedi.

"Senden başka bir kadın istemiyorum," diye homurdandı ve göğsümdeki sıkıştırılmış kirin daha da gevşediğini hissettim. Kalbimin dışarı çıkmaya başladığını, daha sert ve daha hızlı pompaladıkça o kiri daha fazla kaydırıldığını hayal ettim. "Ve asla yapmayacağım."

"Bunu bilmiyorsun," diye fısıldadım yutkunarak.

"İstiyorum," diye karşılık verdi tereddüt etmeden. "Ve bir *Vorakkar*'ın karısı olmayı öğreneceksin. Ve aklına koyduğun her şeyde olduğu gibi bunda da harika olacaksın. *Lysi*?"

Yorgun gülümsememe engel olamadım. "Sen acımasısısın, bunu biliyor muydun?" "Bunu her zaman biliyordun," diye cevap verdi.

"Şimdi şaşırmış gibi yapma." Boğazımdan küçük bir kahkaha patladı.

"Şimdi bunları düşünme Maeva," dedi sesi, tonunda ince bir değişiklik vardı. Ne kadar ciddi, ne kadar odaklanmış görüldüğünü görünce ayıldım. "Şimdi benim *Morakkari*'m olmak konusunda endişelenme. Sadece *benimle* ol. Sana dokunmama ve seni öpmeme izin ver. Bu yatakta seni ısıtmama izin ver. Seni tekrar gülümsetmeme izin ver."

Derin bir nefes aldım ve sözlerinin göğsümün derinliklerine işlediğini hissettim.

"Ve eğer kendini yeniden beni severken bulursan," diye devam etti, daha da yaklaşarak kollarını bana doladı, "eğer ayazın sonunda beni terk etmek istemediğini, yanımda kalmak istediğini, sürüme *mokkira* ve kürklerimiz içinde kraliçem olmak istediğini, çocuklarımı doğurmak istediğini fark edersen..."

Bu sözleri söylerken sesi biraz daha hırçınlaştı ve *bunu* hayal ederek burun deliklerimden keskin bir nefes çektim.

"Eğer tüm bunların doğru olduğunu düşünüyorsan, *o zaman* benim *Morakkari*'m olma konusunda endişelenmene izin ver. Ama o zaman bile, bunu atlatmanı sağlayacağım. Çünkü endişelenecek hiçbir şeyin olmadığını göreceksin. Benimle değil, *Seffi*. Benimle ilgili endişelenecek hiçbir şeyin yok, bir daha asla."

O GECE, Kiran'ın kollarında yatarken, yanımda uyurken aldığı sabit, eşit nefesleri dinlerken ve sıcaklığının içime aktığını hissederken, fırtınanın sürüye ulaştığını duydum.

Sözleri zihnimde çınlamaya devam ederken -bu işin nereye varacağına dair olası bir yoldan çok bir önsezi gibi hissediyordum- gökyüzünden buz taşlarının yağmaya başladığını duydum.

Ve o küçük buz parçaları aniden kesildiğinde, onların yerini yumuşak ve yavaş ama *volikinin* içindeki havayı şimdiden soğutan ayazın aldığını biliyordum.

Sabah yeni bir Dakkar'a uyanacaktım. Ama şimdilik gözlerimi kapattım ve sürü kralımın kollarında uyudum.

OceanofPDF.com

KIRKINCI BÖLÜM

"W Şifacı yine ne dedi?" Addie *voliki*'mdeki masanın üzerine tünemiş, gergin bir şekilde dudağını kemirerek sordu. "Çünkü bir şey

farklı hissediyor. Dün, buradan ayrıldıktan sonra fark ettim."

"Farklı hissettiren ne?" Rath Tuviri'nin şifacısından gelen notla ona yaklaşıp sordum. Son birkaç gündür, ayaz bastırdığından beri üzerinde düşündüğüm bir nottu bu.

Addie not geldiğinden beri her gün geliyordu. Ona tekrar tekrar okumamı istedi. Sadece gergin olduğunu biliyordum. Bebek yakında doğacaktı. Önceki *mokkira*'nın inandığından daha erken, bu çok açıktı ve onu her gördüğümde yüzünde her zaman bir panik belirtisi vardı.

"Emin değilim," dedi. "Sadece bir... ağırlık. Bazen de acı. Dün gece beni korkuttuğu için Jurin'i uyandırdım ama o beni sakinleştirdi."

Jurin onun arkadaşı olmalıydı ve Addie bana onun adını verdiğini fark edemeyecek kadar endişeli bir durumdaydı.

"Addie," dedim sessizce, sesimi alçaltarak, Essir'in *volikin*in arka bölümünde, havanda *terruni* kökünü dövdüğü yerde bizi duymaması için. Hinna'yı biraz taze su alması için *bikku* çadırına göndermişim ve Gabe de onunla birlikte gitmişti. "Gergin olduğunu biliyorum. Ama bu stresin çocuğa bir faydası olmaz, *değil* mi?"

Yine de masanın üzerinde kıpırdandı. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Sadece... don olayından beri, bu beni gerçekten çok etkiledi."

"Ne oldu?"

"Bu bebek yakında doğacak. Çok yakında," dedi ve gözlerinden yaşlar süzüldü. "Peki ya bir şeyler ters giderse? Bebeğin yanlış pozisyonda olduğunu söylediniz ve-"

"*Lysi*, ama dün çocuğu doğru pozisyona getirmiştım, hatırladın mı?"

"Evet ama ya bir sebepten dolayı yanlış pozisyondaydı? Ya bir sorun varsa? Ya..."

Dudakları titreyerek benden uzağa baktı.

"Addie," diye seslendim usulca, elini sıkmak için uzandım. Bir anlık tereddüitten sonra elimi sıktığında rahatlardım. "Pek çok bebek doğurdum. Birkaçının doğum sancısı zor geçti, *Lysi*, ama sonuçta tüm çocuklar sağlıklıydı. Ve hissettiğin bu korku normal."

"Öyle mi?" diye sordu, belli belirsiz gözlerime bakarak.

"*Lysi*," dedim başımı sallayarak. "Karşılaştığım her anne aynı endişeleri dile getirdi. Bu evrensel bir korku."

"Sadece..." Kürk bohçasının içinde titrerken kuru dudaklarını yalayıp konuşmasını sürdürdü. "Annem beni doğururken ölmüş."

Bu itiraf karşısında dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Onu hiç tanımadım," dedi, gözlerinden sessizce yaşlar süzülürken. "Ve geceleri uyuyamıyorum ve bunun bana da olacağından endişeleniyorum. Onu asla tanıyamayacağımdan. Ya da onu. Jurin'in-"

Sözünü kesti, ifadesi çöktü ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Omuzları titriyordu ve göğsüm sıkışıyordu. Onu kucaklamak için uzandım, şifacıdan gelen not elimde buruştu ve ben onu yatıştırmaya çalışırken hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Özür dilerim," dedi sonunda, hızla arkama yaslandı, kızarmış yanaklarını ve şişmiş gözlerini sildi. "Berbat durumda olduğumu biliyorum. Sadece korkuyorum. Ve ben insanım. Jurin de Dakkari. Bir sürü bebek doğurduğunu söylüyorsun ama daha önce hiç iki farklı dünyadan bir çocuk doğurmamıştın."

"Haklısın, yapmadım," dedim usulca. "Ve sen bu çocuğu doğurana kadar da öyle olacak. Keşke sana farklı bir şey söyleyebilseydim, Addie. Gerçekten isterdim."

Addie gözyaşlarından utanmış gibi görünerek derin bir nefes aldı. Ama kaşlarını çattım, nasıl yapacağımı bilmesem de onu rahatlatmak ve korkularını bir şekilde yatıştırmak istiyordum.

Omuzlarının titremesi durduğunda notu işaret etti. "Yine ne yazıyor? Defalarca sorduğumu biliyorum ama okuyabilir misin?"

tekrar benim için?"

Ona küçük bir gülümseme verdim. "*Lysi*, elbette."

Notu ona -alttaki küçük bir kısım hariç neredeyse tamamını- üç gün içinde onuncu kez okudum. Uzundu ama Rath Tuviri'nin *mokkira'sı Morakkari*'nin teslimatıyla ilgili her ayrıntıyı nezaketle yazmıştı. Rath Tuviri'nin *Vorakkar*'ı -Dakkariler arasında nadir görülen altın sarısı saçlara sahip olduğu söylenir- kraliçe olarak bir insan almıştı. Yılın başlarında, son don olayından sonra doğum yapmıştı.

İnsan kraliçenin gerçek doğumu karmaşık olmamıştı. *Mokkira*'ya göre o gece her şey mükemmel gitmişti ve bu da Addie'yi ne zaman duysa rahatlatıyor gibiydi. Bu yüzden gerekirse doğum yapana kadar her an ona notu okuyacaktım.

Ancak beni duraksatan bir şey, *mokkira*'nın ağrı için ve doğum sırasında ve sonrasında kanama riskini azaltmak için *begalia* özü kullandığını iddia etmesiydi.

Notta *mokkira*'nın insan kraliçenin doğumdan sonraki birkaç gün boyunca hastalıktan yatalak kaldığını söylediği kısmı Addie için tercüme etmedim. Zaten bu kadar gerginken gereksiz yere strese girmesini istemedim.

Ancak, insan kraliçeyi hasta edenin *begalia* olduğundan şüpheleniyordum. Kök özü Dakkari için tamamen zararsızdı. Dakkar'ın büyük bölümünde yerin derinliklerinde yetişen koyu renkli bir köktü. Kök öğütülür, kurutulur ve sonra toz haline getirilirdi. Suyu karıştırıldığında, Dakkari'yi rahatsız eden çoğu ağrıya iyi gelirdi.

Bir kez *begalia* almıştım. Kanama döngülerim ilk başladığında annem vermişti, karnıma o kadar çok kramp girmişti ki saatlerce ağlamıştım. Ve *begalia* işe yaramış gibi görünmüştü... ilk başta. Ağrı kaybolmuştu. Ama sonra bir intikamla geri döndü ve toz haline getirilmiş kök yüzünden çok hasta oldum, günlerce kustum, etim dokunulamayacak kadar sıcaktı, nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum, sanki vücudumun her yerinde sürekli bıçaklanıyormuşum gibi.

Tepkimin tesadüfi olduğunu düşünmüştüm, ancak köke bir daha asla dokunmadım. Ancak insan kraliçenin *begalia* aldıktan sonra yatalak olduğunu duyduktan sonra, kökün insanlar için zehirli olup olmadığını merak ettim.

Eğer *öyleyse*, bu sorunlu bir durumdu. Çünkü *begalia*, birçok Dakkari'nin bebeklerini güvenli bir şekilde dünyaya getirme yöntemiydi... çünkü kök, doğumdan sonra kanama ve enfeksiyon risklerini önemli ölçüde azaltıyordu.

Begalia'ya verdiğim tepkiyi, gerçekten ölüyor muyum diye nasıl merak ettiğimi, annemin o günler boyunca nasıl uyumadığını, beni izlediğini, uyuduğumu sandığında Kakkari'ye fısıldadığını hatırladım. Annem bana küçük bir miktar vermişti. Doğumlar için verilen miktar neredeyse üç katına çıkıyordu. İnsan kraliçenin doğumdan sonra ne kadar hasta olduğunu hayal bile edemezdim.

Zayıf düşeceğini bile bile Addie'yi *begalia* ile zehirleme riskini mi alsaydım, bu durum çocuğunun başarılı bir doğum yapma şansını önemli ölçüde artıracaktı? Yoksa anne için daha güvenli olacak doğal bir doğumu mu göze almalıydım?

"Peki bu insan kraliçe ve bebeği şimdi iyi mi?" Mektubu okumayı bitirdiğimde Addie sordu.

"Bildiğim kadarıyla, *Iysi*," dedim, mektubu çalışma masama geri koymak için hareket ettim, zihnim çalışıyordu. Arkasında bir şey vardı, beni rahatsız eden bir şey, hatırlamaya çalıştığım ama hatırlayamadığım bir şey. Yardımcı olabilecek bir şey. Hikayeyi biliyordum, *mokkira*'nın bana anlattığı hikayeyi, ama aradığım *detayı* hatırlayamıyordum.

Çadırın kapağı itilerek açıldı, buz gibi bir rüzgâr esti ve leğendeki ateşin titremesine neden oldu. Ayazın bu kadar çabuk gelmesi beni hep şaşırtmıştır. Bir gün hava sıcak olabilirdi. Ertesi gün buz gibi soğuk.

Beklediğim gibi Hinna ve Gabe yerine içeri giren Addie'nin eşiydi. Jurin.

Yüz ifadesi Addie'nin üzerinde ısındı ve daha şimdiden dişi insanın omuzlarının gevşediğini hissettim. Sanki sadece eşinin varlığında olmak bile korkularının azalmasını ve erimesini sağlıyordu.

Addie masadan zıplayıp ona yaklaşıırken ikisini izledim. Adam kolunu Addie'ye dolayarak onu kendine yakın tuttu ve Addie adamın omuzlarına dökülen kürklerin kokusunu içine çekti.

"*Mokkira*," diye selamladı *darukkar* başını eğerek. Jurin arkadaşına bakarken ben de kendiminkini kısaca eğdim. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye cevap verdi Addie, ama onun kızarmış gözlerini gördüğünden kuşkusu yoktu. "Sadece çok fazla endişeleniyorum."

Jurin'in dudakları birbirine yapıştı. Gözleri tekrar bana döndü ve ben de onları sabit bir şekilde karşıladım. Benim endişemi görüp görmediğini merak ettim. Ama görmediğini umuyordum.

Başını salladı ve Hinna'ya yemek yediğinden emin olması için bir şeyler söyledi. Kısa bir el sallamayla birlikte *volikimden* ayrılmalarını izledim. Sonra sadece ben ve arka tarafa doğru Essir kaldık, havan ve tokmağın ritmik sesi mekânı dolduruyordu.

Tezgâha doğru döndüm ve ellerimi üzerine koydum, gözlerim mektuba kaydı. Gözlerimi kapatarak Essir'in çalışmasını dinledim, Addie'nin korkusunu düşündüm ve Kakkari'ye bana rehberlik etmesi için dua ettim. Bana yardım etmesi için.

Düşüncelerimin boşa gitmesine izin verdim. Sadece havan ve tokmak sesini dinledim. Zihnimin gerisinde, beni ileri iten, benden kaçan o şeyi hissettim. Sonra Kiran'ı düşündüm ve içimde bir güç patlaması hissettim.

Son birkaç gündür zihnimde sessizce fısıldadığım dualara Kakkari'nin karşılık verdiğini hissettiğime yemin edebilirim.

Ve birden ne bulmaya çalıştığımı hatırladım. İsmi.

Adiri.

Güney kara ormanlarındaki *adir* ağaçlarında yetişen nadir bir mantar.

"Essir?" Seslendim.

Terruni kökünün ritmik gıcırtısı aniden durdu. "*Lysi, mukkira?*" diye sordu.

"Gölün yanındaki ormanda *adir* ağaçlarının yetişip yetişmediğini biliyor musunuz?"

"*Adir?*" Essir kaşlarını çatarak sordu. "Onları daha önce hiç duymadım."

Kiran bilir diye düşündüm. Ne de olsa güney topraklarındandı. *Adiri*'i tanırdı. Ama o sabah erken saatlerde başka bir devriyeye çıkmıştı. Bu gece geç saatlere kadar dönmeyecekti ve eğer ormanda *adir* ağaçları varsa, onları toplamam, temizlemem, öğütmem ve toz haline getirmem gerekecekti. Bu işlem günler sürebilirdi.

Adiri özü Addie'nin endişelerine cevap olabilir miydi? Bu süreçte onu zehirlemeden bebeği güvenli bir şekilde doğurmasına yardımcı olabilir miydi? Zaten riskli bir hamilelikti.

Ama belki yardımı dokunabilir.

Ne de olsa *mukkira'm* bana bunun hikâyesini anlatmıştı, gerçi bu sadece bir söylentiydi ve başka bir şifacıdan, o da yaklaşık otuz yıl önce melez bir çocuk dünyaya getiren bir şifacıdan duymuştu. Dakkar'daki ilk melez çocuktuk ama pek kimse onu bilmiyordu. Nerede ve kim olursa olsun, hâlâ yaşıyor olsaydı benim yaşlarımda olacak bir çocuk.

"Daha sonra döneceğim," dedim Essir'e.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu hafif bir telaşla.

Horde'a ilk geldiğimde onun yıpranmış halini kısaca hatırladım. İçeri girdiğimde ne kadar rahatlamış görünüyordu. Ve önünde hâlâ uzun yıllar sürecek bir eğitim olduğunu biliyordum. Birkaç kısa ay döngüsünde *mukkira* olmaya hazır olamazdı. Neredeyse on yıl boyunca sürekli çalışmam gerekirken, ben nasıl farklı düşünmüştüm?

Ona küçük, umarım rahatlatıcı bir gülümseme vererek, dolapta sakladığım bıçağıma uzandım ve sonra ağır kürklerimi omuzlarımda salladım.

"Gidip bir şeyler bulmam lazım," dedim ona.

OceanofPDF.com

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

TOrmana adımımı atarken *bunun son derece aptalca olabileceğini* kabul ettim.

Kiran öğrendiğinde çok kızacaktı. Çünkü döndüğünde öğrenecekti ve eğer öğrenmeyeceğini düşündüysem, bu beni inanılmaz derecede saf yapar.

Kendimi *biraz* daha az korkmuş hissetmemin tek nedeni, Kiran'ın bana tahsis ettiği muhafızın -sürüye geldiğimden beri- beni takip etmesiydi. Ve bu sefer varlığını gizli tutma zahmetine girmemişti. Arkamda çıtırdayan ayak seslerini duydum.

"*Mokkira*," dedi sessizce, sesi sessiz, durgun ormanda yankılanıyordu. Buz, kurumuş dallardan uzun parçalar halinde sarkıyor ve altındaki toprak çatırdıyordu. Daha birkaç gece önce, Kiran'ı gölün kenarında sürerken, dallar kuru ve berraktı. "*Vorakkar* senden uzak durmanı istemez-

"*Lysi*, biliyorum," diye karşılık verdim.

"*Hanniva*," diye seslendi. "Sürüye geri dönelim. Döndüğünde, aradığın şeyi bulman gerekiyorsa sana burada kendisi eşlik edebilir."

Sesi korkulu geliyordu. Ormandan değil, *Kiran*'dan. *Darukkar*'ın gözetiminde başıma bir şey gelirse, belki de onun gazabından.

"O zamana kadar bekleyemez," diye cevap verdim, aceleyle ilerleyerek. "Çabuk olacağım. Bu ormanda *adir* ağacı olup olmadığını söylersen daha da hızlı olacağım."

Arkamda, *darukkarın* "Adir ağaçları mı?" dediğini
duydum. İçimi çektim.

"Güney topraklarından mısınız?" diye sordum.

"Nik," diye yanıtladı. "Kuzeyde bir *sarukta* büyüdüm. Daha sonra
Dothik."

Bu her şeyi açıklıyor o zaman.

"Onlar bunlardan farklı ağaçlar," diye işaret ettim. "Renkleri daha mavi.
Gövdeleri yani. Ve daha uzun boylular, ancak bir ormanın daha yoğun
bölgelerinde büyüme eğilimindedirler. Onları dış mahallelerin yakınlarında
bulamazsınız."

"Bu ağaçları bulana kadar sürüye geri dönmeyeceksiniz, değil mi?"
diye sordu *Darukkar*, sesi teslim olmuş gibiydi.

"Nik, yapmayacağım. Bir tane bulmam gerek."

Darukkar'dan derin bir huff geldi. "O zaman acele etsek iyi olur. Çünkü
Vorakkar senin gittiğini ve kapıların dışında olduğunu görürse beni sürgün
eder ve hiç tereddüt etmeden *Dothik*'e geri gönderir."

"Nik, yapmayacak," dedim ona. "Söz veriyorum."

Buzlu ormanlarda günlerce yürümüştük gibi görünüyordu ama gerçekte
bu sadece öğleden sonranın bir kısmıydı. Gökyüzü karanlık ve dumanlı
bulutlarla kaplı olsa da, geri dönmek zorunda kalmadan önce arama yapmak
için bize daha fazla zaman tanıyacak kadar erken bir saatti.

"*Mokkira*," diye seslendi *darukkar* bir süre sonra. Ne
söyleyeceğini biliyordum.

Hava karardıktan sonra ormanda kalamayacağımızı ve özellikle
ormanın bu kadar derinlerinde ışığı hızla kaybetmeye başladığımızı.

"Eğer şimdi geri dönmezsek, hava kararmadan sürüye ulaşamayız,"
dedi. "*Hanniva*. Sabah geri dönebiliriz."

Haklı olduğunu biliyordum.

Ama bir şekilde devam etmemiz gerektiğini *biliyordum*. Çok
yaklaşmıştık. Kısa bir süre önce ölmüş bir *adir* fidanı gördüğüme yemin
edebilirdim ama dallar bunu söyleyemeyecek kadar buruşmuş ve çökmüştü.

"Bana biraz daha zaman ver, *Iysi*?" Yalvardım.

İç çekti.

Ve devam ettik.

Son gün ışığı da ormandan süzölmeye başlarken, zamanımın
kalmadığından endişeleniyordum. Yeterince büyük olmasına ve güney
topraklarında olmamıza rağmen bu ormanda hiç *adir* ağacı olmadığından
endişelendim.

"*Mokkira*," diye üçüncü kez ısrar etti *darukkar*. Ses tonu sertleşmişti. Sabrının sonuna geldiğini ve gerekirse beni ormandan sürükleyerek çıkaracağını biliyordum. "Biz-"

Nefesim kesildi.

"İşte!" diye

bağırdım.

Hızla ilerledim ve daha büyük bir ağacın arkasından görünen mavi bir gövdeyi yakaladım. Ve yaklaştıkça, loş ışıktaki bile, başka bir mavi gövde gördüm. Ve sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Ormanın ortasında küçük, uzamış bir *adir* ağacı korusu büyüyordu ve daha derinlerde daha fazlası olacağını biliyordum. Ama ihtiyacım olan tek şey bu küçük koruluktaki. Tek ihtiyacım olan sadece bir ağaçtı.

Bir tanesinin önünde dizlerimin üzerine çöktüm, ancak yay gibi yosunların üzerini kaplayan yumuşak, toz halindeki buzlar gizlenmiş pençelerime bile batıyordu. Donla kaplı bir *adir* ağacının dibinde aradığım mantarı gördüm. İnce, filizlenen, yassılaştırmış mavi teller gökyüzüne doğru uzanıyordu. Ancak mevsim itibariyle beklediğimden biraz daha yumuşaktılar.

Ama yapmak zorundaydılar.

"Bunlar onlar mı?" diye sordu *Darukkar* inanamayarak. "Bunlar şimdiye kadar gördüğüm en çirkin ağaçlar. Sen bir de kuzeydeki ağaçları görmelisin. O kadar yüksekte büyüyorlar ki tepelerini göremiyorsun."

Boğazımdan bir kahkaha patladı, yorumu beklenmedikti ve bıçağımı çıkarıp mantarı hızla kestim. Koyu mavi bir sıvı sızdı ama dikenli, buz gibi parmaklarıma bulaşmamasına dikkat ettim.

Tiz bir çığlık -tanıdık bir çığlık- aniden ormanda yankılandı.

Donum kaldım, kalbim göğsümde tekledi. *Darukkar*'ın eli kılıcının kabzasına doğru gitti ve gözleri karanlık ağaçların arasında gezinirken donup kaldığını gördüm.

O çığlık çok uzakta değildi. Ve onu tanıdım. Bu bir *polkunu* idi, Kiran'ın savaşçılarından birine *saruk* yakınlarında saldıran o pençeli yaratık. Bir tane daha, bu kadar güneyde.

"*Mokkira*," diye tısladı *darukkar*. "Çabuk ol. Buradan gitmemiz gerek. *Şimdi*."

Başımı salladım, nefesim sığ geliyordu ve bıçağımla *adir* ağacının mantarını kesmeyi bitirip özenle astarlanmış çantamı doldurdum. Şimdilik yeterli olacaktı. Daha fazlasına ihtiyacım olursa geri dönebilirdim ama bunu güpegündüz ve belki de korunmak için birkaç *darukkar* daha alarak yapacaktım.

Aptalca, aptalca, aptalca.

Ama gelmem gerekiyordu. Ve şimdi olmalıydı. Addie vermeye çok yakındı-

Bir tıslama çığlığı daha geldi ve işte o zaman onu gördüm. Parlayan kırmızı gözler, ormanın en karanlık yerinden bize bakıyor, bize doğru geliyordu. Hızla. *Polkunu pirokilere* benziyordu ama sırtlarından çıkan, hız için kullanılan devasa kanatları ve daha büyük pençeleri vardı.

Bizi kolayca geçerdi.

"Ka," diye tısladı *Darukkar*

bana. Başka ne seçeneğimiz vardı

ki?

Hiç tereddüt etmedim.

Açıklıktan koşarak çıktık, ağaçların etrafından dolandık, *darukkar* topuklarıma yapıştı, sırtımı korudu. Yerin sarsılmaya başladığını duydum, etrafımızdaki ağaçların dallarından sarkan buzların titrediğini duydum ve *polkunu* kovalamaya başladığında korkunun iime işlediğini hissettim.

Nik.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu ama çantamı sıkı sıkı tutuyordum. Koştuk, koştuk ama *polkunu* peşimizi bırakmıyordu. Ağaçların arasından geçmeyi başardık ama böyle bir yaratıktan asla kaamazdık.

Tam başka bir ağacın etrafından dolanırken, ayaklarım dibindeki sert buzun üzerinden kaydı. Sert bir şekilde düşerken nefesim ciğerlerime doldu. *Darukkar'ın* şaşkın lanetini duydum. *Polkunu'nun* bize doğru yaklaştığını duydum.

Gittikçe yaklaşıyor.

Nefesimi tutmaya çalışırken nefesim kesildi, soluk soluğa kaldım.

Sonra o kırmızı gözler iimi yaktı. Bize doğru koştuğunu gördüm. Karanlıktan gelen tek görebildiğim oydu. Gece abuk kmşt. Ne kadar zamandır yoktuk?

Kiran döndü m? Yokluğumu oktan fark etmiş miydi?

Polkunu hızla hareket etti. Bir an için tek gördüğüm o kırmızı gözler oldu. Gecenin içinde ateş gibi parlıyor gibiydiler.

Agresif. Çok agresif, diye düşündüm.

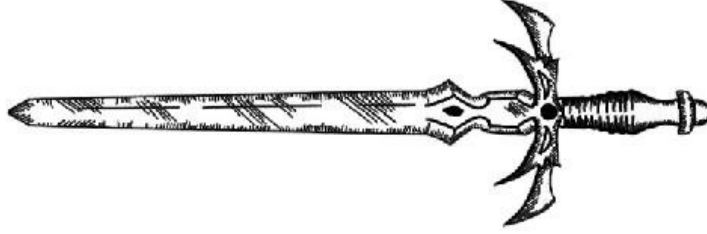
Tıpkı *Ungira* gibi. *Polkunu'nun* böyle kovaladığını hiç duymamıştım. Srler halinde yaşarlar ve kendi ilerine kapanırlardı. Babamın bana söylediği buydu.

O gözler parlıyordu. *Darukkar* beni kılıcıyla savunamadan, *polkunu* şaha kalktı ve pençeli pençelerini bana doğru indirdi.

Kollarımı vücuduma siper edip gözlerimi kapattım. Sıcak acı
beni sertçe ısırđı. Yakıcı ve keskin.
Çığlığım ormanda yankılandı.

OceanofPDF.com

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Her ığlık tanıdık, ürpertici bir korkunun göğsüme saplanması ve nefesimin kesilmesine neden oldu. Maeva'nın *sarukta* uçurumdan atlayışını izlediğim zamandan tanıdık bir korku. Korku beni yere düşmek istememe neden oldu.

Dizler. Korku beni bir sarmalın içindeymişim gibi hissettirdi.

Sadece bu korku çok daha kötüydü çünkü *seffi*'mi göremiyordum. Ve bu ormanda ne tür tehlikelerin gizlendiğini biliyordum. Karanlıkta orman çok sıkı. Altımda Roon daha hızlı ilerliyordu, yanımda getirdiğim *darukkar* grubu da öyle, ama ağaçların arasında ilerlemekte zorlanıyorlardı.

Devriyemden sürüye döndüğümde Maeva'nın gitmiş olduğunu gördüm, çırağı Essir bana onun gittiğini söyledi. Ona hırlayıp nereye gittiğini sorduğumda zavallı erkek hastalıklı bir beyaza büründü. Bana Maeva'nın *adir* ağaçlarından bahsettiğini söylemişti, ama daha önce hiç duymadığını kekeleyerek söylemişti.

Sürüden sadece tek bir muhafızın korumasıyla ayrılmış, ormana girmiş ve gece çökmüştü. O zamandan beri ondan hiçbir iz yoktu.

Hanniva, Kakkari, ona zarar gelmesin, diye dua ettim, dişlerimi sıkarak, damarlarıma buz yayılıyordu. *Senin için her şeyi yaparım, yeter ki ona zarar gelmesin.*

Adir ağaçları. Nerede yetiştiklerini biliyordum. Ve Roon'un sıcak nefesi önünde gümüş gibi dalgalanırken açıklığa yaklaştığımızda bir *polkunu* tıslaması duydum.

Dakkari çeliğinin sertleşmiş pulları kazıyarak çıkardığı çınlamayı duydum. Bir erkek homurtusu duydum ve kanın metalik kokusunu aldım. Maeva'nın mı? *Nik*, bu olamaz.

Ama yaklaştıkça onu yerde yatarken gördüm ve korkum nefes alamayacakmışım gibi hissedene kadar üç katına çıktı. *Vokking* aklımı kaybetmememin tek nedeni, onun hareket ettiğini görmemdi, buzdan yukarı çıkmaya çalışıyordu, ancak orman zeminine koyu bir şey dökülmüştü ve kayganlaştırıyordu.

Onun kanı mı? Yoksa *Polkunu'nun* mu?

"*Maeva!*" diye bağırdım ve kafasını kaldırdı. Gözlerinde acıyla birlikte korkuyu da gördüm.

Polkunu uzun kuyruğuyla Maeva'nın muhafızını göğsünden kırbaçladığı anda *darukkarlar* açıklığa doluştu. Muhafız uçarak bir ağaç gövdesine çarptı ve kılıcını düşürerek yere yığıldı.

Polkunu bizi görünce tısladı ve kükredi. Tereddüt ettiğini gördüm, kırmızı gözleri hepimizin üzerinde titreşiyordu, bizi uyarmak için çenesini kırdı. Roon'u Maeva'ya doğru yönlendirmeme bile gerek kalmadı. Sadık hayvanımız kendini *seffi'm ile polkunu'nun* arasına koydu, pençeli *toynaklarını* yere vurarak kendi uyarısını yaptı.

Benim gibi Roon da Maeva için ölürdü. Onu korumak için her şeyi yapardı çünkü bana bağlı olduğu kadar ona da bağlıydı. *Pyrokilerin* uzun hafızaları vardı ve bir kez bağlandıklarında gerçek efendilerini asla unutmazlardı.

Polkunu Roon'a saldırdığında, *pyroki'm* şaha kalktı, iki ayağının üzerine kalktı ve beni şaşırtmayan bir hızla, kendi pençeli toynaklarını yaklaşan canavarın yüzüne doğru vurdu.

Polkunu başını salladı, ormanda yankılanan bir çığlık attı, yüzünde parlak pençe izleri vardı, sadece gözlerini kaçırıyordu. Tökezleyerek geri çekildi ama geri çekiliyormuş gibi görünmüyordu.

Acımasız bir farkındalıkla, "*Darukkars, venuri ji vorak*" diye seslendim. *Sürüyü koruyun.*

Polkunu bize çok yakın bir tehlikeydi. Ve değişmişti. Bu, garip bir şekilde saldırgan ve vahşi görünen karşılaştığımız ikinci *polkunu* idi. İlki daha güneyde, babamın *sarukunun* yakınındaydı. Bu hayvanları kendi bölgelerindeyken avlamak genellikle çok zor olurdu çünkü ürkek yaratıklardı ve potansiyel avcıları gördüklerinde kaçarlardı.

Darukkarlarımın polkunu çevrelerken gösterdikleri etkinliği izlemedim. Bu emri vermekten hiç zevk almadım ama sürü önce gelirdi. Ve bu *polkunu* Maeva ve muhafızlarına saldırmıştı. Hepimiz için bir tehlikeydi.

Roon'un sırtından atladım, *darukkarların polkunu* açıklıktan uzaklaştırırken çıkardıkları sesleri duydum. Ben Maeva'ya doğru eğilip yüzünü avuçlarımın arasına alırken Roon nöbet tutuyordu.

Yanakları çok soğuktu ve onlarla karşılaştığımda gözleri korkudan yuvarlak ve cam gibiydi.

"*Seffi*, yaralandın mı?" Vücudunda bir ürperti hissedince onu kendime çektim ve *polkunu* onu almadığı için rahatlayarak onu kendime çekmek istedim.

Başını salladı, gözleri açıklığın karşı tarafına kaydı. "Muhafızım nerede? O iyi mi?"

Hep kendinden başka herkes için endişeleniyor, diye düşündüm.

Koluna dokunduğumda Maeva tısladı ve parmaklarımdan sıcak kan aktı.

"*Vok*," diye nefes aldım, yaraya baktım, göğsüm endişe ve daha fazla korkuyla gerildi. Ön kolunun arkasındaki ette uzun bir kesik vardı. Temiz bir kesikti ama onarılması gerekiyordu. Ve yakında. Yaradan kan damlıyor, toprağı ve omuzlarından sarkan kürkleri ıslatıyordu. "Geri dönmemiz gerek."

"Muhafız, Kiran," dedi aceleyle. "*Hanniva!*"

"Seni Roon'a aldığımda onu kontrol edeceğim," dedim ve arka plandaki *darukkarlarımın polkunu*'ya hızlı ve etkili bir öldürücü darbe indirdiğini duydum. Gevşeyen vücudunun ağırlığı yere düşerken yeri salladı.

Bir anda orman sessizleşti. Onu dikkatlice kollarıma aldığımda Maeva bile nefesini tutmuş gibiydi. Roon ön ayakları üzerinde diz çökme pozisyonuna geçti ve ben de onu kolayca sırtına yatırdım.

Onun yanından ayrılmak istemiyordum ama en iyi savaşçılarımdan biri olan Danir'i kontrol etmek için Roon'un etrafından dolandım. Tam ona ulaştığımda, *darukkar* sürüsü geri döndü.

"*Bitti Vorakkar*," diye seslendi içlerinden biri.

Danir nefes alıyordu ki bu rahatlatıcıydı. Yaralı ya da kanlı görünmüyordu ama *polkunu*'nun kuyruk darbesi onu bayıltmıştı.

"Yaratığı sürüye geri götürelim mi?" diye sordu *darukkarım*.

"*Nik*," diye mırıldandım, doğudaki kızıl sisi düşünerek. "Et kusurlu olabilir."

"Gömelim mi?"

"*Nik*, yak onu," dedim ona, çömeldiğim yerden kalkıp *darukkar*ın üzerine çıkarak. *Dakkar*'ın bir yaratığını yakmak yaygın bir uygulama değildi ama bu riski göze alamazdım. "Danir yaşıyor. Biriniz onu sürüye geri götürsün. *Mokkira*'nın çırağı onu kontrol edebilir."

"*Lysi, Vorakkar*."

Roon'a döndüğümde bakışlarım hemen Maeva'ya takıldı. İleriye, *polkunu*'nun yattığı ormanın karanlığına doğru bakıyordu.

Nefes alışım hâlâ düzensiz ve düzensizdi. Tüm vücudumu saran korkudan kurtulamıyordum, sanki içine dalmış gibiydim. Sanki korku *Drukkar*'ın deniziydi ve ben uçurumdan atlamıştım. O dalgalar beni altına çekmekle tehdit ediyordu ama güce ihtiyacım vardı.

Seffi'min arkasından Roon'un üzerine atladığımda kolumu beline doladım, koluna dikkat etmeme rağmen onu yakın ve sıkı tuttum. Önümde titriyordu ve çenem gerildi.

Roon'a "*Ji vorak*," diye emrettim ve o da geldiğimiz yöne doğru ormanın içinde koşmaya başladı.

Korkumla birlikte öfkem de geldi. Onu zarardan koruyamadığım için kendime öfke duydum. Danir'e öfke, onu tehlikeye attığı için.

Maeva'ya öfke.

Ben ona eşlik etmediğim sürece ormandan uzak durmasını açıkça söylemiştim. O da ormanın derinliklerinde bulunan *adir* ağaçlarını aramaya

çıkmişti. Sürüye dönüş yolunda hiç konuşmadık. Maeva'nın titremesi

nihayet görüldüğünde kesildi, ateş havuzlarından gelen altın ışıltı

e t r a f ı n d a k i gökyüzünü aydınlatıyordu. Kapılar kapalıydı ama bir

askerin bağırışını duydum.

darukkar benim yaklaştığımı görünce onları açtı.

Görevli muhafızlardan birine homurdandım, "Bana *mokkira*'nın ruhnasını getir. Şimdi."

Cevabını beklemedim. Sürünün gözü üzerimizdeydi. Çoğu kargaşayı görmek için dışarı çıkmıştı çünkü oradan ayrıldığımı ve yanıma bir sürü *darukkar* aldığımı biliyorlardı.

Kanı koluma damlarken bile Maeva bu ilgiden dolayı kaskatı kesildi. Onun kırmızı kanı. Bir daha asla görmemeyi umduğum kanı çünkü *vekkirinin* ne kadar yavaş iyileştiğini biliyordum.

Roon'u *mokkira'nın volikisinin* dışında durdurdum ve *pyroki'm* diz çökerek Maeva'yı sırtından indirmeme izin verdi, ben ilerlerken onu kollarıma aldım.

"Kiran," diye yumuşak sesi geldi. Sürüye geri dönerken gücünün bir kısmını geri kazanmıştı. Artık titremiyordu. Muhafızının ciddi şekilde yaralanmadığını bildiği için artık paniklemiyordu. Sadece kendisi yaralanmıştı.

Çenem titredi ve kubbeli çadırın kapağının altına saklandım. Onu sürünün üyeleriyle ilgilendiği masanın üzerine yerleştirdim, sonra da yakmak için karanlık ateş leğenine gittim.

Sonra ona döndüm, omuzlarındaki kürkleri sıyrırken hareketlerim hızlı ve etkiliydi. Onu görmem gerekiyordu, iyi olduğundan, *burada* benimle olduğundan ve soğuk bir orman zemininde yatmadığından emin olmam gerekiyordu.

"Kiran," dedi usulca, elimi tutmak için uzandı. Şimdiye kadar gözlerinden kaçmışım ama şimdi gözlerine baktığımda nefes alış verişlerim hızlandı. Kuyruğum arkamda huzursuzca sallanıyordu ve o korku ve öfkeden kurtulamıyordum. İstedim ama o benimle kaldı. Bana yapıştı.

Volikinin giriş kapakları geriye doğru tokatlandı ve Maeva'nın çırağı Essir, gözleri kocaman açılmış, zor nefes alarak içeri daldı.

"İyi misin?" diye sordu telaşla, bize doğru gelirken. Geri çekildim, nefes almaya çalıştım, düzgün *nefes* almaya çalıştım.

Essir'e, "*Lysi*," diye cevap verdiğinde Maeva'nın gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu ve beni dikkatle izlediğini hissediyordum. I-

"*Nik*, değilsin," diye homurdandım ve Esir'e döndüm. "Kolunda derin bir yara var. Temizleyin ve hemen dikin. Zaten yeterince kan kaybetti."

Esir başını eğdi, gözlerime bakmadı. Sonra bakışları Maeva'ya gitti, o da başını salladı.

"İyi olacaksın, *Ruhna*," dedi sessizce. "Başaracağını biliyorum. Tıpkı *lobbas* kökü gibi, *lysi*?"

Esir doğruldu ve hızlıca malzemelerini toplamak için dolaba doğru gitti. Tam Maeva'nın *piki*'si Hinna içeri girerken bir kol dolusu malzemeyi geri getirdi.

Yüz hatlarında rahatlama belirgindi. "Oh *mokkira*, çok endişelendim!"

"Ben iyiyim," dedi Maeva sessizce. Bunun onu ne kadar utandırdığını biliyordum.

Tüm bu ilginin onu ne kadar rahatsız ettiğini. "Endişelendiğim için özür dilerim.

sen."

*Volikin*in kenarlarında adımlamaya başladım ve Hinna beni içerde fark edince aniden durdu.

"Tatlı suya ihtiyacım var," dedi Essir.

"Ben *bikkilerden* alırım," dedi Hinna ve kimse bir şey söyleyemeden koşarak oradan ayrıldı.

"Essir, hızlı çalışman gerekecek. Korumam..." Maeva sözlerini yarıda kesti. "Geldiğinde onu kontrol etmem gerekiyor."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye homurdandım köşeden. Maeva beni görmezden geldi. "Ve bu, Essir."

Omuzlarındaki çantasını gevşetti. Esir çantayı ondan alıp açtığı anda, içinde uzun, yassı ve mavi bir *adiri* mantarı gördüm. Ağzına kadar doluydu.

Onlardan gördüğüm anda nefret ettim çünkü yaralanmasının ve ormana girmesinin nedeninin onlar olduğunu biliyordum.

"Ben korumaya bakarken bunları temizlemeni ve çok ince bir hamur haline getirmeni istiyorum. Bu gece toz haline getirmeye başlamamız gerekiyor."

Esir'in kafası karışmıştı ama başını salladı ve çantayı aldı. "Elimden geleni yapacağım, *mokkira*."

"Yapacağını biliyorum."

Essir işe koyuldu ve yarayı temizlemeye başladığında Maeva'nın gözleri benimkilere döndü. Hinna döndüğünde bile Maeva gözlerini benden ayırmadı. Essir yarasını temizlerken, merhem sürerken ve dikmeye başlarken yüz ifadesinin acıya dönüştüğünü gördüğümde bile gözlerini benden ayırmadı.

Ve ona baktıkça, göğsümdeki o sıkı korkunun gevşemeye başladığını hissettim. Ciğerlerim daha çok açıldı. Ona karşı hâlâ çok öfkeliydim, hâlâ *çok* endişeliydim... ama en azından tekrar nefes alabiliyordum. En azından güvendedeydi ve onunla ilgileniliyordu. Sakindi. Acı çekiyor olsa da, yarasının olduğundan çok daha kötü olabileceğini biliyordum.

Sertçe yutkunurken *voliki* girişinin bir kez daha açıldığını duydum ve Maeva'nın muhafızının *volikiye* topallayarak girdiğini gördüm. Arkasında başka bir *darukkar* olmasına rağmen Danir tek başına ayakta duruyordu ve onu gördüğünde Maeva'nın gözlerindeki rahatlamayı tarif edemezdim.

Gardiyanın gözlerinde de aynı rahatlama vardı. Öfkemin yeniden yükselmeye başladığını hissettim.

"Seninle konuşmam gerek," diye homurdandım, ona doğru bir adım attım.

Maeva'nın keskin nefesini duydum. "*Ki-Vorakkar*, bu bekleyebilir. Onu incelemem ve önce seninle konuşmam gerek-"

"*Nik*," diye homurdandım, başını eğmesine rağmen Danir'in yüzündeki kanın çekilmesini izliyordum. "Şimdi."

İkimiz de tek başımıza *volikiden* dışarı çıktığımızda özür dilemeye başladı. Roon hâlâ dışarıda duruyor, dizginlerini çekerek onu muhafazaya geri götürmeye çalışan *mrikroyu* görmezden gelerek bekliyordu.

"*Vorakkar*, olanların tüm sorumluluğunu üstleniyorum," dedi Danir, sesi sert ve gergin çıkıyordu. "Ben... O olduğu için ne kadar rahatladığımı ifade edemem..."

"Hâlâ yaralıydı," diye homurdandım, yumruklarım iki yanımda sıkılmıştı. "Seni onun muhafızı olarak atadım Danir, neden biliyor musun? Çünkü sen sürüdeki en iyi *darukkarlarım*dan birisin."

Gözleri hafifçe büyüdü. Sonra utanç duydu.

"Ve onun güvenliğini sadece güvendiğim kişilere emanet ederim," dedim ona. "Eğer bu gece ona bir şey olsaydı... eğer yaraları ölümcül olsaydı... *vok*!" Danir kıpırdamadan durdu, sesimdeki endişe ve öfkeyi duyduğuna şüphe yoktu. Çok nadiren kendimi kaybederdim.

Sürümdekiler çok nadiren benim duygularıma tanık oldular. Ama babam bana bir şey öğrettiyse, o da bir sürünün Kralın bazen acımasız olması gerekirdi.

"Bu gece güvenimi kırdın. Onu ne pahasına olursa olsun koruyacağına güvindikten sonra," dedim sesimi eşit tutmaya çalışarak. "Ben burada değilken onu *güvende* tutacağına."

"Biliyorum *Vorakkar*," dedi alçak sesle. "Ve bana vermeye karar verdiğin her cezayı kabul edeceğim. Onun sürünün dışına çıkmasına asla izin vermemeliydim. Eğer beni *Dothik*'e geri göndermek istersen, giderim."

Baştan çıktım.

Baştan çıkmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Çünkü şu anda ona bakmak beni *çok* öfkелendirdi. Sonunda,

"Seni *Dothik*'e geri göndermeyeceğim." dedim.

Muhtemelen benim duymamı istemediği rahatlamış bir nefes aldı. Doğruldu.

"Ama seni onun muhafızı olmaktan çıkarıyorum ve *darukkarlar* arasındaki rütbeni düşürüyorum," diye hırladım.

Yüzü daha da soldu ama başını salladı. "Anlıyorum, *Vorakkar*." Çenemi *volikiye* doğru eğdim. "Git. Gözümün önünden kaybol."

Danir tereddüt etmedi. *Mokkira'nın voliki'sinin* içine girdi. İçeride hiçbir şey duyamıyordum ama henüz geri dönemedim. Soğuk hava yakıyordu

Burun deliklerim, etim dondu, ama içerideki boğucu sıcağa hoş geldin diyordu.

Bu gece onu neredeyse kaybediyordum, başımı gökyüzündeki yıldızlara doğru eğdiğimde fark ettim.

Ve bu bir daha asla yaşamak istemediğim bir şeydi.

OceanofPDF.com

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"G O, Essir," diye mırıldandım gecenin geç saatlerinde. "Burada işimi bitireceğim." "Nik, sen git, *mokkira*," diye yanıtladı Essir. "Ben temizleneceğim. Dinlen."

Tereddüt ettim ama sadece kısa bir süre. Ormandan dönmemizin üzerinden saatler geçmişti. Bir ağrı kesici almış olmama rağmen kolum zonkluyordu. İçinde *begalia* olmadığı için o kadar etkili olmuyordu ama yine de en keskin acıyı hafifletmeye yardımcı oluyordu.

"*Kakkira vor*," dedim ona. "Bu gece iyi iş çıkardın."

Övgülerimden dolayı yüzü kızarmıştı ve ben de ona yorgun bir gülümsemeyle, ezilmiş *adiri* tezgahın üzerine yaydığını gördüm. Kuruturken *volikinin* ısınısını yüksek tutacaktık.

Volikiden çıktığımda donup kaldım. Çünkü Kiran hâlâ oradaydı ve ben onun gittiğini sanmıştım. Roon gitmişti ama Kiran kollarını göğsünde kavuşturmuş *volikiye* yaslanmıştı. Beni gördüğünde hiçbir şey söylemedi. Onun yerine, ben nefes nefese kalırken beni kollarının arasına aldı. Yine de sol koluma dikkat ediyor, Essir'in yaranın etrafına sardığı sıkı bandajları sarsmamaya özen gösteriyordu.

"Kiran," diye fısıldadım.

Sessiz kampta ilerlerken hiçbir şey söylemedi. Kürkü bana karşı buz gibiydi. Bunca zamandır *volikinin* dışında mı duruyordu? Soğukta mı?

Volikisine ulaştığımızda kalbim çarpmaya başladı. Onu okuyamıyordum. İlk defa aklından neler geçtiğini bilmiyordum ve bu beni geriyordu.

İçeride ateş yanıyordu ve sıcaklık memnuniyet vericiydi. Köşede hâlâ dumanı tüten bir banyo vardı ve masaya yemek konmuştu. Ama Kiran yemeğe doğru gitmedi.

Bunun yerine, beni dikkatlice soymaya başladı, ta ki ben çırılçıplak kalana ve bandajımdan başka bir şey giymeden önünde durana kadar. Daha sonra kendisi de soyundu ve ikimizi de banyoya götürdü. Kolumu küvetin kenarında tutmama rağmen, sıcaklık beni sardığında iç çektim.

Sırtımı göğsüne dayamıştı. Beni geniş, kocaman kalçalarının arasına sıkıştırmıştı. Güvendeydim. Sıcak. Bütün gece boyunca ilk kez rahatladım, göğsümdeki gerginliğin çözülmeye başladığını hissettim.

Volikideki tek ses, etimi nazıkçe ovarken damlayan su ve ateş leğeninde aralıklı olarak patlayan kıvılcımlardı.

Dudaklarımı yalayarak usulca sordum: "Bana kızgın mısın?"

"*Lysi*," diye homurdandı. "*Vokking* öfkeli."

Tahmin ettiğim gibi dudağımı ısırdım.

"Belli olmadıysa diye söylüyorum, Maeva," diye devam etti, "sen benim *vokking* kalbi senin ellerinde. *Lo kassiri tei*." *Seni seviyorum*.

Nefesim ciğerlerimden dışarı fırladı. Gözlerimde beklenmedik yaşlar birikti.

Ne zamandır ondan bu sözleri duymak istiyordum? Ne kadar zamandır bunun hayalini kuruyorum? Merak ettim.

"Ve gençliğimizden beri bu aşk pek çok farklı biçim aldı. Değişti ve dönüştü ama *asla terk etmedi*," dedi bana. "Tek bir an bile."

Ve bana ne söylemeye çalıştığını çok iyi biliyordum. Belki daha önce beni istediğim şekilde sevmemişti... ama şimdi beni o şekilde seviyordu. Beni her zaman sevmiştir.

"Uçurumdan atladığın zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu. Sonra huysuzca "İlk seferinde" diye düzeltti.

Tabii ki yaptım.

"O zaman da bana çok kızmıştın."

"*Lysi*, çünkü *çok* korkmuştum!" diye patladı ve kalbinin sırtımda ne kadar sert çarptığını hissettim. "O gün ne kadar korktuğumu anladığını sanmıyorum. Çünkü o an, üzerimde *herkesten* daha fazla gücün olduğunu fark ettiğim ilk andı. Çünkü seni yere düştüğünü gördüğümde

O uçurumdan uzakta, içinde sen olmayan bir hayatı hayal etmeye zorlandığım ilk andı. Ve yapamadım, Maeva. *Yapamadım.*"

Sesindeki *çiğliği* duyduğumda yanaklarımdan yaşlar süzüldü. "Ve bu gece... *vok*," diye lanetledi. "Bu gece, aynı korkuyu her yerde hissettim tekrar. Ama bu sefer çok daha kötüydü."

Kollarında döndüm, çıplak kucağında yer değiştirdim çünkü onu görmeye ihtiyacım *vardı*. İyi olduğunu bilmek için gözlerinin içine bakmam *gerekiyordu*.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, gözlerim yaşlarla bulanıklaşmıştı. "Çok üzgünüm, Kiran."

Burun delikleri alevlendi ve kolları beni daha sıkı sardı. Beni kendine çekmek istiyordu. Bunu hissetmiştim. Ama yaram yüzünden bana karşı nazik olmaya çalışıyordu.

"Aptalcaydı," diye fısıldadım, anlamasını istiyordum. "Ve kendime kızgınım. Kendimi ve korumamı o duruma soktuğum için kızgınım. Sen devriyeden dönene kadar beklemeliydim. Bunun farkındayım."

"O zaman neden yapmadın?" diye usulca homurdandı.

"Bir şey hatırladım. Bizim *mokkira*'dan bir hikaye. Addie'ye yardım etmek istedim ve bunun için en iyi yolun *adiri* olduğunu düşünüyorum. Ancak toz haline gelmesi günler alıyor ve korkarım ki zamanımız tükeniyor."

Kiran başını salladı. "*Adiri* işe yaramaz. Neden-" "Bir

Dakkari için belki," dedim ona. "Ama bir insan için değil."

Burun delikleri alevlendi.

"*Mokkira* bana uzun zaman önce bir hikâye anlatmıştı," dedim.

"İnsanlar Dakkar'a yerleştikten kısa bir süre sonra doğan ilk melez çocuk hakkında."

Kaşları çatıldı. "Bu otuz yıl önceydi."

"*Lysi*," diye mırıldandım. "Ve eğer hikâye doğruysa, Dakkar'da bir yerlerde melez bir dişi var demektir. İlk. Gelecek olanların ilki," diye ekledim, Addie'yi, çoktan doğum yapmış olan insan kraliçeleri düşünerek.

Aklımın bir köşesinde bir düşünce belirdi. Bir çocuğun Kiran ve ben olabilirdik. Birlikte.

Bir kez olsun, bu düşüncenin, bu isteğin ortaya çıkmasına izin verdim. Ve belki de Kiran bunu gözlerimde gördü çünkü ellerinin üzerimde sıkılaştığını hissettim.

Boğazımı temizleyerek ona şöyle dedim: "*Mokkira* bana doğum sırasında *adiri* kullanıldığını söyledi. Ve *begalia*'nın insanlar için zehirli olduğuna kesinlikle inanıyorum, bu yüzden Addie ile kullanmak istemiyorum. Başka bir seçenek bulmam *gerekiyordu*."

Gözlerinde anlayış belirdi ama Kiran'ın bundan memnun olmadığını gördüm.

"Yine de hayatını riske attın, *seffi*. Kendini tehlikeye attın."

"Gerekli bir nedenden ötürü," dedim ona, yüzüne dokunmak için uzandım, parmaklarımı yüksek, kesik elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdim. "Ama beklemem gerektiğini biliyorum. Yanımda daha fazla muhafız getirmeliydim. Bunu şimdi değiştiremem."

Kiran'ın omuzları yıkama küvetinde çöktü ve ben yüzünü okşarken gözlerinin kapanışını, derin ve eşit nefesler alışını izledim.

"Affet beni," diye fısıldadım, gözlerinin kapalı kapaklarının altından kayışını izledim. Öne doğru eğilerek dudaklarımı onunkilere bastırdım. "*Hanniva*, Kiran. *Hanniva*."

Yavaş bir gümbürtü göğsünü titretti, güçlü ve alçak.

Sonunda dudakları dudaklarıma değdi ve içimde bir rahatlama hissettim. Kollarımı omuzlarına dolayıp daha da yaklaştığımda yaramdaki dikişler acıyla çekildi ama onlara aldırmadım. Kendi acımla başa çıkabilirdim. Ancak Kiran'inkiyle başa çıkamazdım.

"Beni affet," diye fısıldadım, öpücüğü başımı döndürürken sesim biraz daha soluksuz çıkıyordu.

Kısa bir süreliğine derinleştirdi, dilini benimkine doğru hareket ettirdi, neredeyse umutsuzca ağzımı kemirdi. Yaralı olmama rağmen, geri çekilmesine rağmen karşılık vermeye başladığımı hissettim.

Alnını benimkine yaslayarak, "Bana söz ver. Bunu bir daha yapmayacağına söz ver. Kendini bir daha böyle tehlikeye atmayacağına söz ver."

"Söz veriyorum," diye mırıldandım, ses tonum kasvetliydi. Ve bir istisna dışında, Kiran'a verdiğim hiçbir sözü tutmamıştım. O bunu biliyordu. Ben de biliyordum.

Boğazından derin bir hırıltı çıktı. Rahatlamıştı. Öfkesinin bir kısmı akıp gitmişti. Omuzlarındaki kaslar gevşemeye başladı.

Belki de bu konuyu açmak için doğru zaman değildi ama mırıldandım: "Gardiyanım hakkında..."

"*Nik, kalles*," diye hırladı. "Kararımı verdim."

Muhafızım Kiran'ın ona ne ceza verdiğini söylemek istememişti ama sonunda onu kontrol ederken bunu ağzından zorla almıştım. Gövdesindeki kararmış kötü bir çürük ve düştüğü için burkulan bacağı dışında çoğunlukla zarar görmemişti, bu da beni çok rahatlatmıştı.

"O zaman bunu çözelim," diye mırıldandım.

Gözleri ani bir sıcaklıkla parladı. "Beni kendi yolundan gitmeye ikna etmeyi mi düşünüyorsun, *seffi*?"

"Deneyebilirim," diye önerdim, daha da yaklaşarak.

Boğazından pürüzlü bir ses çıktı. Aramızda, banyo suyundan yükselen siki sertleşiyordu.

"*Nik*, Maeva," dedi ve ses tonundaki kararlılığı hissettim. "Ne kadar istesem de yaralısın. Sana daha fazla zarar vermeyeceğim."

"Bana zarar vermiyorsun," diye karşı çıktım.

"Olabilir. Bazen seninle kendimi unutuyorum. İyileşmek için gerçekten dinlenmeye ihtiyacın varken bunu riske atmayacağım."

İçimi çektim ama haklı olduğumu biliyordum. Son birkaç gün çok yoğundu. Yalnız kaldığımız her an, bulduğumuz her fırsatta - sabah ve gece - Bacaklarımın arasındaydı.

Onsuz tek bir gece bile geçirmek bana dayanılmaz derecede uzun geliyordu. Şimdiden, birkaç gün içinde doğuya yolculuk yapmak için sürüden ayrılmak zorunda kalmasından korkuyordum.

"Gardiyanıma verdiğiniz cezayı geri çekmeniz için sizi başka nasıl ikna edebilirim?" Yumuşakça sordum. Gözleri karardı. "Çünkü beni omzunun üzerinden atmak dışında, ki eminim sen de bundan hoşlanmazdın, başından beri beni sürüye dönmeye ikna etmeye çalışıyordu. Senin ne kadar kızacağını söyleyip durdu ve haklıydı da. Ama ben dinlemedim. Kararımı vermiştim. Nasıl olduğumu bilirsin."

Kiran keskin bir iç çekti. Beni herkesten iyi tanıyordu. Ne kadar inatçı olabileceğimi biliyordu.

"Bunun için cezalandırılmamalı, Kiran," diye ekledim. "*Hanniva*. Onu muhafızım olarak istiyorum. Ve *benim* hatam yüzünden *darukkar* rütbesinin elinden alınmasını istemiyorum. O bunu hak etmiyor. O beni güvende tutmaya çalışıyordu."

Nefesimi tutarak bekledim.

Sessizlik uzayınca ekledim, "Kampı bir daha asla terk etmeyeceğime söz veriyorum. Seninle ya da bir *darukkar* sürüsüyle olmadıkça, değil *mi*? Sadece hıncını ondan çıkarma."

Ne zaman kırıldığını gördüm.

Neredeyse düşüncelerini okuyabiliyordum ve şöyle bir şeydi: *Sana asla 'nik' diyemeyeceğimi biliyorsun.*

Çünkü hiç yapamamıştı.

Ben onun zayıflığıydım. Bunu anlamaya başlıyordum. Her şeyi anlamaya başlıyordum.

"Eğer seni bir daha tehlikeye atarsa, bir dahaki sefere onu *Dothik*'e geri gönderirim. Anladın mı?"

Ve ciddi olduğunu biliyordum. Benim için kararını bir daha değiştirmeyecekti. Bu son seferdi.

"*Kakkira vor*," diye nefes aldım, başımı boynunun kıvrımına soktum ve yanağımı göğsüne yasladım.

İç çekişi saçlarımı karıştırdı. Sonra elinin çıplak sırtımı okşadığını ve omzumdaki yara izinin üzerinden geçtiğini hissettim.

Yavaşça, "Sen benim ölümüm olacaksın, *rei kassiri*." dedi. *Aşkım benim*.

Ve ilk defa bu sözler içimi korkuyla doldurmadı.

OceanofPDF.com

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"**R***in nekanevexi rei kakkiva, rei kassiri,*" dedi boğuk, pürüzlü sesi. Omurgamdan aşağı iniyor, etimi karıncalandırıyor gibiydi. onun ardından.

Sikime çok iyi biniyorsun, aşkım, demişti bana.

İki gece geçmişti ve Kiran *sonunda* çiftleşme ricalarımı kabul etmişti, yine de iyileşmekte olan kolum için endişeleniyordu.

Elleri kalçalarımın yanaklarına gömülürken, pençeleri etime batarken boğazımdan nefes nefese ve ihtiyaç dolu bir inilti çıktı. Kavrayışını kullanarak, ben onun üzerinde sallanırken, kalçalarımı umutsuzca yuvarlayarak beni daha sert bir şekilde aşağı indirdi.

"*Ahhh!* Kiran," diye nefes aldım, ellerim geniş göğsünde geziniyor, oradaki yara izlerine doğru kıvrılıyordu.

"Benim için gel, *seffi,*" diye emretti, kalçalarını yukarı kaldırdı, teni terle kaplandı, alnı konsantrasyon ve zevkle çatıldı.

Çok, çok yakındı, biliyordum. *Tam şurada!*

"*Lysi,*" diye nefes nefese kaldım. "*Lysi!*"

Dışarıdan bir ses geldi ama aldırmadım. Kiran'ın bakışları benden uzaklaşıp *volikin*in girişine doğru kaydı ama kalçalarımı sertçe üzerine indirdiğimde inledi.

Sonra bir ses duydum ve donakaldım. "*Mokkira.*"

Bir an için kafam karıştı, aklım seks, zevk ve Kiran'ın baştan çıkarıcı kokusuyla karıştı. Genelde sözümüz kesildiğinde

Çünkü *Vorakkar*'a ihtiyaç vardı. *Bana* değil.

"*Mokkira*, *volikinde* sana ihtiyaç var," diye tekrar geldi tereddütlü ses, şüphesiz Kiran ve benim ne yaptığımızı biliyordu.

Vok.

Nefes nefese "Hemen geliyorum!" dedim.

Sözlerimi duyan Kiran'ın elleri kalçalarımı daha sıkı kavradı. Ayak sesleri hızla uzaklaşırken, Kiran homurdandı, "*Nik*, bekleyebilir."

Hayal kırıklığı üzerime çökerken bile boğazımdan soluksuz bir kahkaha yükseldi. Kiran'ın sikinden kaydım, keskin bir şekilde nefes vermesini sağladım, vücudu kürklere doğru yığıldı.

"Olmayacağını biliyorsun," dedim ona. "Gitmek zorundayım."

Titreyen bacaklarımla yataktan kalktım. Tuniğimi çekiştirirken iyileşmekte olan yaramdan dolayı kolum sızlıyordu. Üzerine çok fazla baskı uyguladığımı biliyordum. Ama Kiran'ın yanıdayken kendimi hep unutuyordum.

"*Maeva*."

Aceleyle giyinirken Kiran'a dönüp baktım, onu orada görünce kalbim zaten hızlı olan hızını iki katına çıkardı.

Muhteşem bir *erkek* diye düşündüm.

Beni izliyordu, altın rengi gözleri erimiş ve şehvetle yanıyordu. Sırt üstü yatmış, bir eliyle başını tutarken diğer eliyle sikine doğru ilerliyordu. Hâlâ çok sert ve şiş olan siki, benim uyarılmamla ve tohumunun başlangıcıyla parlıyordu.

Kolunu esneterek sikini sıvazlamaya başladığında ben de tişörtlerimi çektim.

Bir an için donup kaldım, pişmanlık karnımda kıvrıldı. Onun kendini tatmin edişini izlemek istiyordum. Kendini *bitirmesini* izlemek istiyordum. Kendi bacaklarımla arasında zonkluuyordum, ıslanmıştım. Onu istemenin, bu kadar yaklaşmışken kendi orgazmımdan mahrum kalmanın acısıyla ağırlaştığımı hissettim.

Ama yapamadım.

Tıpkı Kiran gibi benim de sürüye karşı bir görevim vardı.

Dudağımı ısırarak aceleyle kürklerini omuzlarıma sardım ve botlarımı çektim. Ve elimde olmadan, Kiran'ın yattığı yatağa geri döndüm. Üzerine eğilerek onu öptüm, hayal kırıklığımı ve isteğimi bu öpücüğe döktüm ve o da açgözlülükle dilimi yaladı. Elinin sikinin üzerinde hızlandığını duydum.

"Sonra dönerim," diye fısıldadım, uzaklaştım ve karanlık gözlerini yakaladım. Sonra onu arkamda inler halde bırakarak hızla *volikiden* çıktım.

Buz gibi havanın tokadı zihnimdeki sisin dağılmasına yardımcı oldu ve kaybettığım zamanı telafi etmek için koşarak kampa doğru hızla ilerledim.

Kiran'ın sabah doğu topraklarına gitmesi gerekiyordu. Bencilce, onunla yatakta, sıcak *voliki* ve kürklerinin içinde olmayı diledim, çünkü bir parçam onu şimdiden özledi... ve o daha gitmemişti bile.

Volikim görüldüğünde midem bulandı. Çünkü Gabe dışarıda volta atıyordu. Ve böylece arzumun yerini, biraz da korkuyla karışık bir kararlılık aldı.

"Addie mi?" Yanından hızla geçerek sordum.

"Evet," diye cevap verdi.

"Essir nerede?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi, sesi panikle kısılmıştı. "Git onu benim için bul. Çabuk. *Hanniva!*"

Gabe başıyla onayladı ve ben *volikin*in içine girerken kaçtı.

Addie kamburunu çıkarmış, *volikin*in etrafında yürümeye çalışıyordu. Eşi Jurin, bir eli kolunda, onun yanında duruyordu. Yüzündeki çaresizliği görünce kalbim biraz kırıldı ama beni görünce rahatlamış görünüyordu.

"Sorun ne, Addie?" İkisine de yaklaşarak sessizce sordum.

"Sanırım bebek geliyor," diye soluk soluğa bağırdı, dişleri acıyla gıcırıyordu.

Dudaklarım birbirine yapıştı, gözlerim hemen tezgâhta kurumakta olan *adiri*'ye kaydı. *Polkunu*'nun bize saldırdığı ormandan onu almaya gittiğimden beri iki gün geçmişti.

Adiri hazır değildi. Toz haline gelmesi için birkaç gün daha geçmesi gerekecekti. Ama zamanımız kalmamıştı.

"Sana bakmama izin ver, *Iysi?*" Mırıldandım. Jurin'in yardımıyla onu masaya doğru yönlendirdik ve bağırdı, vücudu kasıldı, gözleri acıyla sıkıldı. Addie'ye dönmeden önce ellerimi su leğeninde çabucak yıkadım ve üzerlerine kurumuş *honira* sürdüm.

Ellerimi karnının üzerine koyarak derinlemesine bastırdım. Sonra çömelip elbisesini kaldırdım.

"İçeriye kontrol etmem gerek, *Iysi?*" Ona sessizce mırıldandım. Derin nefes alarak başını salladı.

Mümkün olduğunca nazıkçe içine ittim, rahmine doğru uzandım. Astarı hissettiğimde kaşlarım çatıldı.

"Ne zamandır acı çekiyor?" Jurin'e sordum.

Parmaklarımı Addie'den çekip tekrar yıkamaya başladığımda ona baktığımda yüzünde suçluluk ifadesi belirdi. "Akşamın erken saatlerinden beri diyor. Ama o..."

"Ona söylemedim," diye homurdandı Addie. "Her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum. Dün kasılmaları hissettim, hatırladın mı?"

Lysi, Addie öğleden sonra erken saatlerde gelmişti, ancak rahmi henüz açılmaya başlamamıştı.

Kasılmalarının arasında nefes nefese, "Ama bu gece daha da kötüleştiler," dedi.

Esir nefes nefese çadırın içine koştu. Addie ve Jurin'i görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Zamanı geldi mi?" diye sordu bana. Daha önce bir bebeğin doğumunu hiç görmemiş ya da deneyimlememişti. Son *mokkira* onları tek başına yapmıştı.

Addie bakışlarını bana çevirdi ve ben de gözlerine karşılık verdim. "*Lysi*, sanırım öyle."

Sözlerim bakışlarında korku uyandırdı. Kendim de korku hissetmedim desem yalan olur ama bunu ona göstermezdim.

Gülümseyerek elini sıktım ve masadan kalkmasına yardım ettim. "Hareket etmeye devam et. Bazı kadınlar çömelmeyi faydalı bulur."

"Bebeğin doğmasına ne kadar var?" Jurin yüz ifadesi aniden çılgına dönmüş bir halde Addie'nin elini tutarak sordu.

"Bunu söylemek zor," dedim ona. Özellikle de daha önce hiç melez bir çocuk dünyaya getirmediğim için. "Yakında olabilir. Bütün gece sürebilir, hatta sabaha kadar da sürebilir."

Annesi insandı, Dakkari değil. İnsanların daha kısa ya da daha uzun doğum yapma eğiliminde olup olmadıklarını bilmiyordum. Bazen kendi ırkım hakkında fazla bir şey bilmemek garip geliyordu.

Addie'ye dönerek, "Kendini çok fazla yorma. Gücünü sakla çünkü buna ihtiyacın olacak. İhtiyacın olursa uzanabilmen için kürk getirtirim."

"Teşekkür ederim Maeva," dedi Addie sessizce.

Kafamı *volikin*in dışına uzattığımda Gabe'in hâlâ *volta* atmaya devam ettiğini gördüm, gerçi Hinna da gelmişti ve ona eşlik ediyor gibiydi. İkisi geçen hafta çok yakınlaşmışlardı. Onlara bir şey olup olmayacağını ilk kez merak etmiyordum.

Onlara "Bu gece doğum yapacak," dedim. "Ama *volikiyi* temiz tutmak istiyorum. Sadece o ve eşi mi, *Lysi*? Git dinlen."

Gabe tereddüt etti.

"Onu kontrol etmek için gelebilirsin, söz veriyorum," diye güvence verdim.

Sonunda Gabe başını salladı ve ben de onun Hinna'yla birlikte isteksizce uzaklaşıp gözden kaybolmasını izledim. İçeri döndüğümde Essir'e, "Bir yığın kürk, bol miktarda temiz su ve temiz bezler getir, *lysi*? Elimizdeki suyu kaynatmaya başlayacağım."

"*Lysi, mukkira*," dedi Essir sessizce.

Gidişini izlerken, uzun bir gece olacağını biliyordum.

OceanofPDF.com

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

"Addie, ıkın," diye ısrar ettim, kendi alnım ter içinde kalmıştı. "Şimdi ıkınmalısın! *Hanniva!*"

Dehşet karnımı sıkıştırdı ama sakın kalmaya çalıştım. Benden önce Addie, onun için getirttiğim kürklerden bir yatağa uzanmıştı. Jurin onu bacaklarının arasına almış, alnındaki teri serin bir bezle sürekli siliyordu. Yüz ifadesi gergin ve asıktı. Korkmuştu, biliyordum, yine de onun için güçlü olmaya çalışıyordu.

Addie'ye gelince, solgundu, titriyordu... ve hızla tükenmek üzereydi. Ellerimi kan kaplamıştı. Kanaması yeni başlamıştı. Ve henüz bebeği bile göremiyordum.

Sabahın erken saatleriydi, şafak sökmek üzereydi, biliyordum. Yanımda Essir hareketsiz ve sessizdi. Tüm bu olanlar boyunca hep yanımdaydı ve ondan istediğim her şeyi sorgusuz sualsiz yerine getiriyordu.

Addie'nin bir sonraki kasılması geldi ve vücudu kasıldı. "İkın," diye yalvardım.

Gözlerini sımsıkı kapatarak haykırdı ve yere yığıldı.

"İşte bu, Addie," diye nefes aldım, sonunda başın ortaya çıktığını gördüm. "Bebeği görebiliyorum."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı, sesi ağlamaktan boğuklaşmıştı. Solgunlaşmasına rağmen, sözlerim ona yeniden güç veriyor gibiydi.

"*Lysi*," diye mırıldandım alnımı silerken. "Çok yaklaştın. Güçlü olmana ihtiyacım var. Sadece kısa bir süre daha."

Başını salladı, başını Jurin'in göğsüne yasladı, derin nefes aldı, kasılmalar arasında dinlendi. Başını kaldırıp kendisine sevgi ve övgü dolu sözler mırıldanan eşine baktı; bu sözler gözlerinden yaşlar akmasına neden oldu.

"Yakında çocuğumuzu *kucağına* alacaksın, *kassi*," diye mırıldandı Jurin, geniş avucunu Lysi'nin küçük yüzünde gezdirirken. "*Lysi*?"

"*Lysi*," diye fısıldadı Addie, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken. Sonra vücudu gerildi. Jurin'in yüzü gerildi ve yüzünde çaresizliği gördüm. Dudaklarından yüksek sesli, acı dolu bir çığlık döküldü.

"Yine," diye mırıldandım.

Addie dudaklarında sessiz bir çığlıkla onu itti. Sonra nefesi kesilerek gevşedi.

"Yapamam," diye nefes aldı. Gözlerini kapattı. "Dinlenmeye ihtiyacım var. İhtiyacım var..."

"Addie," diye seslendim, ses tonum keskindi. "Addie, uyanık kalmalısın."

Jurin ona bir şeyler mırıldandı, benim duymadığım bir şeyler. Onu uyandırdı ve göz kapakları ağırlaşmış bir halde gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Çok solgundu. Zaten çok kan kaybetmişti ve bu işin sonunda çok daha fazla kan kaybedeceğinden korkuyordum.

"Başım çok dönüyor," diye fısıldadı, *volikide* hava cayır cayır yanıyor ve kendisi terliyor olmasına rağmen titriyordu.

Bir sonraki kasılması hızla ve acımasızca geldi.

"İkın!"

Addie dişlerini birbirine geçirerek tekrar bastırdı, boğazından alçak bir çığlık çıktı.

Bebegin başı öne doğru itildiğinde içimi bir rahatlama kapladı ve hızla çalışarak başı içeri doğru yönlendirdim, içeri uzandım, omuzları nazıkçe dışarı çıkarmak için Addie'yi daha da gerdim.

"Bir tane daha," diye ısrar ettim, gözlerim onunkilerle buluşmak için parladı. "Çabuk ol!" Son bir haykırıyla, son gücünü de verdi. Ve bu yeterliydi. Bebek benim çekmemle kolayca dışarı kaydı. Bekleyen ellerime doğru.

Addie ağlıyordu ve bitkin düşmüştü. Ellerimdeki küçük şey daha önce doğurduğum diğer Dakkari çocuklarına benziyordu. Buruşuk ve karanlık, buruşuk bir yüz ve tomurcuklanan bir kuyruk. Ama yüz hatlarında bir yumuşaklık vardı. Dakkari'den çok insana benziyordu.

Yavaşça bebeğin göğsünü okşadım, ovuşturdum.

Nefes nefese geçen birkaç dakikadan sonra bebeğin soluğunu duydum.

Sonra güçlü bir çığlık *volikiyi* doldurdu, parlak ve rahatlatıcı.

"Başardın Addie," dedim ona, gözlerim yaşararak. "Ve o çok güzel."

"Bir kız," diye nefes aldı Addie, başını dik tutmaya çalışsa da sallanıyordu. "Onu görmeme izin ver."

Başımı salladım. Esir'e işaret ederek bebeğin karnından çıkan kordonu kesmesini izledim ve sonra onu annesinin kollarına bıraktım.

Dünyada en sevdiğim şeylerden biriydi. Bir annenin çocuğunu ilk kez kucağına alışını izlemek. Jurin dudaklarını Addie'nin alnına bastırdı, kızına bakarken yüzünde huşu dolu bir ifade vardı. Addie ise gözlerini çocuğundan hiç ayırmıyordu.

Girişe yakın bir yerde bir hareketlilik fark ettim ve şaşkınlıkla Kiran'ın orada, *volikin*in eteklerinde durduğunu gördüm. Ne kadar zamandır orada olduğunu merak ederek dudaklarımı araladım. Sürüsünün en yeni çocuğu olan bebeğin ağlamasını dinledi ama gözleri beni hiç bırakmadı. Ve o bakışla, kendi gücümün bana geri döndüğünü hissettim. Erken olmasına rağmen, o buradaydı. Ve bunun benim için olduğunu biliyordum.

"*Mokkira*," diye geldi Essir'in sessiz sesi.

Ses tonundaki bir şey Kiran'ın bakışlarını kırmamı ve yere bakmamı sağladı.

Karnım sıkıştı. Yutkunurken kanı gördüm. Artçı doğumun dışarı itildiğini gördüm. Addie bebeğine o kadar sarılmıştı ki bunu hissettiğinden bile şüpheliydim. Ama beni endişelendiren kanın akmaya devam etmesiydi. Anormal olan kanın fazlalığıydı ve korktuğum her şey başıma gelmişti.

Yerimden kalkarak aceleyle dolabıma gittim ve kapağını açtım. Gözlerim *begalia* özüne takıldı, parmaklarım onun etrafında kıvrıldı.

Ama sonra tereddüt ettim. Çok zayıftı. Gözlerini zar zor açık tutabiliyor, kendini zar zor ayakta tutabiliyordu. İşçilik ona çok pahalıya mal olmuştu. *Begalia* sadece daha fazlasını alacaktı. Ve bu sefer, hayatını alabilirdi. Kanamayı durdurmaya yardımcı olsa bile zehirle savaşacak gücü olmayabilirdi.

Ama kullanmazsam, kan kaybından ölme riski vardı.

Gözlerim *adiriye* takıldı, püre haline getirilmiş mantar hâlâ kuruma aşamasındaydı.

"Sorun nedir?" Jurin'in sesi geldi, arkadaşının hissetmediği bir şeyi hissediyordu. Köşede Kiran'ın doğrulduğunu gördüm.

Arkadaşının sesiyle Addie bana baktı. "Maeva?" diye sordu, sesi titriyordu.

Begalia'nın tıpasını açtım ama temiz bir bezin üzerine dökmeden önce elim tereddüt etti.

"*Vok*," diye fısıldadım.

Nik, diye düşündüm. *Bu doğru değil.*

İçgüdülerim bana bunun *doğru olmadığını* söylüyordu. Belki de *Kakkari*'ydi.

Ve içgüdülerime güvenmem gerekiyordu. *Ona* güvenmem gerekiyordu.

Yumuşak, sinirli bir hırıltıyla *begalia*'yı dolaba geri fırlattım ve *adiri*'ye gittim. Hazır değildi ama olması gerekiyordu.

"Temiz su," dedim Esir'e ve o da hemen harekete geçerek bana bir leğen su getirdi.

"Maeva?" Addie tekrar sordu, sesinde korku vardı.

Ne kadar sulandıracağımı tahmin etmeme rağmen *adiri* hızla suya karıştırdım. Sonra leğenin içine temiz bezler bıraktım -Addie'nin rahmine koymam gereken bezler- ve Essir leğeni kürklerin yanına getirip bıraktı.

Fazla zamanım yoktu.

"Kanaman var Addie," dedim ona sessizce, garip bir sakinlik çökmüştü üzerime. "Durdurmaya çalışacağım."

"Peki yapabilecek misin?" Jurin, kızının çığlıkları üzerine sesi kısık ve gergin bir şekilde sordu.

Mokkira'm bana her zaman bir şifacı olarak asla boş yere umutlanmamam gerektiğini öğretmişti. Çünkü *Kakkari*'nin iradesi her zaman bir bilinmezdi.

Ama tam o anda, *bilginin* içime yayıldığını hissettim. Tanrıça'nın varlığını hissettim. Onun iradesini hissettim.

Gözlerim Kiran'a gitti. Yüz ifadesi endişeyle kararmış, omuzları gerilmişti ama yolumdan çekildi. Bana güveniyordu. Bana inancı vardı. En başından beri.

Darukkar'a başımı sallayarak, "Yapacağım," dedim Jurin'e. Gözlerim Addie'ye kaydı, bakışlarım parlak ve cam gibiydi. "Bunun işe yarayacağını biliyorum. Acı verici olacak. Ama sadece bana güvenmene ihtiyacım var. *Lysi*?"

"İstiyorum," diye
fısıldadı. Başımı
salladım.
Sonra işe gittim.

Tam da Dakkar'da şafak sökerken, *volikiden* tökezleyerek çıktım.

Buz gibi, yakıcı havayı ciğerlerime çekerek beni yenilemesine izin verdim. Kürklerimi içeride bırakmışım. Üzerimde sadece çizmelerim ve kanlı tüniğim vardı. Kırmızı kan. Tıpkı benimki gibi. Bir Dakkari'ninki gibi siyah değil.

Cildim aşırı ısınmış gibi hissetti ama soğuk mevsim onu hızla soğuttu.

Başımı mavi ve mor çizgilerle aydınlanmakta olan gökyüzüne doğru eğerek fısıldadım, "Kakkari, *kakkira vor. Kakkira vor.*"

O kadar yorgundum ki göz kapaklarım düşme tehlikesi geçiriyordu ama Addie kadar bitkin değildim. Yeni anne içerideydi, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir gecenin ardından mışıl mışıl uyuyordu. Kollarında kızı vardı. Addie de, dinlenirken ikisine de göz kulak olan eşinin kollarındaydı.

Adiri... işe yaramıştı. Kanamayla durdurmuşum. Muhtemelen Addie'nin hayatını kurtarmıştı.

Ve o anda ilk melez dişi hakkındaki hikâyelerin doğru olduğunu anladım. Onu merak ettim. Ona ne olduğunu merak ettim.

Sanki Kakkari beni ve teşekkürlerimi duymuş gibi omuzlarıma bir huzur çöktü.

Ve tam o anda, Dakkar'ın üzerinde yeni bir günün şafağındaki o buz gibi güneşin altında, saf bir berraklık parıltısı yaşadım.

Dudaklarım aralandı.

Ve o anda tam olarak olmam gereken yerde olduğumu fark ettim. Tam olarak Kakkari'nin her zaman olmamı istediği yerdeydim... her zaman olmam gereken yerdeydim.

Kader, biliyordum.

Bunda muazzam bir rahatlık buldum. Bunda muazzam bir amaç buldum. Bu farkındalıkta *bir yer* ve *aidiyet* duygusu buldum.

"*Seffi*," dedi Kıran'ın sessiz, kararlı sesi.

Döndüğümde onun kampın önünden bana doğru yaklaştığını gördüm. Elinde, sıcak tutması için kalın bir postla kaplanmış büyük bir yemek tepsisi vardı.

Bu manzara karşısında göğsüm sıkışmıştı ve o yaklaştığında yüzümü ona doğru çevirdim.

"Sana yemek getirdim," diye mırıldandı. "Gücünü yeniden kazanmak için yemelisin. Açlıktan ölüyor olmalısın."

"Bu senin görevin değil *Vorakkar*," diye usulca takıldım. Yüz ifadesi yumuşadı.

"Elbette öyle," dedi. "*Seninle* ilgilenmek benim görevim. Nasıl yapabilirsem."

Nefesim kesildi.

Tepsiyi yere bıraktı ve sanki bana dokunmaktan kendini alıkoyamıyormuş gibi yaklaştı. Tuniğim kan içinde olmasına rağmen beni kollarının arasına aldı. Doğum sırasında ve sonrasında, ellerim ve kollarım bana ait olmayan kanla ıslandığında sessiz bir varlık olmuştu. Bir an için Addie'yi kurtaramayacağımdan korkmuştum.

"İnanılmazdın, *seffi*," diye mırıldandı kulağıma, beni sertçe kucaklayarak. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

Övgüsü boğazımı düğümledi, gözlerimi yaşarttı. Ve başka kimseye söyleyemediğim için ona söyledim.

"Başarısız olacağımı düşündüm Kiran," diye itiraf ettim. "Onun ölümünü izleyeceğimi düşündüm. Jurin'in gözlerinin içine bakıp onu kurtaramayacağımı, çocuklarının onu asla tanıyamayacağını söylemek zorunda kalacağımı düşündüm."

Bu benim en büyük korkumdu. O anı hatırlamak bile göğsümde bir acı patlamasına neden oldu. Şimdiye kadar yaşadığım en zor doğumdu.

"Ama yapmadı, *seffi*," dedi sessizce. "Yapmadı. *Adiri* onun hayatını kurtardı. *Sen* onun hayatını kurtardın çünkü kendine ve bir şifacı olarak yeteneklerine güveniyordun. *Lysi*?"

Uzun bir nefes aldım.

"Sana sürümün *mokkira*'sı diyebildiğim için gurur duyuyorum Maeva. Çünkü tüm Dakkar'da en iyisinin bende olduğuna inanıyorum."

Ona bakmak için geri çekilerek, şafak vakti gökyüzüne karşı silüetini inceledim. Keskin yüz hatları bana çok tanıdık geliyordu ve her zaman da öyle olmuştu. O altın gözler benimkilerle buluştu ve göğsümün ısınmasına ve gevşemesine neden oldu.

O his tekrar üzerime çöktü. O aidiyet duygusu.

Sanki olmam gereken yerdeydim... onun kollarındaydım. Kiran'la birlikte, onun sürüsünde.

Ve o anda ona aşık olduğumu anladım. Ona *tekrar* aşık oluyordum. Hızlı ve sert bir şekilde.

Belki de yorgunluktandı. Belki de Addie'nin kızını ilk kucağına aldığı anda yüzünde beliren mutluluk ve neşeydi. Ya da belki de

Kiran bütün gece *volikide* kalmış, ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi sessizce bana güç vermişti.

Ama bu sabah, onunla savaşılmaya çalışmadım. Olmasına izin verdim.

Kalbimin hatırladığım o eski, derin aşkla dolup taşığını hissettim... ama şimdi bir şekilde umutlu ve yeni hissediyordum.

"Maeva," diye mırıldandı, bakışlarımda bir şey görerek kaşlarını çatı. Eli yanağımı okşadı. "Ne oldu?"

Bir nefes verdim ve ona küçük, titrek bir gülümseme verdim.

"Seni özleyeceğim" dedim ona. Çünkü yakında ayrılacaktı. Daha bu sabah. Şafakla birlikte gitmeyi planlıyordu. Çoktan gitmiş olmalıydı.

Beni tekrar kucakladı ve ben de yüzümü göğsüne gömüp onu derin derin içime çektim. Ter, kan ve doğum sonrası gibi koktuğumdan emindim ama Kiran aldırıyor gibiydi.

"Dikkatli ol," diye yalvardım ona.

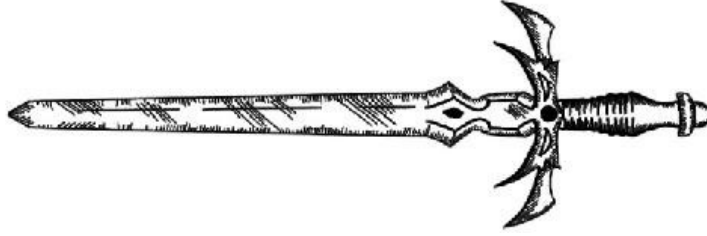
"Benim için endişeleniyor musun, *seffi*?"

diye nazıkçe takıldı. "*Lysi*," diye yanıtladım, yalan söylemek için bir neden göremiyordum.

Kolları etrafımda sıkılaştı. Dudakları başımın üstündeki saçlarıma bastırdı.

"Yakında sana geri döneceğim, Maeva. Bu konuda asla endişelenme."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

TDoğu toprakları sessizdi. Tek duyabildiğim Roon'un düzensiz, pürüzlü pantolonunun sesi ve toynaklı pençelerinin çıkardığı çıtırtılardı.

Kuru, kayalık, ufalanan toprağa.

Ürkütücüydü.

Hava elektriklenmiş, çatırdıyor ve gergin görünüyordu. Sanki Drukkar'ın fırtınalarından biri geliyor, beraberinde patlayıcı şimşekler ve sağanak yağmurlar getiriyordu.

Ama bunun için uygun bir sezon değildi.

Belki de en tuhafı... don doğu topraklarına ulaşmamıştı. Kan Ormanı'nda yolumu bulduğumda buzlu zemin aniden açılmıştı, *irruna* ağaçları yükseliyordu, her biri çetrefilli uzuvlar ve kaba, kanayan kabuklardan oluşuyordu.

Ağaçların donmuş olması, zeminin buzla kaplanması, ağaçlardan akan özsuyun bir anlığına durması gerekirdi. Bunun yerine, ağaç kanı ormanın zeminini kapladı, Roon'un pençelerinin etrafında kalınlaştı ve zavallı hayvanımı sinirlendirdi.

Sonunda ormandan çıktığımızda, havadaki sessizlik daha belirgin görünüyordu. Ölü Dağ'ın doğusunda, Konilo nehir geçidine en yakın yerde bulunan Rath Kitale'nin sürüsüne doğru ilerledik.

Yol boyunca hiç canavarla karşılaşmamıştım. Tek bir ruh bile yoktu, gerçi bu tür yolculuklarda genellikle *Dothik*'ten bir ya da iki haberciye rastlardım. Ordularımız farklı yönlerde olsa da bir *Vorakkar* da yoktu.

Sürümü terk edeli, Maeva'dan ayrılalı üç gün olmuştu. Ayrılmaktan nefret ediyordum, özellikle de onu böyle bir durumda gördükten sonra

Addie'nin doğumu. Ama Maeva'yı tanırdım. Güçlüydü. Benim yokluğumda her şeyin üstesinden gelebilirdi, bundan hiç şüphem yoktu.

Yine de onu özledim. Onu arzuladım. Neredeyse dokuz yılı onsuz, kürklerimin içinde ona uyanmadan, istediğim zaman ona dokunmadan, o gülümsemeyi görmeden ya da özlediğim o kahkahayı duymadan geçirdiğime hayret ettim.

O dokuz yıl boyunca sadece var oldum. Bekliyordum.

Onu tekrar görmek için birkaç gün daha bekleyebilirdim. Gerçi bu acının, özlemin ve hayal kırıklığının en saf hali olurdu.

Rath Kitala'nın sürüsüne ulaşmam öğleden sonrayı buldu. Yüksek kapıları gördüğümde kaşlarım kalktı. Belki de benimkinden daha yüksek ve daha güçlüydüler ama yolculuğum boyunca sürüyü tehdit edecek tek bir yaratıkla bile karşılaşmamıştım. Sanki topraklar av hayvanlarından, yaşamdan boşaltılmış gibiydi.

Yaklaştığımı gördüklerinde *Darukkar* çağrıları havada çınladı. Kapıların açıldığını gördüm.

Roon'u hafif bir koşuya teşvik ederek sürüye doğru ilerledik.

Ancak tam girişe ulaştığımda, Rath Kitala'nın *Vorakkar*'ı ile Rath Drokka'nın *Vorakkar*'ının beni karşılamak için dışarı çıktığını gördüm.

Rath Drokka'nın yanında, kollarında bir şey taşıyan, beyaz saçlı, küçük bir insan dişisi vardı.

Beyaz saçlı büyücüyü tanıyordum. Söylentilere göre gücüyle neredeyse Ölü Dağ'ı yerle bir edecek olan. Ve Rath Drokka'nın, Deli Horde Kralı'nın karısı ve kraliçesi. En son *Dothik*'te, *Dothikkar*'ın muhafızları onu başkente girdikten sonra yakaladığında görmüştüm.

Üçü beni karşılamak için dışarı çıktıklarında Roon'u kısa tuttum.

"Okkili," diye mırıldandı Rath Kitala, başını eğerek ama bakışlarımı hiç kesmeden. "Yolculukta herhangi bir sorun çıktı mı?"

"*Nik*," diye cevap verdim, Roon tepinmeye başlayınca onu susturarak. "Kakkari aşkına, burada ne oldu böyle? Dakkar'ın geri kalanını don kaplamış ama burada buna dair tek bir belirti bile yok."

"Rath Drokka'nın söylediği buydu," diye mırıldandı Kitala, bakışlarını yanındaki erkeğe çevirerek.

Rath Drokka'nın gözleriyle karşılaştığımda, kızarmış bakışları güvensiz ve sertti. Ve dişisine baktığımda, boğazında alçak bir hırıltının yükseldiğini, kolunun dişisinin beline dolandığını fark etmeden edemedim.

"Endişelenme Drokka," diye mırıldandım, aramızdaki ani gerilimi sezdiğine şüphe olmayan Roon'u tekrar sakinleştirdim. *Vorakkarlar* bir araya geldiklerinde hep böyle olurdu. "Ben zaten kendime bir kraliçe seçtim. Sadece seninkini merak ediyorum, çünkü hikâyelerini duydum."

Drokka'nın çenesi gerildi ve titredi. Ancak, sesimde duyduğu her neyse, dışısına olan hakimiyetinin gevşemesine neden oldu. Kollarındaki büyük bohça çırpınmaya başladı ve bakışlarım ona odaklandı.

Bir çığlık havayı doldurdu, güçlü ve sağlam.

Kraliçenin Drokka'nın çocuğuna hamile olduğunu biliyordum ama çoktan doğum yapmış olmasını beklemiyordum. Yine de bunun mantıklı olduğunu fark ettim. Ölü Dağ'daki olayların üzerinden neredeyse yarım yıl geçmişti. Sadece... zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım.

"Evlatların için tebrikler *Morakkari*," diye mırıldandım ona evrensel dilde, kollarında kıvranan ve tekmeleyen bir değil *iki* melez çocuğu görünce.

İkizler Dakkar'da nadirdi. Son derece nadir.

İnsan kraliçe kıvrak bir şeydi ve yarı Dakkari çocukları güçlüydü... ama o görüldüğünden daha güçlüydü ve onları kolaylıkla sakinleştirdi.

"*Kakkira vor, Vorakkar*," diye cevap verdi. Rath Drokka kundaktaki ikizleri ondan aldı ve çocuklar hemen babalarının kollarına yerleşti. "Eğer sisi görmek istiyorsanız bu akşam fazla vaktimiz yok. Güneş burada, doğuda daha çabuk batıyor gibi görünüyor."

Beni şimdi mi görmek istediler?

Rath Kitala, "*Pyroki'ni* burada bırak," diye homurdandı.

"Neden?" diye sordum. "Yürüyerek gitmekten daha hızlı bir yolculuk olacağı kesin." "Güven bana," diye mırıldandı. "*Mrikro*'ma ona iyi bakılmasını söyleyeceğim. için."

"Pekâlâ," diye mırıldandım Roon'dan inerken. Kitala yakınlarda gezinen bir *darukkarı* işaret etti, o da dizginleri elimden aldı ve isteksiz Roon'un götürülüşünü izledim, gerçi artık bakamayacak hale gelene kadar boynunu büküp bana baktı.

İnsan kraliçenin dudakları değiş tokuşu izlerken kıvrıldı. "Yine de bir *pyroki*'nin sadakati ve sevgisi beni her zaman şaşırtmıştır."

"Annemin *pirokisinden* doğdu. O zamandan beri onu ben büyüttüm" dedim. Onu Maeva ile birlikte büyüttüm. Doğduğunda ikimiz de oradaydık.

Gülümsedi ve başını salladı. "Gidelim mi?"

"*Nik, leikavi*," diye hırladı Drokka. "Kalacaksın."

"Gideceğim," dedi sakince ve uzanıp koluna dokundu. "Ne kadar büyüdüğünü hissetmeye ihtiyacım var. Bunu biliyorsun aşkım."

Kaşlarım çatıldı.

Ne kadar büyüdü?

"Rath Tuviri ve diğerleri nerede?"

"Yoldalar," diye cevap verdi Kitala ve Drokka'nın yavrularını isteksizce bekleyen bir *piki*'ye teslim edişini, insan kraliçenin çocuklarının yuvarlak yüzlerine bir öpücük konduruşunu izledim. "Rath Rowin bu sabah geldi ama dinleniyor. Geçtiğimiz hafta boyunca acımasızca seyahat etti, neredeyse hiç uyumadı."

Başımı salladım ve *Vorakkar*'a ayak uydurdum. Sürünün doğusuna doğru yaya olarak ilerlemeye başladığımızda Rath Drokka ve karısı da arkamızdan geliyordu.

"Muhtemelen senin de dinlenmek istediğini biliyorum," diye ekledi Kitala. "Ama neyle karşı karşıya olduğumuzu görmeni istedim."

"Sürüme ne kadar çabuk dönebilirim o kadar iyi," dedim ona dürüstçe. Kitala küçük bir nefes verdi. "Hiç şüphesiz bu yeni kraliçeye."

Homurdandım. "Henüz kabul etmedi."

"İlgi çekici. Ondan şimdiden hoşlandım," diye mırıldandı Kitala ve ardından küçük bir kahkaha attı. "Bu senin gibi biri için nasıl da iltihaplı olmalı."

Kazmasını görmezden gelerek boynumu yuvarladım ve kaslarımın sıkıştığını hissettim. "Kendi kraliçen nerede, Kitala?"

Ayıldı. Bana hızlı bir bakış fırlattı. "Sürüde güvende. Onunla daha sonra tanışacaksın. Ama o ikinci çocuğumuza hamile ve onun *bunun* yakınında olmasını istemiyorum."

Bu her neyse... Onu ne kadar tedirgin ettiğini görebiliyordum. *Vorakkarlar*. En rahat olanı Drokka'nın kraliçesi gibi görünüyordu.

"Seçtiğin kraliçe nasıl biri?" diye sordu arkamızdan. "Hikayeleri severim."

Kitala'nın nefesi burun deliklerinden dışarı çıktı. Ben geldiğime göre sis hakkında konuşmayı tercih edeceğini biliyordum ama *Morakkari*'nin masum isteğini geri çeviremezdim. Konuşma ve strateji için daha sonra zamanımız olacaktı.

"O benim sürümün *mokkira*'sı," dedim ona. "Başarılı bir şifacı. Zeki ve güçlü. O..."

Onu nasıl tarif edebilirim ki? Bilmiyordum.

"O benim arkadaşımdı. Uzun zamandır," dedim sonunda. Sonra yanımda Rath Drokka'yla birlikte yürüyen insan kraliçenin bakışlarını

yakalayarak ekledim: "O da senin gibi bir insan."

Bakışlarından şaşkınlık geçti ve Kitale yanımda bir ses çıkardı.

"Öyle mi?" diye sordu kraliçe, kaşları çatılmış bir halde. "Sürünüzün Ölü Dağ'dan getirdiği insan dişilerden biri mi?"

"*Nik*," diye mırıldandım. Kitale bana uzun bir bakış daha fırlattı, değerlendiriyordu. Kuru boğazımı temizleyerek, "Babamın *sarukunda* yaşıyordu. Babamın avcılarından biri onu çocukken bir ormanda terk edilmiş halde bulmuş. O avcı onu karısı ve kızıyla birlikte yanına aldı, kendi çocuğu gibi büyüttü. Onunla birlikte büyüdüm. Dediğim gibi, onu uzun zamandır tanıyorum. Biz... yakındık."

"Ne kadar romantik," dedi insan kraliçe yumuşak bir sesle, gülümseyerek.

"*Dothikkar* onun *sarukta* yetiştirildiğini biliyor muydu?" Kitale sordu, kaşları hâlâ çatıktı.

Ayıldım ve ona sert bir bakış attım. "*Nik*. Ve eğer bu konuda birine tek kelime edersen, seve seve *devanı* bedeninden ayırır ve boğazına tıkarım."

Drokka yüksek sesle, gürültülü bir kahkaha atarak başını geriye attı. Karısı bir elini onun koluna koyarak iç geçirdi.

Drokka bana, "Belki de her şeye rağmen senden hoşlanmaya ikna olabilirim Okkili," dedi.

"*Kakkira vor*," dedim, ses tonumda ağır bir alaycılık vardı. "Bundan büyük onur duyarım."

Drokka gülmeye devam etti. Çılgın Horde Kralı, gerçekten.

Sonrasındaki sessizlik gergindi, gerçi çoğunlukla Kitale ve benim aramdaydı. Rath Tuviri *Vorakkarlar* arasında barış yapmak için burada değildi. O her zaman aramızdaki en *sakin* kişi olmuştu.

"Buradan," diye mırıldandı Rath Kitale, yüksek kayalar ve kayalardan oluşan dar bir geçidi keserek. Doğu toprakları bunun gibi küçük dağlarla doluydu. "Bu yol Ölü Topraklar'ın sırtına çıkıyor. Aşağıda Ölü Vadi'yi görebilirsiniz. Sisi görebileceksiniz."

"*Pirokiler* buradan geçmiş olabilir," dedim kaşlarımı çatarak. Geçit iki *pirokinin* yan yana geçebileceği kadar genişti.

Kitale başını sallayarak hepimizin önünde ilerledi. Omzunun üzerinden, "Sisin yakınından geçen her yaratık... onları yorar. Onları tüketir. Güçlerini toplamaları günler sürer. Gözcümden gelen bir raporun ardından sisi ilk kez gördüğümde, neredeyse kendi *pyroki*'mi sürüye geri sürüklemek zorunda kalıyordum."

Korkuyla, Rath Kitale'dan geldikten sonra sürüme geri dönen *thesper*'ı düşündüm. Kendini yere çakmış, kapıların hemen dışına düşmüştü. Ve zavallı uçan hayvanın iyileşmesi günler almıştı.

"Peki ya biz?" diye sordum. "Ne de olsa biz Kakkari'nin yaratıklarıyız."

"Belki o kadar güçlü olmasa da biz de hissediyoruz," dedi bana. "Yine de,

mümkün olduğunca uzak duracağız. Gerçi Drokka ve kraliçesi bunun etkilerini bizim kadar hissetmiyorlar."

Kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden ikisine de bir bakış attım. "Neden olmasın?"

Beyaz saçlı kraliçe durakladı ve kocasına baktı.

"Söyle ona," diye emretti Kitale. Ve bu emrin Rath Drokka'nın kaşlarını çatmasına neden olduğunu gördüm. Eşi elini onun kolunda gezdirdiğinde ifadesi tekrar sakinleşti.

"Ben her zaman..." diye başladı kraliçe dudaklarını yalamadan önce, "bir güce sahiptim. Tarif edemediğim bir güç. Nedeni ne olursa olsun, bununla doğduğuma inanıyorum."

"Ve bu güç, Ölü Dağ'ın altında Kakkari'nin kalp taşı nasıl kullandığınızı gösteriyor?" diye sordum.

Tereddüt etti. "Evet ama daha sonra beni terk etti. Ancak şimdi geri dönmeye başladı."

Kaşlarım çatıldı ve sonra Drokka'ya baktım. "Peki ya sen?" Drokka bana kaşlarını çatı.

Karısı içini çekti ve sonra bana şöyle dedi: "Onun da bir yeteneği var. Tüm hayatı boyunca." Drokka keskin bir kahkaha attı. "Ben buna yetenek demezdim."

"Ne oldu?" Ben sordum.

Drokka gözlerimin içine bakıp sırıttı. "Ölüleri görebiliyorum." Her nasılsa... bu garip, sarsıcı sözler beni şaşırtmadı.

"Onlarla konuşabilirim. Onlar da bana karşılık verebilirler."

Yutkundum, yüzümü ileriye döndüm ve geçidin sonunun belirmeye başladığını gördüm.

"İşte bu yüzden bu sisin bir şekilde Kakkari'nin kendi gücüne bağlı olduğuna inanıyoruz. Onun gücünün bir kısmına sahibiz ve bu nedenle bu sise karşı bağışıklığımız var," diye mırıldandı insan kraliçe sessizce. "Ya da...belki de yapmamam gereken bir şeyi serbest bıraktım."

Sesinde bir suçluluk duydum. Bir endişe.

"*Leikavi*," diye mırıldandı Drokka, sesi yumuşayarak. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Sis daha yeni ortaya çıktı. Güneşin doğuşundan bu yana birçok ay döngüsü geçti.

kalp taşı. Çocuklarımızın doğması için yeterli zaman." İçinden ürpertici bir iç çekiş geçti.

Sözlerini değerlendirirken bir kez daha sessizlik çöktü. Kakkari'den armağanlara sahip olan Dakkari'nin kayıtlara geçmiş hikâyeleri ve anlatıları vardı. Pek çok kişi bu hikâyelerin uydurma ve yalan olduğuna inansa da bu beni şaşırtmamıştı.

Çizmeli ayaklarımız doğu topraklarının kuru, kayalık çakılları üzerinde gıcırdıyordu. Geçidin sonu gittikçe yaklaşıyordu.

"Buradayız," diye duyurdu Kitala sessizce. "Gel de kendin gör Okkili."

Geçit, aşağıdaki Ölü Topraklar'a bakan geniş bir çıkıntıya açılıyordu. Üzerinde bulunduğumuz uçurum yüksekti ve vadinin eşsiz manzarasını sunuyordu. Güneş gökyüzünde batıyor, altın girdaplar ve ışıltılı çizgiler oluşturuyordu.

Normalde nefes kesici bir manzara olurdu.

Ancak şimdi, tamamen farklı bir nedenden dolayı nefesimi çaldı.

Hakkında çok şey duyduğum kırmızı sis çok yoğundu. O kadar yoğundu ki, sanki kalın bir örtü toprağı gözden gizliyordu. Ölü Dağ'ı göremiyordum. O yüksek zirveyi tamamen kaplamış, aç bir canavar gibi yutmuştu.

Ölü Vadi *silinmişti*. Yok olmuştu. Ötesindeki ormanlar görünmüyordu. *Polkunu*'nun yuvalandığı doğudaki sütunların sarp çıkıntıları gözden kaybolmuştu. Arazi sessizdi. *Ölü gibiydi*. Bir rüzgâr hışırtısı bile hissedilmiyordu.

Göğsüm sıkıştı, burun deliklerim açıldı.

"Şimdi görüyorsunuz," diye homurdandı Rath Kitala, tam da Drokka'nın kraliçesi çıkıntının kenarına doğru ilerlerken, "neyle karşı karşıya olduğumuzu."

Gözlerini kapatışını izledim. Uzun, yavaş nefesini duydum.

Birkaç sessiz dakikadan sonra, garip bir şey tenimi karıncalandırdı. Kafa derimi karıncalandırdı. Hiçbir esinti olmamasına rağmen uzun saçlarının hareket ettiğini gördüm. Kulaklarımda bir uğultunun başladığını duydum.

Bu uğultu çenemi sıkıp daraltana kadar devam etti.

Sonra, bir anda durdu. İnsan kraliçe döndü ve gözlerini açtı. Bir an için menekşe rengi gözleri parlak bir maviyle parladı ve sonra bu ani renk soldu.

"Büyüdü," dedi yavaşça, sesi sakın ve eşitti. "Çok fazla değil. Ama yine de her gün biraz daha genişliyor. Erişim alanı genişliyor."

"*Vok*," diye küfretti Kitale, yumrukları iki yanında kenetlenmiş, sanki sise boyun eğdirebilecekmiş gibi kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Kuzeyin rahibelerini çağırmalıyız," diye mırıldandım, gözlerim kızarmış sisin üzerinde gezinirken.

Kitale, "Rath Rowin'in önerisi buydu, ancak önce diğerleriyle tartışmanın en iyisi olacağını düşündük," diye yanıtladı.

Drokka, "Rahibeleri çağırırsak bile gelmeyecekler," diye karşı çıktı. "Tapınaklarından ayrılmaları yasak."

"Bunun için bir istisna yapacaklardır," diye yanıtladı kraliçesi. "Elbette, yapmalılar. Belki bunun ne olduğunu biliyorlardır. Ya da bu konuda ne yapılabileceğini."

Sise baktıkça korku göğsümün derinliklerine doğru ilerliyordu. Ben... Kitale'nin mesajlarında anlatılanların abartılı olduğunu *ummuştum*, ama daha iyisini biliyordum. O iyi bir *Vorakkar*'dı, hepimiz gibi Dakkar'ın seçilmiş bir koruyucusuydu. Bu konuda yalan söylemezdi.

Kitale'nin gözleriyle karşılaştığımda, bakışlarımdaki acımasız endişeyi gördüğünden emindim. Kendi dudakları birbirine yapıştı ve sanki aynı şeyi hissettiğini söylemek istercesine bir kez başını salladı.

"Rahibeler gelmeli," dedim sessizce. "Yoksa korkarım hepimiz tehlikedeyiz."

BÖLÜM KIRK YEDİ

TKiran'ın ayrılışından bu yana geçen hafta uzun ve dayanılmaz derecede yavaştı.

Dakkar'da henüz kalınlaşmamış ve sertleşmemiş olan ayazın ilk haftalarıydı. Ancak yakında hava o kadar soğuk olacaktı ki, bir *volikin*in sıcak güvenliğinden diğerine yürümek bile günlük bir angarya haline gelecekti. Dakkariler soğuğa karşı insanlardan daha bağışıklı görünüyordu, bu her zaman kıskandığım bir şeydi, özellikle de ayaz beni her zaman içeride, koşularımın ve temiz havadan uzak tuttuğu için.

Kiran'ın yokluğunda günlerimi *mokkira'nın voliki'sinde* Essir ve Hinna'yla ve çoğu zaman da Gabe'le geçirdim. Günde iki kez Addie'yi ve bebeği kontrol edip tekrar kanamaya başlamadığından emin oluyordum ama *adiri* işini mükemmel bir şekilde yapıyor gibiydi.

Doğumdan bir hafta sonra, iyileşmesinin sorunsuz olacağından emindim ve bunun için her gün Kakkari'ye teşekkür ettim.

Ancak bu kâbusları durdurmadı. Addie'nin ellerimin altında öldüğü, bebeğinin tıpkı onun gibi annesiz büyüyeceği bir gerçekliğe dair uyurken bir şekilde aklıma doluşan korkunç düşünceler.

Nefes nefese uyandığımda yaşadığım rahatlama o kadar derindi ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Ancak rüyalar azalıyor gibi görünüyordu. Kiran yanımda uyursa daha kontrol edilebilir olacaklarını biliyordum. Ama Kiran'ın dönüşüne dair hiçbir belirti yoktu, doğunun ordularından gelen hiçbir ses yoktu ve Roon'un efendisini eve getirdiğine dair hiçbir işaret yoktu.

"Bu çok iyi," dedim sessizce, Essir'in yaptığı *pova* iksirini bütünüyle inceleyerek, küçük, koyu renkli şişeyi ateşin ışığına doğru eğerek. İçindekiler yoğun ama ipeksi bir kıvamdaydı. *Pova* kökünden geriye kalan hiçbir kalıntı yoktu. İksirin aşağı kaymadan önce şişenin kenarlarına yapışması, Essir'in karışımı düzgün bir şekilde kaydattığını, kaydattığını ve koyulaştırdığını gösteriyordu. "*Mükemmel*."

Essir övgülerimden dolayı kızardı. Çırağım henüz yaraları dikecek -ya da yavruları doğurtacak- kadar kendine güvenmiyor olabilirdi ama iksirler ve ilaçlar konusunda doğal bir yeteneği vardı. İlki zamanla ve deneyimle gelecekti.

Gabe uzaktaki tezgâhta Hinna'nın bezleri yıkayıp kurutmasına yardım ediyordu. Gabe'in Dakkari dışisine nasıl gülümsediğini, koluna dokunmak için nasıl uzandığını ve onlardan başka kimsenin duyamayacağı alçak sesle bir şeyler mırıldandığını gördüm.

Son bir hafta içinde Essir, Hinna'nın onu asla bir arkadaştan fazlası olarak görmeyeceği gerçeğini kabullenmiş görünüyordu. Hinna'nın Gabe'in şakalarına kıkırdamasını dinlemiş ve dışarıdan içeri girdiklerinde Gabe'in saçlarında kalan kırıgıları temizlemesine yardım etmesini, dokunuşunun uzun süre kalmasına izin vermesini izlemişti. Ona her baktığında gözleri parlıyordu.

Daha önce Essir'e Gabe'in varlığının dikkat dağıtıcı olup olmadığını sormuştum. Onu göndermemi tercih edip etmeyeceğini. Çünkü *o* benim çırağımdı, Gabe değil ve onun iyiliği benim için önemliydi. Her ne kadar Gabe don nedeniyle ekinlerden elini eteğini çektiğinden beri *volikide* çok yardımcı olsa da, Essir benden bunu isterse, Hinna'yı hayal kırıklığına uğratacağına şüphe olmasa da, onu sorgusuz sualsiz başka bir göreve gönderirdim.

Ama Essir bana sessizce Gabe'in Hinna'ya yardım ettiği için minnettar olduğunu, hepimize yardım ettiği için minnettar olduğunu söylemişti. Başka bir açıklama yapmasa da onu göndermememi istedi. Bu konuyu bir daha açmadım.

"Don boyunca sağlıklı *bir pova* stokuna ihtiyacımız olacak. Özellikle de av sezonu yeniden başladığında," dedim Essir'e, şişelenmiş iksiri ona geri verirken. "Bir sonraki partiye başlamalısın. Ve dondan sonra sana anne adaylarının mide bulantılarına iyi gelecek bir iksirin nasıl yapıldığını öğreteceğim. Buna çok ihtiyacımız olacak ama önce daha fazla *hakin* çiçeği tedarik etmem gerekiyor. Onları genellikle kuzeyden gelen ordulardan alıyorum."

Yüzünde belirsiz bir umut ifadesi belirdi.

"Yani ayazdan sonra sürüyle birlikte mi kalacaksın?" diye sordu

sessizce. Kıpırdamadan durdum, gözlerim şaşkınlıkla onunkilere kaydı.

Bunu söylediğimi fark etmemiştim bile.

Birisi *voliki* girişinin altına eğildi. Kiran'ın *pujerak*'ıydı, gördüm. Gözleri üzerimde keskinleşip ileri doğru adım attığında kaşlarımı çattım.

"*Mokkira*."

Omuzlarındaki kürklerin uçlarından ağır bir buz tabakası sarkıyordu ve bir an için içimden beklenti ve heyecan geçti.

Onunla yarı yolda karşılaştım. "*Vorakkar* döndü mü?"

Başını salladığında karnım kısa süreliğine çöktü. "*Nik*. Ama bir *thesper* senin için geldi."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "*Vorakkar*'dan mı?"

Başını tekrar salladı ve birbirine sıkıca bağlanmış buzlu bir deri parçasını bana uzattı. "*Nik*, Rath Okkili'nin *saruk*'undan. *Thesper*'in bacağına kırmızı bir ip bağlanmıştı."

Bu da acil bir mesaj olduğu anlamına geliyordu.

Kalp atışlarım hızlandı ve postu elinden kaptığım gibi çözerek altından ince, rulo halinde, hafif nemli bir parşömen çıkardım.

Nefesim daraldı. Acil bir mesaj. İyi bir şey olamazdı.

Pattar mıydı? Yoksa *Laru* muydu? Ya da *Rasik*? *Nevir*?

Paniği yatıştırmaya çalışarak mesajı açarken dikkatli davrandım, o haliyle yırtmak istemiyordum. Dört çift gözün üzerimde olduğunu hissediyordum - *Essir*, *Hinna*, *Gabe* ve *pujerak* - ama onlara aldırış etmedim.

Mürekkep bulanıktı ama okuyabiliyordum:

Babam sarığa yapılan bir saldırıda yaralandı. Birçok kişi yaralandı ama artık güvendeyiz. Gelebilerseniz gelin ama yolculukta dikkatli olun. Sizi izleyeceğim.

Laru'nun yazısını kolayca tanıdım. Mesajı ikinci kez okuduğumda ciğerlerim o kadar sıkıştı ki nefes alamadım.

Sersemlemiş bir halde, "*Babam yaralandı*," diye mırıldandığımda sesim milyonlarca ışık yılı uzaktaymış gibi geliyordu. *Saruk*'a bir saldırı oldu."

Kolumda bir dokunuş hissettim. Başımı kaldırıp baktığımda, yüzünde sempatik ve nazik bir ifade olan *Hinna* olduğunu gördüm. Gözlerimin yaşardığını hissettim. Çünkü *Laru*'nun ciddi bir şekilde yaralanmadığı sürece bana yazmayacağını biliyordum. Tehlikede olduğunu bilmediği sürece ayazda yolculuğu riske atmamı istemezdi.

"Saldırı mı?" dedi *pujerak*, sesi sertleşerek. "*Neyden*?"

"Söylemiyor," diye fısıldadım, gözlerim *voliki* etrafında geziniyordu. Sessizce.

Göğsüme bir bıçak saplandı, ardından kederin anısı geldi. Kayıp anısı. Babam ölüyor muydu?

"Yolculuk için erzak toplamana yardım edeyim mi, *Iysi*?" Hinna sessizce mırıldandı.

Onun sözleri beni içinde bulunduğum sersemlikten çıkardı. "Buradan ayrılamam." "*Mokkira*," diye mırıldandı Essir sessizce.

"Addie daha yeni doğum yaptı. Ya başka komplikasyonlar olursa? Ya bir çocuk daha erken doğarsa? Sürüye karşı bir görevim var. Yapamam... Yapamam..." Denedim, *ruhumda* bir şeylerin kırıldığını hissettim. Ve onunla birlikte gözyaşları da geldi. "Ah Kakkari," diye fısıldadım.

Ve Kiran'a, o ya da bir grup *darukkarın* koruması olmadan kapıların güvenliğinden asla ayrılmayacağıma dair söz vermiştim. *Polkunu* ile karşılaştığımda ne kadar sarsıldığını ve korktuğunu görmüştüm. Bunu ona tekrar yapamazdım.

Ama gitmezsem... Babamı bir daha göremeyebilirim.

Görev mi aile mi?

Aile.

Her

zaman.

Gözlerimi kapattım, yumruğum notun etrafında kıvrıldı.

Ne düşünüyordum ki?

"Addie'ye göz kulak olabilirim," diye mırıldandı Essir. "Bana ne bekleyebileceğimizi ve komplikasyonlar ortaya çıkarsa ne yapacağımızı söyledin. Ama bir hafta oldu ve durumu stabil. Çocuk sağlıklı."

Dudağımı ısırdım. "Bir hafta, belki de daha fazla yok olabilirim. Ben sadece... Ben-" Esir bileğimi sıkmak için uzandı ve bakışlarımı yakaladı. "Bunu yapabilirim, *mokkira*."

Yüz ifadesi ciddi ve ağırbaşlıydı.

"Bana yaraların nasıl dikileceğini öğrettin. Daha derin olanlara *runiri* koymayı biliyorum. Don boyunca bize yetecek kadar ilaç ve iksir stoğumuz var. Ve en azından bir ay döngüsü daha doğum yapmaya yakın başka dişi yok. Zamanımız var."

Yavaşça nefes vermeden önce derin bir nefes aldım ve bakışlarına karşılık verdim.

"Bunu yapmama izin ver, *Mokkira*. Yapabileceğimi biliyorum. Babanın yanına git ve onunla birlikte ol. Çünkü onu iyileştirebilecek biri varsa o da sensin," diye bitirdi Essir.

Bu sözlerle birlikte umudumun arttığını hissettim. Essir'in buna gerçekten inandığını

gördüm.

Ya... Ya ona yardım edebilirsem? Düşündüm.

Gece gündüz ona bakabilirim. *Saruk*'a bir saldırı olsaydı, *mokkira* ve şifacılarının elleri dolu olurdu. Gerektiğinde yardım edebilirdim ama önceliğim babamı iyi görmek olurdu.

Bu gitmek için yeterli bir sebepti. Kararımı biliyordum.

"*Kakkira vor*," diye mırıldandım sessizce, Essir'in elini tutmak için uzandım. "Benim için onurdur, *mokkira*."

Hinna aceleyle, "Ben önden gidip size *bikkulardan* erzak getireyim," dedi.

Pujerak omzumu tutmak için uzandı, kürklerime uzanmaya çalıştığımda beni sakinleştirdi.

"Sürünün koruması olmadan seni istemez," diye hırladı. "Bunun için kellemi alırdı."

Onun bakışlarıyla karşılaştım. Suçluluk ve pişmanlık damarlarımda dolaşıyordu çünkü Kiran'a verdiğim sözü bozmam gerektiğini biliyordum.

"Bir *pirokiye* ihtiyacım var," dedim ona. "Bana bir tane verir misin?"

Çenesi kaydı ve sıkıştı. Gözlerimde ne gördüyse -kararlılığım, korkum, azmim- elini sıktı.

"*Kalles...*" diye homurdandı, başını sallayarak. "*Vok*. Bunun için beni asla affetmeyecek."

"Beni tanıyor," diye karşı çıktım, zamanın derimi sızlatan sıkıntısını hissederek. Bir an önce gitmem gerekiyordu. Ve bunu *Pujerak*'ın yardımı olsun ya da olmasın yapacaktım. "Bir kez kararımı verdiğimde bundan dönmeyeceğimi biliyor."

Burun delikleri alevlendi. Sonunda omzumu bıraktı ve uzaklaştı.

"*Pyroki*'ni alacaksın," dedi *pujerak* ve beni rahatlattı. "Ama yolculukta korunman için sana bir paket *darukkar* da göndereceğim. En az sekiz tane."

İçimden bir şaşkınlık geçti ama *pujerak*'ın bana yardım etmesinin nedeninin Kiran'a olan sadakati olduğunu biliyordum. Bu ve muhtemelen Kiran burada olsaydı, babasının *sarukunu* korumaya yardımcı olmak için ne olursa olsun *darukkarları* göndereceği gerçeği. Evimizi. Laru güvende olduklarını söylemiş olsa da, onlara ne saldırmıştı? Başka yaratıklar mı?

Öğrenirdim.

"*Kakkira vor*. Sana borçluyum, *pujerak*," diye mırıldandım, kürklerimi sıkıca bağlarken. Omzumun üzerinden son bir kez daha bakarak Gabe'e ve nihayet Essir'e başımı salladım. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

OceanofPDF.com

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

C *Drukkar'ın Denizi'*ne göre en kötü durumda, zemin yumuşak buzla kaplı olsa da ayaz hâlâ ılıktı.

Mevsimin ortasına kadar derinlere yerleşmedi ve o zaman bir intikamla başını kaldırdı. Deniz buz tuttu, dalgalar katılaşıp zirvelere dönüştü, buz o kadar kalındı ki üzerinde yürüyebilirdiniz, ancak *Saruk*'tan kimse buna cesaret edemedi. Çünkü buz kırılırsa, bu kesin bir ölüm anlamına gelirdi. Dakkari bile bu kadar soğuğa dayanamazdı.

Pyroki'nin nefesi önünde gümüş rengine dalgalanıyordu. Bir *darukkar* sürüsünün ortasıydım. İki önde, iki yanımda ve dördü de arkamıydı. *Saruk*'a gittikçe yaklaşırken havada tuhaf bir koku vardı. Çiğ et kokusu ama çürük kokusu değil. Biz ilerledikçe koku daha da arttı.

Ve nihayet *saruk* görüldüğünde nefesim kesildi. Çünkü dışarıdaki arazide, *Isida* ormanı ile büyüdüğüm yerin yeni tahkim edilmiş kapıları arasında, çukurlu bir savaş alanı vardı. *Saruk*'la aramızda buzla kaplı büyük tepelikler uzanıyordu ve etrafları topraktaki derin çukurlarla çevriliydi.

Buzla kaplı tepelikler -yaklaştıkça gördüm ki- öldürülmüş *Ungira*'lardı, iç organları dışarı dökülüyordu ve bu da kokuyu açıklıyordu. Soğuk hava kokunun çoğunu tolere edilebilir kılıyordu.

Yanımdaki *darukkar* nefes nefese, "Kakkari aşkına burada ne oldu?" diye sordu.

Bir savaş, diye düşündüm acımasızca.

Babam da evini savunmak için savaşıyordu.

Ungira'nın güneye gittiğini biliyordum. *Polkunu* da öyle. Ama *saruktan* önce tarlada açılan derin çukurlara bakılırsa, hayvanlar buraya yuva yapmayı seçmiş gibiydi. Ve *ungira* bölgesel yaratıklardı. Kiran'ın bana söylediği buydu. Bir karakolun yanında ikamet etmeyi seçmiş olsalar bile topraklarını, topraktaki evlerini savunurlardı.

Ama *Ungira* neden *Saruk*'a çekilmişti? *Bizim Saruk'umuza* mı? Yuva yapacak o kadar çok toprak varken?

Donup kaldım, farkına vardım.

Kalp taşından etkilenmiş olabilirler mi? Merak ettim.

Kiran'ın babası bir *Sorakkariye* sahip olan iki *Sorakkariden* biriydi. Kakkari'nin kendi gücünün bir kısmının her birinin içinde bulunduğu söyleniyordu. Ne de olsa beyaz saçlı insan büyücünün Ölü Dağ'ın altında kullandığı bir kalp taşıydı. Rath Okkili'nin *Sorakkar*'ı, vahşi topraklardan emekli olup güneye yerleştiğinde bir kalp taşıyı korumakla görevlendirilmişti.

Doğulu yaratıklar bu yüzden mi buraya geliyordu? Sanki korunmaya ihtiyaçları varmış gibi Kakkari'nin gücüne ve etkisine *çekildikleri* için mi?

"*Draki*," diye mırıldandım altımdaki *pyroki*'ye, gözlerim kapılara dikilmişti. Tüm *pirokiler* sanki kurtuluşlarının yakın olduğunu hissetmiş gibi daha hızlı koşmaya başladılar. Sürüden ayrıldığımızdan beri dümdüz ilerliyorduk. Durup dinlenmek istememiştim ama ayaz zavallı hayvanlar için zordu. Hepimiz için zor olmuştu.

Yaklaştıkça kapılar açılmaya başladı ve biz de doğruca çok sessiz bir *sarığa* girdik.

Nevir, kız kardeşimin arkadaşı, nöbetçi muhafızlardan biriydi.

"Maeva?" diye homurdandı, attan indiğimde hızla bana doğru geliyordu.

Bana ulaştığında onu kucakladım. Kız kardeşim gibi, onun hepimiz için yaptığı sabunlar gibi kokuyordu ve o kokuyu derin derin içime çektim.

Geri çekildiğimde aceleyle "*Pattar... o-*" diye sordum.

"Dinleniyor," dedi Nevir bana. Bu rahatlama dizlerimi titretti ve sallanmaya başladığımda Nevir beni yakalamak için uzandı. O kadar uzun süredir *pirokinin* üzerindeydim ki, tüm kan aşağıya doğru akıyor, uyuşmuş, soğuk uzuvlarıma batıyordu.

"Peki *mokkira* ne diyor?" Kiran'ın sürüsündeki *darukkarların* atlarından indiğini duyarak sordum. Ama ben Nevir'le birlikte yürümeye başlamıştım bile.

ailemin *soliki'si saruk*'un arkasına doğru.

"Yarada enfeksiyon var Maeva," dedi Nevir sessizce, yürürken düşmemden korkuyormuş gibi elini koluma koydu. "Üç gündür ateşi var. Kırık yok ve korkarız ki savaşma gücünü kaybediyor."

Yutkundum.

"*Nik*," diye fısıldadım. "Onu iyi göreceğim."

Buna inanmak zorundaydım. Nevir'in elinin kolumu sıkarak beni rahatlattığını hissettim.

Soliki'ye doğru yürürken çok garipti. Her şey bıraktığım gibi görünüyordu. Aynı yollar, aynı binalar. Ama *saruk* sessizdi. Ağır ve yoğun bir sessizlik çökmüştü.

"Saldırıda ölen oldu mu?" Sessizce sordum.

Nevir başını salladı. "Beş erkek. Daha fazlası yaralı." Göğsüm sıkıştı.

"Peki sen iyi miydin?" diye sordum.

"Kolumda bir kesik var ama daha kötü bir şey değil. Çabuk iyileşiyor," dedi bana. "Biz... hazırlıksızdık. *Ungira* çok hızlı hareket etti. Bir gece orada değildiler. Sabah bir tanesi kendini kapılara vuruyordu. Daha önce hiç böyle davranan bir *ungira* görmemiştim."

Muhafızıma ve bana saldıran *polkunu* düşünerek dudaklarımı birbirine bastırdım.

"İyi olmana sevindim Nevir," diye mırıldandım, babamın *soliki* tezgâhını görünce. İçerisinin aydınlandığını, pencerelerden sıcak bir altın renginin süzüldüğünü gördüğümde, içime bir özlem ve acı saplandı.

Merdivenlerin dibinde Nevir, "*Darukkarlarla* ilgilenip *Sorakkar*'a gelişinizi haber vereceğim," dedi.

"*Kakkira vor*," dedim, merdivenleri tırmanırken kelimeleri omzumun üzerinden savurarak.

"Maeva."

Ona bakmak için döndüğümde, yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Evde olmana sevindim."

Sözleri göğsümün sıkıca sıkışmasına neden oldu.

Evde miyim? Merak ettim.

Ona küçük, hüznü bir gülümseme verdim ve sonra babamın *soliki*'sinin kapısını iterek açtım. Kubbeli ya da deriden yapılmamış küçük taş ahır evi beni karşıladı. Koku aynıydı, ancak altta yatan bir koku

Begalia kökü havayı renklendiriyordu. Bu ev... büyüdüğüm yer. Hepimizin mutlu olduğu yer... Ta ki mutlu olmayana kadar.

Köşeden kesik kesik bir nefes geldi.

Döndüğümde Laru'nun minderden kalktığını gördüm. Kalbim göğsümde güm güm attı, gözlerim yaşardı.

Laru yanıma geldi ve beni sıkıca kucakladı. Hamile karnı karnıma bastırıyordu. Omzunun üzerinden, Rasik'in ateşe yakın bir minderde uyuduğunu gördüm, kürklere sıkı sıkı sarılmıştı, tatlı küçük yüzü buruşmuştu, kuyruğu hayalleriyle seğiriyordu.

Gözyaşlarım kız kardeşimin omzuna süzüldü ve ona daha da yaklaştım, kollarımı ona doladım, ellerim her zaman kıskandığım ipeksi saçlarına dolandı.

"Seni çok özledim," diye nefes aldı, sesi çoktan hıçkırıklarla titremeye başlamıştı. Geri çekildiğimde birbirimizi inceledik. Eli yanağıma geldi, onun da gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ağlıyorsun," dedi şaşkınlıkla.

Boğazımdan fokurdayan küçük, hüzünlü kahkahaya engel olamadım. "Bugünlerde bunu yapıyorum."

Ne de olsa *Lomma'nın* cenazesinden beri beni ağlarken görmemişti.

Laru bitkin görünüyordu. Uyumadığı o kadar belliydi ki.

"Dinlenmen gerek Laru," diye mırıldandım ona sessizce. Özellikle de hamile olduğu için. "Artık buradayım. Ona yardım etmek için elimden geleni yapacağım, söz veriyorum."

Boğazından sıkı bir hıçkırık çıktı ve yüzü buruştu. Onu yatıştırdım, uzun boynunu kendime çektim ve saçlarını okşadım. Omuzlarındaki ağırlığı hissedebiliyordum.

"Gönderdiğim o mesaj yüzünden çok endişelendim," diye fısıldadı biraz sakinleşince. "Bunu yapmamalıydım. Vahşi topraklar artık çok tehlikeli. Düşündüm ki... Yaralanacağını ya da saldırıya uğrayacağını düşündüm ve uyuyamadım. Ben sadece-"

"Sorun değil Laru," diye mırıldandım. "Bana mesaj gönderdiğin için memnunum. Sen doğru olanı yaptın."

Kısa bir nefes verdi ve sulu bakışlarını benimkilere kaldırdı. "Onu görmem gerek," dedim.

Başını salladı ve uzaklaştık. Derin bir nefes alarak, babamızın bir zamanlar *Lomma* ile paylaştığı odaya doğru onu takip ettim. Kapıyı iterek açtı.

Kapı -her zaman gürültüyle gıcırdayan kapı- ve o oradaydı. Uyuyordu. Yatağının ortasında, kürkler etrafına yığılmıştı.

Ancak nefesleri sığırdı ve yüzü solgundu. Ter alnından aşağı akıyor, altındaki kürklerin üzerine yuvarlanıyordu. Tüm oda ter ve enfeksiyonun keskin kokusuyla doluydu.

Bir nefes verdim ve *pirokimden* taşıdığımı hatırlamadığım çantayı kapının önüne bıraktım. Yanına gittim, yatağın yanında diz çöktüm.

Gözyaşlarım görüşümde dalgalanarak onu bulanıklaştırdı, ama onları hızla kırıştırdım. Onun için güçlü olmam gerekiyordu. Onunla en iyi şekilde ilgilenilebilmek için odaklanmam gerektiğini biliyordum.

Şimdi suçluluk ve üzüntü hissediyordum çünkü bundan önceki haftalarda ona kızgındım. Kiran'ı vedalaşmaktan alıkoyduğu, bu konuda bana yalan söylediği ve o sırada çaresizce ihtiyaç duyduğum kapanışı benden esirgediği için kızgındım.

Şimdi bunların hepsi saçma geliyordu. Hiçbirinin önemi yoktu. Önemli olan tek şey, onun iyileştiğini görmek için elimden geleni yapmamdı - ve elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Onu örten kürkleri kaldırdım. Altında göğsü çıplaktı ve gövdesinin neredeyse tamamını kaplayan, yeşil *uudunla* ıslatılmış hafif bir bandajla kaplı büyük bir kesik görünüyordu. Enfekte olmuş, ağlayan, irin dolu yaradan siyah damarlar uzanıyordu.

Yutkundum, midem bulanıyordu.

Lomma, diye fısıldadım içimden sessizce, *lütfen ona güç ver. Ona hâlâ burada ihtiyacımız var. Veda etmeye hazır değiliz.*

Boğazımı temizledim, *Pattar*'ın elini tuttum ve avucunu avucumun içinde çevirdim. Dokunuşumla uyandı, gözleri kapaklarının altında titriyordu.

Nefes nefese kaldığı bir anın ardından gözlerini araladı. Bakışları bulanık ve cam gibiydi. Yüzü acıyla buruşmuştu ve daha fazla *begalia*'ya ihtiyacı olduğunu biliyordum. *Mokkira*'nın onunla en son ne zaman ilgilendiğini merak ettim.

"*Pattar*," diye fısıldadım.

Kaşları çatıldı. Zayıflamış, sessiz ve cılız bir sesle, "Maeva?" diye sordu.

"*Lysi*," diye fısıldadım, ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Ben buradayım."

Göğsünden sert bir ses çıktı. Başını salladı ama bu bile çaba gerektiriyordu.

"Evindesin," diye fısıldadı. "Laru seni çağırdığına göre gerçekten ölüyor olmalıyım," diye yumuşak bir yorumda bulundu.

Eğlendirici olmaya çalışıyordu ama acı dolu şaka girişimi boşa çıktı. Laru kapının eşiğinde gıcırdayan bir ses çıkardı, şüphesiz ani bir hıçkırığı bastırmaya çalışıyordu.

"Ah, *rei kassiri*," diye mırıldandı babam, bakışları Laru'ya yöneldi, kaşları daha da aşağı çekildi, acı içindeydi. "Özür dilerim."

"Seni iyi göreceğim *Pattar*," diye nefes aldım ve elini nazıkçe sıktım.

Bakışları benimkilere kayd, kendisinininkilere hiç benzemeyen gözlerim arasında gidip geldi.

"Kakkari'ye yemin ederim."

OceanofPDF.com

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

T üç gün.

Babamın ateşinin düşmesi üç gün daha sürdü ve düştüğünde, gecenin köründe olmasına rağmen dışarıya, *sarığın* özel, buzlu bir köşesine çıktım ve boğazım düğümlenene kadar rahatlayarak ağladım.

Az uykuyla geçen üç gün ve gece. Kendi terinden ve kirinden oluşan bir su birikintisinde yatmak zorunda kalmasın diye sürekli yara temizliği ve kürk yıkama. *Pattar*'ımın ateşini dışarıdan topladığım buzla düşürmeye çalıştım, ancak yatakta çırpındı ve etinin üzerinde ateş sürünüyormuş gibi hissettiğini iddia etti.

Üç sabah ve gece, halsiz düşüp nefesi kesilene kadar vücudunu saran mide bulantısı. Bağımlılık yaptığı bilinen *begalia*'ya bağımlı olmasını ve bu yüzden kötü bir ruh haline bürünmesini istemediğim için artan ağrılar.

Laru bana izin verdiğim kadar yardım etti. Ama neden bu kadar yorgun ve bunalmış olduğunu anlayabiliyordum. Ve bu sorumluluğu tek başına üstlenmek zorunda kalmıştı.

Ve babam o üç gün üç gece boyunca uyurken, ben kürkleri temizleyip *soliki*'yi düzenli tutup havalandırırken, *beklerken*, düşüncelerimle baş başa kalıp kendimi ve kendi iyiliğimi düşünecek zamanım olduğunda, Kiran'ı beni şaşırtan bir keskinlikle özledim. Sürüye sağ salım dönüp dönmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Doğu topraklarında neyle karşılaştığını, etrafı kaplayan bu gizemli ve muhtemelen tehlikeli kırmızı sisi görüp görmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

kara. Eğer yleyse, Kakkari'ye uzakta kalması, güvende olması ve korunması için dua ettim.

şimdi Laru ve ben, gençken sık sık akşam yemeklerimizi yediğimiz ve dinlendiğimiz *voliğin* ortak odasında sessizce otururken, Kiran'ın iyi olması için Kakkari'ye tekrar dua ediyordum. Ve eğer henüz dnmediyse, döndüğünde beni sürüden ayrılmış bulduğunda beni affedebileceğini umuyordum.

Laru yumuşak bir sesle, "Yine onu düşünüyorsun," dedi.

Pattarımın odasının kapısı açıktı ve uyurken çıkardığı hafif horultuları duyabiliyordum. Bütün gün ilk kez *oturmama* izin vermiştim.

Yastığımın üzerinde doğrudum ve Laru'ya doğru baktım. Rasik başını Laru'nun şiş karnına koymuş uyuyordu ve Laru onun saçlarını okşuyordu. Kız kardeşi olduğuna inandığı kardeşini dinlemeye çalışırken uykuya dalmıştı.

Yutkundum ve rgnden kaçan bir tutam saı geri ittim. Yorulmuştum. Bundan sonra bir hafta uyuyabilirmişim gibi hissediyordum. "Onu seviyorsun. Yine," diye fısıldadı. "Sevmiyor musun?"

Laru ve ben Kiran hakkında konuşmamıştık. Ama o benim kız kardeşimdi. Babamın iyileşmesinin yarattığı dikkat dağınlığı ve strese rağmen, bazen onun beni izlediğini hissedebiliyordum, sanki bir şeylerin farklı olduğunu biliyordu, sanki benim için görünmez olan ama onun için asla görünmeyen bir şeyin üzerimde yazılı olduğunu *görebiliyordu*.

Beni her zaman en iyi o görürdü. Hatta bazen *Lomma* bunu başardı.

Dudaklarımı yaladım, tırdayan ateş leğenine baktım. Kucağımda yiyemediğim bir tabak yemek vardı. Artık soğuktu, Laru'nun yemeklerine yazık olmuştu. Ama babamın yarasının kokusu burun deliklerimden gitmiyordu, her ne kadar yara artık temizleniyor olsa da. Geldiğimden beri pek bir şey yiyememiştim.

Sessizce, "Onun *Morakkari*'si olmamı istiyor," dedim.

Laru'nun keskin nefesi neredeyse Rasik'i uyandıracaktı ama o bir kez daha sakinleşene kadar nefesini tuttu.

Gözleri iimi yakıyordu. Ona baktıkça, bakışlarını sabit bir şekilde karşıladıka ifadesi değişti... *anlayışa* dönüştü. Ve belki de üzüntüye.

"Ve sen de onu kabul edeceksin," dedi sessizce. "*Saruk*'u tekrar terk edeceksin. Ve sonra gitmiş olacaksın. Bizden ayrılacaksın. Sürü kralınla birlikte vahşi topraklarda kaybolacaksın."

Addie'nin doğumunun şafağını düşündüm. O *bilme* hissini hatırladım. Amaç duygusunu. Kararımdan hiç bu kadar emin olmamıştım. İçimden akıp gitmişti, özgürleştirici ve parlak.

Ama tabii ki bu kararlar birlikte acı da geldi. Çünkü *Saruk* ve Kiran'a sahip olamazdım. O Dakkar'ın Horde kralıydı. Orayı korumak onun göreviydi. Vahşi topraklarda seyahat etmek, tehditlere karşı devriye gezmek ve Kakkari'nin kadim kanunlarını uygulamak onun göreviydi.

Sırf ailemi özledim diye unvanından, kaderindeki amacından vazgeçip babasının *sarığına* yerleşmesini asla beklemezdim. Bu onu öldürürdü. Ve *pattarımın* asla Kiran'ın sürüsüne katılmayacağını biliyordum çünkü bu, neredeyse her gün ziyaret ettiği annemin mezarından koparılmak anlamına gelirdi.

Babam *lomma*'yı geride bırakıyormuş gibi hissedecekti. Ve bunca yıl ona sadık kaldı, nerede olursa olsun ona katılacağı günü bekledi.

Laru'nun derin bir iç çektiğini duydum. Sonra onun gülümsemesini gördüm. Yumuşak ve bilgili bir gülümsemeydi.

"Her zaman oydu," dedi başını sallayarak. "Her zaman o olacaktı Maeva. Öyle değil miydi? Çocukluğundan beri biliyordun. Her zaman çok emindin."

Boğazımın düğümlendiğini hissederek
dudağımı ısırdım. "Her zaman değil," diye
hatırlatma ihtiyacı hissettim.

Başını iki yana salladı. "*Lomma* biliyordu. Ve haklıydı."

Kaşlarım çatıldı, bakışlarım keskinleşti. "Ne demek istiyorsun?" "O ölmeden önceydi," diye mırıldandı Laru, yüzünün tamamını okşayarak Rasik'in sırtında, titreyen kuyruğuna yapışmış bir şeyi koparıyordu. "Bana, o yanında olmadığı sürece bir daha asla gerçekten mutlu olamayacağını söyledi."

Bu sözlerde yutkunmamı zorlaştıran bir şey vardı. Çünkü Laru'nun *mutsuz* olduğumu düşünmesini istemiyordum. Çok sevdiğim ailem yanımdayken nasıl mutsuz olabilirdim ki?

"Ama ben mutluydum Laru," diye karşı çıktım. "Burada mutluydum. *Lomma* olmadan olabileceğim kadar mutluydum."

Ve Kiran olmadan, diye düşündüm ama bunu kendime sakladım.

"*Nik*," dedi başını bir kez sallayarak. "Sen burada mutluydun Maeva. Ama ben bunu hep gözlerinde gördüm.

Yalnızlığını." Sustum.

"Onu düşünmemeye çalışıyordun ama onu merak ettiğini her zaman anlayabiliyordum. Nerede olduğunu. Güvende olup olmadığını. Başka birini bulup bulmadığını. Eve dönüp dönmeyeceğini. Seni hiç düşünüp düşünmediğini."

Şimdi, öyle olduğunu biliyordum. Her zaman beni düşünmüş, özlemişti, tıpkı benim onu özlediğim gibi, özlememeye çalışsam bile.

"*Lomma* biliyordu," diye bitirdi. "Birbiriniz için yaratıldığınızı biliyordu. Kakkari'nin her zaman bunu amaçladığını. Birbirinize geri dönmenin yolunu bulacağınıza inanıyordu. Sonunda bile buna inandı. Ve haklıydı da. İnandığı her şey gerçekleşti."

Ateş yüksek sesle kıvılcımlandı, sanki *lomma'mız* şu anda bizimle birlikte odadaydı ve anlaştığını ilan ediyordu.

İkimiz de sustuk ve bakışlarımız Rasik'e kaydı, ablamın kucığında, onun nazik dokunuşları altında uyumasını izledim. *Lomma* bunu bana neden hiç kendisi söylememişti?

"Ondan nefret ediyorum," diye fısıldadı Laru, ama bu tamamen kötü niyetli değildi. "Ama sadece seni bizden uzaklaştırdığı için. Bu sefer temelli olarak. Sanırım bunu biliyordum. Sen gittiğinde. Sanırım eve dönmeyeceğini biliyordum."

O GECE, babamın sargılarını değiştiriyordum. Laru ve Nevir ortak salonda sessizce konuşuyorlardı. Rasik aralarında uyurken, onları ateşin başında ısınmak üzere birbirlerine sarılmış halde bırakmışım.

Saldırıdan bu yana Nevir günün neredeyse tüm saatlerinde dışarıdaydı; kuyulardan taze su getirilmesine yardım ediyor, kapıları gözetliyordu ve bugün de *ungira*'nın imhasına yardım etmeye başlamıştı.

Ayaz olmasına rağmen, *ungira*'ların çoğu yuvalarını çoktan kapıların dışındaki toprağın derinliklerine kazmıştı. Nevir ve *Saruk*'un yaralı olmayan diğer savaşçıları ölü hayvanları, don geçtikten sonra bedenlerinin dinleneceği ve toprağı besleyeceği yuvalarına geri taşıyorlardı.

Ancak, özellikle bu kadar az *darukkar* varken zor ve yorucu bir işti. Ve kapıların dışında en az on beş *ungira* saymışım. Savaşın tüm kanıtlarını silmek bir haftadan uzun sürecekti.

Ama yapabilen herkes *sarığın* etrafında toplanıyordu. Babam ne zaman dinlense, *mokkira'nın voliki'sine* dönüp ona yardım teklif ediyordum ve bunun için minnettar olduğunu söyleyebilirdim. *Mokkira'nın* yeğeni ve ileride onun yerini alacak olan erkek Nebrik bile fazladan yardım için minnettar görünüyordu.

Nebrik'le hiç anlaşılamamış olsak da, yine de başını saygıyla eğmişti. Ne de olsa ben bir *mokkira'y*dım. Bir sürünün *mokkira'sı*ydım. Artık sadece Maeva değildim, bir şifacıydım. Bir *kerisa*.

Ama günler birbirine karıştıkça, güneş doğup battıkça, içimde bir tedirginliğin yükseldiğini hissettim. Çünkü ben bir sürünün *mokkira'sı*ydım... ve gitmiştim. Sonsuza kadar *sarukta* kalamazdım. Babam iyileştiğinde, onun iyi olacağından emin olduğumda gitmeliydim. Bunu biliyordum. Addie için, bebek için endişeleniyordum. Onun ölümünü izlediğim kabuslar geri dönmüştü. Essir için, hazır olmadığını bildiğim halde omuzlarına bu kadar çok sorumluluk yüklediğim için endişelendim.

Suçluluk duygusu eziciydi. Utanç. Ama başka bir şey yapamazdım. Babam iyileşene kadar olmazdı... çünkü onu terk edemezdim. Ne görevim için, ne de başka bir şey için.

Bu gece, babamın yarasına yeni bir bandaj yaptıktan, kürklerini temizledikten ve onu yumuşak bir bezle silip saçlarını taradıktan sonra, yatağının yanında yere diz çöktüm ve avucumun içi gibi bildiğim özelliklerini ezberledim.

Morali yerine gelmişti -rengi de- ve saldırıdan bu yana kendini en iyi hissettiği gün bugündür, ki bunun iyiye işaret olduğunu düşünmüştüm. Uyanık olduğu ve acı çekmediği zamanlarda sürüden, orada hayatın nasıl olduğundan bahsettik... ama tabii ki biliyordu. Ne de olsa avcı olmadan önce Kiran'ın babası için *darukkarlık* yapmıştı. Hayatının büyük bir kısmı sürünün içinde geçmişti.

Daha önce konuştuğumuz gibi neredeyse ona soracaktım. Neredeyse ona sürü hayatını tekrar düşünüp düşünmeyeceğini soracaktım. Ama o bencil sözleri söyleyemedim. *Hele de Lomma'nın* gömüldüğü yeri ziyaret etmek için bu kadar hevesliyken... Burası *Isida* ormanının yakınlarındaydı ama bir sahil yolu boyunca korunuyordu. *Ungira'nın* mezarını yok etmesinden çok endişelenmişti.

"Keşke sen de benimle gelsen *Pattar*," diye fısıldadım, mışıl mışıl uyumasına rağmen. "Keşke hepiniz gelseniz."

Ortak salonda bir gürültü vardı, başımı çevirmeme ve koridorda kaşlarımı çatmama neden olan bir gürültü, ancak hiçbir şey görmedim, sadece titreyen

duvarlara vuruyordu. Laru ve Nevir görüş alanımın dışındaydı ama kısık seslerini duyabiliyordum.

Tekrar babama döndüm. Uyuyordu ve yorgun olmama rağmen, bu zamanı değerlendirmem ve *mokkira*'nın herhangi bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakmam gerektiğini biliyordum-

Koridordan ağır ayak sesleri geliyordu. Nevir'e ait olamayacak kadar ağırdı.

Ben tepki veremeden, karanlıkta silueti beliren iri bir cisim kapının eşiğinden adım atıyordu.

Kör olsam bile, tüm duyularım elimden alınsa bile Kiran'ı her yerde tanıyabilirim.

Sersemlemiş bir şaşkınlık ve parlak bir rahatlama patlaması - ezici ve harika - nefes nefese kalmama neden oldu, yerden aceleyle kalkarken gözlerimden hemen yaşlar aktı.

"*Seffi*," dedi sert ve sessiz sesiyle, karanlıkta parlayan altın gözleriyle.

Tüm duygularım su yüzüne çıktı. Onun için duyduğum endişe, onu terk ettiğim için duyduğum suçluluk, babamın bu durumdan sağ çıkamayacağı korkusu, hem duygusal hem de fiziksel olarak yaşadığım yorgunluk. Bununla birlikte ona yakın olma, ona sarılma, kollarını etrafımda, kalp atışlarını yanağımda hissetme ihtiyacım da ortaya çıktı. Bununla birlikte, kabaran aşkım, hiç ölmemiş olan aşkım da geldi. O haklıydı. Onu o kadar derine gömmüştüm ki artık hissedemiyordum... ta ki o tekrar ortaya çıkarana kadar.

Kollarına yuvarlandım ama o beni sıkıca tuttu. Sıcaktı. Roon ve ayaz kokuyordu. Güvendeydi. *Saruk*'a gelmişti. Beni mi arıyordu?

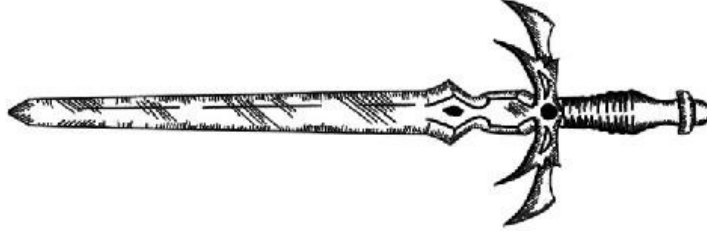
Ailemin *soliki*'sindeydi, onu hatırlamak, bizi hatırlamak çok kolaydı.

Gözyaşlarım serbest kaldı, sessiz, mutlu, rahatlamış hıçkırıklar omuzlarımı titretti. Kolları beni sıkıca sardı, başını eğerek dudaklarını saçlarıma bastırdı.

"Buradayım, *seffi*," diye mırıldandı. "Şimdi seninle ilgilenmeme

izin ver, *Iysi*?" OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

Maeva kollarımda mışıl mışıl uyuyordu, dünya için ölmüştü. Sırtımı taş duvara vermiş, babasının odasında yerde oturuyor, onun düzenli nefes alış verişlerini dinliyor ve kadın kalbimin göğsümde attığını hissediyordum. Koridorun sonunda Nevir ve Laru'nun birbirleriyle fısıldaştıklarını duyabiliyordum ama ne dediklerini anlayamıyordum.

Maeva kollarımda olduğu sürece göğsümdeki kalın, ağır, sıkı düğümün gevşediğini daha çok hissettim.

Uzun, kabus gibi bir hafta olmuştu. Sonunda Rath Kitala'nın ordusundan döndüğümde *pujerak*'ımın *-korkunç* ve bilmiş bir ifadeyle Maeva'nın *saruk*'a döndüğünü söylemesiyle daha da uzamıştı.

Onu durduğu yerde deşmememin tek nedeni, Maeva'yı koruma olarak sekiz *darukkarla* göndermiş olması ve bana *sarukun* saldırıya uğradığını, Maeva'nın babasının yaralandığını söylemiş olmasıydı.

Ve o anda hiçbir şeyin onu gitmekten alıkoyamayacağını biliyordum. Sürüme döneli bir saat bile olmamıştı, Roon'un yemek yemesine ve kısa bir süre dinlenmesine yetecek kadar bir süre, sonra tekrar sırtına binip güneye doğru yola çıktım. Aciliyetimi hissetmiş gibiydi ve bizi bir günden biraz fazla bir sürede hızla *saruk*'a getirdi.

Şimdi hayvanım dinleniyor, annesiyle - *lomma'mın pirokisiyle* - *sarukun* küçük muhafazasında kısa bir süreliğine yeniden bir araya geliyordu. Ve ben Maeva'yı kollarımda tutuyordum.

"Sen," diye bir ses geldi.

Başımı kaldırdım ve onu uyandırmamaya dikkat ederek Maeva'nın babasının gözleriyle karşılaştım.

"*Terun*," diye mırıldandım usulca, başımı eğerek. *Yaşlı* anlamına geliyordu. Onu her zaman bu saygılı unvanla selamlamıştım. Artık bir *Vorakkar* olmamın bir önemi yoktu.

Onu son gördüğümde o kadar kızgındı ki tükürüyor ve adıma küfrediyordu. Maeva'nın kalbini kırdığım, onun sevgisini reddettiğim için öfkeliydi. Ve bana söylediği son sözleri hatırladım.

Bir gün buna pişman olacaksın. Umarım peşini bırakmaz. Umarım sana musallat olur da neyi çöpe attığını anlarsın. Ama onu bir daha incitmeye cüret edersen, Vorakkar ol ya da olma, bağırsaklarını deşer ve seni pyroki muhafazasına atarım. Beni anladın mı? Şimdi git buradan. Sakın geri gelmeye cüret etme.

Unvanım dudaklarında bir alay konusu olmuştu. Sesinde duyduğum kötülük karşısında acı çekmiş ve şaşırmıştım. Maeva'nın *pattar*'ı bir zamanlar *darukkar* olmuştu, *lysi*, ama onun sesini yükselttiğini hiç duymamıştım. Hem de hiç. Bana karşı hep nazikti. Sessizdi.

O zaman bile doğruyu söylediğini biliyordum. O zaman bile Maeva'nın peşimi bırakmayacağını, o gece için yıllarca pişmanlık duyacağımı biliyordum.

"İyileştigine sevindim *Terun*," diye mırıldandım karanlığın içinde. Burada Maeva'nın babasını sıcak tutan bir ateş leğeni vardı ama yeniden yakılması gerekiyordu.

"*Nik*, değilsin," diye homurdandı, dudaklarından büyük bir huff düştü. Kaşlarımı çattım, çenem gerildi.

"Senin ölümün onu yok eder," diye sessizce mırıldandım. "Ve benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum ama eğer onu yok ederse, beni de yok eder."

Babası sessizleşti, gözlerini bana dikti. Bakışları kucağımda uyuyan Maeva'ya kaydı, yanağı göğsüme bastırılmıştı. Farkına varınca bakışları donuklaştı ve gözleri tekrar benimkilere kaydı.

"O senden daha iyisini hak ediyor." Sessiz kelimeler göğsümü ısırdı.

"Biliyorum," diye cevap verdim sessizce, bu onu şaşırttı. Huysuzca, "Seviyor. Ama hiç şüpheden olmasın *Terun*, sen hariç, bu evrende onu benim kadar sevebilecek başka bir erkek yoktur."

Maeva'nın babası uzun bir süre bana baktı, aramızdaki sessizlik iyice gerilmişti. Sonunda burun deliklerinden küçük bir nefes verdi, bakışları tekrar kızına kaydı ve yüzü yumuşadı.

Terun bana, "Git onu yatağına yatır," diye emretti. "Çok az uyudu ve dinlenmeye ihtiyacı var."

Onu itip kakmamaya çalışarak dikkatlice ayağa kalktım. Babasına döndüm ama gözleri kapalıydı, sanki artık konuşmak istemiyor gibiydi.

Sessizce odadan çıkıp *Maeva*'nın odasına doğru yürüdüm. Uzun zaman sonra bir *solikiye* geri dönmek tuhaftı ama burayı çok iyi hatırlıyordum. *Maeva*'nın yatağı küçüktü ve onu dikkatlice yatağa yatırıp saçlarını yanaklarından çektim. Elmacık kemikleri daha keskin, gözlerinin çevresi daha koyuydu. Kilo vermişti ve uyumadığı çok belliydi. Her zaman etrafındakilere yardım etmekle o kadar meşguldü ki bazen kendine bakmayı unutuyordu.

Ama bu benim görevim, diye düşündüm ve eğilip dudaklarımı onunkilere değdirdim. Kokusunu içime çektim, içimdeki vahşi şeyi, doğu topraklarındaki karanlık sisi ilk gördüğümünden beri hissettiğim vahşi şeyi yatıştırmasına izin verdim.

Onu terk etmekten nefret ediyordum ama kısa süre sonra dönecektim. Ona son bir kez baktıktan sonra odadan çıktım ve *Laru* ile *Nevir*'in dinlendiği ortak alana geri döndüm.

Ben ortaya çıktığımda ikisinin de gözleri benimkilere kaydı.

Laru ayağa kalktı. Uzanıp ön koluma dokundu, diğer elini karnının altında birleştirdi.

"Nasıllar?" diye sordu usulca.

Laru bana karşı hep nazikti. Her zaman anlayışlıydı. *Nevir*'in de öyle olması için bir sebep yoktu.

"Çok yorgun," dedim *Laru*'ya sessizce. "Ve baban hâlâ benden nefret ediyor." *Nevir*'in boğazından küçük bir kahkaha yükseldi.

"Ve muhtemelen her zaman da öyle olacak," dedi *Laru* mahcup ve yorgun bir ifadeyle. "*Pattar* bazen *Nevir*'e karşı hâlâ güvensizlik duyuyor. Koruyucu olmak onun doğasında var. Ve her şeyi hatırlıyor. Hafızasını koruyor."

Başımı salladım, acımasızca.

"Gidip babamla konuşmam gerekiyor," dedim onlara. Muhafızlar geldiğimi aileme çoktan haber vermiş olmalıydı. "Ama kısa süre içinde döneceğim."

"Sen...sen burada mı kalacaksın?" *Laru* tereddütle sordu.

"*Lysi*," dedim, bunun pazarlığa açık olmadığını bilerek. "Onunla kalacağım."

Laru'nun bakışlarında bildiği bir şey parladı ve başını sallayarak dokunuşunu kolumdan çekti. *Maeva*'nın ona bizim hakkımızda ne söylediğini merak ettim. İki kız kardeş her zaman yakın olmuşlardı.

Maeva'nın kapısına son bir kez baktıktan sonra *soliki*'den ayrıldım, kürklerimi omuzlarıma daha sıkı geçirdim ve ailemin evine giden ana taş yola doğru ilerledim.

Tam merdivenleri çıkarken kapı açıldı ve annem eşikte bekliyordu. Gözlerim onunkilere kilitlendi ve tutundu; kollarının beni sardığını ve sıcaklığına çektiğini hissettim.

"Muhafızlar geleceğini söylediler. Buna inanmakta güçlük çekiyordum," diye fısıldadı. "Seni iki yıldır görmemişken, tek bir ay döngüsü içinde iki kez geldin."

Üzerime çöken suçluluk duygusu tanıdıktı. Bir evlat suçluluğu. Ama ben bir *Vorakkar*'dım. *Lomma* bunu anlıyordu. Yapılması gereken fedakarlıkları biliyordu.

Belki de hakkı olmadığı halde benim için yaptığı fedakârlıklar, diye düşündüm sessizce, arkama yaslanıp gözlerinin içine bakarak.

"*Mokkira*'mı almaya geldim," diye mırıldandım ona.

"Maeva mı?" diye sordu sessizce, bilerek. "*Lysi*, döndüğünü duymuştum."

Kaşlarım çatıldı. Ve onu görmeye gitmemiş miydi? Maeva'nın ailesine destek vermek için?

Hayal kırıklığı içime yayıldı.

"*Sorakkar* ile konuşmam gerek."

Ona böyle hitap etmemden nefret ederdi ama o benim için her zaman bir *Sorakkar* olmuştu. Ona en son ne zaman *Pattar* diye hitap ettiğimi hatırlamıyordum ve o da bu şekilde hitap etmeyi tercih ediyor gibiydi.

Adamın varlığı onun arkasında belirdi, odalarının kapısından çıktı. Topalladığını, çizmelerinin altında bandaj olduğunu gösteren bir dolgu olduğunu fark ettiğimde duraksadım.

"Saldırıda yaralandınız mı?" Homurdandım.

"Küçük bir şey," diye homurdandı. Annem içini çekti ve babama omzunun üzerinden sabırsız bir bakış fırlattı.

Saldırıdan neredeyse bir hafta sonra hâlâ bandajlı olduğunu düşünürsek, bundan şüpheliydim. Dakkari çabuk iyileşmiş. Yara derin olmalı.

"Neden yardım çağırmadın?" Ona doğru yürürken, annemin etrafından dolanarak ona ulaşmaya çalıştım. "*Darukkarlarımın* geleceğini biliyorsun. Bir gün içinde burada olabilirlerdi."

Kendiminkine çok benzeyen yüzünü incelerken omuzları dikleşti. İnatçı bir kaş, büzülmüş dudaklar, geniş, sert yüz hatları. Babamın yanağında bir yara izi vardı, eski bir savaş yarası.

"*Ungira* hızla içeri girdi. Zaman yoktu," diye tersledi babam. "Bir sürüden yardım beklemiyordum. Kendi *saruğumun* savunmasıyla başa çıkabilirim."

Sabırsızlığı arttı.

"Ben sadece bir *Vorakkar* değilim, senin *oğlunum*. Bu senin gururunla ilgili. *Saruk'unun* korumasıyla ilgili değil," diye hırladım. Babamın bakışları daraldı ve bu hakaret karşısında bana doğru bir adım attı. "*Darukkarlarınız* en son ne zaman kılıçlarına ihtiyaç duydu?"

Yüz ifadesi karanlıktı ve annemin bize doğru ilerlediğini gördüm, elinin ön koluma dayandığını hissettim.

"Bu kadar yeter," dedi sessizce. "İkiniz de."

Çenem zonkladı. Birbirimizi görelili bir dakika olmuştu ve şimdiden birbirimizin boğazına sarılmıştık. Belki de inanmak istemediğim kadar birbirimize benziyorduk.

Annemin haklı olduğunu bilerek sert bir nefes verdim.

"*Saruk'a* ne olacağını umursamadığımı mı sanıyorsun?" Sesimi yumuşatarak sessizce sordum. "Sana ne olacağını umursamadığımı mı sanıyorsun? *Lomma'ya*?"

Burun deliklerinden bir huff çıktı. Önümden kapalı kapıya doğru baktı. Sonunda, "Biliyorum, Kiran. Elbette biliyorum."

Annemin elinin kolumu sıkıldığını hissederek başımı salladım.

"Ama *ungira* gece geldi," dedi babam, topallayarak yükseltilmiş bir mindere doğru yürüdü, sonra biraz çabayla kendini aşağı indirdi ve hafifçe tısladı. Ben karşıdaki mindere geçerken o da bacağının alt kısmını ovuşturdu. "Yardım çağırarak için gerçekten zaman yoktu."

Sesi aniden çok yorulmuştu. Babamın çok nadir gördüğüm bir yanıydı bu.

Aramızda her zaman bir gerginlik vardı ve ben *Vorakkar* olduktan sonra bu gerginlik ikiye katlandı.

"Beş *darukkar* kaybettik. Düzinelerce kişi yaralandı. *Ungira...*" Babamın sözleri kesildi. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Rath Kitala sürüsünden yeni geldim," dedim ona sessizce, annem yanında oturmuş, elini rahatlatmak için geniş omuzlarında gezdirirken bakışlarını buldum.

"Kitala mı?" diye sordu babam, sesinde şaşkınlık vardı. "Doğuyu saran şu kızıl sis yüzünden mi?"

"*Lysi*," dedim yutkunarak. Tereddütle, "Onu gördüm," dedim.

Babam bana doğru eğilerek kısık bir sesle, "Peki sen ne anladın?" diye sordu. "*Vorakkarlar* arasında ne konuşuldu?"

"Büyüyor," dedim ona. "Her geçen gün büyüyor, toprağın daha büyük bir kısmını tüketiyor."

"Peki neymiş o?" *Lomma* kaşları şaşkınlık ve endişe içinde çatılmış bir halde sordu.

"Bilmiyoruz," dedim onlara. "Tek bildiğimiz Ölü Topraklar'dan bir Ghertun'un çıktığını görmediğimiz. Kimse görmedi. Ve bu sis... enerjimizi tüketiyor, canavarları evlerinden çıkarıyor. Onları vahşileştiriyor. Değiştiriyor. Korkutuyor."

Babam bunu zaten tahmin etmişti. *Ungira*'ların güneye bu kadar uzağa gitmelerinin, kendilerini tehdit altında hissetmedikleri sürece neden bu kadar acımasızca saldırdıklarının başka bir nedeni yoktu.

Annemin elinin babamın omzunda sıkıştığını gördüm.

"*Vorakkarlar* kuzeyin rahibelerini çağırmaya karar verdiler. Onları tapınaklarından çağırmak için. *Thesper* çoktan yola çıktı."

"Rahibeler mi?" *Lomma* nefes aldı. "Sence cevap verirler mi?"

"Bunun ne olduğunu bilen biri varsa, o da onlardır." Onlara baktım. "Hazırlıklı olmanızı istiyorum, *Iysi*? *Saruk*'u hazırlayın. *Dothik*'ten daha fazla *darukkar* gönderin. Gücünüzü toplayın ve sonra tekrar eğitime başlayın. Çünkü Dakkar'da bir şeyler değişiyor. Ve bunun getireceği her şeye hazırlıklı olmamız gerekiyor."

Sabahın erken saatlerinde ailemin *soliki*'sinden ayrılmaya hazırlanıyordum. Orada bulunduğum süre içinde, Rath Kitale'nin sürüsüne yaptığım yolculuğun her ayrıntısını, orada öğrendiklerimin her detayını anlatmıştım ve babam da öğrenebildiği her bilgiyi özümsemişti.

Ama artık Maeva'ya dönme vakti gelmişti. Ve onu tekrar kucağıma almak için sabırsızlanıyordum. Şimdiden göğsümdeki sıkılığın arttığını hissediyordum ve onun iyi olduğundan, uyuduğundan, dinlendiğinden emin olmam gerekiyordu.

"Burada kalmayacak mısın?" diye sordu annem kaşlarını çatarak, kürklerini omuzlarımdan üzerinden geriye sallamamı izlerken.

Onun gözlerini yakalamış olsam da babamın beni incelediğini hissediyordum, ancak yorgunluğun kenarlarından çekildiğini görüyordum. Yarasının etkisinden hala kurtulamamıştı.

Gururuna rağmen, *Saruk*'a yapılan saldırının -kaybedilen hayatların- onun üzerinde ağır bir yük oluşturduğunu biliyordum. Her lider gibi o da kendini onlardan sorumlu hissediyordu.

"Maeva'nın yanında olacağım," dedim ona, ikisine de söyledim.

Lomma'nın bakışlarında bir titreşim vardı. Bir suçluluk titreşimi mi?

"Kiran," dedi, ben kapıya yöneldiğimde öne doğru bir adım atarak. "Bekle."

Bu gece yapmayı planladığım bir şey değildi ama konuyu zorlarsa yapardım.

"İkinizin de bilmesi gereken bir şey var," dedim usulca.

"*Lysi*?" diye fısıldadı annem, gerçi biliyordu. Ne söyleyeceğimi biliyordu.

"Maeva'dan *Morakkari*'m olmasını istedim," diye ikisini de bilgilendirdim. Annem dondu kaldı. Babam o kadar da şaşırılmış görünmüyordu. "Henüz bana bir cevap vermedi. Ama ben onu zaten uzun zaman önce seçmiştim. Sadece bunu fark etmem bu kadar uzun sürdü. Her zaman o olacaktı. Ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi?"

Annemin gözleri yumuşak ama acılıydı.

"Ve biliyorum," dedim ona. "Ne yaptığını biliyorum, *Lomma*. Ona yalan söylediğini biliyorum. *Bana* yalan söyledi."

"Neden bahsediyor, *rei kassiri*?" diye sordu babam sessizce, ama bakışlarım annemin *kederli* yüzünden hiç ayrılmadı.

Utancı cevap vermesini engelledi. Ancak bunu babamdan bile sakladığı çok açıktı. Belki de tartışmayı gerektirecek ya da babamın dikkatini çekecek kadar ciddi olduğunu düşünmemişti. Sadece bu düşünce bile öfkemin kabarmasına neden oldu ama sesimi sakın tuttum.

"Bunu neden yaptığını bile anlıyorum, *Lomma*. Bana yardım ettiğini sanıyordun. Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım olmadığını düşündün," dedim.

"*Lysi*," diye fısıldadı. "Sadece deniyordum ki..."

Sanki kelimeleri söylemeye cesaret edemiyormuş gibi, sözlerini yarıda kesti.

"Maeva sana güvendi. Böyle bir konuda ona yalan söyleyeceğini düşünmesi için hiçbir sebep yoktu. Ama bu annesinin *cenazesiydi*, *Lomma*. Annesi daha yeni *ölmüştü*. Ve ne pahasına olursa olsun umurumda olmazdı. Onun yanında olmak isterdim. Benim adıma bu kararı vermeye hakkın yok, *Iysi*?"

Annemin bakışları yere kaydı.

"O an için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım," diye fısıldadı.
"Özür dilerim, Kiran. Sana yalan söylediğim için özür dilerim."

Başımı salladım. "Eğer öyle olsaydın, *Lomma*, ona gerçeği uzun zaman önce söyledin."

Gözleri benimkilere kaydı.

Nefesimi üfleyerek başımı ona doğru eğdim. Kavga etmek istemiyordum. Ama söylenmesi gerekiyordu.

"Sabah görüşürüz." Ve
böylece ayrıldım.

OceanofPDF.com

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

W Uyandığımda, odamın küçük, dairesel penceresinden mavi ışık süzülüyor, prizmalar oluşturarak duvarın ağır, dalgalı cam.

Sıcak et tamamen bana doğru bastırılmıştı. Göğsümde sabit, güçlü bir kalp atışı. Siyah, düz saçlar omuzlarıma dökülüyor, benimkilere karışıyordu.

Gözlerim yukarı kaydı ve Kiran'ın yüzünü inceledim. İfadesi uykuyla gevşemiş ve rahatlamıştı, aldığı her nefeste göğsü benimkine baskı yapıyordu.

Küçük yatağında yan yana sıkışmıştık. Sıkıştı ve muhtemelen Kiran için rahatsız ediciydi ama geldiğimden beri ilk kez gece boyunca uyumuştum. Doğrusunu söylemek gerekirse, ilk kez bir seferde birkaç dakikadan fazla uyuyabilmişim.

O burada, diye düşündüm, şaşırmamam gerektiği halde hâlâ inanamıyordum. *Benim için gelmişti.*

Çok yorulmuş olmalıydı. Muhtemelen Horde'da durduktan sonra doğu topraklarından doğruca buraya at sürmüştü. Ona yolculuğunu, sürüyü, Addie, Essir ve Hinna'yı, onlarla konuşacak kadar zamanı olup olmadığını sormak istedim.

Dün gece onun kollarında ağlayarak uyuyakalmıştım. Konuşacak zamanımız olmamıştı.

Kiran'ın özellikle yorgun olduğunu biliyordum çünkü kollarından sıyrıldığımda hareket etmedi.

Çıplak ayaklarım *solikin*in buz gibi soğuk zeminine değdiğinde şiddetli bir ürperti vücudumu sarstı ve hızla giyindim, bunu yaparken Kiran'ın uyumasını izliyordum, kalbim o kadar doluydu ki patlayacakmış gibi hissediyordum.

Yanına gittim ve çenesine bir öpücük kondurdum ama kıpırdamadı. Sonra odadan çıktım ve koridorda hızlı adımlarla *Pattar*'ın odasına doğru yürüdüm.

Yatağının boş olduğunu, kürklerin geriye doğru savrulduğunu görünce durdum. Paniğe kapıldım ama hızla dönerek ortak odaya gittim. Ama orayı da boş buldum. Nevir çoktan gitmişti. Laru ve Rasik de gitmiş, kendi *soliki*'lerine dönmüşlerdi.

Kapıda çizmelerimi giydim ve kürklerimi omuzlarıma bağladım. Kapıyı açıp merdivenlerden hızla indim ve babamın bastonuna dayanarak sessiz yolun ortasında durup *sarığın* önüne doğru baktığını görünce rahatladım. Ötedeki tarlaya doğru... ve onun da ötesinde, annemin mezarının bulunduğu sahile.

"*Pattar*," dedim usulca, ona doğru koşarken, soğuk hava sertçe ısırdığında nefesim önümde dalgalanıyordu. "Yataktan çıkmamalısın. Bu soğukta olmaz. Dinlenmen gerek."

Elini salladı, gözleri bana doğru geldi.

"Nasıl giyindin?" Ona bakarak sordum.

"Kendi başıma giyinebilirim," diye belirtti, ses tonunda keskinlik yoktu.

"Hayatım boyunca bunu yaptım, *rei kassiri*."

İçimi çektim. "Yine de iyileşiyorsun ve-"

"Maeva," dedi, "biraz temiz hava almama izin ver. Bu sabah gücüm yerinde. Kendimi olduğumdan daha yaşlı hissetmeme neden olma."

Tekrar iç çektim ve soğuğun ona fazla geleceğinden endişelenerek dudağımı ısırsam da, onun yanında durdum ve onunla birlikte manzaraya bakmak için döndüm.

Bu sabah kendimi yenilenmiş hissettim. İyi hissettim. Moralim düzelmişti ve Kiran kâbuslarımı uzak tutmuştu. Babamın ateşi düşmüş, yarası iyileşmeye başlamıştı.

"*Vorakkar* dün gece benim *solikimde* uyudu," dedi, sesi bir dakika öncesine göre kesinlikle daha huysuzdu.

Buna ne diyeceğimi bilemedim.

Tek yapabildiğim, "*Lysi*, o yaptı." demek oldu.

Aramıza uzun bir sessizlik daha girdi. Acaba henüz konuşmuşlar mıydı, yoksa babam bizi gördüğünde şok mu olmuştu?

Buraya gizlice girdiğinde açık kapı aralığında birlikte uyuyorlardı.

"Gece geldi ve-"

"Burası tüm Dakkar'daki en güzel yer," dedi babamın yumuşak ve saygılı sesi. "*Lomma*'n da hep öyle düşünürdü."

Belki de Kiran hakkında konuşmak istemiyordu. Omuzlarım biraz çöktü. "Ve sen Dakkar'ın çoğunu gördün *Pattar*," dedim, elimi uzatıp Bastonunu tutmayan eliyle. "Denizi özledim. Yanında yaşamamak çok garip. Geceleri dalgaların sesini duymamak. Vahşi topraklarda hava da farklı kokuyor."

"Burası benim en sevdiğim yer olabilir Maeva," diye devam etti, "ama hata yapmayın, gezegenimizde görülecek çok şey var. Hayranlık uyandıracak çok şey ve Kakkari'nin hayranlık uyandıracak pek çok eseri. Sadece deniz yok. Güzel bulacağınız pek çok şey var. Ve ben hepsini görmenizi istiyorum."

Kaşlarım çatıldı ve bakışlarımı denizin üzerinde hâlâ parıldayan dalgalardan çevirerek ona doğru döndüm.

Benimle buluşmak için döndü, yüz ifadesi ayıktı.

Üzgün. "*Pattar*," diye fısıldadım.

"Onu seçtiniz mi?"

Derin bir nefes aldım ama bakışlarını kırmadım.

"*Lysi*," diye fısıldadım. "Sanırım öyle."

Kalbim göğsümde şiddetle çarpıyordu, o kadar yüksekti ki o sessiz, durgun, soğuk sabahta babamın duyup duymayacağını merak ettim.

Pattar gözlerini kapattı. Bastonunu daha sıkı kavradı ama benim elimi de sıkı.

Sonunda başını salladı ve dudaklarından hüznü bir iç çekiş döküldü. Bakışlarımla tekrar buluştuğunda, "Annen bana bunun olacağını söylemişti. Bazen bir kadının öngörü yeteneğine sahip olduğuna inanırdım. O her zaman bilirdi."

Tıpkı Laru'nun dediği gibi.

"Bu ana hazırlanmak için yıllarım vardı ama yine de yılların yeterince uzun olmadığını görüyorum. Hiçbir zaman bir babayı kızına veda etmeye hazırlayamaz."

Bu sözler kalbimi sıkıştırdı, gözlerimde yaşlar birikmesine neden oldu. "Bu bir veda değil *Pattar*," diye fısıldadım. "Öyle olmak zorunda değil."

Soğuk eli yanağımı kavradı ve parmak uçlarımin altında nabzını hissederek bileğine yapıştı.

"Seni o ormanda bulduğumda, senin Kakkari'nin bir hediyesi olduğunu biliyordum, Maeva," dedi bana, kendi gözleri camlaşarak. Gözyaşlarından hiçbir zaman utanmamıştı. "O gün ılık rüzgâr beni sana getirdi ve o rüzgâr seni buradan çok uzaklara götürecektir. Seni gitmen gereken yere götürecektir."

Alnını benimkine yasladı.

Bu kadar acıtacağını tahmin etmemiştim. Zor olacağını biliyordum ama bu, kalbimin yeniden parçalanıyormuş gibi hissetmesine neden oldu, sadece farklı bir şekilde. Çünkü babamın da acı çektiğini biliyordum.

"Kakkari sizi gitmeniz gereken yere götürecektir. Ama *saruk* her zaman senin evin olacak. Her zaman eve dönebilirsin Maeva. Bunu unutma."

"İYİ İYİLEŞİYOR," dedim *darukkara*, *mokkira*'nın zavallı erkeğin bacağına saplanmış kırık bir *ungira* pençesini çıkarması gereken kesiyi incelerken. "Bir gün sonra üzerinde yürüyebilecek misin, *Iysi*?"

Darukkar'ın gözlerindeki rahatlama canlı ve parlaktı. "*Kakkira vor, kerisa.*"

Şifacı.

Mokkira değil.

Eski unvanımı duymak tuhaftı, zamanda geri gitmişim, sanki geçen ay hiç yaşanmamış gibi hissettirdi.

Darukkar'a küçük bir gülümseme verdim. "Bugünlük dinlen. *Mokkira* bu gece seni kontrol edecek."

Başını salladı ve sonra *soliki*'den ayrıldım, küçük evden çıkarken *darukkar*'ın eşine başımı salladım. Öğleden sonra olmuştu bile. Babamla daha önce yaptığım konuşmadan sonra gün uçup gitmiş gibiydi. Yatağına sağ salim döndüğünden emin olduktan sonra, homurdanıp duruyordu, *mokkira*'ya yardım etmek için ayrıldım ve *saruk*'un etrafında tur attım.

Ayrılmadan önce uyurken kontrol ettiğimden beri Kiran'ı görmemişim, ama daha önce onu *sarığın* ön tarafında gördüğümü sanmışım.

Ancak mola vermişim ve onu görmek istiyordum. Bu yüzden ana yola çıktım ve yoldan geçen bir *darukkara* "*Vorakkar*'ı gördün mü?" diye sordum.

Çenesini kaldırdı ve kapıların ötesine baktı. "Dışarıda tarlada."

Öyle miydi?

Ama bu tam da Kiran'a göreydi, değil mi? Bir *Vorakkar*, kendi halinde bir kral olmasına rağmen, donmuş tarlalarda *darukkarlara* pis, zahmetli ve zor bir işte yardım ediyordu.

"*Kakkira vor*," diye mırıldandım ve yolun geri kalanına yöneldim, yoldan aşağı indim ve sonra muhafızlardan birine kapıları açtırdım.

Tarlanın etrafında çalışan düzinelerce erkek vardı ama çoğu yuvasına geri bırakmaya çalıştıkları bir sonraki *ungira*'nın etrafında toplanmıştı. Diğerleri ise zaten dolu olan yuvaları örtmek için buz tutmuş zemini yarmaya çalışıyordu.

Kiran'ı kolayca fark ettim. Arazide Roon'a bir kayış bağlıyordu ve bu kayış bir *ungira*'nın etrafına sarılmıştı. Devasa canavarları kaydırmak için *pirokilerin* gücünü kullanıyorlardı.

Sanki yakınımda olduğumu hissetmiş gibi başını kaldırdı. Bana doğru ilerlemeden önce, mola verdikleri için rahatlamış görünen diğer erkeklerle bir şeyler seslendiğini duydum.

Yaklaştığında, "Seni uyarmalıyım *seffi*, çürümüş *ungira* gibi koktuğuma eminim" dedi.

Onun tuhaf gülümsemesini gördüğümde kalbim tekledi. Göğsümde rahatlama gibi bir his yayıldı.

"Ben bir şifacıyım," dedim ona, önümde durup yaklaştığında. "Daha kötü kokular da aldım, sizi temin ederim."

Kısık, boğuk kahkahası boğazımdan aşağıya, karnıma doğru süzüldü.

Ve üzerimizde gözler olmasına rağmen beni kucaklamak için uzandı, beni kendine çekti. Her ne kadar *ungira* gibi koksa da aynı zamanda *Kiran* gibi kokuyordu ve ben bu kokuyu üzerimde hissetmeyi özlemiştim. O kokuyu açgözlülükle içime çektim, kollarına düştüm ve yüzümü geniş göğsüne gömdüm.

O sabahtan beri -babamın gözlerinde gördüğüm hüznün ve yaklaşan kederden- oluşmaya başlayan gerginliğin bir kısmı gevşedi.

"Seni özledim, *rei seffi*," diye homurdandı, sesi kalın ve hırçındı. "Seni çok özledim."

Yüzüm yumuşadı ve ona bakmak için başımı çevirdim.

"Baban nasıl?" diye sordu sessizce. "Gitmeden önce onu kontrol ettim ama uyuyordu."

"*Kakkira vor*," diye mırıldandım. "Onu bu sabah dışarıda buldum. O yüzden kendini daha iyi hissettiğini söyleyebilirim."

Kiran başını salladı, beni inceliyordu.

"Ya sen?" diye sordu sonra, sesi ciddiye. "*Nasılsın* Maeva?"
Endişesi göğsümü ısıttı.

"İyi bir hafta olmadı," dedim ona dürüstçe. Tereddütle, usulca ekledim:
"Ama burada olduğun için mutluyum."

O altın gözler ısındı ve karnımı titretti.

Dikkatimi dağıtmak için hızlıca, "Sürüye döndüğünüzde Essir'i kontrol edebildiniz mi? Addie'yi?"

Başını salladı, elleri omuzlarıma doğru kaydı. "Essir iyi idare ediyordu. Addie de gittiğin için üzgündü ama anlayışla karşıladı. O ve çocuk sağlıklı."

Rahatlamamla suçluluk duygusu birbirine karıştı. O öğleden sonra sürüden ayrılmadan önce Addie'yi görmeye, ona neden ayrılmam gerektiğini açıklamaya gitmişim. Doğal olarak endişelenmiş ve gideceğim için üzülmüştü. Ama beni affedeceğini ummuştum. Bir gün.

"Sana verdiğim sözü tutmadığım için özür dilerim,"
dedim sessizce. Kaşları çatıldı.

"Sürüden ayrıldım. Ailemi *mokkira* olarak görevime tercih ettim,"
dedim. "Ve *Dothik*'ten bir başkasını göndermek isterseniz bunu anlarım. I-"

"Maeva," diye hırlayarak uyardı.

Dudağımı ısırđım.

"Her zaman mükemmel olamazsın," diye hırladı. "Bundan uzun zaman önce vazgeçtim. Bunu *Vorakkar* olarak ilk ay döngümde öğrendim. Kararlarınla her zaman birilerini hayal kırıklığına uğratacaksın. Ama sen buna değersin, *Iysi*? Görevinde başarısız olmadın."

Bakışlarını tuttum.

Dudakları kıvrıldı, yüzü yumuşadı. "Ama bu konuda endişelenmeseydin benim Maeva'm olamazdın. Başkalarını o kadar önemsiyorsun ki kendine bakmayı unutuyorsun."

Titreyerek nefes aldım.

Havayı keskin ve ani bir çatlama sesi doldurdu. *Pyroki*'ye bağlı kayışlardan biri soğuk havadan kopup *ungira* öne doğru kaydığında erkekler telaş içinde bağırdı.

"*Vok*," diye küfretti Kiran. "Sonra konuşuruz,

Iysi?" Başımı salladım. "Git."

Sıcaklığı beni terk etti ve ses *pirokileri* ürkütmüş olsa da kayışı tekrar sabitlemeye çalışan *darukkarlara* doğru koşmasını izledim. Döndüm ve *saruğun* kapalı güvenliğine geri döndüm.

Kapıdan içeri adımımı atar atmaz *Arakkari*'yi gördüm. Kiran'ın annesi. *Piki*'siyle birlikte yolda yürüyor, beyaz kürklerini giymiş, onunla sessizce konuşuyordu. Bir zamanlar, onun yanında benim *lomma*'m vardı. İki çok iyi arkadaşı olmuşlardı.

Arakkari ben geldikten sonra beni görmeye gelmemiştii ve ben de şimdi bildiklerimi bildiğim için onu görmek için çaba sarf etmemiştim. Başını sallayışını ve *sarukun* birkaç kadın üyesiyle konuşmak için durmasını izledim, bu sırada gülümsüyordu.

Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Ne kadar ilgi çekici ve nazik görünüyordu.

Gözleri bana takıldı ve hareketsiz kaldı. Kadınlar vedalaştı ama *Arakkari* yolda donmuş bir halde bakışlarımı bekliyordu.

Bana neden yalan söylediğini asla anlayamayabilirim.

Ama o anda fark ettim ki bunun bir önemi yoktu. İkimize de yalan söylemiş olsa bile Kiran için en iyisini yaptığını düşünüyordu. Belki de *lomma* öldükten sonra beni kanatları altına almıştı çünkü bu konuda kendini suçlu hissediyordu. Belki de bana karşı bu kadar nazik olmasının nedeni buydu.

Yine de ihanetin ve acının göğsümde kaynamasına engel olamadı.

Ben onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladım, o da benimkileri. Kiran'ın onunla çoktan yüzleşip yüzleşmediğini merak ettim. Bana yaklaşıp yaklaşmayacağını merak ettim.

Sorum, yüzünü başka yöne çevirip dudaklarını hafifçe aşağıya doğru kaydırduğında cevaplandı. Sonra omuzlarındaki kürkleri düzeltti ve döndü, az önce geldiği patıkaya doğru ilerledi, beni orada öylece bırakıp arkasından baktı.

Dudaklarımdan küçük, keskin bir iç çekiş döküldü. Ayaklarıma baktım ve sonra başımı kaldırıp o uzaklaşırken arkasından baktım.

Kiran onunla yüzleşmişti. Ona bizden bahsetmişti, aniden anlamıştım.

Ve bu onun tüm bunlara cevabıydı. Geri dönmek.

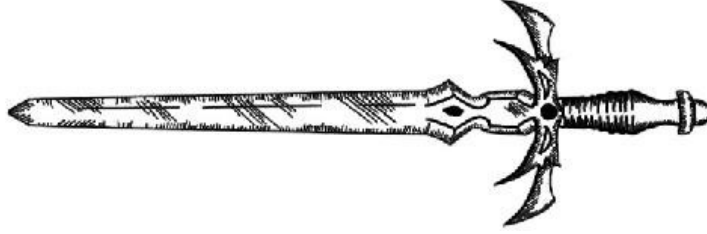
Kendi kendime başımı salladım.

Sonra çenemi kaldırdım. Ve turlarımda bir sonraki *darukkarın soliki*'sine doğru ilerledim.

Sonra eve, *pattarımın* yanına gider ve onunla geçirebildiğim son anların tadını çıkarırdım.

Asıl önemli olan buydu.

BÖLÜM ELLİ İKİ

I *Soliki*'sinin hemen dışındaki yolda oyalanan tanıdık bir figür gördüğümde duraksadım.

Sabah ve öğleden sonra üzerime yapışan *ungira* kokusundan arındığım ortak hamamdan yeni gelmiştim. *Maeva*'yı bulmaya niyetlenmiştim ama önce babasıyla karşılaşacağımı tahmin etmemiştim.

"*Terun*," dedim kaşlarımı çatarak. "*Maeva* yine yatağından çıktığını biliyor mu?"

Alaycı bir huff burun deliklerini terk etti ve gözlerini bana dikti. "*Nik*. Ona söyleyecek *misin*, *Vorakkar*?"

İç çektim. Sonra dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım. Benimle bu şekilde konuşulmasına alışık değildim... ama *Maeva*'nın *pattar*'ı bunu yanına kâr bırakmayacağını biliyordu.

Omuzlarında ağır kürkleriyle yeniden giyinmişti, ancak sırtı kürklerin ağırlığından çökmüş görünüyordu. Nefes almakta biraz zorlanıyordu. Hâlâ acı çekiyordu ama muhtemelen eskisi kadar değildi.

-Ama yine de *soliki* dışına çıkmış, temiz hava almak için kızının gazabını göze almıştı.

Birbirlerine sandıklarından daha çok benziyorlardı. Çünkü *Maeva* da içeride hapsolmaktan nefret ediyordu.

"Eğer sorarsa ona yalan söyleyemem," dedim ona. "Ama sen *soliki*'ne dönmeye karar verene kadar burada seninle kalmam gerekecek."

Hiç kuşkusuz, sadece benim yanımda uzun süre kalmaktan kaçmak için bile olsa, istediğinden daha çabuk geri dönecekti.

Yumuşak bir küfür savurarak -daha önce ağzından çıktığını hiç duymadığım bir şeydi bu- kürkünün içinde bir şeyler aradı, eli bastonuna sıkıca sarıldı. *Saruk*'ta sessiz bir geceydi. Çoğunun hâlâ saldırının şokunda olduğunu, kasvetli ve hüzünlü bir havanın çöktüğünü ve bu havanın ayazdan sonraya kadar kalkmayabileceğini fark ettim.

Çünkü saldırı *Saruk'a Drukkar Denizi*'nin yakınında, huzurlu güney topraklarında bile dış dünyanın içeri sızmasına karşı bağışık olmadıklarını göstermişti. Babamın *saruk*'u hakkında sık sık böyle hissetmişim, özellikle *de Dothik*'e yolculuk ettikten sonra. Burası Dakkar'dan ve gezegenimizin karşı karşıya olduğu tüm kargaşadan ayrı bir yerdi. Gezegenin geri kalanı korku, açgözlülük ve acı çekerken, denizin yanında küçük bir sığınak.

Maeva'nın *pattar*'ı kürkünden bir şey çıkardı ve kapağını açtı. İçinden uzun bir yudum almasını dinlerken bunun bir demlik olduğunu fark ettim.

Sonra, bir anlık tereddütten sonra sürpriz bir şekilde bana uzattı. İçmeden önce bakışlarıyla karşılaştım ve yakıcı, ateşli sıvının boğazımda bir yol açtığını hissettim. Güçlü bir biraydı, şimdiye kadar içtiklerim arasında en güçlüsü.

Karnımı ısıttığını ve soğuğu uzak tuttuğunu hissederek ona geri verdim.

"Sana söyledim, eğer onu bir daha incitirsen, ben-"

"Bağırsaklarımı deş ve beni *piroki* muhafazasına at. Biliyorum, *Terun*. Hatırlıyorum. Her şeyi."

Homurdandı, tehdidinin bunca yıldır aklımda kalmasından memnun görünüyordu.

Aramızda sessizlik vardı ve bir rüzgâr sakinleşmeden önce kısa bir süre saçlarımızı hışırdattı.

"Onu seviyorum," diye mırıldandım. "Her zaman sevdim."

"Biliyorum" diyerek beni daha da şaşırttı.

Bu konuda benimle tartışmasını bekliyordum.

"Neredeyse on yıl önce burada olanlardan kimse benim kadar pişmanlık duyamaz," dedim bakışlarına bakarak. "Bunu bilmeni istiyorum. Pişmanlık duymadığım tek bir gün bile geçmediğini bilmeni istiyorum. Onu özlemediğim tek bir gün bile geçmedi."

"*Pattar*," diye bir *soluk* geldi ve ben onun surat ifadesinden dönüp Laru'nun *patikadan* aceleyle çıktığını, eşiyile paylaştığı *soliki* yönünden geldiğini gördüm. "Burada ne yapıyorsun?"

"Nefes alıyorum," diye cevap verdi, muhtemelen varlığımın devam etmesinden dolayı hâlâ biraz huysuzdu. "Senin için sorun olur mu?"

Laru'nun gözleri büyüdü ve güçlü bir nefes aldı.

Sonra iç çekti. "Özür dilerim, *Rei Kassiri*. Beni nasıl etkilediğini biliyorsun."

Laru'nun bakışları bana yöneldi, kaşları kalktı, kuyruğu arkasından endişeyle sallanıyordu.

"Özür diliyordun," diye hatırlattı Maeva'nın *pattar*'ı, bana döndüğünde yüzünde beklenti vardı. "Devam et."

Burun deliklerimden eğlenmiş ama sert bir huff çıktı. Ama görmesi gereken buysa dizlerimin üzerine çöküp yalvarabilirdim. Maeva için her şeyi yaparım.

"Özür dilerim," dedim ve bir *Vorakkar*'ın kendisiyle bu şekilde konuşmasından rahatsız olmuş ve şok olmuş görünen Laru'ya dönmeden önce gözleriyle buluştum. "Ona yaşattıklarım için özür dilerim. Onu incittiğim için, ailenizi zor durumda bıraktığım için özür dilerim."

Terun'un çenesi gerildi.

"Ona sırtını döndün," dedi babası. "Bir değil, iki kez." İlki onun kalbini kırdığım zamandı, biliyordum. Ama ikincisi... "Bilmiyordum," diye mırıldandım.

Kaşları çatıktı. "*Neffar*?"

"Yalancı olmadığımı bilmen dışında bana inanman için hiçbir neden yok, *Terun*. Ve sen beni neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdın," dedim sessizce, bakışlarını tutarak. "Birkaç hafta önce Maeva bana kendisi söyleyene kadar eşinin vefatından haberim yoktu. Mesajlar bana hiç ulaşmadı."

Bakışlarından inançsızlık akıyordu. Bunun sorumlusunun annem olduğu gerçeğini sakladım.

"Ve onu çok erken kaybettiğiniz için üzgünüm," diye devam ettim, Laru'nun koluma dokunmak için uzandığını hissederek. "Ama şuna emin ol ki, bilseydim ben de gelirdim. Hiçbir şey beni uzak tutamazdı."

Pattar'ın gözlerinin derinliklerinde bir şey parıldadı. Şaşırmış bir farkındalık. Çünkü beni tanıyordu. Yıllar önce Maeva'yı incitmiş olmama rağmen... Ben bir yalancı değildim. Bilmediğimi söylediğimde bana inanmıştı.

Ve belki de bu yüzden bana olan nefreti biraz azaldı.

Dudakları birbirine yapıştı.

"Onu seviyorum," dedim tekrar, sesim kısıktı. "Ve ondan benim *Morakkari*'m olmasını istedim, ama o henüz bana cevabını vermemişti."

Sebebin bir kısmının tam önümde durduğunu biliyordum.

"Ve Maeva'nın ailesi yanında olmadan asla gerçekten mutlu olamayacağını biliyorum."

Terun'un gözleri kısıldı. Laru'nunki genişledi.

"Ve ben onun mutlu olmasını istiyorum. Mutlu olmayı hak ediyor. Mutlu olması gerekmediği halde aramızda kaldığını hissetmesini istemiyorum," dedim ve uzanıp *pattarının* omzunu sıktım. "Bu yüzden ikinize de soruyorum... eğer beni kendi kızı olarak kabul etmeye karar verirse, *Morakkari* olarak sürüme katılmaya karar verirse, siz de katılacak mısınız? *Saruk*'u onun için terk edecek misiniz?"

Bakışlarım Laru'ya kaydı. Bu kesinlikle alışılmadık bir durumdu ama duyulmamış bir şey de değildi.

"Çok şey istediğimi biliyorum," dedim sessizce. "Ama sürümü eviniz olarak kabul ederseniz beni onurlandırmış olursunuz."

Gözlerim Maeva'nın *pattarına* döndü. Onun kinde korkusunu, kararsızlığını ve üzüntüsünü gördüm. Ama aynı zamanda sevgisini de gördüm. Ailesine, kızlarına ve onların mutluluğuna olan sevgisini.

"Bizimle gelecek misin?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

D*rukkar'ın Denizi* önümde uzanıyordu ve ben o çok özlediğim havayı içime çektim.

Ayaz, keskin kokuyu biraz azaltmıştı. Ciğerlerimi yaktı ama umurumda değildi. Buna ihtiyacım vardı. Burayı hatırlamak için bir ana ihtiyacım vardı. Bu güzel yeri.

Ne kadar zamandır burada olduğumu bilmiyordum. Ama manzara nefes kesiciydi. Denizin vahşi, vahşi güzelliği... gözlerim bayram etti. Kakkari toprak, Drukkar ise denizdi. Buluştukları yer uçurumun kenarıydı, aşağıda dalgalar çarpıyor ve çalkalanıyordu, sanki hiçbir şey Drukkar'ın ona ulaşmasını engelleyemezmiş gibi. *Lomma* bana hep böyle söylerdi. Drukkar'ın her zaman Kakkari için geleceğini.

Boynumun altı karıncalandı. Alçak sesle adımı söylediğini duymadan önce onun varlığını hissettim.

"Maeva."

Döndüğümde, Kiran'ın bizim özel küçük uçurumumuza giden küçük patikadan aşağı indiğini gördüm. Ana patikadan gizlenmiş olan.

Bana ulaştığında bakışları uçurumun üzerinde gezindi, sonra bana takıldı. Ne düşündüğünü biliyordum çünkü ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Buraya birlikte gelmeyeli yıllar olmuştu. Bu uçuruma gelmeyeli yıllar olmuştu - haftalar önce *Saruk*'a ilk geldiği zaman hariç. Ama buraya inmeye cesaret edememiştim. Patika yolda kalmıştı.

Elini tuttum ve onu kendime doğru çektim.

"Her yerde seni arıyordum," diye mırıldandı ve beni kollarının arasına alıp sıkıca sardı.

Kalbinin düzenli atışını dinledim ve yüzümü arkaya yatırıp bana öpücüğünü verdiğinde göz kapaklarım titreyerek kapandı.

Ağzı benimkinin üzerinde hareket etti ve içimde gezinen dilinin tadını aldım. Kiran ve... güçlü bir bira tadı vardı. Sadece babamın yaratabileceği bir bira.

Bu beni duraksattı. Geri çekildim ve "Babamla mı içiyordun?" diye sordum.

Huff diye bir ses çıktı. "*Lysi*."

"Acı çekiyor muydu?" Kaşlarımı çatarak sordum. Ne kadar zamandır buradaydım? "Özür dilerim, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Gidip kontrol etmeliyim-"

"Uyuyor, *seffi*," diye mırıldandı Kiran, elini yanağımda gezdirip dağınık buklelerimi düzeltti. "Laru da şu anda onunla birlikte *soliki*'de. Merak etme. Bir dakikanı ayırır mısın, *Lysi*? Benimle biraz zaman geçir. Özellikle de bu yerde. *Bizim yerimizde*."

Gözleriyle tanıştım.

"Bizim evimiz mi?" Omuzlarımın gevşeyip rahatladığını hissederek usulca alay ettim. O haklıydı. Biraz zaman ayırabilirdim - bir *andan* daha fazla. Kendime zaman ayırmayı hak ediyordum. "Uzun zamandır buraya gelmemiştim," diye itiraf ettim.

Yüz ifadesi ciddileşti ama alnını aniden kesen çizgileri düzeltmek için uzandım.

"Kalbini tam burada kırdım," diye mırıldandı, gözleri anılarla parlıyordu. "Hayatımın en büyük hatasını tam burada yaptım."

Sesindeki yırtık pırtık, acımasız pişmanlığı duydum. Nefesimi kesmişti. O zamanları hatırlamak istemiyordum. Onları geride bırakmaya karar vermiştik.

Kollarımı omuzlarından geçirerek, çok iyi tanıdığım gözlerine baktım ve o *bilginin* yeniden göğsümde patladığını hissettim. Çünkü onun kollarında olmak çok *doğru geliyordu*.

"Burada daha mutlu zamanlar da oldu, Kiran," dedim ona, yüz ifadesini bir anlığına gevşeten yumuşak bir gülümsemeyle. Sanki onu sersemletmişim.

"Mmm," diye mırıldandı. "Bu da onlardan biri mi?"

Sorusu dudaklarımın aralanmasına neden oldu. Doğrusu biraz utandım.

Ama ona söylememin zamanının geçtiğini biliyordum. Ona kararımı söylemenin zamanı geçmişti.

Yaptığım seçim.

Bu seçim benim için her geçen gün daha da netleşiyordu.

Daha o sabah babama söylediğim seçim, Laru'nun gözlerimde okuduğu seçim. Ailem zaten biliyordu ama Kiran bilmiyordu. Emin değildi.

Boğazından gürleyen bir mırıltı yükseldi. Bana yutkunmama neden olan küçük, çarpık bir sırıtış verdi.

"Neden bana öyle bakıyorsun, *seffi*?" diye fısıldadı, alnını benimkine yasladı, tam o sırada bir dalga aşağıdaki uçurumun kenarına çarptı, gürültülü ve patırtılı, etrafımıza iliklerime kadar işleyen buz gibi serpintiler gönderdi.

Ama umurumda değildi.

"Seni seviyorum," dedim ona usulca, bakışlarım gözleri arasında gidip gelirken. "*Lo kassiri tei*."

Dokunuşumla sakinleşti.

"Nasıl yaptın bilmiyorum Kiran," diye fısıldadım, "ama seni yeniden sevmemi sağladın. Ve belki de sana daha önce duyduğum aşkın kalıntılarından oluşuyor... ama bu aynı zamanda yeni hissettiriyor. Farklı."

"Maeva," diye hırladı bana karşı, beni daha net görebilmek için geri çekildi. "*Lysi*?"

Gülümsedim ama sinirden titrediğimi söyleyebilirdim. Çünkü ona daha önce onu sevdiğimi söylemiştim... ve belki de içimde hâlâ o korkmuş kızın parçaları vardı.

Ama ben daha iyi biliyordum.

Neredeyse hayatımın yarısı boyunca *tanıdığım* Kiran'ı sevmiştim.

Ama *bu* Kiran, *Vorakkar*, yeniden aşık olduğum kişi -bu kendinden emin, çıldırtıcı, hınzır, kesin, muhteşem erkek- kalbimi kırmayacağına güveniyordum. Kırmayacağını biliyordum. Onunla ilgilenecekti.

"Senin yanında olmak istediğimden emin olmak için dona ihtiyacım yok," dedim ona. "Şu anda eminim. Sen doğu topraklarına gitmeden önce de emindim."

Hâlâ konuşmamız gereken bir konu olduğunu biliyordum. Ama bekleyecekti.

"Ben sadece..." Bunu ona nasıl açıklayacağımı bilemediğim için sözümü yarıda kestim. "Addie doğum yaptıktan sonraki sabah böyle bir hisse kapıldım." Bakışları keskinleşti. "Kakkari'nin benimle olduğunu hissettim. O sabah sana baktığımda onu yanımda hissettim. Ve biliyordum ki ben senin olacaktım. Sen de benim olacaktın. Bunu çoktan gerçekleştirmiş gibi biliyordum."

Kiran sessizleşti.

Sonra da, "Ben de aynı şeyi hissettim Maeva," dedi.

Nefesim kesildi. "*Lysi*?"

"Son don sırasında Kakkari bana bir rüya gösterdi," diye mırıldandı. "Ve onun varlığını o kadar güçlü hissettim ki *anladım*."

Tanrıçadan gelen rüyaların nadir olduğunu ama duyulmamış şeyler olmadığını biliyordum. Kendi annem bana bir rüya gördüğünü söylemişti ama ne gördüğünü söylememişti. Sadece babam biliyordu.

"Bizdendi," diye mırıldandı, yanağımı okşamak için uzandı. "Benim sürümde, kuzeye çok uzaklara gitmiş olsak da. Henüz yaşanmamış bir anıdan bir kesitti. Ama olacak. Bunu artık kesin olarak biliyorum. Bu geleceği o kadar net gördüm ki, Kakkari'nin kendi vizyonundan başka bir şey olamazdı."

"Neydi o?" Gözlerim faltaşı gibi açılmış ve nefes nefese kalmış bir halde fısıldadım.

Yüz ifadesi yumuşadı. Gözleri ısındı. "Biz. Bizim yatağımızda." Nefesim kesildi.

"Ve gülümsemeni," diye mırıldandı, "çocuğumuzun karnında hareket ettiğini hissettiğimde." Gözlerim yaşardı.

"*Lysi*?" Sesim *istekle* titreyerek sordum. Çünkü Kiran her zaman çocuk istediğimi, kendime ait bir aile istediğimi biliyordu.

Sadece o geleceğin benim için kayıp olduğunu düşünmüştüm. Çünkü kendimi başka bir erkeği severken hayal edemiyordum, onu sevdiğim gibi değil.

"Ve hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim," diye devam etti. "Hiç böyle bir *amaç* hissetmemiştim. Çünkü o anda, hayattaki amacım seni mutlu etmektir. Seni sevmek. Seni korumak. Çocuğumuzu korumak."

Dudaklarına yavaş ve yumuşak bir öpücük kondurdu. Başım dönüyordu.

"Hayatımın en büyük hatasını burada yaptım," diye tekrarladı, "ama hayatımızın geri kalanını birlikte geçirerek senin aşkına layık olduğumu sana kanıtlayacağım Maeva."

"Bana kanıtlaman gereken hiçbir şey yok, Kiran," dedim ona nazikçe. "Senin kim olduğunu biliyorum. Seni uzun zaman önce seçtim. Ve şimdi, yine seni seçtim. Eskiden sevdiğim erkeği değil. Ama *şimdi* olduğun erkeği."

Bakışları beni geçip doğruca *Drukkar'ın Denizine* kaydı. Derin bir nefes aldı, kolları etrafımda sıkılaştı.

"Bu akşam babanla konuştum," dedi yavaşça ve tekrar bakışlarımla buluştu. "Ve Laru'yla. Ve nihayet Nevir tarladan geldiğinde onunla da konuştum."

Başımı eğdim, sesinde kalbimin daha hızlı atmasına neden olan bir şey duydum.

"Ne hakkında?" Ben sordum.

"Onlardan sürüye katılmalarını istedim."

Ellerim göğsünde kenetlendi ama gözlerimi onunkilerden ayırmadım.

"Onlara sadece seni mutlu etmek istediğimi söyledim. Ve aileden ayrı kalmanın seni yavaş yavaş yiyip bitireceğini biliyorum."

"Kiran," diye fısıldadım, gözlerim irileşmişti.

Bana küçük bir sırıtış attı, yutkunmama neden olan bir

sırıtış. "Teklifimi kabul ettiler."

Dudaklarımdan hırıltılı bir nefes

kaçtı. "*Nasıl?*"

"Ben çok ikna ediciyimdir, *seffi*. Yoksa unuttun mu?" diye alay etti. Başımı salladım, boğazımdan bir kahkaha fokurdadı.

"*Neffar* mı?" İnanamayarak, mutlu bir inançsızlık içinde sordum. "Kabul ettiler. Bir şartla," diye ekledi. "Neymiş o şart?"

"Baban yılın bir mevsiminde *sarığa* dönmek istiyor," dedi bana. "Yaşam mevsimi boyunca. Deniz sıcakken ve orman canlanırken burada olmak istiyor. Çünkü *lomma*'nın yılın en sevdiği zamanı olduğunu ve bu dönemde ona yakın olmak istediğini söyledi."

Gözyaşlarım yanaklarımdan

aşağı süzüldü. "Ya Laru?

Nevir?"

"Onlar sürekli olarak sürünün arasında kalacaklar ama eminim sizin de yapacağınız gibi ara sıra *Saruk*'u ziyaret edecekler. Nevir benim *darukkarlarımdan* biri olacak."

Mutluluktan havalara uçuyordum.

Nefes alamıyordum, çok bunalmıştım.

Ve bunu yapmıştı. Bunu benim için yapmıştı. Çünkü ailemin bana yakın olmasına ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Kiran'ın babam söz konusu olduğunda ne kadar ikna edici olması gerektiğini merak ediyordum. Çünkü ben inatçılığımı o erkekten almıştım. Ve Kiran'a karşı beslediği kını biliyordum, yine de bunun ikisi için ilerlemenin ilk adımı olmasını umuyordum.

"*Kakkira vor*," diye mırıldandım, başka bir dalga uçuşuma çarparken parmak uçlarıma çıktım. Dudaklarına karşı, öpüşürken, "*Lo kassiri tei*" diye fısıldadım.

Seni seviyorum.

"Senin için her şeyi yaparım," diye mırıldandı. "Her zaman, Maeva."

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, alnını benimkine yasladı, nefesi kesilmişti. Benimki de öyle. Birbirimizi dinlerken sessizlik vardı, ben hâlâ şaşkınlık içindeydim.

Ailem benimle olacaktı. Kiran'ın sürüsünde.

Bu bir rüya mıydı?

Eğer öyleyse, Kakkari'den bir tane olmasını umuyordum.

Kiran'ın ruh hali belli belirsiz değişti, aramızdaki enerji değişti. Tenimde karıncalanma hissettim.

"Benim yerime geçmeden önce bilmeniz gereken bir şey var.

Morakkari, seffi," dedi.

Sessiz sesi beni ayılttı. Ani ciddiyeti.

Ve biliyordum. Doğuda karşılaştığı şeyle ilgili olduğunu biliyordum.

Onu çok kolay okuyabiliyorum.

"Ölü Topraklar mı?" Parmaklarımı göğsündeki kürklerin içine sokarak usulca tahmin ettim.

Bana karşı başını salladı.

"Ne olacağını bilmiyorum Maeve," diye itiraf etti. "Hiçbirimiz bilmiyoruz. Ama benim yanımda durmak, gelebilecek tehlikelere karşı en önde olmak demektir."

Endişelendiği şey bu muydu?

Korkudan ona sırtımı dönmemden mi? *Nik*, beni bundan daha iyi tanıyordu.

"Ne olursa olsun Kiran," diye fısıldadım gözlerinin içine bakarak, "ne olursa olsun senin yanında duracağım."

Gözleri parladı. Burun delikleri alevlendi.

"Bundan asla korkma," dedim ona. "*Lysi*? Çünkü ben korkmuyorum. Seninleyken nasıl korkabilirim ki?"

Bir hırıltıyla beni tekrar öpüyordu ve hissettiğim tek şey rahatlamaydı. Bu öpücüğe doğru eğildim, omuzlarını sıkıca kavradım, adını ilk kez söylediğim, ona ilk kez aşık olduğum o uçurumun kenarında onu kendime bağladım.

Ve tam orada, kendimi ona bağladım. Her şeyimi o öpücüğe döktüm. Geçmişimizi, geleceğimizi, Ölü Topraklar'daki karanlık sis göz önüne alındığında şu anda ne kadar belirsiz görünse de. O öpücüğün içine her acıyı ve sızıyı döktüm. Her zevki ve neşeyi.

Her şeyi ona verdim.

Ve bana da her şeyini verdi.

"*Seffi*," diye fısıldadı bana karşı.

Bir yalvarış.

Bir söz.

Drukkar'ın Deniz'inden gelen spreyci saçlarımda dönerken o his tekrar üzerime çöktü.

Ve bundan sonra ne olursa olsun, tam da olmam gereken yerde olduğumu biliyordum.

Ait olduğum yer burasıydı.

Kiran'la birlikte.

Her zaman.

OceanofPDF.com

EPILOG

T *Üç ay döngüsü sonra.*

"*MORAKKARI,*" diye hırıldadı altımda, gözleri ateşten çıkmış kor gibiydi. "*Bitir beni.*"

Gülümsememin kıvrıldığını hissettim ama her şey bacaklarımın arasında, onun çok derinlere gömüldüğü, sıcaklığının içimde titreştiği yere odaklanmıştı ve ben onun etrafında sıkılaştım.

"*Vorakkar*'ım şimdi de yalvarıyor mu?" Küçük, nefessiz bir inilti ile noktalanmış olsa da alay ettim.

"*Lysi,*" diye hırladı. Pençeleri kalçalarımın battı ama keskin acıya aldırmadım. Bazen benimleyken kendini unuttuğunu biliyordum. "*Hanniva!*"

Boğazımdan küçük bir kahkaha yükseldi. Sonra başımı geriye attım, kalçalarımı daha sert çalıştırarak sikiğin üzerinde sallandım. Derin, şehvetli, derimi karıncalandıran iniltisi hızımı artırdı. Elleri sıkılaştı ve kumun bacaklarımda yumuşak bir şekilde kaydığını, beni beklenmedik bir şekilde okşadığını hissettim.

Gözlerim hızla tepemizdeki kayalıkları taradı ama kimseyi göremedim. Kiran ve ben aşağıdaki küçük kumsalda biraz gizlenmiştik ama muhtemelen yanımızdan geçen herhangi biri bizi görebilirdi.

Kiran beni ileri doğru çekti; ta ki göğüslerimiz birbirine değene, meme uçlarını onun yaralı etine sürünene kadar. *Dakkesi* klitorisime bastırıp titreyene kadar, beni uzun zamandır alay ettiğim ve uzattığım bir orgazma doğru fırlattı. İkimiz için de.

"*Seffi*," diye mırıldandı, ellerinden biri kalçalarımın ayrılıp saçlarımda kıvrıldı. Kontrolü ele almaya başladığında beni sıkıca kavrayıp yerinde tutuyordu. Kalçalarını hızlı, sert ve vahşi bir şekilde pistonlamaya başlarken beni sabit tutmak için pozisyonu kullandı. "Daha fazla. *Lysi*!"

Göz göze geldik ve birbirimize sarıldık, sonra onu öpüyordum, tenlerimizin birbirine vuruşunu duyuyor, çıplak bedenlerimizde güneşin sıcaklığını hissediyordum. Arkamızda bir dalga'nın kıyıya çarptığını, geri çekilmeden önce bize yaklaşırken çıkardığı tıslamayı duydum.

"Kiran," diye fısıldadım nefes nefese, gözlerim kocaman açılmıştı.

"*Vok*, çok iyi hissediyorsun, *rei Morakkari*. Benim için gel," diye emretti dilimi yalamadan önce. "Sikimin etrafına geldiğini hissetmeme izin ver."

O zaman tam da bunu yapıyordum.

Zevk, sırtımda şimşek çakması gibi omurgamdan yukarı tırmandı. "*Lysi*, *Maeva*," diye homurdandı. "*Seni hissediyorum*."

Kalçaları daha hızlı hareket ediyordu. Derin, uzun vuruşlar vücuduma titreme gönderdi. Sonra derine ittiğini hissettim, sikişin kasıldığını hissettim... ve sonra onun selini hissettim. Sıcak, kalın tohum içimi kapladı, yüksek sesle böğürmesi kulaklarımla buluştu, uçuşunun etrafında yankılandı, taş duvarlardan sekti.

Kendi orgazmım devam etti, *çok iyiydi*. Sonra tekrar, Kiran'la, her zaman öyleydi. Her seferinde yeni ve yüce hissettiriyordu. Her seferinde, daha iyi olamayacağını düşündüm ve bir şekilde yanıldığımı kanıtladı.

Bittiğinde göğsüne yığıldım, zor nefes alıyordum, boynunun kıvrımlarına doğru soluyordum. İniltisinin göğüslerimde gümürdediğini duymak yerine hissettim. Sırtıma dolanan ağır kolunun kaydığını hissettim.

Başka bir dalga çarptı ve bize doğru yuvarlandı. Bu kez yükseklerle ulaştı ve suyun çıplak ayak parmaklarıma değdiğini hissettim; ılık ve davetkârdı. Güney topraklarının dondan sonra bu kadar çabuk ısınması beni hep şaşırtmıştır.

Don birkaç hafta önce geçmişti ve yaşam mevsimi gelmişti. Günler ısınıyordu. *Drukhar Denizi*'ndeki buzullar çoktan ermişti. *Isida* ormanı canlanıyordu ama daha dün Kiran'la birlikte ormanda yürürken yaşamın *eksikliğini* fark etmiştik. Tuhaf, sessiz bir sessizlik.

Don olayının sona ermesiyle birlikte, Kiran'ın babama verdiği sözü yerine getirmek için Rath Okkili'nin *sarığına* geri döndük. Gelecek sezon için buraya dönecekti, *Lomma*'ya yakın olmak için, hayatının çoğunu onunla paylaştığı yere dönmek için.

Sürüye gelince, tüm *Vorakkarların* birlikte aldığı bir kararla, kuzeye doğru ilerlemekle görevlendirilmiştik. Ölü Topraklar'daki karanlık sis her geçen gün yayılmaya devam ediyordu, ancak çok küçük bir alanı kaplıyordu. Orada görevlendirilen gözcülerin sürekli raporlarına göre artık tüm vadi yutulmuştu ve sis her yöne doğru hareket ediyordu. Kuzey ve güney sınırlarına ulaşması bir yıl sürebilirdi ama hızı istikrarlı, sürekli ve endişe vericiydi.

Kiran'ın ordusu, kendilerine gönderilen tüm *tezper* mesajlarını görmezden gelen kuzeydeki rahibelerle temas kurmakla görevlendirilmişti. Gerçi, doğrusu, *thesper*'ların onlara hiç ulaşmamış olması da mümkündü. Hiçbiri geri dönmemişti, bu yüzden emin olmak zordu.

Bu nedenle, baş rahibeyle konuşmak Kiran'ın göreviydi ve bu da kuzeye, Dakkar'ın en soğuk yerlerinden birine uzun bir yolculuk gerektiriyordu - babam bana sıradağların nefes kesici olduğunu ve donmuş göllerin kilometrelerce uzandığını söylemişti.

Ayaz geçtikten bu kadar kısa bir süre sonra tekrar soğuğa hevesli değildim. Ama bunun kader olduğunu biliyordum. Kuzeye gitme vakti gelmişti. Çünkü Kiran'ın rüyası, yani Kakkari'den aldığı vizyon orada gerçekleşmişti. Çok kuzeye.

Ve rüyasında hamileydim.

En azından şu an olduğumdan daha hamileydim.

İşte o zaman her şeyin yoluna gireceğini anladım.

Bir başka dalga kıyıya vurup bize doğru tıslayarak ilerlediğinde başımı kaldırdım ve çenemi göğsüne yasladım.

"Buraya veda etmekten her zaman nefret etmişimdir," dedim ona gülümseyerek. "Belki kuzeye gittikten sonra sürüyü buraya getirebilir ve sıcak mevsim için kıyıya yerleşebiliriz. Sürünün çocuklarının çok sevineceğini biliyorum. Çoğu denizi hiç görmedi."

Yumuşak gülümsemesi gözlerimle buluştu ve elinin yanağında gezindiğini hissettim. "Çocuğumuz o zaman doğacak," dedi elini aşağı doğru kaydırarak,

Karınlarımızın birbirine değdiği yerlerden geçirdi. Orayı okşadığında sıcaklığı büyüyen karnıma yayıldı. "Onu *Drukkar'ın Denizi*'nde kutsayacak mısın?"

"Bunu isterim," diye fısıldadım, gözlerim bu duyguyla biraz buğulandı. Ve Kiran'ın çocuğun bir kız olacağından çok emin olduğu gerçeği. Sürünün bir prensesi.

"Anlaştık o zaman," dedi bana, dudaklarımı almak için öne doğru eğilerek. Başımı döndüren yavaş, durgun bir öpücükten sonra mırıldandı, "Ve vahşi topraklardaki zamanım sona erdiğinde, sana deniz kenarında bir *saruk* inşa edeceğim. O zaman bir daha asla buradan ayrılmak zorunda kalmayacaksın."

Nefesim kesildi ve ona doğru düzgün bakabilmek için geri çekildim. Kırmızı sisle birlikte geleceğimiz çok belirsizdi. Ne gibi tehlikelerle karşılaşacağımız, ne gibi kararlar almamız gerekeceği, gezegenimizde meydana gelecek değişiklikler, şimdiden hissettiğimiz değişiklikler.

Yeni Horde Kralı gibi - Dothikkar'ın gayrimeşru oğlu - savaşıla yetiştirilmiş sürüsüyle vahşi topraklara doğru yola *çıktı*. Onunla henüz tanışmamış olsam da, kaderinde tüm zamanların en büyük horde kralı olmak olduğuna, rahibelerin bunu doğduğundan beri öngördüğüne dair söylentiler dolaşıyordu.

Vorakkarlar hiçbir zaman tam olarak anlaşılamamış olsalar da -kişilikleri ve iradeleri çok fazla çatışıyordu- Kiran bu yeni sürü kralının vahşi topraklara hoş bir katkı olduğunu, gelecek olan şeyi yenmek için ona ihtiyaçları olduğunu dile getirmişti.

Ve belki de Errok, Kiran'ın eski *pujerak*'ı ve yakın arkadaşı, Dakkar'a gidecek bir sonraki horde kralı olacaktı. Bir sonraki Denemeler *Dothik*'te başlamıştı ve ona giriş izni verilmişti. Bir şey öğrenmemiz için birçok ay döngüsü geçmesi gerekecekti. Ancak zafer kazanırsa, hasattan kısa bir süre sonra kendi sürüsüyle birlikte vahşi topraklarda olabilirdi.

Birbirinden bir yıl sonra vahşi topraklara ayak basan iki yeni sürü kralı... Bu neredeyse hiç duyulmamış bir şeydi.

Gelecek olan tüm değişikliklerle birlikte, emin olduğum tek şey Kiran'ın tüm bunlar boyunca yanımda olacağıydı. Ben de onun yanında olacak, sürüsünü en iyi şekilde yönetebilmesi için neye ihtiyacı varsa ona verecektim. *Morakkari* olarak görevim buydu artık.

Çocuğumuz önümüzdeki üç ay döngüsü boyunca gelmeyecekti. Onun gelişinden önce kuzeye yerleşmek için vaktimiz vardı - her ne kadar yolculuk uzun sürecek olsa da. Ama Dakkar'ı daha fazla görmek için sabırsızlanıyordum çünkü babamın haklı olduğunu biliyordum. Güney topraklarından daha fazlası vardı.

Hepsini görmek istedim.

Ve sonra, yaşlanıp yorulduğumuzda ve huzur istediğimizde, *Drukkar*'ın *Denizi*'nin yanına yerleşecektik. Vahşi topraklardaki zamanımız sona

erecekti ve

Dakkar ve Kakkari'ye karşı görevlerine başlamak için yeni ordular yerimizi alacaktı.

Öne doğru eğilerek *Vorakkar*'ımı tekrar öptüm ve sonra doğruldum, güneşin sırtımdan aşağıya doğru indiğini hissettim. Yavaşça sikinden kalkarak onu inlettim ve kalçalarımın arasından akan ıslaklığı hissettiğimde dudağımı ısırđım.

"Hadi temizlenelim, *Iysi*?" Alay ettim.

Hırladı, bakışları açıkta kalan vücudumun üzerinde gezindi ve büyüyen göbeğime yerleşti. Gözleri benimkilerle buluştuğunda sıcak ve muhtaçtı.

Sırıttım ve biraz titreyen bacaklarımın üzerinde durarak göğsünü ittim. Ama deniz beni bekliyordu ve su ılık olacaktı. Sürüye geri dönüp kuzeye doğru yolculuğumuza başlamadan önce güneşin son damlasına kadar içime çekmeye niyetliydim.

Kiran durmuş, denize doğru yürümemi izliyordu. Su baldırlarıma kadar sıçradı, kum ayaklarımın altında ipeksi ve pürüzsüzdü. Dostum, kocam, aşkım beni takip etmeye başladı, yüzündeki çarpık gülümseme kalbimin göğsümde güm güm atmasına neden oluyordu.

Su belime ulaştığında, karnımda büyüyen çocuğun üzerinden geçerek döndüm ve *Drukkar'ın Denizi*'ne daldım. Suyun altındaki dünya kısa bir an için sessizleşti. Drukkar'ın parmaklarının saçlarımın arasından geçerek beni denizine kabul ettiğini hissettiğime yemin edebilirim. Kendimi huzurlu hissettim. Aidiyet hissettim.

Gülümsedim ve sonra yüzeye çıktım.

Bunu yaptığında Kiran oradaydı, saçları ıslaktı, gözleri güneş ışığında parlak ve altın rengindeydi.

Muhteşem erkek.

"*Seffi*," diye seslendi

sırıtarak. Kollarına atıldım.

Ve onların içinde olduğum sürece, Dakkar'da olmayı tercih edeceğim başka bir yer yoktu.

Yeni çıkan kitaplardan, özel çekilişlerden haberdar olmak ve
bonus içerik?

[E-posta listeme kaydolmak için bu bağlantıya tıklayın!](#)

ZOEY DRAVEN'DAN DAHA FAZLA SEKSİ, ALFA UZAYLI İSTER MİSİNİZ?

Luxiria Savaşçıları:

[Uzaylının Ödülü](#)
[Uzaylının Eşi](#)
[Uzaylının](#)
[Sevgilisi](#)
[Uzaylının](#)
[Dokunuşu](#)
[Uzaylının Rüyası](#)
[Uzaylı'nın Saplantısı](#)
[Uzaylı'nın Baştan](#)
[Çıkarması Uzaylı'nın](#)
[İddiası](#)

Rozun Savaşçısı:

[Hain Esirci Hain Eş](#)

Everton'ın Krave'i:

[Kraving Hiva](#)
[Ateş Taşları Prensi](#)
[Kraving Dravka](#)
[Kraving Tavak](#)

Dakkar'ın Horde Kralları:

Horde Kralı'nın Esiri
Horde Kralı Tarafından
Sahiplenildi Horde
Kralı'nın Çılgınlığı Horde
Kralı Tarafından Kırıldı

Sesli kitaplar:

[Zoey'in sesli kitap versiyonları için bu bağlantıyı ziyaret edin!](#)

OceanofPDF.com

BROKEN BY THE HORDE KING'i beğendiniz mi?

Eğer okuduysanız, lütfen Amazon'da kısa bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar sizin gibi diğer okurların yeni kitaplar ve yazarlar bulmasına yardımcı oluyor... ve daha fazla Horde King isteyip istemediğinizi bilmek isterim ;)

[Yorum bırakmak için bu bağlantıya tıklayın!](#)

Çok minnettarım!

Sevgiler,
Zoey

[OceanofPDF.com](#)

YAZAR HAKKINDA

Zoey Draven kendini bildi bileli hikâyeler yazıyor. Romantizm türüne olan aşkı büyükannesinin eski Harlequin kitaplarıyla başladı ve o z a m a n d a n beri devam ediyor. Amazon'un en çok satan 100 yazarından biri olarak, artık sonsuza dek mutlu sonları yazabiliyor - tabii ki kozmik, öteki dünyadan bir dokunuşla! *Warriors of Luxiria* ve *Horde Kings of Dakkar* serileri gibi ateşli Bilim Kurgu Romantizm kitaplarının yazarıdır.

Alfa uzaylı savaşçılar ve **o n l a r ı** dize getiren güçlü insan kadınlar hakkında yazmadığı zamanlarda, muhtemelen çok fazla kahve içiyor, kızıl ormanlarda yürüyüş yapıyor veya ailesiyle vakit geçiriyordur.

Onu www.ZoeyDraven.com adresinde ziyaret edin.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.